ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S A SZEGÉNY TEMPLOMOK FÖLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET MEGBÍZÁSÁBÓL

SZERKESZTI

Dr. TIEFENTHALER JÓZSEF

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZÁGOS KÖZÉPPONTI OLTÁR-EGYESÜLET

1915. XVI. ÉVFOLYAM

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1915.

XVI. ÉVF. 1915. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kánter Károly prelátus, apát, kir. udvari plébános, I., Vár, Palota-tér; elnöknő: őrgróf Pallavicini Edéné, I., Vár, Verbőczy-u. 23. sz.; társelnöknő: Marie de Jerusalem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnöknő: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Kerepesi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Györy Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnői.

Az I. kerületben: Barcsa Andrásné, Abel Jenő-u. 13.; Karks Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél, Palota-tér; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16. sz.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz.; Kántor Vilma, Kántor Erzsi, Pauler-u. 2. sz.; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz.; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz.; özv. Weiss Gyuláné, Logódy-utca 29—31. sz.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Lujza Erőd-u. 4.; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz.; Rosner Ferencné, Úbl-Miklós-tér 2. sz.; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz.; Révay Olga, II., Batthyány-u. 2. sz.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz.; Fischer Róza Váci-u. 67. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz.; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz.; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz.; Papp Janosné, Árpád-u. 6. sz.; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézáné, Rákóczi-út 10. sz.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz.; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz.; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

(Folytatás a boríték utolsó oldalán.)

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. JANUÁR 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Uj évfolyam. — *Pázmádi:* A betlehemi éj után. — *Blaskó Mária:* Az első segély. — *Minye Ilona:* Lourdesi utam. — Tábori mise. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Ujévi gondolatok. — Feslő bimbók. Szeretett jó Főtisztelendő Igazgató Ur! A Szent ostya. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatás.

ÚJ ÉVFOLYAM.

Uj esztendő, uj évfolyam. Az «*Örökimádás*» folyóirat XVI. évfolyama. Katonák, szülők és gyermekek, árvák és özvegyek ma csak úgy tódulnak a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, s mikor a szentáldozásban lelkükbe zárják, megnyugodnak és megerősödnek a szenvedésre, s mikor szent szine előtt imádattal térdre hullnak, szivük a jobb jövő bizakodó reményével telik meg. Soha olyan nagy kincs nem volt nekünk az Úr Jézus, mint ma, tehát csak növekedett a szükségessége most az «Örökimádás» folyóiratnak, mely olvasóit a szentségi Jézushoz vezeti, az imádkozókat gondolatokkal látja el és vállvetve szolgálja az eucharisztikus Úr Jézust gondozó fenséges hivatású oltáregyesületet.

Kisebb terjedelme a háború tartama alatt továbbra is megmarad, az így megtakarított fillérekkel az oltáregyesület sebesültjeinek sorsát enyhíti.

Kérjük továbbra is az illusztris munkatársak tollát és tehetségét s az olvasóközönség megértő szeretetét: Mindkettő az eucharisztikus Jézus dicsőségét növeli.

A folyóirat előfizetési ára a régi marad: egy évre 3 korona. Előfizetés és megrendelés Budapest, IX., Üllői-út 77. szám címre küldendő.

Ez új esztendőben lapunk jóbarátainak az Oltáriszentség áldását, hazánknak a jó Isten segítségét kivánja az

Budapest, 1915. jan. 1. «*Örökimádás*» *szerkesztősége.*

A betlehemi éj után.

Elmélkedés.

BETLEHEMNEK éje elmult, csillagai az égről letüntek, de az istálló fényessége csak annál erősebben árad szét és mint napkeleti csillag ragyog fel mindenütt, amerre elhat, az emberi lélek sötétes egén. Az útszéli barlang oly elhagyatott volt, a feléje vezető utat benőtte a fű: keveseknek léptei taposták azt! Oly igen kevesen siettek feléje azon a legelső titokzatos éjszakán, pedig mennyien várták, hányan epedtek utána, aki végre mégis csak eljött! És ha nézem azt a járatlan utat és lélekben elzarándokolok ahhoz a koldusi helyhez, szemem elé tárul az imádkozó pásztoroknak képe, az éneklő angyali sereg s az ajándékot adó királyok hódoló alakja, — és ekkor három dolog ragadja meg lelkem.

Első a *Kisded*, kit nemzetek vártak. Jászolban fekszik maga a Jóság és Szeretet. Emberré lett Istenben testesült meg igazán mindakettő. Ez kellett és kell most is azoknak, kikért Ő eljött, hogy megkeresse nekik azt, mi számunkra már régen elveszett volt. Sokaknak lelke nem vonz most sem, mert nincs meg bennök a jóság, elsárgul, mint az őszi falevél, fagyos lesz lehelletök és megdermeszt minden közeledő embert, mert nincs meg szeretete. Úgy járnak a világban, mint önző lelkek halálos életben, kik nem tudnak virágot hajtani erényekben, fehér liliomot szűzi kezekben, résztvevő és enyhítő szivet alamizsnát adó és beteget ápoló lelkekben, mert hiányzik nálok is az isteni Kisded nagy jósága és szeretete! S a betlehemi jászolból most ezekre is fény és melegség árad. Egy szent Szív dobog ottan, mely szeretetből tudott leszállni azok közé, kik Őt Heródes gyilkos kezével fogadták — mely bélpoklosokat gyógyított meg, de a tíz közül csak egy ment el hozzája hálákat adni — mely mindenkihez jóságos meleg szeretettel közeledett, de hidegséget talált, s mely ennyi hálátlanság után is csak ezt tudja mondogatni: Gyönyörűség nekem az emberek fiaival lennem!

A karácsonyi barlang a Jóság és Szeretet Királyának kolduspalotája, melynek repedezett és szűk kis ablakán kitekintve egyiptomi utat, képmutató farizeusokat, vértizzadó arcot, faragatlan nehéz keresztet és kalváriát látunk! És mindezt csak azért, mert Ő volt valóban számunkra a közénk szállt Jóság és Szeretet!

De van mégis ennek az elhagyatott helynek egy csendes lakója, ki az éjben is virraszt s a fagyban is melegen szeret, és ez a *szent Szűz!* Arca halvány, de nem szomorú, szemei bágyadtak a fáradtságtól, de azért örömtől ragyognak, teste kimerült, de lelke csak szárnyal és

imád! Az első imádkozó az isteni Gyermeknél szent Józseffel a szent Szűz! Ő nem kételkedik, hanem hódol, nem bizonytalan hite, hanem fejet hajt, nem lesz öntelt, mert Istennek Anyja, hanem megmarad csak alázatos szolgálónak, mint Gyümölcsoltó napján. Lelke fehér és ragyog, hiszen szeplőtelenül fogantatott. Illatos a lehellete, mert rája illik, hogy: diffusa est gratia in labiis tuis; kegyelem ömlött el ajkaidon. Szive oly érzékeny, csak imákat rebegni és hálákat suttogni tud Annak, kit karjai közt tart. Nem gazdag anyai háza, hisz faláról a vakolat hull s a sötétben is csak pislogó mécses perceg és küzd a nyirkos ködd el, de azért itt is szeretete nagy, ölelése lágy, Fiára hintett csókjai édesek. Imádja Gyermekét, ki Istene is Anyja e Szűz Ő neki és oly sok ezernek. Ahogy Ő imád, úgy kívánja látni maga mellett gyermekeit is; — ahogy Ő tűr és nélkülöz decemberi éjben, a menekülés idején, de azért csak szeret és szorítja Gyermekét, olyannak akar látni bennünket is, kik viharban, kisértések percében, tisztátalanság undorító árjában, az élet tengerén is csak mindig szeretni tudnók az Ő Fiát. Lelke szép marad, noha bűnös sereg veszi körül; ezt kívánja tőlünk is, hogy lelkünk virágának most nyilt fehér szirmai legyenek, miken nem tavaszi sár, hanem reggeli harmat rengjen, melyen napsugár csillog.

Az elhagyott barlang hajnali szép csillagja, mely mindig csak ragyog és fénylik a szent Szűz marad isteni Gyermekével.

A koldusi istálló szegény lakóihoz azonban a távol keletről királyok jönnek! «Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk imádni Őt!» A mezőnek egyszerű pásztorai után uralkodók jönnek. A kis Jézusnak ajándékot hoztak, de nem ez tetszett Ő neki annyira, de nem is a királyi korona, hisz készül számára sokkal szebb a földi koronánál Atyjánál, «ki a mennyekben vagyon». Neki a hódolóknak lelke tetszett! Ezeknek szivét a messze vidékeken melegség járta át, szikra gyulladt ki bennök, mely úgy vonzotta őket. Csillagot láttak, mikor az égre néztek, mely oly fényes volt. A világ világosságának hivogató jele! Utána indultak s nem csalódtak benne, mert Betlehembe értek!

Betlehem annyit jelent mint kenyérház. Szivet megragadó szó! Hisz nekünk is van kenyérházunk a templomok oltárán. Lakója most is oly szegény és egyszerű, mint első karácsonykor a jászolban. Most sincs koronája és oly kevesen ismerik igazán, mint régen, mikor csak pásztorok imádták. Itt most is hív és csalogat oly erősen, mint azt a három bölcset Arábia pusztáján. Csillagot gyújt most is az emberek lelkében, mint valamikor a napkeleti égen. Nála lenni most is oly édes, mint a három ajándékot hozónak a hosszú út után. Nem aranyat vár és tömjént itt sem, hanem szerető, szelid, alázatos sziveket, hisz neki is olyan dobogott szűz Anyja karjában! Ezeket majd aztán Ő fogja megajándé-

kozni olyan drága kincsekkel, mit a világ soha nem bir adni: odaadja Önmagát a szent ostyában!

Boldog, gyakran áldozó lelkek! Nekik minden reggel karácsonyuk van és minden este karácsonyestjök! Hiszen azt kapják szegény, erényvirágokat fakasztó szivökért cserébe, kit angyalok hirdettek, a szent Szűz csókjával halmozott, a pásztorok és királyok imádtak a betlehemi istállóban, de ki azután sokaknak lett az Oltáriszentségben az út, igazság és élet!

Írta: *Pázmándi.*

Az első segély.

A KASSAI Vörös-Kereszt-Kórház kápolnájában olvassuk ezt a felírást Reinfuss Ede festményén. Törött ágyúkerék előtt fekszik lova mellett a haldokló hős. Fölötte ködfátyolban segélyre nyujtott kezekkel Jézus — a nagy szamaritánus. (Lásd a multkori számunkban e képet. *Szerk.*)

Sokáig néztem a képet. Addig, amíg könnybe futott a szemem. És a könnyeken át megálmodtam a kép szövegét.

* * *

A kadét egyenes, feszes tartással térdelve maradt, mikor ütést kapott a mellén.

— Nem talált — gondolta megkönnyebbülve és lehajolt a gépfegyverhez.

De akkor már elszédült. Mintha előtte az ágyúkerék kezdene forogni szédületes gyorsasággal, a katonák szürke kabátjai összefolytak nagy felhőszerű foltba, a lövészárkok bokrai futásnak eredtek. Lehunyta szemét, tapogatódzni próbált, de nem érzett biztos pontot sehol. Minden mozgott, keringett és futott, a gépfegyverek borzasztó kattogása távolodott-távolodott és messziről hangzott, mint a méhzümmögés. Föl akart ugorni, de lábai meginogtak, széttárta karjait és a földre bukott. Akkor sötétség borult a szemére, lelkére, óriási némaságba fulladt minden lárma és a kadét öntudat nélkül feküdt a bokrok között.

Már az alkony pihent a bokrok fölött, mikor újra kinyitotta szemét. Egy hervadó ág hajolt az arcába és forró homlokát csendesen simogatta az esti szellő.

A kadét fölülni próbált, de nem tudott. Végtelenül gyönge volt, feje hátrahanyatlott és ahogy fájó melléhez emelte a kezét, aludt vér tapadt ujjaira. Szeme égett a láztól, nézni sem tudott, csak a nagy némaságból tudta, hogy a csata véget ért. Őt pedig itt felejtették.

Akkor borzasztó sejtéssel fonta körül a lelkét valami... Az a valami

titokzatos mélységekből fakadt, ahová nem lát az emberi szem... Az a valami távoli világokról beszélt ott a sötét fellegek fölött... Megfogta a lelkét a halál gondolata.

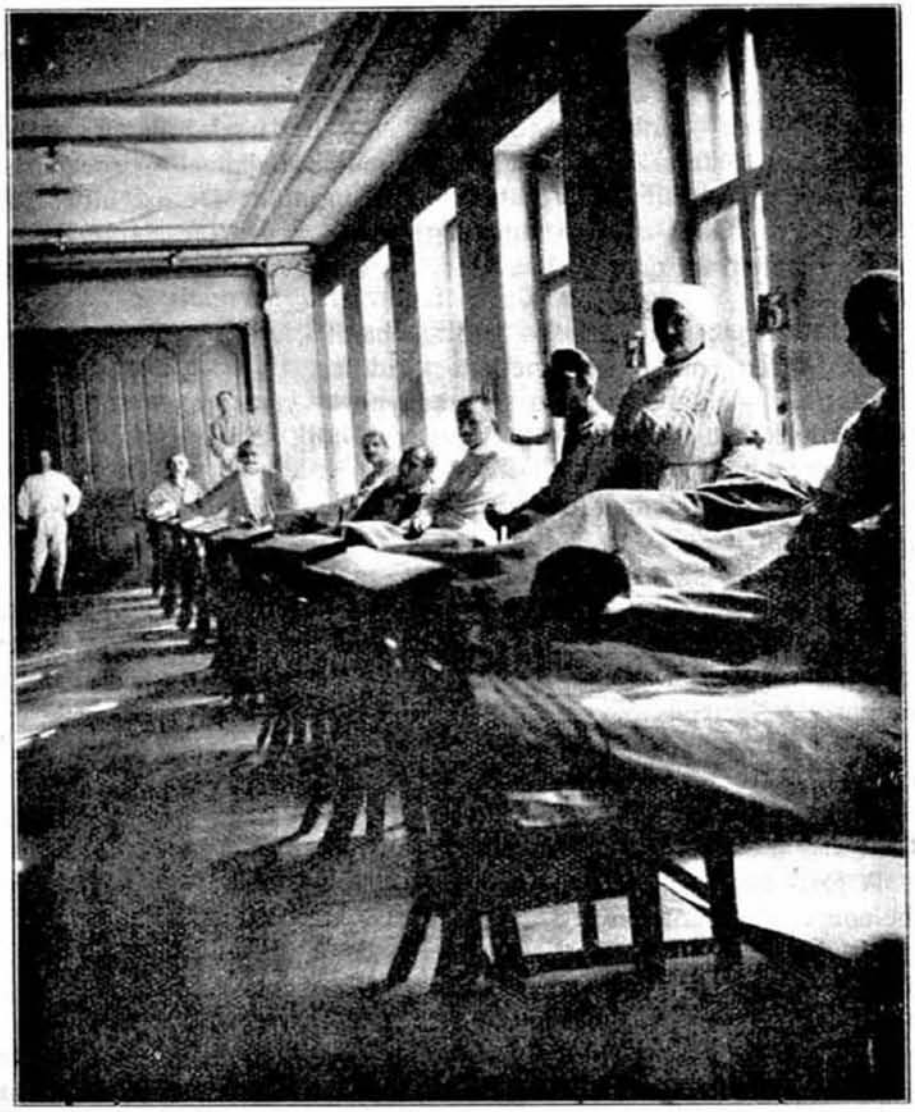

A központi oltáregyesületi kórház Szent Erzsébet-terme.

— Meghalni... hát igazán?

Keserves fájdalommal vájt bele szivébe az életösztön. Élni, élni.. újra fényt látni, fényt, virágot, napsugárt... Szivni a levegőt mosolygó

arccal... vagy nem bánom, bénán, sántán és nyomorékan, csak élni, élni és élni...

Szétnyitotta kiáltásra kiszáradt ajkait. De csak suttogást küldhetett már a búcsuzkodó lélek:

— Segítség!

És a segítség nem jött...

Keserűség fogta el a lelkét...

— Bajtársak — suttogott égő szemekkel. — Bajtársak, jöjjetek... Hiszen mellettetek küzdöttem. A vérem rátok freccsent... Bajtársak, segítsetek!

A végét csak úgy gondolta, nem is mondta. De azt hitte, hogy mondja, hogy kiáltás a szava, ami végig zeng a véres csatamezőn.

És a bajtársak nem jöttek. A riadó visszavonulót fújt, a bajtársat itt felejtették.

A katonának akkor eszébe jutott a barátja. Az a kedves, kékszemű fiú, aki még egy órája talán mellette küzdött:

— Béla — könyörgött és szavai nyomán vércsöppek tolultak ajakára. — Béla, hát elfelejtesz?... Itt vagyok, jöjj, segíts...

A szava hörgésbe fult.

És a jó barát nem jött. Talán követte a riadót, talán már neki is ég felé száll a lelke...

A haldokló elhallgatott. Lelkében kezdett az idő és tér a végtelenbe folyni, korlátot nem ismerve száguldott át a véren, át a bokrokon haza felé.

Látta a menyasszonyát. Ahogy utoljára állt előtte könnyes szép szemével, fehér ruhában, rózsa a kezében. A rózsát a harcbainduló gombolyukába tűzte és reá folyt a könnye.

A rózsa még itt van, fonnyadtan, szárazon zörög a zsebében. De a leány nincs itt.

— Szerelmem — zokogott a katona szive. — Vajjon itt van a lelked, itt van a szereteted?

A jövő képei pedig ott settenkedtek a bokrokban, mint sötét árnyak és belenevettek kékülő arcába:

— Talán még itt a lelke. De mulnak a hetek, hónapok, évek... Ilonka leveti a gyászfátyolát, menyasszonyi koszorút tesz a helyébe és újra boldog és mosolygós az arca...

Nevetett az árnyék. A haldokló rámeredt a rémre... De már nem fájt a beszéde... Messze-messze esett a lelkétől az a fehérruhás leány, mint a hazai kémény a költöző madártól. Csak elmosódva látott még egy alakot. Feketeruhás öreg asszony, bőrkötéses imakönyvvel a kézben.

— Anyám — suttogott a katona és könnyes lett a szeme. — Anyám, ó, jöjj a gyermekedhez. Hiszen mindig szerettél, ápoltál, megcsókoltál, édesanyám, gyere!

És az anya nem jött. Ahová a fiú indul, oda még az anyaszív sem birja követhetni.

A fiú egy darabig nézte a homályos alakot, amit a lelke festett. Akkor az is szétfoszlott és nem maradt már semmi... Csak a csend és némaság...

A lelke indulóban volt... De a test még egyszer visszahúzta... Erőszakos rándulással emelkedett fektéből a haldokló és hörgő melléből kitört az utolsó két szó:

— Jézusom, segíts!

Visszaesett. Szeme kitágulva nézett az ég felé és vonagló arcáról lassan eltűnt a fájdalom.

Mert akit hivott, az jött. Annyi meghallgatatlan kérés után jött az *«első segély»*.

Jött. Szeliden mosolygott. Lebegő alakját fehér köd takarta, feje fölött fénylett a glória. Jött segélyre nyujtott áldó két kezével... És a bánatban megtisztult lélek megismerte a segítőt — a Mestert. Karját már nem tudta széjjel tárni, de lelkét tárta elé...

És a Segítő lehajolt fölé. Első érintésére megszünt a test égő fájása, a másodikra megnyugodott a lélek... Már nem kellett a napsugár, a virág, már nem kellett az élet... Vágyott oda föl, ahol egy titokzatos szép világ tárult ki előtte...

És aki jött, elindult újra... És vitte magával az örökre meggyógyult hősi lelket. Lebegő alakját fehér köd takarta, feje körül fénylett a glória és hangtalan lépéseivel tovább indult felkeresni azokat, akik tőle kérik az első segélyt a véres harcmezőn. *Blaskó Mária.*

Lourdesi utam.

Az 1912-ik év szeptember havában oly boldog és szerencsés voltam, hogy nekem, aki eddig csak a budapesti eucharisztikus értekezleteken vehettem részt, ez alkalommal a bécsi eucharisztikus kongresszusra sikerült eljutnom. A bécsi eucharisztikus kongresszusra, mely méreteiben oly nagyarányú — festői szinpompájában — a világ minden tájáról összesereglett népek tarka-barka viseletétől oly impozáns volt. Ám, mint minden, elmultak eme kedves, felejthetetlen napok is, bár emlékük örökké élni fog lelkemben. Hazajöve mindegyikünk ismét rendes napi foglalatosságához látott. Egy napon találkoztam egyik barátnőmmel, akivel a bécsi kongresszuson kellemesen töltöttem az időt és azt mondja: «Tudja mi ujság?» Két év mulva Lourdesba lesz a kongresszus, spóroljon addig és menjünk Lourdesba... Lelkemen mint a kifeszített hárfa hurjain rezgett végig e szó: «Lourdes». Vágyaim netovábbja, rég megálmodott boldogságom

helye, ahová minden katholikust, főleg minden kongreganistát lelkének minden idegszála vonz, Lourdes, te drága hely, hogy vágyom oda eljutni!

Eme gondolatokkal eltelve, ezek rövid tolmácsolása után elváltam barátnőmtől, aki eme perctől kezdve szemmel kisérte és lereferálta a kongresszus minden mozzanatát, fejleményeit. Én vágyó lélekkel, mohón szívtam magamba mindezeket és el-el gondoltam magamban vajjon eljutok-e én is Lourdesba, vajjon szűz Mária fenntartja-e részemre is eme kegyelmet?

S a kongresszus ideje lázasan közelgett; már csak öt, négy, három, már csak két hónap! Elérkezett a jelentkezés ideje s miután végleg elhatároztuk, hogy megyünk; befizettük az előírt részvételi díjat. Azután már csak hetek, később napokról beszélgethettünk s meg-megremegett a lelkem, valahányszor napközben eszembe jutott, hogy vágyaim netovábbja, lelkem álma valóra válik.

Végre elérkezett az elutazás napja, július 13-ika. Reggel 7-kor vonatra szálltunk; még egy pár búcsuzás, ölelés és a vonat lassan kirobogott az állomásról. Gyors egymásutánban hagytuk el a városokat és falvakat, míg végre este 7-kor Fiuméba értünk. Azonnal átmentünk a hajóra. Sötéten intett felénk Fiume felett Tersatto kegytemploma. Mintha mondaná: Csak siessetek, vár már a lourdesi szent Szűz! Hajónk felszedve horgonyát elindult Velence felé. Tengeren voltunk immár; mily érzés, mily elragadó; a léleknek mennyi megnyugvást nyujtó tudat az — tengeren lenni. Felettünk a csillagos égbolt, alattunk a tenger, ez a csendes — bár gyakran háborgó, jelenleg nyugodt, nagy rejtélye a természetnek. Akaratlanul elülnek a szenvedélyek, lecsendesülnek a nyugtalan kedélyek és az ember szeretné megcsókolni ezt a jó Isten alkotta nagy víztömeget. Az ember órákon át tud szótlanul elülni, lelke messze, a végtelennél, Istennél jár.

Másnap reggel négy órakor felkeltünk és a fedélzetre siettünk a napfelkeltét szemlélni. Elragadó fenséges látvány, amint a felkelő nap sugarai hol megaranyozzák, hol vörösre, hol ezüst színüre festik a tenger habjait. Velencében gondolákra szálltunk és a vasuthoz siettünk. Vasárnap lévén, a pályaudvar mellett levő Karmelita-templomban szentmisét hallgattunk és többen meg is áldoztunk.

Zarándokúton voltunk s nem akartuk Velence csábító szépségével lelkünk szerelmét, mely egyedül a szent Szűzé volt, megosztani.

Folytattuk utunkat *Milanó* felé, ahová délután három órakor érkeztünk. Aki a budapesti Örökimádás-templomban fogadja magához naponkint az Urat, mi lehet annak az első útja Milanóban? Felkerestük mindenekelőtt az ottani Örökimádás-templomot, sőt még üzenetet is vittünk itteni k. Anyáinktól a milanói házba.

Azután a dómba hajtattunk. Ez a csodája a gotikus építkezésnek álom, tündérálom a léleknek, melyet nem lehet prózai szóval elmondani. Utána a csodaszép művészi temetőt néztük meg. Milanóban töltvén az éjet, másnap, hétfőn reggel, a dómban hallgattunk szentmisét és meg is áldoztunk, utána pedig egy második szentmisét hallgattunk Boromei szent Károly sírjánál. Az altemplom misztikus homálya csak elősegítette az elmélyedést a nagy szent tiszteletében. Folyton előttem lebegett az a kép, ahogy festeni szokták: mély áhítattal nyujtja a Oltáriszentséget a fekete kolerás halál ezer és ezer rabjainak. Istenem, hány lélek sínylődik a fekete halálban, a halálos bűnökben. Bár megtalálnák az utat a leghathatósabb orvossághoz, az Oltáriszentséghez. *Genuában* temetőnek éltünk, mert itt a halál birodalma is az élet országa, a művészet fenséges pantheonja. Kétségkívül a legszebb temetők egyike a világon. Művészi értékével vetekszik festői hatása, mert hegyoldalon huzódik el s így árkádjai, folyosói megkövesült függőkertek gyanánt hatnak. 21-én értünk *Marseillesba.* (Folyt. köv.) *Minye Ilona.*

Tábori mise. Mélységes igazság az, hogy az édes Üdvözítő örökös áldozat miérettünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Milyen pompás, csodás lakása van a római szent Péter bazilikában! Vagyon, technika, művészet kel versenyre évezredek csodájára. És ez csak egyik ama 460 templom közül, mely magában Rómában az ő hatalmát és dicsőségét szolgálja. A milanói dóm milliónyi patyolatfehér gótikus cirádái, a palermói capella palatina, a monreali hatalmas norman székesegyház, a velencei szent Márk-templom csodálatos arany-mozaik falaikkal és képeikkel, a szentségi Jézus ékkövei.

De a dómok, kathedrálisok és székesegyházak — bármily rekkenő égövben is — sokszor fagyasztóan hidegek az Úr Jézusnak. Szivesebben időzik a házak közé bujt üllői-úti Örökimádás-templomban, kedvesebb otthona a szegény emberek «kis templom»-a, a munkás negyed «kálvária kápolnája». Sőt örömmel megy a missiók fabódéiba, vagy az eszkimók jégbarlangjaiba. Semmi áldozat nem sok az Úrnak, Betlehem szegénységét sokszor magára ölti, milliószor gazdagnak találja, mert csak egy a legfőbb vágya: *az emberek fiai között lenni.* Köztük segíteni, őket vigasztalni, erősíteni, őket céljukhoz elvezetni. Ó, hát az Úr nem lenne ott a csatatéren? Ahol milliók nélkülöznek, milliók szenvednek. Szenvednek testi és lelki fájdalmakat, hogy végre is ezrével leljék halálukat egy fagyos, havas közös sírban. Távol övéiktől, messze idegenben, ahol nem a haza hantja, hanem gyilkolóik gyülöletes lépései takarják. Ide nem jönne el az Úr Jézus?...

Kezdik a tábori misét. A nélkülözéstől elcsigázott misező átszellemül, arcát isteni örömök pirja üdíti, mert íme az ő Urával találkozhatik, mint Péter apostol a feltámadás napján, megérintheti, mint az evangéliumi

asszony az ő ruhaszegélyét, szivére ölelheti, mint a Megváltó a szeretet tanítványt az utolsó vacsorán. Istenem, milyen irgalmas vagy, milyen jó vagy! S ime körültérdelnek: államok koronáinak várományosa, népek sorsának intézői s egyszerű bakák ezrei egyaránt. S feledve a szenvedés, halálfélelem, a nélkülözés kínjai. Mint a betlehemi hideg éjben a pásztorok szivébe, úgy száll a hazájától távol küzdő katona bensejébe az Úr Jézus békéje, öröme, vigasza. Lelke felüdül, szive megcsitul, mintha izmai is megerősödnének: készségesen, lelkesen áll ki megint a küzdőtérre, ajkán e jelszóval: Istennel a hazáért.

Franciaországban törvény elé hurcolnak egy papot, mert a katonáknak szabad ég alatt misézett. Templomától megrabolták, százados hazáiból kiűzték. Most már a szabad ég alatt sem tűrik. Az utolsó bogár élvezi a természet örömét, szívja a szabad levegőt, Isten fiának, a mindenség Alkotójának ezt is megtagadják. Nem cseng-e fülünkbe az Úrnak evangéliumi panasza: A rókának megvannak az odúi, a madaraknak a fészkeik s az Emberfiának nincsen hová lehajtani a fejét. A francia nemzet vezetői rosszabbak, gonoszabbak, mint akik a földön járó Üdvözítőt halálra adták.

Édes Jézusom, nézd, mi szeretünk téged. A magyar katona szivébe fogad, mikor harcba indul, szentséges Szived érmét büszkén mellére tűzi, a csatasorban feléd száll fohásza, a tábori misében pedig földig alázva körültérdel. Reád gondol, Téged imád, szeret, Benned remél, ó hallgasd meg őt, segítsd diadalra, engedd visszatérni családi otthonukba, melyhez a te irgalmadtól kérjük a béke napjának felvirradtát. *Dr. T. J.*

***

A honvédek ajkán felhangzik az énekes szó,
Messzire hallik az ájtatos hang,
Tömjénillat uszik a légben
És lágyan szólal meg fönn a harang.
Azt mondja: Most vált testté a kenyér,
Ezt hiszem, ámbár elmémbe nem fér...

Térdre borul ott benn minden ember,
Mélyen a földre hajlik minden fő,
Elhallgat a zene, szünik az ének,
Az Úr van itt jelen! Eljött közibénk Ő!
És mély sóhaj röppen a templomon át,
Könnyben látom uszni a honvéd kemény arcát.

Igen, mert a régi tisztes templomi szó,
Amit kiskortól énekel gyermek, szülő, rokon,
Hazavisz, elröpít messze, kis faluba:
Igy éneklik ezt most az enyémek otthon!
Az Úrfelmutatás szent pillanatára
Visszaszáll a lélek szép Magyarországba... *(Gr. Sternberg—Sebők.)*

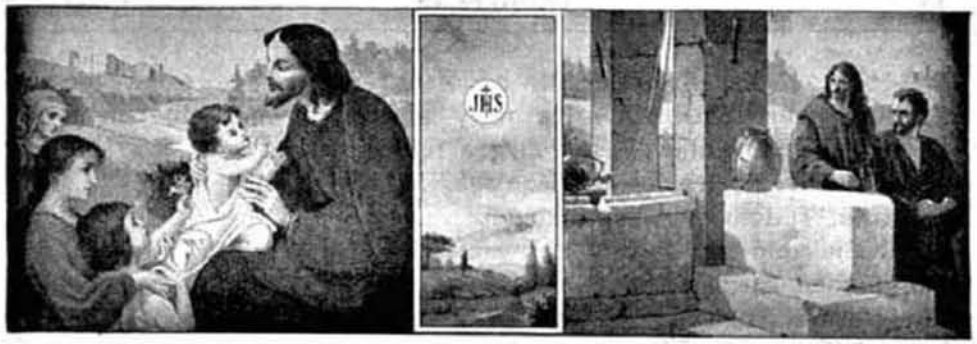

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Újévi gondolatok.

Párbeszéd Jézus és az eucharisztikus gyermek közt.

Az Úr Jézus: Gyermekem, ma 1915 esztendeje igen nagy ünnep volt az égben és Betlehemben. Nyolcnapos voltam; nevelőatyám és Szűzanyám ekkor adták nekem a Jézus nevet. Az angyalok az égben örültek, mert tudták, hogy nemcsak a nevem Jézus, azaz Üdvözítő, hanem valóban is üdvösséget hozok nektek, szegény testvéreimnek. Tudta ezt szent nevelőatyám, tudta szent anyám is, megöleltek, mikor e nevet adták nekem, bár szivük szinte megszakadt, mivel azt is tudták, hogy csak úgy üdvözíthetlek titeket, ha keserves kínszenvedés közt meghalok majd.

Én: Jézusom, ó hol voltam én akkor? Azóta emberek milliói születtek és haltak meg; emlékük elmult, a legeslegtöbbnek sírját sem tudjuk, nevét sem ismerjük. Elmultak, mint azok a levelek, amelyeket a fákon láttak; elmultak, mint ahogy eltüntek nyomtalanul a tengerbe a Duna vízcseppjei, amelyek akkor folytak a Fekete-tenger felé. A te neved azonban fennmaradt; a te szereteted apáról fiúra, anyáról gyermekre szállott át s ha véget ért a jók földi élete, megtalálták mennyei dicsőségedben; a te sirod nem tünt el nyomtalanul, templom az manapság is. Sőt — csodálatos dolog — te magad sem tüntél el e világról, amikor meghaltál, hanem testestül-lelkestül itt maradtál. Csak ruhát cseréltél mennybemeneteled óta: a kenyér szinébe rejtőztél. Ó Jézusom, te valóban Isten vagy! Mert ugyan hol találhatok olyan sírt, ahol az oda temetett halott maga lakik, de nem holtan, hanem élve? Olyan sírja embernek nincsen, csupán neked, Istenember! Hiszen, mikor Jeruzsálemben szent sírod templomában miséznek az áldozópapjaink, élve jelensz meg a kenyér szinében!

Az Úr Jézus: Gyermekem, hódolatod kedves az egész mennyországnak. Azért rendeltem ezt a nagy szentséget, mert tudtam, hogy csak harminchárom újévet érek meg a földön: már pedig azt akartam, hogy minden emberrel együtt lehessek, aki csak valaha él és utánam kivánkozik. Tudom, mennyi esztendő van még hátra a világ végéig; ezek olyanok előttem, mint a harmatcseppek. De láttad már, hogy a napsugár minden harmatcseppet megragyogtat a fényével, csak azt nem, amelyik árnyékban van: így kívánok én is minden évben, világ végéig, minden lelket a szent áldozás által ragyogóbbá tenni, csak azokat nem tudom szebbekké változtatni, akik bennem nem hisznek vagy nem szeretnek és azért a szentáldozás után nem vágyódnak. Ó, ha itt lennél velem a szép mennyországban, akkor az embereknek nemcsak az arcát, hanem a lelküket is látnád s csodálkoznál azon, hogy a földön vannak ragyogó és sötét helyek. A ragyogó helyek azok, ahol gyakran áldoznak; a sötétek, ahol a szentáldozást nem kedvelik. Rólad előre tudtam, hogy ragyogni fog a lelked, mert mindened lesz a szentáldozás. Azért nem jött el még a világ vége, mert akkor nem születhettél volna a világra és nem ismernél soha, mindörökre az Oltáriszentségben; de még nevemet sem tudnád, mert semmi sem lennél.

Én: Köszönöm, Jézusom, végtelen jóságodat. Köszönöm, hogy a világra születni engedtél — de mit használna élnem a világon, ha te nem lennél itt, vagy nem ismernélek a legméltóságosabb Oltáriszentségben? Azért köszönöm, hogy nemcsak néhány évre, hanem mindenkorra rendelted e nagy szentséget: megvártad a szentségházban az én születésemet és az oltárról már keresztségemkor áldottál meg; megvártad első szentáldozásomat és véghetetlen örömet szereztél nekem; egyik évet a másik után adtad nekem és vártál rám, hogy magamhoz vegyelek; most adod ezt az újévet is: őszintén igérem, hogy gyakori szentáldozással hálálom meg. Isteni gyermekbarát! nem hiába fogsz reám ez évben sem várni.

Köszönöm azt is, hogy nem oly országban hagytál születni, ahol téged nem ismernek s amely azért sötétnek látszik az égből, mert akkor tán én sem ismernélek és már eddig annyi éve várnál rám a szentségházban, ahány éve élek és holtomig is hiába várnál.

Köszönöm, hogy jó, katholikus szülőket adtál. Mihelyt az első szavakat tanultam kimondani, máris a te szent nevedet kiejteni tanítottak. Tőlük tanultalak először megismerni, Jézusom, boldogságom, azért kérlek, oltalmazd testüket-lelküket ez újesztendőben is és add, hogy minden egyes szentáldozásom nekik is javukra váljék.

Köszönöm, hogy jó tanítókat adtál, mert arra segítenek, hogy évről-évre okosabb legyek s így téged is jobban tudjalak megismerni. Áldd meg őket jóságukért, engem pedig segíts meg szentáldozásaim által, hogy engedelmes, figyelmes, szorgalmas és hálás tanítványuk legyek.

Köszönöm, hogy lelkipásztorokat adtál, akik a te szereteted ültetik szivünkbe; a bűnbánat szentségében szép tisztára mossák a lelkünket, a megszentelő malasztnak égi ruhájába öltöztetnek; azután pedig téged, lelkünk kenyerét, nyujtják szegény éhező lelkünknek. Áldd meg minden szavukat, hogy a mi szivünkre s minden ember szivére hasson; áldd, meg minden cselekedetüket, hogy jutalmat kapjanak érte tőled e földön és haláluk után is.

Köszönöm, hogy jó társakat adtál, akik téged nagyon szeretnek a legméltóságosabb Oltáriszentségben s azért gyakran áldoznak. Ó, Jézusum, milyen öröm velük lenni s mennyi jó példát adnak nekem! Kérlek, tartsd meg őket jámborságukban, mert szükségem van jó társakra; add, hogy velem együtt ez újévben napról-napra jobban szeressenek.

Azonban, Jézusom, nekünk, gyakran áldozó gyermekeknek, még nagy kívánságunk van. Tudjuk, hogy te ugyanazt kívánod s azért szivesen meghallgatod a kérésünket. Add, hogy ez évben növekedjék a gyakran áldozó gyermekek száma. Add, hogy azok, akik irántad az elmult esztendőben hidegek voltak, nagy szeretetre lobbanjanak és akiket szüleik nem engedtek mennyei asztalodhoz, ezentúl szabadon közeledhessenek.

Szent neveddel ajkamon, szent testeddel szivemben megkezdem az újesztendőt. Szép esztendő, boldog esztendő lesz, bármi érjen is, ha mindent elvesztenék is. Csak egy veszteség tenne boldogtalanná: ha téged veszítenélek el, azaz, ha a legméltóságosabb Oltáriszentségben nem szeretnélek. Ettől óvj meg, édes Jézusom. Meg is óvsz, hiszen nem hiába vártál reám a szentségházban 1900 esztendőig.

A gyakori szent áldozásról. Könyvek és füzetek Reviczky Aladár, lazarista atya tollából: *Mindennapi lelki kenyér.* A gyakran áldozók kézikönyve. Amateurkötésben 1 K 60 f. *Jöjjetek hozzám mindnyájan!* Röpirat a mindennapi szentáldozásról. Ára 10 f. 100 drb 9 K. *Az elrejtett kincs.* Népies irat a gyakori szentáldozásról. Ára 16 f. Tótul 16 f. Horvátul 20 f. *Előadások az Oltáriszentségről.* Ára 80 f. *Mindennapi kenyerünk.* A gyakran áldozók imádságos könyve, 42 áldozási ájtatossággal. Ára kötve 3 K, 4.80, 5, 10 K. *Jöjj, Uram Jézus!* Gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Ára kötve 1.60 K. *Jézusom, szeretlek.* Gyakran áldozó kisebb gyermekek imakönyve. Ára kötve 50 f, bőrkötésben 1 K. *Baylon szent Paszkál.* Az oltáregyesületek védőszentjének életrajza. Ára 80 f. *Közös áldozási imádság.* Gyermekeknek. Ára 8 f. *Az Oltáriszentség.* Oktató füzet. Ára 50 f. Kaphatók a Szent-István-Társulatnál, Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2. sz.

Emlékképek. Haldokló és meghalt katonáink lelki segélyezésére. Magyar, német és tót szöveggel. Darabja 4 f. 100 drb 3 K. Ezen imakönyvecskék kaphatók a ***Szent-István-Társulat könyvkereskedésében*** Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz.

FESLŐ BIMBÓK

Szeretett jó Főtisztelendő Igazgató Úr!

Mivel szeretett helyi Igazgató Urunkat, Kiss Gyula Tisztelendő Urat kötelessége a harctérre szólította, mi tartjuk kedves kötelességünknek szövetségünk haladásáról beszámolni.

Első rendes havi gyülésünket októberben tarthattuk meg, de nagyszerűen. Az alsóbb osztályokból vendégeket hivtunk, habár a helyszűke miatt csak kevesen jelenhettek meg. Csak úgy zengtek a falak a lelkes szavalatok és énekektől. Csak egynek hiányát éreztük, a mi kedves hitoktatónkét. E gyülés alkalmával ismét engem ért a szerencse a megnyitó beszédet elmondani, melyet itt közlök az Igazgató bácsival és kérem, hogy ha mint tehetségemnek gyönge sarját az Igazgató bácsi jónak találja a kis lapba közzétenni sziveskedjék, hogy a többi testvérkéink, akik nem voltak jelen, olvashassák. Most megtartott gyülésünk 16 pontból állott. Melyek versek, énekek és fölolvasásokból állottak. Örömmel közlöm az Igazgató bácsival, hogy gyüléseink meghozták üdvös eredményüket, mivel osztályunkban napról-napra szaporodik a mindennapi áldozók száma. Közösen nem mehetünk a szentgyónás és áldozáshoz hetenként, mivel csak két tisztelendő úr maradt itthon s nem győzik a gyóntatást, de azért tudunk magunkon segíteni. Fölosztottuk osztályunkat csoportokra és így minden nap más-más csoport járul a szentségekhez. Szeretett tanítónőnk buzdításai és az Úr Jézus malasztjának munkálkodása folytán az osztály legnagyobb része naponkénti áldozó. Ezek közt vagyok én is, hála Jézus szent Szivének. Hetenként Főtisztelendőségedért ajánljuk föl a szentáldozást az Úr Jézusnak. Bár a mostani időkben igen sok akadály gördül a szentségekhez való járulásunk elé, de azért mi nem mulasztjuk el kétszeres áhitattal imádkozni a mi édes hazánkért. Másik örvendetes hirt is kell közölnöm, kedves jó Igazgató bácsival, azt t. i., hogy az idén nemcsak mi, a VI. osztályosok, de az alsóbb osztálybeliek is gyüléseznek, minek mi teljes szivünkből örülünk és büszkén valljuk, hogy e nemes cél úttörői mi valánk. Hála legyen érte az Eucharisztiában jelen levő Úr Jézus Szivének.

Most zárom levelem s az Igazgató bácsinak kézcsókkal maradok a VI. osztályosok nevében hálás hive

Molnár Erzsébet,
VI. oszt. tan.

Temesvár-Józsefváros, 1914. okt. 12-én.

A Szentostya.

Még iskolás koromban a kedves Nővértől hallottam az alábbi kis történeteket, melyeket elküldök a mi kis ujságunk számára. Egy vidéki város plébániatemplomában betörők jártak éjjel és elvitték a mi legdrágább kincsünket, a legméltóságosabb Oltáriszentséget tartalmazó kelyhet és ezt egy közeli erdőben kiöntötték és a kehellyel együtt elmentek. Másnap egy utas ment arra és látta, hogy az erdőnek különféle vadállatjai, a négylábúak térdelve, a szárnyasok szárnyaikat kiterjesztve mozdulatlanul álltak egy hely körül. Odáig megy, hogy megnézze, mi az oka ennek és az állatok félrehuzódnak, utat engedve neki. És ime a kiöntött Szentostya van a földön, e köré gyültek, az ő Teremtőjüket imádva. Az utas jelentést tett és a plébános a néppel együtt körmenetileg kivonult az erdőbe, a Szentostyát a legnagyobb tisztelettel felszedve, visszavitték a templomba, az állatok elkisérték az erdő széléig, innen szétoszlottak.

***

Egy másik helyen is két sötétlelkű ember betört a templomba és nem elégedtek meg azzal, hogy ellopják a kelyhet és szentséges tartalmát kiöntötték a földre, hanem szentségtelen lábával az egyik reá taposott és ime a Szentostyából kifröccsent a szentséges vér, minek láttára a gonosztevő szörnyet halt, a másikra hatott az isteni kegyelem és befutott a plébánoshoz jelentést tenni a dologról és kérte, hogy gyóntassa meg és Istennel kibékülve jó útra tért, rettenetes bűnét sokáig siratta.

Vasvár.

Márk Margit,
Leánysz. tag.

EGYESÜLETI ÉLET.

A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület fontos értekezletet tartott december 9-én Üllői-uti házában. Az értekezleten megjelent egyházi részről *dr. Rott Nándor* érseki főfelügyelő, *Kanter Károly* praelatus, igazgató, *dr. Hanauer Á. István* apát, *Varga* katonai budapesti lelkész, *dr. Tiefenthaler József* szerkesztő. Az Oltáregyesület hölgyei nem tudtak nagyszámban résztvenni, mert a négy órára hirdetett gyülést *Andor* prelátus temetése miatt csak hat órakor lehetett megtartani. Az elnöknő, *őrgróf Pallavicini Edéné* őexcellenciáján kívül ott láttuk: *gróf Zichy Saroltát* a Karitász képviseletében, *Serédy grófnőt, Kiss Aladárné* alelnöknőt és számos terjesztőnőt.

Kanter Károly igazgató mindenekelőtt kegyeletes szavakkal emlékezett meg Andor prelatus kedves alakjáról, aki az egyesületnek, Örökimádás-templomnak és újságnak, valamint a zárdának meleg szivű barátja volt. Halálát mélyen fájlalja az oltáregyesület.

Az értekezlet tulajdonképeni célja a sebesült kórházak lelki gondozása volt. S ezt a Központi Oltáregyesület az igazgató kezdeményezésére úgyszólván egészében magára vállalta akkor, amikor kazetta-oltárokat bocsát a kórházak rendelkezésére, az Oltáregyesület hölgyei pedig vállalják azt a nehéz munkát, hogy kijárják az egyes kórházakban az engedélyt a misézésre. Rott Nándor érseki helynök sietett is ékes szavakkal az Oltáregyesület eme nagyfontosságú vállalkozását értékelni és hálásan megköszönni. Az Oltáregyesület lehetővé teszi, hogy az eddig inkább sportszerű lelki gondozás a szentmise behelyezésével rendszeressé és eredményessé váljék.

Az egyedüli nehézség, melyre az Oltáregyesület nem vállalkozik, a misező pap szerzése. S ez nagy nehézség. A papság a háborúba behivottak miatt megfogyott és rengetegül igénybe van véve. Hanauer apát úr gondolatát elfogadta az érseki helynök úr és felszólításokat bocsátott ki a papsághoz annak kipuhatolására, kik nincsenek a misézésben lekötve.

Egyébiránt az érseki helynök itt szükségesnek találja a hölgyek utánjárását.

Az igazgató felhivta a figyelmet a kétféle kazettára, melyek a gyűlésteremben láthatók is voltak.

Az első typus, melyből már négy van, igen drága, igaz, hogy gyönyörű és pazarul felszerelt is. Azért a főnöknő egy olcsóbb typust is gondolt ki, melyet egy ember is elvihet. Az Oltáregyesület a kazetták számát 10-re szándékozik kiegészíteni.

Hálásan fogadta az értekezlet a katonai lelkész ama kijelentését, hogy bármikor szivesen közreműködik katonai tekintélyével az akadályok elhárításában, melyek talán egyik-másik kórházban a mise megtartása elé gördülnek.

Az Oltáregyesület lelkes hölgyei mindjárt vállaltak is kórházakat azon kötelezettséggel, hogy bennük kijárják a misézési engedélyt. *Zichy Sarolta grófnő* pedig nagylelkűen elvállalta a Karitász nevében a kazetta-szállitás fele költségét.

A Pécsi Oltáregyesület működéséből. A Pécsi Oltáregyesület kiállítását június hó 28-án őméltósága gróf Zichy Gyula megyéspüspök úr fenkölt szavak kiséretében nyitotta meg és az egyházi ruhákat és szerelvényeket megáldotta, nagy örömét fejezvén ki az Eucharisztia iránti élő hitnek eme gyakorlati és áldozatos megnyilatkozásán, mely legkiválóbb bizonyítéka tagjai tevékeny életének.

Az egyesület rendes működési körén kívül résztvesz a hadbavonultak segélyezésére irányuló összes akciókban, betegek ápolásában, a katonaság részére összegyüjtött fehérneműek varrása, javításában és szorgalmazza a meleg ruhák készítését, melyre gr. Zichy Lujza őméltósága elnöknő kegyes indítványára 300 K-át szavazott meg az egyesület. Ezen összeg arányában 50 drb ágylepedő, 50 drb meleg alsóing, 70 pár harisnya 60 drb hósapka, 4 pár érmelegítő és 1 pár térdvédő lett a pécsi Vöröskereszt fiókegyletének beküldve. Emellett valahányszor hazánk győzelme és jóléteért nyilvános adorációk rendeltetnek el, az áldozatkészség, hazaszeretet és nagylelkűség buzgó imában egyesíti tagjainkat, hogy a nagy harcokból mielőbb a béke áldásaihoz jussunk.

A háború tartama alatt gondoskodik továbbá a kórházakban a sebesültek számára végzendő szentmiseáldozat és egyéb ténykedésekhez megkivántató egyházi ruhák és szerelvényekről.

A fenti célra áldozta paksi fiókegyesületünk 86 K évi tagdíját.

Telefon-pósta.

R. G. Esztergom. A kérést a beküldött tagdíjakról nem teljesíthetjük. Méltóztassék figyelemmel lenni Őeminentiája, a biboros hercegprimás körlevelére (l. Örökimádás 1914 áprilisi sz.), melyben határozottan elrendeli, hogy az esztergomi oltáregyesület csak a városból folyó tagdíjakat használhatja fel. — Következőleg nemcsak a lista, hanem a nevezett tagdíjak is beküldendők abból a községből.

* * *

Levél-pósta. *Cs. Gy. Budapest.* Nem rossz, majd közöljük. — *P. J. Budapest.* Helyes. Csak aztán te is használd ezt az orvosságot — az oltáriszentséget. — *H. P. Budapest.* Közlöm, de csak ez egyszer. Lépjen be a szövetségbe is s akkor szivesen látom irásait. — *Sz. Teréz Intézet Budapest.* Örülök buzgóságtoknak. — *Szentkereszt.* Az üdvözlést köszönöm. Szervusztok.

Tábori Levelek. Szerkeszti: *Toma István.* A háborúnak saját irodalma van. Ennek az irodalomnak kétségtelenül gyöngye a «Tábori Levelek». Levelek a harcos feleségéhez, édesanyjához, gyermekeihez, falujához, a sebesültek vigasztalója stb. Mennyi erő, megnyugvás, mennyi vigasz, keresztényi szeretet sugárzik ki ezekből. Ne legyen fia a hazának, kihez e levelek el nem jutnának. Kik szeretetet akarnak gyakorolni a szomorúakkal, ezeket adják kezükbe, kik megnyugvást keresnek, belőlük olvassanak, kik sebesültek szivét nemesíteni akarják, a «Tábori Levelek»-ket figyelmen kívül ne hagyják. Köszönet érte az «Élet» nyomdának, mondja bizonyára, ki egy betűjét is olvasta. Eddig megjelent 8. Egy levél ára 14 fillér. Megrendelhető: «Élet» nyomda, Budapest, I., Fehérvári-út 15.

Ez úton ajánljuk: «Imádkozzunk a hadbavonultakért» cimű füzetet is. Portómentesen 23 f. Megrendelhető ugyanott.

Imádságok a háború idejére Reviczky Aladár, lazarista atya tollából a következő munkák jelentek meg a háború idejére: *Uram, irgalmazz nekünk!* Az itthonmaradtak imádságai. 40 oldal. Hatodik kiadás. Ára 10 f, 100 drb 8 K. *Herr, erbarme dich unser!* Ugyanaz németül. Ára 10 f. *Pane, smiluj sa nad nami!* Ugyanaz tótul. Ára 10 f. *Keresztuti ájtatosság.* Az Oltáriszentséggel kapcsolatban. Ára 6 f, 100 drb 5 kor. *Bízzál, fiam!* Imafüzet sebesült katonáknak. 80 oldal. Ára 10 f, 100 drb 8 kor. *Uzdaj se, sinko!* Ugyanaz horvátul. Ára 10 f. *Elesett hőseinkért.* Imafüzet. 80 oldal. Ára fűzve 20 f, vászonkötésben 40 f. *Der Soldat im Lazarett.* Ára 2 f. *Vojak v nemocnici.* Ára 2 f. Tót sebesülteknek. *Vojnik u bolnici.* Ára 2 f. Horvát sebesülteknek. *Żolniers w szpitalu.* Ára 2 f. Lengyel sebesülteknek. *Rugaciuni.* Ára 6 f. (Román.) *Imák és intelmek.* Katonai imakönyv 200 oldal. Ára 40 f. *Der Soldat im Krieg.* Ára 2 f. *Modlithy.* Pre vojakov. Ára 2 f. (Tót.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnői.

(Folytatás.)

A VIII. kerületben: báró Barkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz.; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz.; özv. Goszthonyi Kálmánné, József-u. 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz. Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné, Rökk Szilárd-utca 41. sz.; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz.; Rózsay Valéria, Sándor-u. 23. sz.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11. sz.; Haász Emília, Váci-u. 79. sz.; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.; Várady Elekné, Szigony-utca 16. sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz., Molnár Györgyné, József-u. 23. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsfené, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézáné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz.

A X. kerületben: Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz.; Loewel Matild, X., Ónody-u. 5. sz.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Karácsony Ilona 2 K, Kovács Rozália 2 K, Borhy Erzsébet 4 K, Jancsó Margit 2 K, Goriupp Ferencné 2 K, Lázár Péterné Tiszaszentmiklós 3 K, Marczibány-Dombaházi tagok 9.36 K, Kohut János 2 K, özv. Mandzsák Aladárné 1 K, Vadkerti Lászlóné 1 K, Faragó Juli 24 f., Bodnár Istvánné 2 K, Körmendi tagok 40 K, Felsőzellei és sziládi tagok 20 K, Fuchs Luiza 2 K, Finta Anna 1 K. (Folyt. köv.)

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Vissza a műhelybe! Életkép négy felvonásban. Egyesületek, olvasókörök, legényegyleteknek, műkedvelőknek írta: *Bodnár Gáspár.* Harmadik kiadás. Ára 2 korona. A «Téli esték» hires irójának tollából csak jó és irodalmi nivón álló dolog kerülhet ki. A darabot országszerte már százszornál többször adták elő. Megrendelhető: *Kive* (Nyitramegye).

* * *

A jó Isten kórháza. Segély-akció elhunyt katonáinkért. Irta *Müller Lajos* S. J.— Nagyon szükséges kis könyvecske, mert szükséges imádkoznunk, cselekednünk az elhúnyt hősökért. Az Isten hórháza a tisztítótűz, halljuk meg onnét az elesett katonák segélykiáltását. Egy példány ára 10 fillér, 100 példány 8 korona. Megrendelhető ezen cimen: Mária-kongregáció, Budapest, VIII., Horánszky-utca 20.

Telefon-pósta.

Oltáregyesületi igazgatók és vezetőségek figyelmébe! Méltóztassanak beküldeni egy kis ismertetést arról, hogy mit tesz a vezetésük alatt levő oltáregyesület a haza szolgálatában most a háború alatt. Áldozatunkért elsősorban az Úr Jézustól várunk jutalmat, de egyházunk és a vallásos buzgóság presztizse érdekében kell, hogy ez az áldozatkészség regrisztáltassék. Tehát kérjük néhány sorban — az «Örökimádás» számára — az adatokat!

«**Eucharisztia és pedagogia**» szép cikknek kisérőlevele elkallódott s így nem tudjuk a szerző nevét. Kérjük jelezni, hogy olvasóink érdekében legalább a jövő számban feltüntethessük.

L. J. Ónod. Közöljük. Legyen máskor is szerencsénk. 1912-től még rendezetlen az «Örökimádás» előfizetése.

Qu. L. Bajmok. 1914. és 1915. még rendezetlen. Szivélyes üdvözlettel.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. FEBRUÁR 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Eucharisztia és pedagogia. — *Dr. Miksó István:* A megkezdett új évhez. — *Blaskó Mária:* A lengyel. — *Minye Ilona:* Lourdesi utam. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* A naponkénti szentmisehallgatás és szentséglátogatás. — Eucharisztikus szövetségek. — Hindenburg tábornok, fővezér hadiszerencséje. — *Röptében a nagy világ körül.* Olasz földrengés. — Génuai euch. kongresszus. — Egyesületi élet. — 1914-ik évben elhunyt tagok névsora.

Eucharisztia és pedagógia.

Amilyen műélvezettel állok hires festők képei előtt, ép oly érdeklődéssel veszem kezembe az elemista gyerek palavesszőpróbálgatásait is, hogy a girbe-görbe vonásokon át belelessek a kis lélekbe.

Mikor az eucharisztiáról és pedagógiáról akarok írni, magamat hasonlítom a palavesszős gyermekhez. Nem vagyok művész — nem birok alkotni a teológia, filozófia, esztetika ecsetjével — én csak palavesszősképét akarom nyujtani annak, hogyan fogja fel az eucharisztiát egy laikus, egyszerű lélek. Aki nem pap, nem apáca, nem áll az egyház közvetlen szolgálatában — aki nem hivatásból ír — aki egyszerű, közönséges hivő, mint a többi ezer meg ezer és ezzel az egyszerű, theológiailag képzetlen szivével tanulta meg szeretni az Oltáriszentséget és azt, ami Neki talán legkedvesebb: a gyermeklelkeket.

Tanító vagyok. A városom elvész a városok százai közt — az iskolám beletünik az iskolák ezreibe — magam és tanítványaim elmerülünk a hétköznapi emberek millióiba. És, mi így elvészve a milliók közt nem vesztjük el azt az utat, amely a kiváltságosaknak szól. Mi hétköznapi kis emberek örök ünnepet ülünk és nagynak érezzük magunkat — mi ismeretlenjei a nagy világnak, mindig magunkon érezzük az Istennek szemét.

Miért? Mert velünk az eucharisztia.

Ha beletekintek az iskolák világába, fájó szívvel látom, hogy soknak élete olyan, mint a tovaforgó mozi képek. Új alakok jönnek-mennek-mozognak, szerepelnek egy kicsit a képen és eltünnek örökre. Itt a gyermekek élettelen vászonalakok, akiket addig kell szerepeltetni a képen, amíg a megfizetett idő lejár és azután? Azután tünhetnek akárhová, nem törődünk velük.

Mennyire távol van ettől a krisztusi pedagógia! Az életre hívja az élettelen alakokat... Életet, örökéletet önt az öntudatlan, a mennyország-

nak még holt alanyba és a tovatünő alakokat nem hagyja eltünni, hanem lefogja, belevési, belenyomja alakjukat nem kőbe, nem márványba, hanem az Isten szivébe.

Ez pedig óriási munka, remek munka! Ehhez összehangzó munkája kell művésznek és műnek — neveltnek és nevelőjének. A nagy pedagógiai célhoz — öntudatára ébreszteni a gyermeket önmagának és céljának, megfogni az isteni szeretettel és odairányítani útját Isten szivéhez — kettő szükséges: a tanító és a gyermek.

És mindkettő részéről az eszköz?

Megismerni, szeretni, akarni. Megismerni önmagunkat és célunkat — szeretni Őt, aki a cél maga és akarni hozzájutni — így a gyermek részéről. A tanitónak pedig ismerni kell a lélekébresztő igazságokat és a lélekébresztés csodás munkáját — szeretni kell ezt a munkát és a munka anyagát (t. i. neveltjét) és akarni kell megtenni mindent, amit hivatása elébe ró.

De honnan vegyük a megismerést?

Emlékszem, mint fiatal tanító új módszerrel tudással, könyvekkel, kurzusokkal fölfegyverkezve léptem a tanterembe. Azt hittem eleget tudok — kezemben a kulcs a lelkekhez, csak meg kell nyitni és beléje önteni a saját lelkemet.

És kezdtem nevelni. Kipróbált fogásokkal, betanult beszédekkel, nagyszerűen tervezett oktatásokkal. Beszéltem, tanítottam, szónokoltam — és a gyermek nézett rám nagy álmos szemekkel és elkalandozó pillantásáról láttam, hogy, most a lepkékről álmodik.

Akkor kezdtem észrevenni, hogy sűrű fátyol áll köztem és a kis lélek között, hogy ó milyen keveset tudok én abból a kis léleknek titokzatos világából és milyen keveset tud — öntudattal, igazán, szívvel és lélekkel — maga a gyermek is lelkének világáról, életéről, céljáról. Ott álltunk sötét mélységekben a kis csapattal és messze magasságokról nézett le ránk az Úr...

Lenézett és — jött. Jött a fehérvasárnap fehér szárnyain, közelgett az első szentáldozás. Elkezdtük az előkészületet és mint a mesebeli tündér varázsvesszejére — egyszerre megnyilt a lelkek világa. Ébredeztek a kis szivek, a kis lelkekben csodálatos tisztasággal bontakozott ki a bűnerény-, lelki élet-, mennyország, istenszeretet fogalma. Amit hosszú beszédek, szines oktatások el nem értek — felébresztette pár szó: «közeledik a nagy nap». És a gyermek már tudta a legnagyobb igazságot, hogy Istennél kell a boldogságot keresni. Ez az áldozási előkészület megnyitotta lelki szemét — azt a meseszerű Istent ismerni kezdte — már tudta, mi az Istent szeretni és hozzá igyekezni.

Így nyiltak meg az én szemeim is. A kis csapat mögött térdelve adorációnál félig rejtett igazságok kezdtek kibontakozni lelkemben — a kis lelkek mélyére látó világosságok gyulladoztak szivemben az örökmécs lángjai mellett. Igen — csak akkor, csak ott — ott az eucharisztia előtt az első áldozásnál kezdtem igazán megismerni a kis szivek végtelen értékét.

Megnyilt a lelki szeme tanítónak és tanítványnak, mert leszállt közé a szentségi Jézus.

(Folytatása következik.)

A MEGKEZDETT ÚJ ÉVHEZ!

Egy új év! És vele eltünt minden,
Csak egy marad, mint tiszta nyeremény,
Minden kincsek között az egyetlen:
A krisztusi hit s igazi erény.
Mit ezzel az évben még szereztünk
Pusztítlanul él minden időben,
Azt senki el nem rabolja tőlünk,
És ragyog a túlvilági létben.

Egy új év! Bár egészen új élet
Mindenütt a világon fakadna,
És csak jóra való igyekezet
Minden ember szivébe vonulna:
Akkor jog és igazság virulna
S a világ gyorsan lenne édenné;
S ha szeretet újra fellángolna,
Életünk könnyen válnék édessé.

Egy új év! Bár új állandó béke
Ugyanavval ismét feltámadna,
Nem dúlna már a háború mérge,
Mert a béke zászlaja lobogna
Minden szívben és minden országban,
Oh, a világ másképp alakulna,
És mennyország volna minden házban,
És az év sok keserv nélkül folyna.

Egy új év! Bár hozna új időket,
Telítve krisztusi szeretettől,
Új szíveket és új szellemeket
Feltüzelve krisztusi szellemtől.
A velünk élő Krisztus országa
Épülne, mint az ó-kereszténység:
Itt volna már a béke országa
Jó egyetértés, szeretet, egység.

Dr. Miksó István.

A lengyel.

(Színhely: A kyrovi kolostor. A páter és az agonizáló sebesült lengyel.)

A lengyel. Siessen... Csak kötözze be. Jó szorosan... Azután tovább megyek. (Nyugtalanul hánykolódik a helyén.)

A pap (szeliden, amíg megerősíti a kötést). Mindjárt... Csak kicsikét csöndesen...

A lengyel (türelmetlenül). Akkor mehetek?

A pap. Mehet. (Szomorúan félre.) Mehetsz én hősöm... oda fel...

A lengyel. Hát jó... Mert Ponyatovszky már viszi a zászlót... Utána kell menni a szabad lengyelnek. (Felhördülve a melléhez kap.) Jaj... az az átkozott seb, mintha megfulladnék...

A pap (előkészítve, félénken). Nem fájna úgy, ha megenyhítené a lelkét.

A lengyel (félig önkivületben felderül). Ó, az már megenyhült...! Hiszen viszi Ponyatovszky a lengyel lobogót! Érti páter? A szabad lengyelét!

A pap (felsóhajt, majd hirtelen energiával). Tudja még a gyónást?

A lengyel (felemelkedik, tekintete gyanakvóan megcsillan). Gyónni? Minek? Én nem gyónok... Én nem halok meg... Élni akarok, élni fogok páter... És látni fogom a szabad Lengyelországot...

A pap. Hiszen így is megláthatja. Még inkább, mert a Szentség új erőt ad.

A lengyel (makacsul). Nem. Én nem halok meg. Ponyatovszky... a lobogó.... Lengyelország.... (tekintete zavaros lesz, hangja köhögésbe ful és piros vérrózsákat hint kékülő ajkára.)

A pap (félre, kétségbeesett könyörgéssel). Istenem... Uram... Jézusnak halállal tusakodó szive... Uram, már késő lesz... (a beteghez). Lássa, most rosszabb... Elhozom a Szentséget és mindjárt jobb lesz. Akkor azután mehet (megismétli ünnepélyesen, mélységes meggyőződéssel). Akkor azután mehet...

A lengyel (tisztuló tekintettel néz körül). Páter... én nem vagyok haldokló... (könyörgő hangon). Engedjen páter, látni akarom a szabad lengyelt. (Fel próbál kelni, de visszarogy).

A pap (támogatja a beteget, akkor lassan visszafekteti). Lássa még gyenge... Kicsikét várni. Addig...

A lengyel. Nem... Nem... Semmit se addig. Úr Isten! Hát nem érti?! Nekem menni kell... a többi is megy... látni... megölelni... a szabad hazát. Engedjen páter! (Kinosan erőlködik, arcára a halál verítéke fut.)

A pap (tehetetlenül áll, csak a lelke könyörög, a szeme könnybe lábad). Jézusnak halállal tusakodó szive...

A lengyel (panaszosan). Olyan fiatal vagyok... Az anyám sírt, amikor mentem. És a feleségem... És Miroszlav... a kicsi Miró... És mégis mentem... Az Isten is megáldja... engedjen páter...!

A pap. Ne mozogjon... A kicsi Miróra kérem... Maradjon csendesen...

A lengyel (tekintetében az öntudat világossága csillan meg). Páter. A Miró lengyel fiú... A Miró akarja, hogy apja küzdeni menjen a szabad hazáért...

(Csend. A beteg elgondolkozik, pihegése mindig halkabb lesz. A pap csöndesen imádkozik.)

A lengyel (szelid mosollyal). A Miró... A Miró már szabad lengyel lesz, páter... És szabad lengyel ég alá megy játszani, ha majd kisüt a tavaszi napsugár... Lengyelül tanul az iskolában... És a lengyel királynak fog fölesküdni, páter...

(Újabb csend.)

A lengyel. Igen... Én vezetem először a szabad lengyel ég alá... Úgy kézenfogva, mint máskor... És megmutatom neki a lengyel király képét... és... és együtt csókoljuk meg a szabad haza földjét és... (hirtelen) Páter...! Feleljen...! Ó, Istenem... Nem álom volt csak?... Igaz...?! Igaz, hogy nemsokára szabad a lengyel és a szabad haza földjére lép...? És meglátom Ponyatovszkyt... aki meghalt... vagy nem halt meg... Páter... beszéljen... igaz vagy álom?... (Hirtelen erővel fölemelkedik. A költöző lélek minden utolsó földi vágya és sóvárgása a szemében ég, ahogy a páterre szegezi feszült tekintetét...)

A pap (zavartan). Hogy... hogy... igaz?...

A lengyel (kékülő ajka reszket... homlokán kidagad az ér). Igaz?!

A pap (hirtelen). Igaz. Nem sokára szabad lesz a lengyel és szabad hazába tér... És meglátja Ponyatovszkyt... (hangja elcsuklik...)

A lengyel (megtört szemébe könnyek futnak). Köszönöm... (hátra fekszik). Páter... A szabad haza földjére csak tiszta szívvel léphetek... Gyónni akarok...

A pap (arca felragyog). Deo gratias...! (A stólát veszi és lehajol a beteghez... Csöndes suttogás... azután fölemeli a kezét...) Ego te absolvo...

A lengyel (csöndesen fekszik... A szeme elrévedezve keresi a hazát... Talán Ponyatovszkyra gondol, akit meglát nemsokára... Vagy a kis Miróra, akit maga visz ki megnézni a szabad haza egét... Lassan) Páter...

A pap. Fiam...

A lengyel. Hát igaz?...

A pap. Igaz... Nemsokára... Meglátja... Most már biztosan meglátja...

A lengyel (mosolyog. Arca mindjobban átszellemül. Akkor csendesen dudolni kezd...)

— Isten, ki lengyel...

A pap (szó nélkül letérdel...) Jézusnak halállal tusakodó szive... (kezeibe temeti arcát).

A lengyel (susog). Szabad hazánkat

Ó, add vissza nékünk...

A pap (letörli könnyeit, csókra nyujtja a feszületet. Csend. És a lengyel megtalálja a szabad hazát...)

Blaskó Mária.

Lourdesi utam.

(Folytatás.)

Notre Dame de la Garde! Istenem, még most is túlárad a lelkem a boldogságtól. A Gellérthegy módjára a városba benyuló hegyormán áll a templom hatalmas vártalapzaton. Belépve a templomba, az ember lelkét végtelen boldogság fogta el. A padok legnagyobb részt kis tengerész növendékekkel voltak megtelve, akik gyönyörű összhangban, bájos gyermekhangon énekeltek. Mise alatt nagyobbrészt megáldoztak, utána pedig a Lorettói litániát énekelték... Leborultunk mindannyian s szinte érezni véltem, mint forrnak össze lelkeink egy közös szent érzésben; mint járja át lelkeinket a szeretet mindeneket átfogó mély, fenséges érzése! Istenem, mily végtelen nagy vagy Te szeretetednek kiáradó nagyságában és mennyire kegyes és jóságos, hogy mindannyiunké vagy. Megcsodáltuk a sok kis hajócskát, mely a mennyezetről függ. Vihartól megmenekültek ajándéka.

Toulouse érintésével folytattuk utunkat Lourdes felé; míg végre 22-én hajnali négy órakor szakadó esőben, fáradtan az utazástól megtörten kiszálltunk Lourdesban.

Legnagyobbrészt nem is tudtuk, hogy immár elérkeztünk sokszor megálmodott vágyaink helyére, ahová mindannyian oly vágyva kivánkoztunk. Csak mikor egyikünk a hegyormon kivilágított keresztet megpillantotta és arra a többiek figyelmét is felhivta akkor — csak akkor — rebegték el ajkaink némán, de annál bensőbb áhitattal: «Üdvözlégy Mária». A vasutról autón vittek szállóbeli lakásunkra, ahol mindegyikünk megkapva szobáját, félötkor pihenni tértünk azzal, hogy kiki alszik, pihen legalább 10—11 óráig. Ám csodálatos képen 8 és 9 óra között mindannyian már az utcán voltunk, valahogy rövid pár óra alatt kipihentük magunkat; üzött, hajtott a vágy minden egyest mielőbb a Grottánál lehetni, Lourdest látni, szűz Anyánk előtt tiszteletünket leróni. Így mi is 9 órakor már szentmisén voltunk, ha jól emlékszem a Bazilikában, utána pedig a Grottához mentünk.

Szeretném legalább néhány rövid szóval vázolni azt az érzést, amely az ember lelkét megkapja akkor, amikor a Grotta előtt először megjelenik; teljesen visszaadni azt úgyis lehetetlen.

Elsősorban is térdre borul az ember s mikor ajkai szive bensőséges vágyától ösztönözve odaadással, szeretettel üdvözlik a Szeplőtelen fogantatást, egy olyan mélységes, bensőséges, nyugalmas érzés üli meg az ember lelkét, mely szinte azt diktálja, ezen szavakat adja az ember ajkaira: «Uram, jó, nagyon jó nekünk itt lenni, Uram, add, hogy örökké itt maradhassak». Azután ezen boldog érzés közepette, mikor az ember szinte nem

e földön élő halandónak és gyarlónak érzi magát, akkor bensőségesen imádkozik minden otthonmaradottakért, a hozzátartozókért, ismerősökért a

Központi oltáregyleti kórház őrzőangyalok terme.

k. Anyákért, a kongregacióért, kinek-kinek a külön kéréseért szóval az egész világért. És amikor így szinte megolvad az ember lelke; mikor

hajlékony, lágy lesz, mint az olvasztott viasz, ó akkor a grottabeli szent Szűz kegyes szeretettel tekint le minden egyesre s úgy érezzük, hogy meghallgattatást nyertünk. Azután szemügyre vettük a hármas templomot.

Délután félnégykor volt a kongresszus ünnepélyes megnyitása a Rózsafüzér-templom előtti nagy téren, mely legalább is tízezer ember befogadására is alkalmas. Szivet, lelket átjáró az az elragadtatás és szeretet, amellyel a pápai követet, Belmonte biborost fogadták, aki viszont végtelen leereszkedő és szeretetteljes volt mindenkihez, aki csak a közelébe férkőzhetett.

Ezen ülések, amelyek természetszerűleg francia nyelven tartattak rendesen 6 óráig tartottak és így ezen napokon a szentséges körmenet és a betegek megáldása a szokásos 5 órai időpont helyett 6 óra után voltak.

Ha valaki hitetlen, ha nincs mélységes hite, ragaszkodása, szeretete az Úr Jézus iránt, annak csak azt tanácsolhatom — menjen Lourdesba — és nézze végig a szentséges körmenetet. Belemarkol az az ember lelkébe, felrázza tespedéséből az a fenséges látvány, mikor az a sok ezernyi pap és a férfiak — nők ezen körmeneten nem vehetnek részt — megindulnak az Oltáriszentség előtt, amelyet ez alkalommal mindennap a pápai követ is kisért. Mikor a templom előtti nagy parkot megkerülték, akkor az e célra kijelölt helyen elhelyezett betegek megáldása következett.

Örökké, amíg csak élek, felejthetetlen lesz előttem azon jelenet; mikor a püspök kilép a baldachin alól, odalép a betegek elé és minden egyest külön megáld. Közben egyik püspök fennhangon, de olyan bensőségesen, hogy hangja és könyörgése az eget ostromolja, előmondja: «Uram, hiszen benned; Uram, reménylek benned; Uram, szeretlek Téged; Uram, add, hogy lássak; Uram, add, hogy járjak; Uram, add, hogy halljak; Uram, akit szeretsz beteg; Uram Te vagy a feltámadás és az élet stb. és az a sok ezernyi tömeg minden egyes bensőséges fohászt szívvel-lélekkel a püspök után mondd szinte lekönyörögve az égről a jó Isten irgalmát.

Ezen jelenetnél az ember csak leborul és szive-lelke meghatottságában zokogni kezd, elismerve, szivesen jóváhagyva, hogy így imádkozni csak Lourdesban tudnak, az eget ennyi bensőggel ostromolni csak Lourdesban tudják az emberek.

Ezen szentséges körmenetek alatt történnek leginkább a csodák. Ez alkalommal egyet sem láttunk, szűz Mária elrejtőzött előlünk, talán hogy hitünket, ragaszkodásunkat, állhatatosságunkat kipróbálja, talán hogy türelmünket próbára tegye. Ám ha testi gyógyulást nem is láttunk, nem tudhatjuk a lelkekben mennyi — a testi fájdalomnál sokszor fájóbb, égetőbb, vérzőbb — sebet hegesztett be, gyógyított meg szűz Anyánk

láthatatlan, de mindig működő jóságos Anyai keze? Ezek a gyógyulások nem történnek a nagy tömeg bevonásával, erről csakis kiki önmagának adhat számot.

A betegek megáldása után az Oltáriszentséget a püspök felvitte a Rózsafüzértemplom előtti kis térségre; a lépcső felső fokán pedig, közvetlen az Oltáriszentség előtt térdelt mindennap a pápai követ, jobbrabalra tőle pedig a többi jelenlevő bibornokok — mindaddig — amíg az oldalt elhelyezett és rendkívül jól szervezett templom énekkar, mely különben az egész körmenet alatt is remek szép templomi énekeket ad elő zenekisérettel a «Tantumergot» el nem énekli, amely után az Oltáriszentséggel az egész nagy tömeget megáldják.

Ezalatt mindennap hét óra lett és kiki kénytelen volt szállására sietni a vacsoraidő pontos betartása végett. Ám ezzel még egy napot sem fejeztünk be, mert még egy esti viszontlátásunk is volt a Grottánál. Félkilenckor összegyült a tömeg ott és onnan indult mindennap a gyertyás körmenet megtartására. *Minye Ilona.*

(Folytatása következik.)

«Imádkozzunk a hadbavonultakért» cim alatt *Toma István* tollából az «Élet» irodalmi vállalat kiadásában nagy szeretetre és meleg érdeklődésre számitható imakönyv jelent meg. Ez a külső kiállításában is szép imakönyv igen alkalmas mindazok vigasztalására, akik a háborúban küzdő rokonaikért aggódnak, vagy akik elesett hozzátartozóikat gyászolják. A 160 oldalas imakönyv ára vászonkötésben 1 korona. Bőrkötésben 2 korona. Díszkiadásban 4 korona. Az imakönyv a mai szomorú háborús idők igen szép emléke és rokoni ajándéknak is nagyon alkalmas. Megrendelhető: «Élet» irodalmi és nyomda r.-tnál, Budapest, I, Fehérvári-út 15.

* * *

Megrendelési felhívás. Most hagyta el a sajtót «Jézus» cimű költői mű A mű tárgya: Jézus I. eljövetele. Jézus II. eljövetele.

A mű nem alkalmi munka, mert már a háború kitörése előtt kész volt, de az utolsó simításoknál a háború egyes részleteire is tekintettel tudott lenni a szerző. Kiadását mindenesetre időszerűbbé tette a háború, mert ilyen időben az emberek a végső dolgokról való gondolkodásra, az eschatologikus szemlélődésre hajlandóbbak, mint máskor.

A mű ára, mely 20¼ ív: fűzve K 3·20.

Megrendelhető az Angolkisasszonyok intézetében (Budapest IV., Váci-utca 47.), az Apostol nyomdában és a főbb fővárosi és vidéki könyvkereskedésekben.

A mélyen tisztelt olvasóközönség kegyes pártolását kéri.

Budapest, 1914. karácsonykor *Az Angolkisasszonyok Sancta Maria-intézete.*

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

A naponkénti szentmisehallgatás és szentséglátogatás.

Az Úr Isten mindennap 24 órát ad nekünk. Ez, nemde, hetenkint $24 \times 7 = 168$ óra, vagyis $168 \times 2 = 336$ félóra. Tehát csak huszonkilenccel kevesebb félóra, mint ahány nap van az esztendőben. Ebből a 336 félórából csupán egyetlen egyet követel meg magának az Úr hetenkint, úgy hogy azt szentmisehallgatásra kell fordítani. Mert úgy-e, az anyaszentegyház nem parancsolja, hogy épen nagy misén legyünk jelen; a csendes szentmise pedig félóránál tovább nem tart.

Sokan vannak mégis a felnőttek között, akik még ezt a keveset is sokallják s a vasárnapi szentmisét elmulasztják; sokan vannak a gyermekek között, akik ha nem is kerülik a templomot, de ott unatkoznak, készakarva elszórakoznak, nem imádkoznak, sőt rendetlen magukviseletükkel másokat is megzavarnak, úgy hogy azok sem tudnak imádkozni.

Képzeljük el, hogy az Úr Isten megjelenik az összes embereknek, amint valami nagy térségen egybe vannak gyűlve. Körülötte az ő szent angyalai, kezük összekulcsolva, térdük s fejük meghajtva: így imádják az ő jóságos Istenüket. Az emberek is, a leggonoszabbak is térdre hullanak, amint az Úr Istent mennyei dicsőségében látják. És szól az Úr:

«Emberek, gyermekeim! Fáj a lelkem, ha az én napomra, a vasárnapra gondolok. A heti 336 félórából még egyet sem akartok templomomban, azon a szent áldozaton tölteni, amelyet a kenyér és bor szine alatt egyszülött Fiam bemutat. Azért halljátok itéletemet: ha mától fogva mindeniktek nem fog legalább egy órát a templomban tölteni, nem adok többet semmit. Nem adok ételt: hiába fogtok bevetni a szántóföldeket, ültetni a veteményeket és a fákat — semmi sem nő majd ezentúl; nem adok italt: a kutak, a patakok, folyók és tavak kiszáradnak, szőlő sem terem már ezentúl; nem adok lakást; földrengést támasztok s összedöntöm a palotákat ép úgy, mint a kunyhókat; nem lesz ruhátok sem, mert növény nem nő s kipusztulnak az állatok is, amelyeknek bőréből és szőréből készítitek az öltözetet; pedig ugyancsak hideg lesz, minthogy ime: ma utoljára látjátok a napot — holnap már nem kel fel, mert nektek nem kell az én szent Fiam, akit az igazság napjának neveztek. — Nem kívánok tőletek sokat, ha ezentúl megkövetelem, hogy naponkint egy órát töltsetek templomomban s azalatt szent misét hallgassatok. Hiszen először is sokkal több időt szoktatok hiábavaló vagy rossz dolgokra fordítani; másodszor pedig ezzel eleget tesztek azért a sok szentmise-mulasztásért, amit eddig ti is és azok is elkövettek, akik előttetek éltek.»

Mit gondoltok, mit szólnának erre az emberek? Találkoznék-e csak egy is, aki dacosan felugrana és kiáltaná: «Hát vedd el, Isten, tőlem az ételt, az italt, a lakást, a ruházatot, a napfényt, de nem teszem meg, amit kívánsz!?» Úgyebár, ilyen nem akadna! S ha az Úr Isten azt követelné, hogy a félnapot töltsék az oltár előtt, arra is csak mind azt mondaná őszintén könyörögve: «Ó nagy Isten, ne büntess! Készek vagyunk mindenre!»

Az Úr Isten egy teljes órát sem kíván tőlünk naponkint, hanem csak félórát — azt is csupán hetenkint egyszer, vasárnap. Ámde, ha ezt sem adjuk neki, halálos vétket követünk el; s ha halálos vétekben hal meg valaki, kap ugyan ételt, de az tűz; kap italt, de az is tűz; kap lakást, de az a pokol; kap ruhát is, de az szintén tűz. Ha pedig valaki nem kerüli ugyan a templomot, azonban ott kissé illetlenül viseli magát, készakarva nem eléggé ájtatos: ezért ugyan nem kárhozik el, hanem mégis csak a tisztítóhelyre jut s ott ismét csak tűz minden: az étel, az ital, a lakás, a ruházat.

Vizsgáld meg lelkiismeretedet, gyermekem! Isten szava az tebenned! Sohasem mulasztottad el vasárnap, ünnepnap a szentmisét? Sohasem viselted ott magadat helytelenül? Ó, ugyebár az Isten szava a lelkiismereted valamilyenféle szemrehányást mégis csak tesz neked? Tehát büntetést érdemelsz érte az Úr Istentől? Büntesd meg te magadat s nem fog érte megbüntetni az Úr Isten.

A büntetés, amelyet tanácsolok, előbb-utóbb, talán mindjárt elejétől fogva, édes lesz. Hallgass naponkint szentmisét s azonkívül látogasd meg naponkint, ha csak rövidke kis időre is, Jézusodat a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ha még hozzá a gyakran áldozó gyermekekhez is csatlakoznál, mindened meglenne. Kapnál ételt: az Úr Jézus szent testét; italt: a kenyér szinében az ő tisztaságos vérét is; lakást: az ő szentséges Szivében, mert megigérte, hogy az áldozó őbenne lakik s Jézus

az áldozóban; szép tisztán megőriznéd lelked mennyei ruháját, a megszentelő kegyelmet.

Nemde, kedves dolog lenne úgy élni a földön! Tedd meg tehát és igen sok örömed lesz.

Ha pedig — amit alig hiszek — magadat hibásnak nem érzed, úgy ajánld fel a naponkinti szentmisehallgatást és szentséglátogatást azokért, akik a szentmisét vasár- s ünnepnapokon saját hibájukból elmulasztják. Ki tudja, melyiknek közülük fordítja jóra a szivét az Úr Isten a te kedvedért! Majd megtudod egyszer, mikor vele együtt Isten trónja előtt fogsz állani s megköszönni szeretetedet. Akkor majd mint kedves, jó testvérek fogtok járni a mennyországban; lenéztek a földre s ha láttok embereket, akik nem járnak templomba, megkéritek őrangyalaikat, intsék őket szép szeretettel a szentmise-hallgatásra. Beszélni fogtok a gyermekek őrangyalaival is, megtudjátok tőlük, hány gyermek hallgat naponkint szentmisét és végez szentséglátogatást arra a szándékra, hogy a vasár- és ünnepnapi szentmisén mindenki jelen legyen, aki csak teheti — és ha sok gyermekről fogjátok azt hallani, igen nagy lesz az örömetek, amint ma is örülnek a szentek, amikor ti cselekszitek azt.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Gábriel Mariska, Dunaföldvár. Köszönöm a felesleges füzeteket. Csak apostolkodjál és nyerd meg társaidat a mi kedves szövetségünknek.

Tallós. Gál Apol., Csiba M. és a Karácsony testvérek levelei nagy örömet okoztak nekem. De még inkább az édes Jézusnak, ki bizonyára kedvesen fogadta azt a sok bensőséget és imagyakorlatot, amellyel a karácsonyi ünnepeket megültétek. Maradjatok 1915-ben is a szövetség lelkes tagjai.

Pécs. Egy kissé aggódom, hogy talán nem szeretitek már a szövetséget. Ne szomorítsátok meg az édes Jézust, ki annyira örült buzgóságtoknak. Írjatok valamit!

Budapest, Szent Teréz Intézet. Isten hozott kedveseim a szövetségünkbe! Az édes Jézus őrizze meg szivetekben azt a lelkesedést, amellyel a szövetségen csüngtök. Pá!

Tapolca. Aranyos leveletek nagy örömet okozott. Különösen nagy a boldogságom afölött, hogy megalakult a «Nagy Leányok Euch. Szövetsége» is. Mayer József barátom keres majd magának társakat. Mindnyájatokat üdvözöl az igazgató.

Esztergom. Vizivárosi zárda. Nagyon szépen ültétek meg a karácsonyt, nemcsak «kis ingecskét készítettetek erénygyakorlatból a Jézuskának», hanem 13 új tagot is szereztetek. Szervusztok!

Hindenburg tábornok, fővezér hadi szerencséje.

Olyan Hindenburg tábornok, mint a mesebeli sárkány. Néha egészen eltűnik az oroszok szeme elől, fogalmuk sincs, hogy merre jár, hiába kémlelik repülőgépeikről; azután pedig egyszerre csak előkerül, de mire ezt a muszka észreveszi, addigra már ott fuladozik a Mazuri-tavakban, vagy pedig félelmetesen be van kerítve Hindenburg seregeitől.

Csodálatos eszű, de csodálatos szerencséjű ember ez a Hindenburg! A többi vezérek, mint Dankl, Auffenberg vagy Potiorek is nagyeszű katonák, mert különben nem bizták volna rájuk millió katona életét és a haza sorsát. S ezek mégis mind letünnek, megverik, tönkreteszik őket az oroszok. Csak Hindenburgot veszi szárnyára a hadi szerencse.

Hát talán megvan babonázva? Nincsen az megbabonázva és ha nagyon kiváncsi vagy, elárulom a hadi szerencséjének titkát: *Hindenburg napi áldozó.* Mindennap magához veszi az édes Jézust a szentáldozásban. Már 1910-ben megbámulták a luteránus Berlinben, hogy feleségével együtt minden nap járul az Úr asztalához a szent Lajos templomban. S most a táborban állandóan mellette van egy katholikus tábori lelkész, aki neki az Úr testét nyujtja. Tehát ugyanaz az Úr Jézus, aki szent Lászlót, Hunyadi Jánost, a nagy német Tillit vezette győzelemre, az ad szerencsét Hindenburg fővezérnek is. S te, eucharisztikus szövetségi tag, légy büszke azon igéretedre, hogy gyakran áldozol, mert ime Hindenburg fővezér, a muszkaverő tüneményes hős is napi áldozó.

Eucharisztikus szövetségi tagok! Február 14-én felajánljuk magunkat az Úr Jézusnak. Készüljünk reá!

Röptében a nagyvilág körül.

Olasz földrengés. Haragudtunk az olaszra, mert mint szövetséges nem segít nekünk a világháborúban. Némileg irigykedtünk rá, mert ki tudott bujni a háború réme alól. De most már haragunk és irigykedésünk elült és helyet adott annak a tudatnak és meggyőződésnek, hogy Isten bűntetése van ezen a világon. Isten ostora suhint végig rajta, mert szembe szállt Istennel, kérkedett istentelenségével és erkölcstelenségével. Ismét hallatszott a Voltaire-féle káromló jelszó: Kiirtjuk Krisztus egyházát. De a jó Isten türelme is néha megszakad. Minden művelt nemzet görnyed a háború szörnyű csapása alatt s tér vissza Istenhez, tart bűnbánatot. Ninive szelleme uralja a lelkünket. S Olaszország kimenekülne Isten ostora alól? Mivel háborúba nem keveredtek, a földrengés talán még rémületesebb csapása rendítette meg e tündérszép félszigetet. Negyvenezer halott fedi a csatatért, a földrengés csataterét s mintha a pápa is megérezte volna, hogy isteni kéz feküdt reá erre a hálátlan országra, kilépett palotájából s az egyház fejének békecsókját leheli az áldozatok ajkára.

Szakított az évtizedes tartózkodással és a legfőbb főpásztor kulcsaival kinyitotta az ajtókat, amelyeket kegyetlen történelmi események zártak be.

Az egyház életében is épúgy, mint az államában, történelem csinálódik.

Genuai eucharisztikus kongresszus. A felsőolaszországi eucharisztikus propaganda, mely évenkint rendez nagy eucharisztikus értekezletet, e szomorú idők napjaiban sem pihen. Hiszen most éljük az Eucharisztia megértésének korát. Ugyanazt találja meg benne a harcoló nemzet, mint az üldözött őskereszténység: bátorságnak, Isten kegyelmének és örökéletnek legfőbb zálogát.

A minap tartott pegli-i értekezlet a legközelebbi felsőolaszországi — genuai — euch. kongresszus előkészületi munkálatain fáradozott.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. Az Oltáregyesület, míg egyrészt az eucharisztikus Úr Jézus szeretetszolgálalát tűzte ki céljául, másrészt a felebaráti szeretet gyakorlását sem zárja ki. Akik az oltár Uránál járnak iskolában, azoknak megfinomodik a lelkük: megérez az minden szükségletet, gondol az minden bajra, hiányra. A háború nehéz napjai lángralobbantották ezt a szeretetüszköt. Miként a központi, úgy a vidéki oltáregyesületek is tevékeny részt vesznek abban az általános felbuzdulásban és segítésben, melyet annyi vérző seb igényel. Örül a lelkünk, midőn ezekről a szeretetáldozatokról hirt veszünk. Így van ez jól! Hadd lássa a világ, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség kultusza tevékeny, áldozatos szeretettel telíti meg a lelkeket. Az Eucharisztia nevelte az első századok buzgó hiveit, a mártirok millióit és mindazokat, kiket az egyház követendő példaképekül magasztalt fel az oltáraira. Most is az oltár szent tüze lángol fel mindazoknak szivében, akik nemcsak imával, hanem tettel is áldoznak az igaz hazaszeretet oltárán. Midőn ezekről az «Örökimádás» hasábjain ezentúl hirt adunk, nem kivánunk a szerénység ellen véteni, hanem némaságukban is hangosan kiáltó bizonyitékokat szolgáltatni arra nézve, mily áldásos működést fejt ki országszerte az Oltáregyesület. S ez adatok legyenek egyúttal ajánlatok, csendes, szerény buzdítások az Oltáregyesület megalakítására ott, ahol még nem létezik:

Barstaszáron elég volt az ottani Oltáregyesület megalapítójának és buzgó vezetőjének, *Novotny János* esperes-plébánosnak a tagok figyelmét szeretetadományok gyüjtésére felhivni, mire 430 K gyült össze a magasztos célra. Ez az adomány akkor nyeri meg súlyát igazán, ha megjegyezzük, hogy a tagok mind egyszerű földmívelők és épen nem tartoznak a jómódúak közé. De értjük ezt az épületes áldozatkészséget ott, ahol évenként 14—15.000 szentáldozás van!

† **Barbolavicini Olympius** a nagyváradi görög katholikus oltáregyesületi egyházmegyei megbizott elköltözött az élők sorából. 80 év nyomta vállát, mely hosszú éveken át viselte a görög szertartású nagyváradi egyházmegyében az Oltáregyesület gondjait. A szentségi Jézus, kinek templomait gondozta, legyen jutalma.

Januári központi oltáregyesületi értekezletünk 11-én folyt le nagy látogatottság mellett. Az elnöklő igazgatón — *Kánter Károly* prelátuson — kívül jelen volt: *Cziráky Lujza* grófnő, *Fellmeyer Vilma*, *Ghyczy Ida*, *Kiss Aladárné*, báró *Vécsey Józsefné* és báró *Vécsey Eszter*, a választmányi hölgyek közül és sok terjesztő úrnő.

Az igazgató *bevezető beszédében* boldog újévet kíván az Oltáregyesületnek és minden tagjának. S mivel nem a banális szokásnak akar eleget tenni, hanem igazán Isten áldását és kegyelmét kívánni, ép azért mindenkinek ajánlja, hogy az újévben a szentségi Jézus legyen mindenünk. Az ő szolgálatában és szűz Mária, szent József, a mi védőszentünk és őrzőangyalunk társaságában akarunk élni s akkor bármennyi szenvedést ró még ránk az újév, nem fogunk elcsüggedni.

E szavak után jelenti az igazgató, hogy *mise-kazettáink* állandóan használatban vannak. A legtöbben egy vasárnap három szentmise is mutattatik be. Csak el ne lankadjanak az úrnők a kazetták gondozásában! Gyönyörű és kimondhatatlan értékes munkát végeznek. Egyes kórházakban — mint a Mária Teréziatéri, Tavaszmező-utcai, Andrássy-uti (71), Tököliánum stb. — az úrnők rendkívüli fáradozásának köszönhető, hogy a szegény sebesültek minden vasárnap hallgathatnak szentmisét. De még mindig vannak rendezetlen ügyek e téren.

Felhívja az igazgató az úrnők figyelmét az *engesztelő kilencedre*, melyet templomunk január 23. és 31. között tart és kéri az imaórák jegyzését.

Rendkívül fontos volt az igazgató ama felhivása, hogy törekedjünk most *tagokat gyűjteni*. A terjesztő úrnőknek most újból nyilik tágas tér az apostolkodásra a mi egyesületünk érdekében. Ha az emberek erősen Istenhez térnek, az Úr Jézuson csüngenek. Mondjuk neki, hogy iratkozzék be az Oltáregyesületbe s ajánlja fel a kötelező havi imaórát és a kis tagdíját a katonákért és igérje meg így az Úr Jézusnak, hogy béke időben is neki akar szolgálni.

A gyűlés imával ért véget. Utána élénk megbeszélések folytak a kórházi misék és a kazettaügyében.

Czaykovszky Evariszt lovag virágvölgyi plébános lett a pozsonymegyei Oltáregyesület igazgatója. Őeminenciája régi, neves eucharisztikus apostolt tisztelt meg ezzel az állással. Mi csak örvendeni tudunk a kinevezésnek és szívből gratulálunk hozzá. Élénken élnek még lelkemben azok a bensőséges lelki oktatások, amelyeket a pozsonyi Emerikanum egy termében szokott volt minden hó második péntekén az ott egybegyűlt kis eucharisztikus papi gárda épülésére tartani. Ha ezt a szellemet viszi az igazgatói székbe, csak nyerni fog általa a virágzó pozsonyi Oltáregyesület, mely bizonyára az új igazgató alatt is meg fogja tartani a budapesti központtal a testvéri jó viszonyt.

A Pécsi Oltáregyesület 1913—14.évi kimutatása. A Dunántúl ezen egyik legszélesebb körben működő egyesületének a mult évben 4010 tagja volt. A helybeli tagok száma ezek közül 1068, a hozzátartozó fiókegyesületek tagjainak száma 2942. A központi szervezet 62 ilyen fiókegyesülettel rendelkezik, melyek közül a szekszárdinak van legtöbb tagja. Az egyesület a lefolyt évben hét rendes és két rendkívüli gyűlést tartott, melyeket dr. Wajdits Gyula pápai prelátus, igazgató rövid elmélkedései vezettek be. A március hónapi szokásos lelkigyakorlatot P. Martinovich Sándor S. J. tartotta. Gróf Zichy Lujza elnöknő lelkes szavaira megalakult a templomgondozó bizottság 32 résztvevővel. 36 szegény templomot segélyezett az egyesület. A feldolgozott anyag értéke 1588 korona. Az évi kiállítást gróf Zichy Gyula megyéspüspök nyitotta meg, amikor is az egyházi ruhákat és szerelvényeket fenkölt szavak kiséretében megáldotta. Az egyesület rendes működési körén kívül részt vett és vesz a hadbavonultak segélyezésére irányuló összes akciókban. Ápolja a betegeket, a katonaság számára fehérneműt varr és javít, emellett pedig minden tagja téli holmikat készített. Meleg ruhák előállítására 300 koronát szavazott meg s hasonló célra áldozta a paksi fiókegyesület is 84 korona évi tagdíját.

Az 1914-ik évben elhunyt tagok névsora.

Antal Ágnes, Jászárokszállás. Alberth János, Antal Margit, Jászárokszállás. Bregorits János, Budapest. Barócsi Veron, Jászárokszállás. Boros Mariela, Jászárokszállás. Baranyi Anna, Jászárokszállás. Buri Margit, Dövény. Babik Ágnes, Gyöngyöspata. Özv. Berei Józsefné, id. Bérczi Boldizsár, Újhuta. Bartus Mária, Újhuta. Csikós Mária, Jászárokszállás. Csikós Eszter, Jászárokszállás. Csikós Viktória, Jászárokszállás. Csillag Anna, Gáva. Czvetkó Magdolna, Cserföld. Domoszlai Rozália, Kurittyán. Darvari Rebeka, Ujhuta. Dedzák Borbála, Szajol. Densa Mári, Cserföld. Emsperger Péterné, Budapest. Farkas Amália, Jászárokszállás. Fridel Magda Újhuta. Faragó Marcella, Jászárokszállás. Gyenes Teréz, Jászárokszállás. Gulyás Amália, Jászárokszállás. Gyenes Anna, Jászárokszállás. Guba Marcella, Jászárokszállás. Garics Viktoria, Jászárokszállás. Görbe Marcella, Jászárokszál ás. Gyurina Julia, Gáva. Göblyös Mátyás, Szajol. Gyura Mári, Cserföld. Horvát Franciska, Jászárokszállás. Héri Erzsébet, Gáva. Hevér Juliána, Gyöngyöspata. Hegedüs Borbála, Szajol. Hegedüs István, Szajol. Hegedüs Margit, Szajol. Hozián Mária, Hozián Mári, Cserföld. Hozián Katalin, Cserföld. Illés Ilona, Gyöngyöspata. Kele Anna, Jász-Árokszállás. Kovács Anna, Jászárokszállás. Kaszab Julia, Jászárokszállás. Kaszab Franciska, Jászárokszállás. Kis Anna, Jászárokszállás. Kovász Teréz, Jászárokszállás. Krakomperger Anna, Gáva. Kohol Mária, Mátraderecske Kormos Borbála, Sáta. Koceth Anna Cserföld. Kuszter György, Cserföld. Kolarics Mária, Cserföld. Kociper Mária, Cserföld. Kovács Katalin, Bodony. Lutár Mária, Cserföld. Lovrensécz Mária, Cserföld. Lukocics Ágnes, Királyrév. Mócsár Erzsébet, Jászárokszállás. Márkus József, Jászárokszállás. Márkus Mária, Márkus Angyél, Jászárokszállás. Matiscsán Anna, Újhuta. Marics Katalin, Cserföld. Nagy Angyél, Jászárokszállás. Nagy Anna, Jászárokszállás. Német Erzsébet, Gáva. Polák Erzsébet, Nagyjakabfalva. Pitner Juliána, Jászárokszállás. Patai

Vera, Gyöngyöspata. Polyák Rozál, Szajol. Puckó Mária Cserföld. Pintér Rozál, Mátraderecske. Ritusz Mária, Cserföld. Szente Rozália, Keszthely. Sós Angyél, Jászárokszál ás. Szabó Viktória, Jászárokszállás. Sőregi Apollónia, Jászárokszállás. Szabó Terézia, Jászárokszállás. Szolga Rozál, Gyöngyöspata. Stefán Mihály, Stefán István, Jákfalva. Tamás Terézia, Rum. Tóth Mária, Jászárokszállá. Tóth Julia, Jászárokszállás. Tóth Krisztina, Jászárokszállás. Tösér Amália, Jászárokszállás. Turcsányi István, Jászárokszállás. Tóth P. Róza, Jászárokszállás. Turcsányi Eszter, Jászárokszállás. Takács György, Gáva. Török Erzsébet, Gyöngyöspata. Tóth Katalin, Szajol. Tokár Anna, Újhuta. Tompa Borbála, Cserföld. Takács András, Királyrév. Zám Erzsébet, Mátraderecske. Zsizsek Mária, Cserföld. Biber Jánosné Julianna, Dabrony. Vida Istvánné, Dabrony. Tóth Jánosné Hamprusz Katalin, Dabrony. Szilágyi Józsefné, Somogyszil. Suller Magdolna, Rakamaz. Hankviter Alajos, Budapest. Pós Anna, Budapest. Ambrus Zsuzsa, Bozók. Balkó Anna, Litva. Cut Kutyik Mária, Alsósalok. Cut Monis Mária, Alsóbágy. Dvorszky Ábrahám Mária, Litva. Fajgel Mária, Torna. Fénmiák Borbála, Torna. Hnilica Dorottya, Alsólegénd. Jancsov Jakab, Csákóc. Kovács Miskov, Zuza, Alsóalsók. Krnul Korcsok Anna, Felsőlegénd. Kmet Balázs Zsuzsanna, Terpény. Krizsán Zsabka Katalin, Szénavár. Krizsán Katalin, Csákóc. Kudlács Csizmás Anna, Litva. Korcsok Katalin, Bozók. Kmety Gyangyik Anna, Felsőalsók. Kudlács Chudik Anna, Terpény. Melaga Benyor Anna, Kecskevarbók. Marticska Urbán Mária, Terpény. Melaga Rabota Katalin, Szénavár. Melaga Orem Anna, Szénavár. Miskov Mihály Mária, Csákóc. Presinszky József, Nagyczétény. Szedmák Zsuzsanna, Csákóc. Szelszky Krizsán Mária, Alsóalsók. Seben Anna, Felsősipék. Szluka Dolinszky Anna, Szénavár. Splavkó Petrovkin Anna, Litva. Tóth Mária, Karancsság. Tamás Jusztin, Karancsság. Tomasovics Hnilicia Katalin, Alsólegénd. Urbán István, Szénavár. Virág Márton, Karáncsság. Vajda Krisztina, Pécska Varga Jolán, Pécska. Vicián Hrusovka Mária, Litva. Vrba Krizsán Anna, Alsólegénd. Vic'án Kutyik Zsuzsanna, Litva. Zatko Tomasovics Anna, Litva. Abuczky Julianna, Újfehértó. Bartos Mária, Léva. Baranyai Mihályné, Budapest. Dravecz Teréz, Nagykanizsa. Fonad Judith, Recsk. Juhász Barnabás, Sajóvámos. Jelinek Jozefa, Budapest. Kotuki Eriekné, Budapest. Mihály András, Abos. Mihál Kata, Bozók. Oszlán Borbála, Erdőtelek. Oposics Vince, Horvátnádalja. Posch Anna, Budapest. Sziklenke József, Barstaszár. Sándor Ilonka, Budapest. Sztonyi Anna, Budapest. Turcsek József, Szelepcsény. Urbán István, Szénavár. Buri János, Dövény (Borsodmegye). Csizmadia Mária, Ujfehértó. Fábián Mária, Bozók. Fejes Mihály, Recsk. Gyurkovits Ilona, Institorisz Endréné, Rimaszombat. Krammer Ferencné, Fiume. Kócsa Katalin, Mátraderecske. Reiter Anna, Budapest. Özv. Spisák Jánosné Detek. Staiber Magdolna, Rakamaz. Szilvási Mária, Ujfehértó. Sztari Borbála, Dövény (Borsodm.) Sztari János Dövény (Borsodm.) Szivecz Erzsébet, Dövény (Borsodm.) Skanta Veronika Dövény, (Borsodm.) Sztari Ágnes, Dövény (Borsodm.) Tóth Mária, Buziásfürdő. Varga Mária, Bursa. Zimka Ilona, Budapest.

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

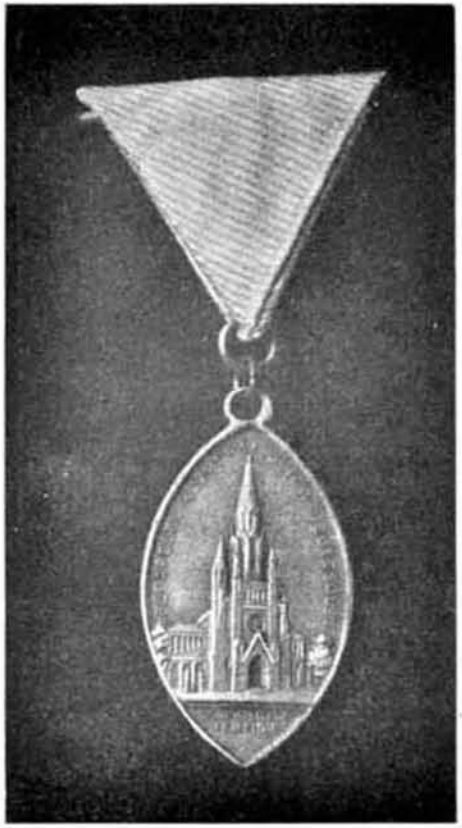

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Lelkigyakorlatok. Az Oltáregyesület Választmánya és a Keresztény Anyák Kongregációja febr. 17—21. Tartja: Ft. Pater Bernhard S. J.

Az Oltáregyesület Terjesztőnői és a Fájdalmas Szűz Kongregációja: Március 10. és 14. között. Tartja Nagys. és főt. dr. Hanauer István.

Az Oltáregyesület nyilvános szentgyakorlatai az Örökimádás-templomban valószínűleg a nagyböjt vége felé.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. MÁRCIUS 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Csernoch János* biboros hercegprimás szentbeszéde az Örökimádás templomban. — *Dr. Tiefenthaler József:* «Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére». — *Lőránt József;* Lelkigyakorlat. — *Pázmándi:* Töviskoronás Király. — *Lukácsy István:* «Csak nézem Őt». — *Komlósy Miklós:* A keresztek. — *Tanitó:* Eucharistia és pedagógia. — *Mínye Ilona:* Lourdesi utam. (Folytatás.) — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Teljesen a tied; te is övé vagy teljesen? — Feslő bimbók. Egy első osztályú gyermek karácsonyi levele a kis Jézushoz. — Kedves Igazgató Úr! — Légy jámbor, az Isten is megsegít. — *Röptében a nagyvilág körül.* Tábori mise és az oltáregyesületi úrnő. — Ostya-kérdés a háborúban. — A salzburgi egyházmegyei encharisztikus kongresszus tanulsága. — A legszentebb Eucharisztia élete az Örökimádás templomban. — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — Kimutatások.

Dr. Csernoch János biboros hercegprimás szentbeszéde az Örökimádás templomban.

Amit szent János a titkos jelenések könyvében mond ama fényes mennyei jelenetről, melynek látomásában boldog szemtanuja lehetett, annak mását mi is láttuk a közelmult napokban itt a földön. Szent János azt mondja: «Ezek után láték nagy sereget, melyet senki sem számlálhatott meg, minden nemzetből és nemzetségből, népekből és nyelvekből a királyi szék előtt és a bárány szine előtt állani, mondván: Üdv a mi Istenünknek, aki a királyi széken ül és a báránynak.» (Jel. 7, 9—10.) Hasonló lélekemelő látványnak voltunk mi is tanui ezen évnek első napján. Agg királyunk nemes példáján indulva, ajánlottuk föl országunkat s mi magunkat Jézus legszentebb Szivének. Jézus szentséges Szive a keresztfán vérzett el értünk. A katona lándzsájától átdöfött szivből kiömlő legszentebb vér mossa le bűneinket és minket, akik addig a harag fiai voltunk, Isten fiaivá, Jézus testvéreivé tett. Mint Isten fiai és gyermekei, súlyos megpróbáltatásunk napjaiban kerestük szentséges Szivének oltalmát. Zsúfolt, nagy, megtelt templomaink mutatták, hogy mint az első keresztények, mi is egyek vagyunk szivben és lélekben s ezzel azt is jeleztük, hogy egyek akarunk lenni őseinkkel a Jézus iránti szeretetben, mert — miként nagy szent Gergely mondja — a szeretet próbaköve a tett, Jézus törvényeinek megtartásában.

Mily szeretetet tanusított irántunk az Úr Jézus, azt mindnyájan tudjuk. Szeretetének legnagyobb bizonyítéka Ő maga az Oltáriszentség-

ben. Midőn az övéit szerette — így vezeti be szent János az Oltáriszentség alapítását — mindvégig szerette őket. Tehát mostanig és mostantól kezdve a világ végeig fogja szeretni s velök lesz az Oltáriszentségben. S még ez sem volt elég neki. Valóban, miként szent Pál apostol mondja róla, kimerítette magát, mert végrendeletére, amelyben szeretetének legnagyobb jelét, az Oltáriszentséget hagyta reánk, saját Szivének drága vérével nyomta rá a piros pecsétet.

Krisztus Urunk mindezzel nem önmagát kereste, vagy miként szent Pál apostol mondja, nem magának kedvezett (Rom. 15, 3.), hanem nekünk, amikor egész szeretetét reánk pazarolta. Ezt a kimondhatatlanul nagy szeretetet akarta szemünk elé állítani, állandó emlékezetünkben tartani Ő, folytonos köztünk való jelenlétével, az anyaszentegyház pedig azzal, hogy az Oltáriszentségnek imádására, szentséges Szivének tiszteletére buzdít.

S erre szükség is van, mert ne tagadjuk, hogy az embereknek nagy része, hamis önszeretettől vezéreltetve, elfordult tőle, a szeretet helyét gyülölség foglalta el. Már pedig semmi sem képes minket inkább visszavezérelni Istenhez, mint a szentséges Szívnek tisztelete, amely oly élénken szemeink elé állítja a megváltásban megnyilatkozó isteni szeretetet. Jól tudta az isteni Üdvözítő, miért tette meg a szeretetet küldetésének indokává, összes cselekedeteinek központjává s végcéljává. «Új parancsot adtam nektek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket. Ezt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.» Ezt hirdette szüntelenül egész életén át s végül a szent keresztfán függve, szent vérét mindnyájunkra kiöntötte, hogy mi úgyszólván egy testté összeforrva, úgy szeressük kölcsönösen egymást, miként egy testnek tagjai.

Mondjátok meg, K. h., ha az emberek teljesítették volna Krisztus Urunk parancsát, vagy ha némileg annyira szerették volna egymást, mint ő szerette őket és legalább részben viszonozták volna szeretetét, vajjon lehetséges lett volna, hogy oda kerüljenek, ahol most vannak? Vajjon lehetséges lett volna, hogy ránk törjön a rettenetes háború, melynek iszonyú súlya alatt nyögünk s amelyről azt írja XV. Benedek pápa első körlevelében: «Mindenütt a háború fölötte szomorú képe uralkodik s ezenkívül úgyszólván semmi sincs, ami az emberek lelkét foglalkoztatná. A leghatalmasabb és leggazdagabb népek szállottak táborba egymás ellen. Se vége, se hossza a rombolásnak és a harcoknak. Nap-nap után megujuló vérfolyam és élettelen emberi tetemek borítják a föld szinét. Vajjon ugyanegy ősapa ivadékainak, ugyanazon nagy természet részeseinek, ugyanegy társadalom tagjainak néznéd-e azokat, akiket ily módon látsz dühöngeni egymás ellen? Mialatt pedig megszámlálhatlan tömegekkel, ily gyilkos indulattal foly mindkét részről az öldöklés, azalatt nyomor és szenvedés, a háborúknak ezek a rendes, de gyászos kisérői szorongatják a társadalmat, a családot és egyeseket; napról-napra nő az özvegyek és árvák száma. Az utak elzárva, pang tehát a kereskedelem; pusztul a mezőgazdaság; hallgatnak a művészetek; a tehetősek aggodalomban, a gyöngék szükségben, s gyászban van mindenki!»

Ime, Á. H., a szomorú kép, melyet a Szentatya oly mesteri vonásokkal fest a háborúról. Nem csoda, hogy az iszonyatos háborúnak egyik okát annak a szeretetnek eltűnésében látja, amelyet Krisztus Urunk tanított, de nemcsak tanított, hanem saját példájával is mutatott, mert hiszen azt mondja róla a szentírás, hogy előbb kezdett cselekedni, csak azután tanítani, s melynek legnagyobb bizonyítékát, önmagát hagyta az Oltáriszentségben. Ezt a nagy szeretetet ismét visszavezetni kell az emberek közé. Sohasem volt szembetűnőbb a szeretetnek szükségessége, mint jelen napjaikban s azért joggal mondja a Szentatya, hogy szükséges minden erővel azon lenni, hogy az emberek között ismét Jézus Krisztus szeretete uralkodjék s ő most erre, mint pápai tevékenységének legelső feladatára, mindig törekedni fog. Nem tagadhatjuk ugyan, hogy ez a kor is bővelkedik jó, sőt fölötte hasznos intézményekben, azonban ezek csak akkor fejtenek ki igazán hasznos tevékenységet, ha segítenek ápolni a lelkekben Isten s a felebarát iránti szeretetet; ha azonban ezirányban semmit sem tesznek, sokat veszítenek értékükből, sőt egész működésük meddő, mert aki nem szeret, halálban marad. (Ján. 1, 14.)

A kereszténység, Krisztus Urunk vallása, nem a háborúnak a vallása. Amint csakhamar kiürülnének a börtönök és soha meg nem telnének többé, s amint fölösleges volna büntető törvényeket alkalmazni és büntető biróságokat fönntartani, ha az emberek megtartanák a tízpa-

rancsolatot és Krisztus Urunk összes intézkedéseit, úgy háború sem volna soha, ha az emberek megtartanák Krisztus Urunknak legnagyobb, a szeretetről szóló parancsolatát. Ezt azonban nem teszik, hanem egymásra halmozzák az Isten s a felebaráti szeretet elleni bűnöket. S így derül ki, hogy a háború a bűn szülöttje, s ezért igaza volt annak a a hires német hadvezérnek, aki azt mondotta, hogy a háború is helyet foglal az isteni Gondviselés terveiben; épen úgy, mint annak rendes kiséröi: a szenvedés, a nyomorúság, az éhség és a halál. A háború a bűnnek szülöttje; atyja a gyülölet, anyja az államok és nemzetek közti igazságtalanság. Ha ezek nem volnának, háború sem volna. Az Isten pedig, aki az embert szabad akarattal ruházta föl, aki gondviselésszerű terveibe belefoglalta a bűnt, mint az ember szabad akaratának következményét, a bűnnek bűntetését, mint igazságosságának következményét, — helyet engedett a háborúnak is gondviselésének örökkévaló terveiben.

Ugyanez az isteni Gondviselés azonban a rosszat is tudja az emberek javára fordítani. A szenvedés a megdicsőítés csiráját foglalja magában. Így van ez a köznapi életben is. Nemcsak az anyának fájdalmából, hanem a szenvedés kínjaiból is emberekké leszünk. Betegség, nyomorúság, nélkülözés sokszor lépcsőül szolgálnak javunkhoz. A történelem bizonyítja, hogy a háború vérfürdője megerősítette a nemzeteket s a férfi-életeket pusztító harcmezőkön több élet fakad, mint a béke buja mezőin. Kétséget nem szenved, hogy a háború nemcsak könyörületlen óriás, aki égő házak lobogó fáklyájánál végigszalad a hullahalmokon; sokszor egy szelid arcú angyal is jár a nyomában, aki a véráztatta barázdákban egy új életnek csiráit hinti el. De megjön a vallási és erkölcsi megújhodás is. «Mi mindnyájan föltettük magunkban, hogy egészen más emberek leszünk, ha egyszer hazajövünk» — írja az egyik. «Azt hiszem, mindnyájan ismét megtanultunk hinni Istenben» — írja a másik. Egy munkás felesége vallásos olvasmányokat kapott. Az adományozó megjegyezte: «Jó lenne, ha a háborúban katonáskodó férjének is küldene az olvasmányból!» — mire az asszony megjegyezte: «Szivesen, de félek, hogy férjem, aki nagy szocialista, megharagszik és szitkozódni fog, ha küldök!» De mégis meggondolta a dolgot és egynehányat küldött férjének. Nemsokára a férjétől levelet kapott ki, azt írta neki: «Te azt írtad, hogy attól félsz, hogy megharagítasz az olvasmányokkal. Nem úgy van! Én inkább azért haragszom, mert nem küldöttél többet, társaim részére is, mert mi most mindig együtt imádkozunk és egymásnak olvassuk fel a jó könyveket!» Így éreznek ott, ahol az óriásnak oly bő aratása volt! És akik itthon maradtak, azokat is éri az új tavaszi szellőnek fuvalma. Az elfelejtett, kitagadott Istennek neve nemcsak az államfők nyilatkozataiban talál helyet,

hanem a sinaihegyi sziklafáklyák ismét megszólalnak a szivekben is. A szentséges Szívnek áldozata a keresztfán áldozatra serkenti most az embereket, úgy hogy senki sincs, aki tehetségéhez képest szivesen nem áldozna. A szegény asszony utolsó garasát, a gazdag ezreseit rakja az áldozati kehelybe.

Jézusnak legszebb leánya, a felebaráti szeretet, teljes egészében ragyog és végigjárja a szenvedők sorait. E szeretet védi a harcoló katonát a hideg és éhség ellen s még az ágyúk dörgése között is földiszíti kicsinyke karácsonyfáját. A szeretet veszi anyai gondjaiba az elárvult katonagyermeket és megözvegyült anyját. A szeretet viszi be a nőt a kórházak termeibe s az Üdvözítőnek drága keresztje, mely egykor a gyalázat fája volt, ismét új díszben ragyog a betegápoló nők mellén és karján. Majdnem lehetetlen ecsetelni, a győzedelmes keresztes hadjáratot, amelyet a szeretet a háború okozta nyomorúság ellen indított. És valamint Krisztus Urunk szavai szerint a jóságos mennyei Atya fölkelteti napját a jókra és rosszakra, úgy a szeretet is egyformán gyámolít mindenkit, jóbarátot és ellenséget, mert mindegyikben fölismeri felebarátját. Ó édes Üdvözítőnk! mégsem hirdetted nekünk hiába a szeretet evangéliumát, mégsem marad hatás nélkül halálig önfeláldozó szereted, nem hiába imádkoztál a keresztfán ellenségeidért, s nem hiába ontottad drágalátos szent véredet. A borzalmas háborúnak vértől ázott mezőin rózsák fakadnak, a felebaráti szeretetnek vérpiros rózsái.

Ne gondoljátok azonban, Á. H., hogy ezekben talán a háború dicséretét akartam volna zengeni. Nem! Ilyesmi távol legyen tőlem. Legyen bennünk e súlyos napokban Jóbnak lelkülete, aki szenvedése napjaiban egészen megnyugodott Isten akaratában, mondván: «Ha a jókat elfogadtuk Isten kezéből, miért ne fogadnók el a rosszakat is». Magam is jobban szeretném, ha már csak a múzeumokban mutogatnák a 32 és 42 centiméteres mozsarakat, mint a jelen súlyos idők gyászos emlékeit, amint borzalommal szoktuk nézni a rég elmult idők sötét börtöneit és kínzóeszközeit. Csak az isteni Gondviselésre akartam rámutatni, amely a szomorú időkben, a szeretet vigasztaló elemeit hozza fölszinre. Hozza pedig a mi szivünk mélyéből, ahova azokat a szentséges Szívnek kegyelme ültette, s most a megpróbáltatás óráiban, miként a nap tavaszkor a földben nyugvó gyökeret új életre kelti. Szeretetének e nagy kegyelmét viszonozzuk szeretetünkkel; szeretettel, amelyet nemcsak az ajkak hirdetnek, hanem a jótettekre irányítanak, s nemcsak most, a veszély idején, hanem akkor is, amikor ismét visszaadja nekünk a békét, azt a békét, amely miként az apostol mondja, «fölülmul minden világot s amely uralkodni fog köztünk minden időkben.» Szent Pál apostol szavaival zárom beszédemet: «Az Úr pedig igazgassa sziveteket az Isten szeretetében és a krisztusi béketürésben.» Amen (21. Thess. 2, 5.)

«Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére.»

I.

Az oltáregyesület történelme, élete kettős. Egyik a *csendes munkanapok* élete. S ez az oltáregyesületben, legalább is a budapesti központban mintaszerű. A tagok imádnak, engesztelnek, lelkileg átengedik magukat az Eucharisztia éltető melegének. A hölgyek dolgoznak, varrnak, kézimunkáznak s évenkint megszámlálhatatlan raja a szebbnélszebb egyházi szerelvényeknek hagyja el az oltáregyesület üllői-uti székházát. Szépülnek a templomok, nemesednek a lelkek. Tisztaság ragyogja körül a tabernakulumokat és az oltáriszentség kenyeréből táplálkozó lelkek térdelik körül az oltárokat. Az oltáregyesület háromemeletes palotája szűk lett az oltáregyesületi munkák lebonyolítására, az Örökimádás templom pedig — mely a mult évben 80.000 szentáldozást számlál — úgyszólván képtelen az Eucharisztia után éhező és szomjuhozó tömegeknek lelki igényeit kielégíteni. Az «ora et labora» — imádkozzál és dolgozzál — legeszményibb megvalósítása az oltáregyesület egyik élete — a csendes munkanapok élete.

De életrevaló intézmények történetében sohasem hiányoznak az *ünnepnapok*, a nagynapok sem. Ezek lehetnek külsők, amelyek az ünnepnap minden külső fényét s ragyogását viselik magukon s amint egyrészt új kikezdései az illető intézmény életének és történelmének, akként másrészt tüzes és országraszóló fellángolásai azoknak az energiáknak és belső értékeknek, amelyek egyébként csendesen bonyolítják le az illető intézmény hivatását. Ilyen külső megnyilatkozásban ragyogó ünnepnapjai a magyarországi oltáregyletnek: a budapesti oltáregyesületi székház megépítése, az Örökimádás templom kapuinak megnyitása, vagy az 50 éves fennállási jubileum Te Deumos diadalnapjai.

Van azonban az oltáregyesület életének az ünnep külső fényétől és ragyogásától mentes ünnepe, amelyhez nem füződnek díszalbumok kiadása, triduumok vagy novenák tartása, püspökök vagy érsekek allokuciói, hanem az oltáregyesület problémáinak, az oltáregyesület eszmei forrongásának megértése és kipattanása. Ilyen ünnep az «*Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére*» megjelenése. Szerencséje az oltáregyesületnek, hogy az Útmutatót Kánter Károly prelatus, kir. várplébános, országos oltáregyleti igazgató adta ki.

Szerencséje az oltáregyesületeknek, hogy a megoldás stádiumára megérett oltáregyesületi problémákat Kánter Károly pattantja ki, mert

ezek a problémák, amelyek az «Útmutató» útján — ha Isten is úgy akarja — végleges megoldást nyernek, egyidősek Kánter Károly prelatus igazgatói idejével. A jelenlegi országos igazgatót ezzel a tisztséggel Vaszary Kolos hercegprimás bízta meg 1894-ben és ugyanebben az évben indult meg az oltáregyesületek országos szervezése. A megboldogult Cziráky Jánosné elnökasszony az új igazgatóval egyetemben semmi fáradságot sem sajnált, hogy a magyar püspöki kar országszerte szervezze az oltáregyesületet. Az eredmény nem maradt el. Lázas élet indult meg mindenfelé, a püspökök egyházmegyei megbizottakat neveztek ki megyéjük számára, hogy minden plébánián oltáregyesületeket alapítsanak s egyszersmind őrködjenek az oltáregyesületeknek egységes működése fölött.

Az oltáregyesületek sokasodtak, terjedtek s amíg a szegény nép minden rétegének szivéhez nőtt, addig valóságos megtiszteltetés számba ment valamelyik főrangú hölgyre vagy előkelő úrnőre nézve, ha az oltáregyesület választmányába bejuthatott, vagy a terjesztőnők illusztris csoportjának tagjává lehetett.

Sokat lehetne arról írni, hogy milyen áldásos volt az oltáregyesület már csak abban a kihatásában is, hogy minden más társadalmi és vallásos mozgalom számára a bensőséges úrnőket és vezetőket az oltáregyesület képezte.

Kik ma a különféle katholikus karitativ és hitbuzgalmi egyesületekben vezetőszerepet játszanak és díszei az illető mozgalmaknak, azok először az oltáregyesület iskolájában jártak s itt nyerték qualifikációjukat jelenlegi munkakörük betöltésére.

S hol vagyunk ma? Ma az oltáregyesület nem foglalja el teljes mértékben azt az elsőrangú pozicióját, amely őt multjánál, céljánál és jelenénél fogva megilleti. Rengeteg oltáregyesület van az országban, hatalmas központ létezik Budapesten óriási munkaerővel, tündérszép templommal, megfelelő sajtóval, de hiányzik az az *egységes működés*, mely közmondásosan forrása az erőnek és amelyhez mindig is mintakép és irányelv a mi hitünk és egyházunk egysége. Az egységes működés hiánya miatt sokfelé megbénul a belső egyesületi élet, néma a feltétlenül szükséges agitáció és terjeszkedés, kifogás alá eshetik az egyházi szerelvények stilusbeli értéke, szétforgácsolódnak a pénzadományok és előállítási képesség és teljesen lehetetlen nagy országos akciók megindítása.

De ime itt az «Útmutató», mely hivatva lesz az oltáregyletek utolsó nagy problémáját — az egységes összműködés hiányát — szanálni. Megjelenését régóta vártuk s nemcsak egyesek, hanem püspökök és egyházmegyék sürgették kiadását. Talán még elvárhattunk volna több

évig, ha a bíboros hercegprimás, dr. Csernoch János esztergomi érsek csodálatos szerencsével bele nem nyúl az oltáregyesületek életébe 1914. március hó 10-én kiadott oltáregyesületi körlevelével, mely amikor rendezi a hatalmas esztergomi egyházmegye oltáregyesületének egymáshoz való és a budapesti országos központhoz való viszonyát, egyszersmind mintaképül szolgálhat a magyarországi oltáregyletek egységesítésének művében.

Ha az oltáregyesületi igazgatók és vezetőségek szivében az oltáregyesületek szent és felséges céljának keresése él teljes jóakarattal párosulva — amikben egy percig sincs okunk kételkedni — akkor az «Útmutató» meghozza a hozzáfűzött remények megvalósítását: a magyarországi oltáregyesületek testvéri egymáshozsimulását, központi megértő munkálkodását és ennek nyomában az oltáregyletek és a hitélet aranykorú felvirágzását.

Az «Útmutató» részlegesebb ismertetésére a következő számban térünk át. *Dr. Tiefenthaler József.*

LELKIGYAKORLAT...

Légy áldva ó, te drága bajlék
Mely visszaadtad éltemet!...
Már rég a bűn karjába bajlék
S féltem: örökre eltemet...
Kínozva — jaj! — körülvevének
A mult s jelen gyötrelmei,
Ajkamon elhalt ima, ének...
Nem tudtam zsoltárt zengeni.

És megszántál, karodba zártál,
Te istenáldott, szent magány;
Ördögüzni szivembe szálltál...
S megszökött onnan mindahány...
Üres lett a bűnlakta lélek.
Végre, de szennyes még nagyon...
Ó tisztogasd!... epedve kérlek...
Áldott magány... ó én hagyom!...

S ha tiszta már, ha fényes újra,
Ha ajtaján már Jézus áll...
Csendüljön meg a hála húrja:
Nem győzött hát a bűnhalál.
A lelkem tetszhalálból támadt,
Jézusom áldom szent Neved!...
De gyönge még erőm: a bánat...
Ments meg egészen!... Nyujtsd kezed!..

Onod Loránt József.

Töviskoronás Király.

MEGRENDÍTŐ és szivet megindító a Mester Királysága. Van koronája tövisekből. Fölrakták azt rája kigúnyolásból. Királyi palástot is tettek vállára szinétvesztette, kopott biborból. De mégis, így is ez a földig lealázott, megszégyenített Ember oly fölségesen áll előttünk. Lelkünk húrjai rendülnek meg, ha arcába nézünk, mert tekintete oly mélységekbe ható; térdünk reszket és leborulunk előtte s fenséges alakja előtt csak azt tudjuk suttogni: Ő Király, valóban Király, az én Királyom, de az Ő «országa nem e világból való!»

Ketten álltak egyszer egymással szemben a megfeszítés szomorú napja előtt: Jézus és Pilátus. Égi és földi hatalom! Ez utóbbinak kezébe volt letéve, hogy ítéletet mondjon életre vagy halálra Ő fölötte, ki maga volt az Élet! S a földi halál halandó ura előtt állt meg most nyugodtan az Életnek Királya. És Pilátus, a császári helytartó szemébe néz ennek a fehér ruhába öltözött, megcsufolt szánalmas Krisztusnak. Bíborvánkoson ül, arcán a hatalom tudatának büszkeségével. Fölnéz, önmagában bizva, de a Názáreti Jézus tekintetét mégsem birja ki... Úgy látja, hogy a szegény ács Fiának jóságos szeméből folyton sugárzó, égető tűz fénye árad szét mindenfelé — ő feléje is!... Eszébe jut, hogy mivel vádolják, hogy király akar lenni — annak mondja magát — de hisz Tőle, ettől a szelid, szerető Mestertől nem féltheti a császár ékes koronáját... Egyszer akarta a nép királlyá tenni és akkor is a hegyre menekült!

«Én semmi bűnt nem találok ebben az emberben» — mondotta később. És igaza volt! Mit is csinált a három év alatt a Názáreti Jézus? Mindenütt csak jót tett. Sebeket gyógyított, könnyeket törölt, bűnöket bocsájtott. Körülötte mindenütt csak farizeusok halvány arcát látta, mint festett koporsókat... S ő ezeknek megholt lelkét akarta jobb életre föltámasztani! És mégis ezt az igaz Jóságot eléje hozták, hogy ítéljen fölötte!

Pilátus lelkében hullámokat vert az igazságosság le nem csillapítható vize. Halált kiáltának Rája, mert Ő életét adta sokaknak vissza. Rémes lett előtte az a rettenetes gondolat, hogy az ő lelkéhez majd egykor ez Igaznak vére tapadjon!

— Most megint csak rája néz és bizonytalanul kérdi: «Hát Király vagy Te?!»

Istenem, mily sokszor fölhangzott azóta már e kérdés! Az én lelkemből is! Hiába, százaknak Királya lett Ő. Emberek halhatatlan lelkei az ő országa. Valóban nem e világból való! Itt nem erőszak kormányoz és királyi jogar, hanem egy Szent Szív, az Ő kegyes, mindenkit szerető

Szive. Itt nem szolgák állanak vele szemben, hanem testvérek — hisz mindegyik lélek az Ő testvére. Milyen jó és édes ez a tudat, hogy Jézus Királyom, de testvérem is, engem igazán szerető testvérem. Ó, Hozzája megyek a kétség pillanataiban bizalommal az én szivemnek édes isteni Testvéréhez!

Tehát mégegyszer: «Király vagy Te?!»

Ha király, úgy koronát kell kapnia. Kapott is! «És levetkőzvén őt, bíborszin palástot adnának rája és tövisből koronát fonván, fejére tevék és nádat jobb kezébe,... csufolták őt...» (Máté 27, 28.).

Szomorú királyság! A názáreti ács Fia királyságról álmodott! Három évig készült a megkoronázásra. Híveket keresett, hogy minél fényesebb legyen majd királyi útja. Ellenségei pedig féltették tőle e nagy diadalt. Gondolhattak arra is, miként biztatta tizenkét legbizalmasabb emberét, hogy majd az Ő országában: «tizenkét széken fogtok ülni, itélni Izrael tizenkét nemzetségét!» Hiába féltek már Tőle! S az irigy lelkek győzedelmeskedtek. A «Zsidók Királyának» megadták koronáját, koszorút fonva hetvenkét tövisből; hatalmának jeléül jogart is adtak kezébe törékeny nádból; virágot most nem szórtak feléje, hanem: «Rápökdösvén, vevék a nádat és fejét verék vele!» (Máté 27, 28.)

És most ettől a megkínzott, lepökdösött Jézustól ismét csak azt kérdem: «Hát Király vagy Te?!»

És látom, hogy Ő mégis csak Király! Tulajdonképen hóhérai nem is azok a pogány katonák voltak nagypéntek homályos, szürkülő reggelén, hanem a hűtelen emberek rettenetes sora, kiknek a lelkére a bűnnek köde borul. Ezek fonnak Neki koronát a vétkek töviseiből, ki nagyobbat, ki kisebbet, de mindegyiké nagyon fáj ennek a megvetett Királynak. Minden elkövetett bűnre eszembe jut, hogy valójában most történik ez a szomorú jelenet, ha nem is Jeruzsálemben, de a nagy világnak százezernyi helyén. Hálátlan lelkeknek hálátlan szive lesznek gunyolói. Szentségtörő áldozók rémesen fekete sora vonul fel feléje és minden egyes áldozásuknál megismétlődik a judási csók... Valóban szivet tépően rájuk illenek a szomorú szavak: «És térdet hajtván előtte, csúfolták Őt, és rápökdösvén, vevék a nádat és fejét verék vele!»

Szegény Jézus! Én megkínzott Királyom: «Hát király vagy Te?!»

A királyi menet megindul, fel a hegyre, a Kálvária felé. Elől megy Ő, a Király, «ki keresztet hordozván magának, kiméne azon helyre, mely agykoponya hegyének neveztetik» (Ján. 19, 17.). Utolsó útja ez! Milyen keserves! Megostorozott testtel, durva kereszttel vállán, oly sok nép szeme láttára megy fölfelé a megcsufolt Király. Hányszor járhatott Ő már erre imádságos hangulattal, fájdalommal szivében az emberek miatt, de ilyen szomorú útja még egyik sem volt! Most megy a fájdalmak legmagasabb hegyére a Fájdalmak Férfia! Nehéz ez útja, roskadó a lépése, de végre fölér, hol azután — «megfeszíték Őt» (Luk. 23, 33.)

Tehát itt van a rettenetes óra! A «Feszítsd meg Őt», megrendítő kiáltása megvalósult és most ott függ, ecettel itatva, epével táplálva az Ő Királyuk, de az én Királyom is! Pihegett a melle, fáradtan dobogott Szive, lázas volt az ajka, midőn mondotta, de végre mégis kimondta a régóhajtott szót: «Beteljesedett!»

— — — — — — — — — — — — — — — — —

A Golgotha szomorú ormán imádkozik egy lesújtott lélek. Nincs körülötte senki; elhagyatottak mindketten: a Mester és ő. Keresztje tövénél borul le térdre és úgy néz fel rá a Kiszenvedettre... Bűnbánat vitte Hozzája. S a *penitencia Királyának* lehanyatlott, halovány arcát láthatja csak már. Szemei csukva, ajkai némák. Töviskoronája árnyékot von szent feje körül s úgy veszi észre, hogy ez árnyék rávetődik az ő lelkére is. Még hull néha onnét a magasból egy-egy csepp vére... Szent vér ez, a fájdalom koszorújától kisajtolt vér! És érzi, hogy e cseppek ő reá is hullanak, az ő bűnös szivére és minden csepp után szemében könny fakad: a bánatnak könnye...

Oly jó neki ott lenni a kereszt tövében, annál a fájdalmas, halálos ágynál. Itt beszélhet vele és vallhatja vétkeit, tárhatja fel megtört szivének keserű fájdalmát. S az elhagyatott Mester a világtól elhagyatottat megvigasztalja.

Úgy tűnik fel azután nekem, mintha a keresztnek töve megnépesülne, jönnének feléje sokan meggyötört, világtól megkínzott lelkek, hosszú processzióban közelednek Hozzá, megcsókolják a kínszenvedés fáját, s a rájuk hulló szent vér forró melege megérezteti velök, hogy az Ő szeretete árad szét rajtok, s hogy fekete lelkök vétkes ruhája fehérre vált az Igaznak vérétől!

A keresztnek tövében tehát kegyelem fakad a lelket számára, mert azon függött nagypéntek szomorú délutánján lehajtott fejjel, halovány arccal százezrek isteni Királya, a Töviskoronás Király! *Pázmándi.*

«Csak nézem Őt...»

A szentéletű arszi plébános minden szabad idejét a szentségház előtt töltötte, amely szabadidő a nagyarányú és sokoldalú lelkipásztori tevékenysége közt számára fennmaradt. Bizalmasai, kik közel állottak hozzája, csodálattal emlegették, hogy órákon keresztül térdelt az oltár zsámolyán, szeretettől, szent elragadtatástól égő tekintetét a szentségházra függesztve, melynek ajtaja mögött ott pihent a hófehér szent ostya, Krisztus szent teste.

Egyik hive, egy jámbor polgárember, plébánosának e buzgóságát, a szent szakramentum iránt való áhítatát egészen eltanulta. Közönséges földmívesember volt, ki nap-nap után nehéz kézi munkájával kereste meg a maga és családja számára mindennapi kenyerét. De ha alkonyodott s a mezei munkáról hazatért, soha el nem mulasztotta, hogy be ne térjen a templomba. Mély buzgósággal hullott itt térdre s elmerült forró áhitatába.

A jó lelkipásztort igen megörvendeztette hivének jámborsága s az Oltáriszentség iránt mutatott hódolata.

De egyszerre csak szembeötlött neki: ez az ember ahogy bejön a templomba, letérdel, kezeit összekulcsolja, azután csak néz, néz az Oltárszekrényre, a tabernakulumra, imakönyvet soha elő nem vesz, ajkai nem mozognak, csak égő tekintete csüng hódolattal a Szentségen.

— Édes barátom, mit tész te akkor, mikor az Üdvözítő előtt térdelsz? Mit szoktál neki mondani? Mit kérsz tőle? Minő érzések dobogtatják a szivedet?

— Mit beszélek hozzá, mit kérek tőle, mit panaszlok el előtte? Úgyszólván semmit. Csak nézem Őt. Leomlik előttem a szentségház fala, látom a hófehér szent ostyát a fehér fátyol alatt, Krisztus szelid, szent arcát... Nézem Őt s Ő is néz engem...

Minő igaz, minő találó felelet. Ennek a jámbor embernek nincs imakönyve, mert talán nem is tud olvasni; hanem a szemeit, melyben a hit lángjai lobogtak, függesztette az ő urának, mesterének, megváltójának lakására. Úgy mint Péter s apostoltársai a csodás halfogás után Jézus előtt térdelve, mint Zakkeus a vámos, mint Mária Magdolna Jézus lábai előtt ülve hallgatta isteni igéit.

S amint ezekre visszanézett az Úr az ő szelid, irgalmas, isteni tekintetével Péterre, Zakkeusra, Magdolnára, sok más ezrekre, úgy néz a szent ostya fehér fátyola alól az előtte térdelőkre.

Valamiként a tiszta nap letekint az elrongyolódott felhőfoszlányokra, amely tekintet melegétől megindul a felhők könnyzápora... Az isteni tekintet varázsától is megmozdul a szív, csodálatos érzések kapnak benne hangot, fölzendül a hódolat néma, titokzatos imája, mit csak Isten hall és ért meg; nemes elhatározások sarjadnak az akarat elhatározásából, szülői azoknak a jóságos cselekedeteknek, melyek még nem engedték elpusztulni a világot a bűn fertőjében. Ez az isteni tekintet követi a Jézus iránt való szeretettől dobogó szivet a nap minden órájában, az élet egész viszontagságos útjában egész az utolsó sóhajtásig. Mikor azután elhalványul az ember megtört szemei előtt a világ hiú fénye, mikor az arcra kiül a végső halálos sápadtság, akkor még egyszer felragyog a haldokló előtt az égi világosság s ime, ott csüng a szegény küzködő ember szinehagyott arcán Jézus irgalmas, szelid tekintete, amint nézi őt, a haldoklót... Egy villanás: a földi pálya függönye lehull s felragyog diadalmas sugárzással a boldog örök élet napja...

Lukácsy István.

A keresztek.

Úgy elnéztem a nyáron az aratókat, amikor naplemente után végigvonultak a learatott táblán és a szerte-széjjel heverő kévéket összerakták *keresztekbe*... Érdekes — gondoltam magamban — már most, amikor még a piros buzaszem toklászban van, az emberek keresztekbe rakják. Kereszt! Buzakévék! A keresztekbe rakott kévék duzzadó kalászaiból kiváncsian kandikáltak ki a megérett buzaszemecskék — a buzaszemek — amelyekből fehér, puha liszt és a puha lisztből pedig kenyér — az *Élet*-kenyere lesz. És most megértettem, hogy miért helyes, hogy keresztekbe rakják a buzakévéket. Hiszen ezekből a kis buzaszemekből lesz az oltáron Krisztus, ugyanazon Krisztus, ki keresztet cipelt fel sebes vállain a Golgotára.

És amint végignéztem a széles határon s úgy gondolatban a magyar mezőkön, mennyi keresztet láttam a lelkemben! Az aratók keze alatt szinte gyors egymásutánban nőttek ki a sárga tarlóból a keresztek, mintha csak ezek az aratók minden ember számára kereszteket készítettek volna... Pedig akkor még mosolygott minden! Mosolygott a virág a réten és muskátli a pici kis ablakban; mosolygott a cseresznye a zöld levelek között és az érő, sárguló körte a tornác mentén. Minden mosolygott akkor: az anya barnapiros fiára, a feleség urára, a gyermek édesapjára, a mindenség Istenre és Isten a mindenségre. És egyszerre a mosoly megfagyott az ajkán; a ragyogás elhalványult a szemekben. Az anya kitárta karjait és mintegy keresztet alkotva önmagából, katona fiára lehelte búcsuja csókját. A férfi, a búcsuzó férfi átkarolta nejét és gyermekeit, a vőlegény aráját, a kenyérkereső fiú öreg, őszbecsavarodott apját és ebben az átkarolásban volt valami abból az átölelésből, aminővel az Isten Fia átölelte az egész világot a nagypénteki tragikus áldozati napon.

Azóta pedig szomorúabbak lettek az emberek! Úgy meghajolt a hátuk, a válluk, mintha valami nehezet cipelnének. És amikor észreveszem kibuggyanó könnycseppjeiket, akkor meglátom a hátukon a nehéz keresztet, melyet az Isten rakott reájuk.

Az aratók sok-sok keresztet készítettek a nyáron...

Ugyan kinek nem jutott ezekből a keresztekből? Azt hiszem majdnem mindenkinek jutott. Kijutott a paloták urainak épen úgy, mint a kunyhók lakóinak.

Azonban a keresztek — bár mind súlyosak — mégsem egyformán nyomják az emberek vállát. Mind súlyosak, mégsem mind nehezek. Csak annak nehéz a kereszt, aki nem ismeri a kereszt misztériumát. Aki a kereszten, melyet cipel, Krisztust látja; aki keresztjében Krisztus keresztfájára ismer, annak nem is oly nehéz a kereszt, mint az emberek gondolják. Hiszen emberi dolog, hogy előbb beletörődöm, balsorsomba is, ha látok másokat, kiket az élet még kegyetlenebbül megtépázott, mint engem. És itt nem a kaján káröröm vigyorog ki az emberből, hanem inkább a hálaérzés az élettel, illetőleg az élet Urával szemben, hogy ime, Uram, én megnyugszom, mert hiszen az én szenvedésem minő parányi ahhoz, amit mások szenvednek; az én keresztem mily pehelykönnyű azokhoz képest, aminőket mások cipelnek. Ha pedig ez így van, akkor a keresztény ember elsősorban is arra gondol, hogy szenvedek, Uram, szenvedek, de mi az én szenvedésem isteni Fiad szenvedéseihez képest! Hisz engem nem vertek arcul és nem köpdöstek le. Az én fejemre nem nyomtak töviskoronát és nem kiáltottak reám halált! Az én utam nem is oly meredek és nem is oly tövises, mint a Tied, mert Te már, Uram, előttem jártál és biztatólag hivogatsz engem utánad! Ha Te, Uram, Veronikát találtál utadban, akkor a Te gondviselő kezed az én keresztutamra is vezeti ily jószivű Veronikát, ki letörli véres verejtékemet lázas halántékomról! És ha Te elbirtad keresztedet, Jézusom, pedig előtted még nem járt ott senki, akkor menynyivel könnyebb már nekem, ki előtt Te jártál és aki követésedre egyenesen fel is szólítottál... Uram, én sohasem leszek keresztutamon oly elhagyatott, mint Te voltál, mert Te velem leszel mindig. Körülöttem soh'sem lehet sötétség, mert az én hitem világító fényénél Téged látlak, aki pedig az Örök világosság forrása vagy.

Minő édes teher a hit világánál a kereszt!

És most, amikor a harcmezőkön domboruló névtelen kis kereszteket látok — most minő könnyű hinni, mert aki ily tömegben látja a halált — Életért kiált!

«Mily nehéz atheistának lenni — mondja Lavedan az atheista francia író — ezen a nagy nemzeti temetőn. Nem tudok az lenni, nem tudok. Megcsaltam önmagamat, és titeket is, kik könyveimet olvastátok, dalaimat énekeltétek. Tévedés volt, csunya álom volt. Most látom a halált és élet után kiáltok!»

«Hiszek egy Istenben», ez az emberiség reggeli éneke. Ahol ezt nem ismerik, ott örök éjszaka leszen».

Apátlan árvák és özvegyek, elhagyott öreg szülők és hitvesek, sok nehéz keresztet rakott reátok az Isten, amely keresztektől nem szabadulhattak, s amelyeket cipelnetek kell! Nehéz úgy-e? Sirtok, keseregtek

sokat... Elestek alatta és az élet, e kegyetlen hóhér megrugdal, tovább vánszorgásra ösztönöz. Jönnek szembe a Cirenei Simonok és vonakodnak segíteni. De ne csüggedjetek! Ha ez történt a zöld ággal, akkor mit várjanak a száraz ágak, vagy amelyek nem egészen zöldelők!

Kérjetek *hitet* az Istentől, akkor a hit fényénél nem lesz oly súlyos a teher! Hittel a szivetekben, nem hajol úgy meg hátatok, hanem felegyenesedtek és az Égbe néztek fel. Hit kell a keresztviseléshez, mert másként belepusztultok! «Oly nemzetnek, mely nem hiszi, hogy a földi szenvedés égi boldogsággá lesz, — kétségbe kell esnie», — mondja Lavedan. És ugyan mi ad nektek oly erős hitet, hogy nem panaszkodtak a keresztek ellen? Hol edződik a lélek a szenvedések útjára? A buzakeresztekhez vezetlek vissza! Keresztekbe rakják a buzakévéket, mert ebből a buzából lesz az oltáron a keresztet hordozó Krisztus az élet kenyere és aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét, annak örök élete leszen. Az örök életben pedig a hit felolvad szeretetté és a szeretetben való élet oly édes, oly könnyű. A szeretet élete ismeri egyedül az önmegtagadást, a jóleső sirást, a bánatkönnyeket és e könnyeken keresztül reánk mosolyog a töviskoronás Krisztus és biztatólag int, hogy a küzdőké, a szenvedőké, de mindvégig kitartóké a pálma, a győzelem.

Komlósy Miklós.

Eucharisztia és pedagógia.

(Folytatás.)

És a szeretet? Őszinte lélekkel mondhatom: legtöbb csalódást és keserűséget pályámon a gyermekszivek hidegsége okozott. Hidegség és a meleg gyermekszív! Minő ellentét! — mondhatná valaki.

Pedig úgy van. A meleg gyermekszivek hidegek az Istennel szemben. Hiába mesélik nekem, hogy a gyermek még szivárványhidon akar a Jézuskához menni és zokogni tud a Jézuska szenvedésein. Nem, legalább a mai városi gyermekeink már nem.

Hiába beszélek lassú, ünnepélyes hangon, hiába festem le bármiképen a Jézuska értünk ömlő piros vérét. Talán beleszól, sajnálkozik, ha ügyes elbeszélő vagyok, esetleg könnyezik is, de a szivéig nem ér. Csukott kehely a kis gyermekszív, amelyet nagyon nehéz teljesen kinyitni.

Beszéltem, tüzeltem, meséltem szép történeteket Tarziciusról és a kis vértanúkról. Meghallgatták, tetszett is, némelyik könnyezett is. Szerették a mesét — de nem magát a mese hősét: Jézust. Hiszen szerették, szerették szóval, imával, kicsit lélekkel és akarattal is, de nem azzal a melegen, emberien lüktető érzéssel, ahogy szüleiket, testvéreiket szeretik. Én pedig ezt akartam elérni.

Hiába fáradoztam. Az év letelt és hozott új esztendőt. Akkoriban lettem magam is mindennapos áldozó és az eucharisztiából új szeretetet merítettem. Milyen más volt ez a szeretet! Akkor tanultam meg nemcsak a «gyermek» szeretetét, nem a helyes, bájos, ártatlanságában oly kedves kis baba szeretetét, hanem a lélekbecsülést. Akkor láttam, hogy eddig csak a gyermek fehér arcocskáját, puha fürteit, elragadó naivitását, gyermeki ragaszkodását szerettem. De most — most egészen mást! Most a lelket, azt a fehér, veszélyeknek kitett, Istennek teremtett drága kis lelket szeretem. Most, hogy az Oltáriszentségen át nézem, most tudok csak remegni érte, égni érte, áldozni érte és beleönteni a magam szeretetét.

De hogyan? Itt megint megakasztott a kérdés. Hogyan? Hiszen már ismertem, tapasztaltam a hidegségeket.

Akkor leborultam az eucharisztia előtt:

— Uram, szeretet Istene, csak te tudsz adni szeretetet egyes egyedül. Ahogy az én lelkembe öntöttél, úgy teremts szeretetvilágot a kicsi szivekben is!

És akkortól kezdve irányt változtatott a nevelésem. Nem beszéltem, magyaráztam, szónokoltam különféle igazságokról. Nem lelkesítettem szines szavakkal. Hanem minden tanításba, minden beszélgetésbe, minden mesébe, minden imába belevontam az Oltáriszentséget. Ide összpontosult minden törekvésem, erre irányult minden nevelésem. Kezdett bennünket — tanítót és tanítványt — összefűzni az Oltáriszentség szeretete.

Mennyi kedves, gyermeki öröme füződik ehhez a lelkemnek! Ha meséltem nekik és a tanulsághoz értem, belevágtak a gyermekeim mosolygó szemmel és maguk vonták le az igazságot, amelyikben mindig az Oltáriszentség szerepelt. Ha a hitoktató bármit kérdezett, kis tanítványaim minden hasonlatot, előképet az Oltáriszentségre vonatkoztattak. Persze néha szinte lehetetlen kapcsolatot teremtett gyermekeszecskéjük és ha a pap csodálkozott, diadalmasan pislogtak rám, mint titkos szövetségesek. Még nyelvtanórán is, ha valaki mutogatta az ujját, hogy szép példát tud — biztosan az Oltáriszentségről mondott valamilyen szép mondatot. Emlékszem — vizsgák és iskolalátogatások idején ima után maguk elkezdték a röpimát: «Dicsértessék és áldassék a legm. Oltáriszentség». Közben pedig úgy mosolyogtak rám, mint akiknek közös és nagyon édes titkuk van.

Persze ezzel a gyerekes külsőségekkel együttjárt a gyakori szent áldozás és szinte észrevétlenül szállt be közénk — a szeretet.

A szeretet pedig már az akarat rugója. Amióta az Oltáriszentség szeretete közibénk szállt, különös vágy égett bennem, tenni-tenni, dolgozni a gyerekeimért. Valamilyen különös kötelességérzés fejlődött a lelkemben.

Olyan közös birtokfélének néztem a gyerekeimet. Ők Jézusé és másodsorban az enyémek — együtt védjük, tanítjuk, neveljük őket. Jézus a szivünkbe száll, közöttünk él, bennünk munkálkodik és én segítek a nagy munkában.

És meghajlott a gyermekakarat is a legm. Oltáriszentség előtt. Érezték, hogy a szentáldozás által valami lelki rokonság él köztünk, úgy vallották meg bűneiket, hibáikat, mint édes testvérüknek. Megvallották és gyóntak, áldoztak azért, hogy javulhassanak. Mentek áldozni, hogy ne vétkezzenek, hogy eljussanak abba az országba, amelyiket Jézus azoknak igéri, akik eszik az Ő testét és isszák szent vérét.

Így érkezett el az új év vége is a Te Deummal. És ahogy végignéztem a búcsuzó gyerekeken, kiválóbbnak láttam a többi milliónál, mint valamilyen díszcsapat vonult el szemem előtt az Eucharisztiát tisztelő kis fehér sereg. Úgy képzeltem, hogy mindegyik kis szív fölött érdemjel ragyog a fénysugaras Szentség képével.

A gyerekseregh elvonult, elment a kis díszcsapat, ki tudja, viszontlátom-e? És ha egyszer viszontlátnám az égben — tudom, határozottan, hogy azt csak az Eucharisztiának köszönhetem.

És azért is irom ide a végére, vallomásképen, tanuságtételként — én — egy teljesen közömbös állású, hétköznapi felfogású egyén, akit semmi arra nem kényszerít, senki arra be nem folyásol — legtisztább, legszentebb, tapasztalásból leszűrt meggyőződésemet.

Tudom, határozottan és szentül, hogy ami eredményt és sikert elértem, amit nekem talán köszönni lehetne, nem a saját erőmből nyertem, hanem csodálatosan segített az Eucharisztia. Nem én dolgoztam, hanem a Szentség, nem én cselekedtem, hanem Jézus, nem én neveltem, hanem az eucharisztia. És tudom, látom világosan és határozottan, hogy minden tudós és módszeres pedagógia holt és hatásnélküli, ha életet belé nem önt a Szentségben közöttünk élő — Jézus. Erről tanuskodjon ez az életből vett és egyszerűen, de igazsággal megírt kis cikkecske — Jézus dicsőségére. *Tanító.*

Lourdesi utam.

(Folytatás.)

Rimondhatatlan szép látvány volt, amikor a sokezernyi tömeg a város fényes kivilágítása mellett égő gyertyával kezében szinte fanatikus áhitattal énekli ama szép francia éneket, melynek refrenje mindig ez: «Ave, ave, ave Mária; ave, ave, ave Mária» és amely refrennél mindenki mintegy benső ösztöntől üzetve magasra tartja égő gyertyáját. Ez a «gyertyás körmenet», mely Lourdesnek legszebb különlegessége. Magát

a refrént, a dallamot egyébként Lourdesban folyton hallani, még a templom toronyórája is ezt a melódiát zengi el minden óraütés után.

Pénteken délelőtt egyik kis templomban megkezdődtek a magyar szakosztályi ülések, amelyet dr. Hindy Zoltán, az Országos Katholikus Szövetség igazgatója kedves, buzdító beszéd keretében nyitott meg. Utána főtisztelendő dr. Budai Sándor tartott lelkes és örökké felejthetetlen beszédet, különösen kiemelve, hogy az Oltáriszentség imádása és szeretete után Szűzanyánk tisztelete és szeretete lebegjen folyton szemeink előtt. Megemlítette, hogy ő gyermekkorában mindig azt hitte, hogy szűz Mária csak az övé, később, felnőttebb korban rájött, hogy Szűzanyánk nemcsak az övé, hanem a családoké, a társadalomé is — és bár féltékeny volt reá kissé — lassan-lassan belenyugodott ebbe is, míg végre érett korban belátta, hogy szűz Mária az egész világé. E szép és különösen vonatkozásaiban lélekemelő szent beszédet főtisztelendő dr. Leopold Antal hercegprimási titkár szent beszéde követte, mely szinte felejthetetlen lesz mindannyiunknak, kik azt élveztük.

Délután mi magyarok közösen a kálváriára mentünk keresztuti ájtatosságot tartani. Ilyen kálváriája, ilyen keresztuti állomásai szintén csak Lourdesnak lehetnek. Az alakok ugyanis mind embernagyságúak és bronzból valók; elhelyezésük pedig oly korhű, hogy az ember szinte szemei előtt látja lejátszódni a fájdalmas jeleneteket. Örömmel töltötte el lelkünket a keresztút X. állomása, mint a magyar katholikusok ajándéka. A stáció közelében elhelyezett kis emléktábla magyar és francia nyelven emlékezik meg a magyarok emez adományáról.

Csütörtöktől kezdve minden éjjel szentségimádás volt a bazilikában és mi csütörtök és péntek éjjel 1—1 órai szentségimádást tartottunk, melyet megelőzőleg emez imaóránkat a Grottánál felajánlottunk Szűzanyánknak és lejöve az imaóráról, utána ismét szinte ösztönszerűleg a Grottához vezetett utunk, mintegy hálát adandó szűz Máriának a boldog pillanatokért, melyeket szent Fia imádásában töltöttünk. Rövid hálaadás után mindkét éjjel úgy 12 óra körül hazatértünk.

Szombaton délelőtt befejeződtek a mi szakosztályi üléseink; ez alkalommal főtisztelendő Weinmann Sándor szűz Máriának és Lourdesnak e lánglelkű tisztelője tartott előadást Lourdesról és a lourdesi csodákról.

Pénteken, de különösen szombaton már begyülekeztek a környékről a hívek, úgy hogy e két délután a szentséges körmenet alkalmával az Oltáriszentség valóságos zászlóerdő között vonult végig.

A szombat délutáni szentséges körmeneten egész kivételesen meg volt engedve a Mária-gyermekeknek a körmeneten való részvétel és így mi is azon boldogok közé tartoztunk azon részt vehetni.

Vasárnap délelőtt 10 órakor a Rózsafüzér-templom előtti térségen ünnepi szentmise volt, melyet a pápai követ mondott, utána pedig pápai áldást osztott. Szép és fenséges keretet adott ezen szentmisének egyrészt az elhelyezés, a püspökök biborpalástjai, azonkívül a Rózsafüzér-templom előtt elhelyezett száz meg száz tarka zászló, mely mintegy védő bástyafal emelkedett az oltár fölé.

Délután 4 órakor volt a nagy befejezőkörmenet, melyet — miután azon nők nem vehettek részt — mi szállodánk erkélyéről néztünk végig. Habár méreteiben és a tömeg tarkaságának impozáns vegyülékében meg sem közelítette a bécsit, mégis megmarad ezen körmenetnek is a maga sajátságos jellege mellett a kellemes és kedves emléke. Az Oltáriszentséget ez alkalommal a pápai követ vitte, ami tekintettel a hosszú útvonalra és a kevés pihenőre — elég fáradságos lehetett. Körmenet után az Oltáriszentséget a bazilika előtti térségen felállított oltárra vitték és a szentséges áldást is onnan adta a pápai követ. Ezen áldást mi a Grottával szemközt levő karmelitazárda kertjében kaptuk. A menet elvonulása után ugyanis hajtott szivünk-lelkünk még egyszer a Grottához, még egyszer látni a Szűzanya szelid alakját, még egyszer — ha remélhetőleg nem is utoljára ez életben — kérni, kikönyörögni az ő irgalmát, szeretetteljes anyai áldását önmagunkra, hozzátartozóinkra, szeretteinkre édes mindannyiunkra.

Ezen búcsulátogatásnál meleg könnyek peregtek alá arcunkra; gondolatban pedig még egyszer odatartottam Szűzanyánk kegyes szine elé minden ismerőst, rokont, barátot, a kedves anyákat és az egész kongregációt; áldást, kegyelmet, meghallgattatást könyörögve mindenkire, mindegyikünk minden tette, cselekedete és minden lépésére. Fájó szívvel, de mégis válnunk kellett ama kedves helytől, ahová szivünk szinte odatapadt.

Felálltunk tehát térdelő helyzetünkből s némán, szótlanul indultunk ki a kertből, de tudom, éreztem ama pillanatban, hogy mindegyikünk csak úgy búcsuzott: «Isten veled Szűzanyánk, a viszontlátásig». Csendben, szótlanul tettük meg az utat a szállodáig, hisz mindegyikünk szive telve volt akkor a válás fájdalmával s minek ott a szó, ahol a szív érzelmekkel teli! Vacsora után a vonatra hajtattunk s megkezdődött utunk fájó szívvel — hazafelé. *Minye Ilona.*

(Folytatása következik.)

---

*Terjesszük az «**Örökimádás**» folyóiratot, hogy minél többen megismerjék belőle az eucharisztikus Jézust! Kérjünk mutatványszámot ismerőseink számára!*

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Teljesen a tied; te is övé vagy teljesen?

Teljesen tied lett... Kérdezed: ki? mi? Nem a föld, mert a földet ugyan nekünk adta az Úristen, de mivel vétkeztünk, több tövis és bojtorján nő rajta, mint amennyi gyümölcs és gabona. A nemes ásványok lettek teljesen a tieid? Nem, mert a föld és a tenger mélységében még igen sok arany, ezüst és drágakő van, amely talán sohasem lesz emberé: a föld, a tenger elzárta azokat magában, mintha irigyelné tőled. De hát akkor ki lett teljesen a tied? Talán a tested, a lelked? Még az sem, mert, ha jó vagy akkor úgy használod, mintha az Úristené lenne; ha pedig gonosz volnál, akkor úgy használnád, hogy belőle sem e földön, sem a másvilágon nem lenne egyebed, csak károd.

Az lett teljesen a tied, aki egyetlen egy szavával ezer világot teremthet; annak az Atyának a Fia, aki a földet megátkozta, lett a tied, hogy áldást hozzon neked. Az a nagy Király adta magát éretted, kinek koronáját nem is kemény drágakő, hanem csillogó, ragyogó lelkek ékesítik. Mivel az ember nem akarta a maga testét-lelkét úgy használni, hogy ez életben s a másikban boldog lehessen, az Isten Fia vett fel emberi testet és lelket, halálra gyötörtette magát, hogy a világ végéig nekünk adhassa testét és vérét s ezzel együtt erőt is nyujtson testünk-lelkünk bűnös hajlamai ellen.

Tudod, hogy kétfélekép is lett teljesen a tied.

Először olyképen, amint a bőjti szent időben naponként látod a főoltár felett. Ott a szent kereszt képe ibolyaszinű vásznon és semmi egyéb. Ó igen, a Kálvária keresztfáján teljesen a tied lett Jézus. Azt akarta, hogy két keze jó szélesen kiterjesztve legyen, amikor a keresztre szegezik, mert mindenkit magához kíván ölelni, téged is. Tégy úgy, mintha igazán átölelnéd: mit érez ekkor a szived? — Fejét meghajtja a

keresztfán, mintha magához hívna és mondaná: «Tied vagyok, légy te is az enyém!» S te mit gondolsz? — Szent Szivét átvereti a lándzsával, mintha így szólna: «Míg a földön jársz, legyen a lakásod az én Szivemben s akkor majd lesz lakásod szép mennyországomban is». Képzeld bele magadat Jézus isteni Szivébe, lehet-e melegebb, kedvesebb otthonod? Legyen hát ott a te szived, szereteted. — Ég és föld között függ, mintha kifejezni akarná: «Gyermekem, csak azért szálltam le a földre, hogy az égbe vigyelek. Lásd, azért emelkedem kínok közt a keresztfán ég felé: ó, ne legyen hiába az én szenvedésem, emelkedj te is én hozzám, ha fáj is a szivednek, hogy bűneidet el kell hagynod».

És leszáll még egyszer és leszáll számtalanszor, leszáll mindennap a földre, hogy mienk legyen teljesen és felvigyen az égbe. Leszáll még mélyebbre, mint földi életében, mert akkor emberi testbe ereszkedett le, most pedig a föld termésébe, a búzakenyér és a bor szine alá. A búzát egészen össze kell tördelni, lisztté, apró szemecskékké kell őrölni, hogy ostyát lehessen sütni belőle: épúgy, mint ahogy a keresztfán meg volt gyötörve szent testének minden porcikája érettünk. S hogy bort nyerhessünk a szentmiséhez, a szőlőszemeket meg kell taposni, az utolsó csepp nedvet is ki kell sajtolni belőlük: épen úgy, mintahogy megnyitották az Úr Jézus kezén, lábán, fején, hátán az ereket, legvégül isteni Szivét is, hogy egyetlen csepp vér se maradjon benne. De ugy-e, bármily szomorú dolog is volt az, mégis így lett Jézus a keresztfán teljesen a mienk s így lesz teljesen a mienk a szentmisében, a legméltóságosabb Oltáriszentségben is?!

Azért a jó gyermek hálás az Úr Jézus iránt. Hálából arra törekszik, hogy ő is teljesen az Úr Jézusé legyen. Miképen történik ez? Úgy, hogy mindenekelőtt meggondolja: «Jézus lelkemet akarja állandó lakásul, felajánlom neki lakóhelyül, hadd legyen lelkem teljesen az övé» — s a gyermek ezért gyakran áldozik. Azután továbbgondólkodik: «Van-e a lelkemben valami, amit Jézus el nem fogadhat? Igen, látom: a templomban ezt a hibát szoktam elkövetni... otthon amazt... az iskolában így szoktam hibázni..., az utcán, otthon amúgy...; szüleim iránt helytelenül viselkedem, mert így... teszek; tanítóim, testvéreim társaim ellen amazzal szoktam véteni... hibáim az imában, tanulásban, játékban, étkezésben ezek vagy azok... stb.» És a jó gyermek elgondolja azt is, hogy ha ezekről a hibákról le akar szokni, akkor bizony keményen kell önmagával küzdenie; bizony sokszor olyan nehéz lesz az, hogy sírva szeretne fakadni. De nem felejti el azt sem, hogy hiszen akkor Jézusé lesz teljesen; nem fog Jézus benne semmit sem találni, amit magáénak el nem fogadhatna. Az is eszében marad, hogy bármily keserves lesz is jónak lennie, még sem oly szörnyű nehéz az, mint véres vállon tövis-

koronás fejjel felvinni a nagy keresztfát a Kálváriahegyre, ott rászegeztetni magát s úgy meghalni. S ha soká tart is, míg egyik-másik hibájáról leszokik, olyan soká még sem fog tartani, mint ameddig Jézus jelen marad az emberek között a legméltóságosabb Oltáriszentségben; mert hiszen a világ végéig marad ott s akkor már a jó gyermek lelke régóta fog pihenni Jézusánál a szép mennyországban, akkor már igazán Jézusa mindörökké teljesen az övé lesz és ő teljesen Jézusáé.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

A budapesti eucharisztikus szövetségek nagy eseményei. Február hó 7-én gyönyörű *koncertet* adott elő az eucharisztikus szövetség a sebesült katonák szórakoztatására délelőtt az oltáregyesületi kórházban, délután pedig a kongregáció-otthonban, ahol a tagok és szüleik is résztvehettek. Az itt befolyt jövedelem: 97 korona 44 fillér, felét a költségek levonása után átadtuk a katholikus karitásznak hadi célokra.

A másik nagy esemény a *közös felajánlás* február 14-én. Nagy öröme lehetett az Úr Jézusnak! Délelőtt óriási tömegekben mentek a szentáldozáshoz a tagok, délután pedig 800—1000 gyermek töltötte meg a templom hófehér hajóját. A templom fényárban úszott, amikor a tagok lelkes komolysággal Jézus szent Szivének ajánlották magukat.

Tagok! El ne felejtsétek, mit fogadtatok az Úr Jézusnak és ne legyetek hitszegők!

***

Pestújhelyen is bekopogtatott az édes Jézus kedves szövetsége: az eucharisztikus Gyermekszövetség. És, úgy látszik, meleg otthont talál a pestújhelyi gyermekek lelkében. Mikor az igazgató kint járt, már lelkes csoport vette őt körül, most pedig már 72 tag végezte el a közös fölajánlást. A viszontlátásra kedveseim!

A kispesti eucharisztikus Gyermekszövetség mintegy 200 tagja járult február 14-én a szentáldozáshoz, melyet a békéért ajánlottak föl. Délután 2 órakor tartották az ünnepi fölajánlást Jézus szentséges Szivéhez, amikor is helyi igazgatójuk, Held Imre főt. úr intézett a tagokhoz szép beszédet.

Pusztamogyoródon is megalakult az eucharisztikus Gyermekszövetség. Gyönyörűen indult meg: «Jézus szent Nevének nyolcadán — a megalakulás napján — apostoli királyunk szózatára a legszentebb imádságot végezték el a tagok, tudniillik a *szentáldozást*, fölajánlva ezt őfelségéért, a nyert teljes búcsut pedig az elesett katonákért. Az Úr Jézus bő áldását kívánjuk új testvéreinkre és a buzgó helyi igazgató úrra!

Óbecse. Ölellek benneteket gyermekeim buzgóságtok miatt, amellyel az édes Jézust szeretitek a szentáldozásban. Tisztelendő uratokat, Garais főtisztelendő urat is melegen üdvözlöm!

Mohács-külváros. A sok beküldött tag és Német László barátunk beszámolója mutatja, hogy Mohácson szeretik az édes Jézust. Sokszor ölel benneteket — az igazgató bácsi.

***

Nagycsütörtökön alapította az édes Jézus a mi legdrágább kincsünket: a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Menjetek akkor kedves tagok hálás szívvel a szentáldozáshoz. Husvét alatt nincsen előadás, tehát többször is mehetünk hetenkint a szentáldozáshoz.

FESLŐ BIMBÓK

Egy első osztályú kedves gyermek karácsonyi levele a kis Jézushoz.

Kedves jó Jézuska!

Először is köszönöm neked, hogy kis testvérkémet, aki az ünnepek előtt oly beteg volt, meggyógyítottad mire elérkezett karácsony este és így zavartalan örömmel vártuk, hogy mit hozol nekünk. Azután köszönöm a szép ajándékokat; épen eltaláltad, amit legjobban kívántam. Az ünnepeket és a szünidőt igen kellemesen töltöttem, igaz, hogy szerettem volna korcsolyázni, de azért nem bánom, ha nincs is jég, legalább nem fagyott meg épen karácsonykor sok szegény katona. Igen hosszú levelet nem szeretek írni. Még csak arra kérlek, szólj a jó Istennek, kinek Te fia vagy, hogy ne jöhessenek ide az oroszok, hogy mindenünket összetörjenek; talán még azt a szép babát is, amit Te hoztál nekem s amire én úgy vigyázok. És hogy legyen minél előbb megint béke a világon, már úgyis olyan sok szegény gyermek árva. Egy drága kis testvérem van a mennyországban, ha már neked írok, meg nem állhatom, hogy azt ne csókoltassam. Téged is csókol hálás szeretettel a te hived

Jánossy Piroska.

U. i. El voltam ám templomba minden ünnepen! Még egyszer csókol *Pirike.*

Kedves Igazgató Úr!

TUDATJUK kedves igazgató úrral, hogy az érsekújvári Simor-intézet leánynövendékei sem maradnak el a szentséges Úr Jézus tiszteletében, mert szeretett hitoktatónk és vezetőnk: tisztelendő páter Ehrlich Alajos buzdítására 216-an léptünk be a «Gyermek-szövetségbe».

Akik nemcsak tagjai akarunk lenni a «Gyermekszövetségnek», hanem igaz és buzgó leányai az Úr Jézusnak. Ha most kezdetben még mindnyájan nem is járulhatunk naponkint a szentáldozáshoz, de azon vagyunk, hogy egy hónapban többször áldozhassunk.

Ugyanis tisztelendő páter Ehrlich Alajos úgy osztott be minket, hogy a hónapnak minden egyes napján osztályonkint mások és mások járulnak a szentáldozáshoz. Így naponkint többen áldoznak. Ezenkívül a hónap első péntekén mind megáldozunk.

Nem dicsekvésből, de az Úr Jézus iránti szeretetből írjuk meg a főtisztelendő igazgató úrnak, hogy nagyon vigyázunk magunkra és szövetségünk becsületére, hogy sem a kedves nővérek, sem pedig a szüleink semmi hibát ne találjanak bennünk.

A tisztelendő hitoktatónknak pedig fáradságát és jóságát azzal fizetjük vissza, hogy intő szavait megtartjuk és a hittant jól megtanuljuk. Ezt mutatja a karácsonyi értesítőnk is, amely alkalommal mi VI. osztályosok mindnyájan kitűnőt kaptunk.

Buzgó szentáldozásainkban nem feledkezünk meg a mi harcoló katonáinkról, hisz legtöbbünknek az édesatyja és bátyja katona, sőt már meg is haltak és fogságba jutottak. Bár adná a szivünkbe jövő Úr Jézus, hogy atyáink és bátyáink hazajöhetnének. Mi is kedves igazgató úrnak boldog újévet kívánva maradunk a szövetségnek buzgó tagjai.

Érsekujvár, 1915. január 20-án. *Gajdosik Mariska,*
a VI. osztályosok csoportvezetője.

Légy jámbor, az Isten is megsegít.

EGYSZER egy leány az atyjával utazásuk közben éjjelre egy szállodában szállt meg. Miután megvacsoráltak, szépen le is feküdtek, az atya és a leány is külön szobában. Mivel a leány nagyon jámbor, alázatos és mindennapi áldozó volt, lefekvés előtt a szoba padlóját megcsókolta. Amint lehajol, hogy ezt most is véghezvigye, észrevesz az ágy alatt két villogó szemet. A leány nagyon megijedt. Atyjához a másik szobába átmenni nem akart, mert attól félt, hogy a rabló közben előjön és őt megöli. Nem tehetett mást, mint lefeküdt és a legnagyobb félelem között kérte az őrangyalát, hogy súgja meg neki, mit tegyen. Addig könyörgött, míg az őrangyala azt súgta neki, hogy minden ékszerét, ami csak van, rakja az asztalra és feküdjön vissza az ágyba. A leány úgy tett és a legnagyobb félelem közt állta ki azt az időt, míg a rabló elő nem jött (azt hitte, hogy a leány már elaludt) és az ékszereket magához véve, az ablakon keresztül eltávozott.

A leány ezentúl még jámborabb volt és mikor eljött az idő, belépett az angol apácák rendjébe. Az Oltáriszentséget egész életén át még jobban tisztelte, hogy ezen veszélytől megmentette és halálakor is boldog volt, mert lelke üdvözítőjével egyesülve ment föl a mennybe.

Eger. *Jetravich Ödön,*
euch. szöv. tag.

Március hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsú: 1. Akinek március a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhet: 2. Szűz Mária jegyese szent József ünnepén, március 19-én. — 3. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagoknak, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 4. A havi imádás napján. — 5. Havonkint egyszer, szabad választás szerinti napon. — 6. A hónap első csütörtökén. — 7. A hónap első péntekén. — 8. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kisérték.

Állomási búcsut az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás- vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: 1. Huszonöt évi és huszonöt negyvennapi búcsut virágvasárnapon. — 2. Huszonöt évi és huszonöt negyvennapi búcsut nagyböjt negyedik vasárnapján. Egyéb ideiglenes búcsúk: 3. Hét évi és 7 negyvennapi búcsu annak, aki március 25-én (Gyümölcsoltó boldogasszony napján) szentgyónás és szentáldozás után felkeresi az oltáregyesületi vagy Örökimádás vagy saját plébánia templomát. — Ugyanígy március 26-án, Hétfájdalmú szent szűz napján. — 5. Hét évi és hét negyvennapi, ha törődött szivvel és áhitatos lélekkel veszik havi imádásukat. — 6. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz.

Nagyheti szertartások Örökimádás-templomban. *Virágvasárnap* reggel 3/4 7 órakor barkaszentelés, 7 órakor szentségkitétel, utána szentmisék. *Nagyhétfőn* és *Nagykedden:* szentmisék, délután 1/4 6 órakor litánia, áldás és szentségbetétel. *Nagyszerdán:* szentséges mise 7 órakor, utána mindjárt áldás és szentségbetétel. Délután 1/4 6 órakor gyász-zsolozsma, este 8 órakor «Stabat.» *Nagycsütörtökön:* 8 órakor nagymise utána oltárok megfosztása. A délelőtti szertartások után a templomot bezárják, hogy a szentsírt előkészíthessék. Délután 1/4 6 órakor gyászzsolozsma Este 8 órakor «Stabat». *Nagypénteken:* 9 órakor szertartások, melyeknek a végén a legméltóságosabb Oltáriszentség a szentsírra helyeztetik. Délután 1/4 6 órakor szentbeszéd, gyászzsolozsma. Este 8 órakor «Stabat». *Nagyszombaton:* 9 órakor szertartások, egész nap szentségimádás. Este 6 órakor feltámadás.

Röptében a nagyvilág körül.

Tábori mise és az oltáregyesületi úrnő. Nem Galiciában, sem Lengyelországban vagy a déli harctéren tartatni szokott tábori miséről akarunk beszélni. Ott harcosok lelkesednek és kapnak kegyelmet a gigászi küzdelemre. Amelyik tábori misére mi gondolunk, annál vigaszt, enyhülést nyernek a harcból kidőlt sebesült katonák. Ezek a katonai kórházak miséi azokon a kazetta-oltárokon, amelyeket a budapesti Oltáregyesület hazafias és vallásos áldozatkészsége szállít egyik kórházból a másikba. Nem vagy képes vasárnap délelőtt villanyosra szállni, hogy ne találkozzál komoly oltáregyesületi úrnővel, kinek oldala mellett katona vagy nagyobb fiú viszi a hamvasszürke kazetta-oltárt. Valamelyik kórházba tartanak, talán Kőbányára vagy Angyalföldre, mert az oltáregyesületi úrnők nem ismernek távolságot vagy fáradtságot magasztos hivatásuk teljesítésében.

Van kórház, ahol már hét órakor mutatják be a szentmisét s résen kell lenni az úrnőnek, mert mise után rögtön el kell szállítani egy másik távoli kórházba, ahol szintén várják a sebesültek a szentmisét. Akárhányszor kocsin kell szállítani, vagy autón azt a kicsi fokot, mely magában foglalja azon szent kendőket és szereket, melyek a szentmisében földre szálló Úr Jézusnak szerény otthona.

De akkor van csak sok dolga az úrnőnek, ha a kazetta a kórházba érkezik. Asztalról gondoskodni, fölállítani, fölszerelni, ministránst szerezni, mind az ő gondja. Azután az aggodalom, jön-e a lelkész, a misező, mert majdnem minden pap két szentmisét mond, hogy kielégíthessék a szentmise igényeket. Megkezdődnék a szentmise, de hát hol vannak a katonák? Még alusznak. Az ápolónők vagy ápolók nem keltették föl. Végigszalad hát az oltáregyesületi úrnő a termekben és hívja őket az isteni Bárány lakomájára, ott megpihenhetnek jobban, mint az álom karjaiban, ott erőt gyűjthetnek jobban, mint a testi pihenés óráiban. S a katonák jönnek szívesen. Hiszen olyan jók, olyan szentesek. Nem szégyelnek letérdelni, mint valamikor régen a díszes templomban,

itt minden egyszerű és primitív, mégis térdre rogynak és szüntelen imádkoznak. Milyen más a lelkületük; nagy gyötrelem ez a háború, de nagy iskolája a lelki finomságnak és istenségnek. «Unsere Kinder», mondják róluk a jó öreg «Schwester»-ek s meleg könnyeket hullatnak az ápolónők, ha egyik-másik fiút elviszik.

Néha valami megzavarja a szentmise áhitatát. Egyik kórházban épen alatta szervirozták a reggeli kávét. Hát hiszen ez borzasztó megszentségtelenítése a szentmisének! Dehogy! Ott terem az oltáregyesületi úrnő és kedves áhitatával kiejtett szavak tudtára adják a reggivel buzgólkodó — talán izraelitát vagy reformátust — hogy itt szent, nagy szent cselekmény folyik s azután megint minden csendes, áhitatos és mi sem zavarja a szentáldozatot.

Máskor azonban annál meghatóbb a tábori kórházi mise. A Váci-uti kórházról, mondta az úrnő, hogy földiszített oltár várta a kazettát: Gyönyörű állvány, virágok, szentképek. S mikor a szent szertartás megkezdődött, a lengyel betegek szivet megindító bensőséggel és áhitattal énekelték végig a szentmisét. Istenem, hisz kívüled semmijök sincsen: hazájuk földulva, községük elhamvasztva, hontalanul és árván térdelnek Előtted, de nem esnek kétségbe, mert úgy érzik, hogy Benned Uram, mindenük van.

Persze köztük az oltáregyesületi úrnő a legáhitatosabb s alig várja a percet, hogy szentáldozáskor az Úr Jézust magához vegye. Ezt is a sebesültekért teszi.

A tábori szentmise a katonáké, kiknek boldogsága ez, a papé, ki nagy áldozattal tud csak a kórház rendelkezésére állni, az oltáregyesületé, amely áldozatos lélekkel juttatja el mindenhová a kazettát, de mégis ez a tábori szentmise elsősorban az oltáregyesületi úrnőé, aki lelke és mozgatója és angyala annak a hosszú fáradságos utánjárásnak és gondnak, amelyekből egy tábori katonamise megtartása összetevődik. *(Dr. T. J.)*

Az ostya-kérdés a háborúban. Nagy ijedelem riasztotta föl sokfelé a csendes paróchiákat arra a gondolatra, honnan szerezzük be a tiszta búzalisztet, mely szükséges a legszentebb áldozathoz? Mert ime, búzalisztet nem kapni. Ijedelemre van ugyan ok, mert sokfelé nem áll készlet rendelkezésre és nem könnyen oldható meg a beszerzés nehézsége is. A kérdést a német eucharisztikus lapok is megvitatták és megnyugtatólag konstatálták, hogy riadalomra nincsen ok.

Elismerés illeti a budapesti központi oltáregyesületet, hogy az ostyasütés kérdésben is segítségére van a lelkészkedő papságnak és megadják a könnyű módját annak, hogy tiszta búzaliszthez jussanak. A budapesti központi oltáregyesület tudniillik egyetértve a keresztény szövetkezetek központjával, árúba bocsát tiszta búzalisztet. A megrende-

lések: «*Keresztény Szövetkezetek Központja mint Szövetkezet. Budapest, IX., Bakáts-tér 1.*» címre intézendők. A szövetkezet négy és háromnegyed kilós zsákokban utánvét mellett 3 korona 80 fillérért küldi a lisztet a megrendelőknek.

A salzburgi egyházmegyei eucharisztikus kongresszus tanulsága. Úgy gondolom, az «Élet» szépirodalmi folyóirat hangsúlyozta, hogy nem szabad megengedni. hogy a háborúokozta rendkívüli gondok és foglalatosságok a rendes, de fontos eszmei törekvéseinket, vallási és nemzeti szellemi értékeinket teljesen háttérbe szorítsák. Ugyanezt mondja nekünk a salzburgi egyházmegyei euch. kongresszus is. A háború izgalmai dacára is megtartották november 19-én. S bizonyára jó szolgálatot tettek a háborús lelkipásztorkodásnak is, mert előadási pontjai közt ott olvassuk pl. ezt is: Eucharistisches Wirken des Priesters zur Kriegszeit. A bensőséges életre nézve értékes volt még ez az előadás is: Die Betrachtungsmethode des ehrwürdigen P. Eymard.

Mi se hanyagoljuk el eucharisztikus mozgalmainkat, sőt most legjobban lehet őket az emberekkel megértetni: A templomban nagyon helyesen az Oltáriszentség imádása és gyakori vétele példás és páratlan nagymérvű, de a templomon kívül se feledkezzünk meg róla.

A legszentebb Eucharisztia élete az Örökimádás templomban. Ha az «Örökimádás»-ra gondolunk, a csendes áhitat és néma imádás szent helyét látjuk benne. Idén azonban nem az. Mintha búcsujáróhely volna! Embertömegek járnak, tolongnak benne. Nem sértik vele az Úr Jézust, mert Őt kívánják, utána törtetnek. A háború szenvedéseitől sujtott lelkek itt gyűjtik az erőt, a kegyelmet a csapások elviselésére. Itt imádkoznak az anyák gyermekeikért, a gyermekek atyjukért, itt veszik magukhoz az Úr Jézust, hogy meglássa szivük fájdalmát és meghallja bánatos lelkük suttogását.

December hónapban 10085 szentáldozást mutat ki a statisztika.

Januárban 1-én volt az ünnepi felajánlás Jézus szentséges Szivének. Majd meg egy *engesztelő szentkilenced* következett, mely alatt szivet megrázó áhitattal imádkoztak a hivek legkisebbjei is: a 3—4 éves kis babák is a «katona bácsik»-ért. Nem volt órája a napnak, amelyen ne térdelt volna az Oltáriszentség előtt egy intézet vagy kongregáció áhitatos tömege.

Minden nap 10 órakor a Ranolder-intézet piciny gyerekei. Azután:

Szombat: 1/212—1 óráig Ranolder-intézet.

Vasárnap: 1 órakor Szent Anna-kongr., 1/24 órakor Virgo-Rep. kongr.

Hétfő: 1/22—2-ig Ranolder-intézet.

Kedd: 11 órakor Simor-intézet, 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig Simor-intézet (*pici* gyermekek), 3—4-ig Ranolder-intézet.

Szerda: 1/212—12-ig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig próféta-utca intézete, 1/24 órakor 7 fájdalmú Szűz-kongr.

Csütörtök: Notre Dame de Sion-intézet. 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 12—1/21-ig Simor-intézet, 1/22—2-ig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig Simor-intézet (*pici* gyermekek), 3—4-ig Ranolder-intézet.

Péntek: 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig pici gyerekek, 3—4-ig Ranolder-intézet.

Szombat: 12—1-ig Simor-intézet, 3—1/24-ig Ranolder-intézet.

Vasárnap: 12—1-ig Ranolder-intézet, 2 órakor Kis Jézus-kongr. és Őrzőangyalok-kongr., 3 órakor Virgo-Rep.-kongr.

Minden nap este szentbeszéd volt, a szentkilenc utolsó áitatosságát pedig a *hercegprimás őeminenciája, dr. Csernoch János tartotta.* Persze naponkint voltak tömeges szentáldozások.

Február 14-én a budapesti eucharisztikus Gyermek-szövetség tagjai szereztek örömet az eucharisztikus Jézusnak. Délelőtt a szentáldozáshoz járultak, délután pedig — közel 1000 tag — felajánlották magukat ünnepélyesen Jézus szentséges Szivének. Február 14., 15., 16. napokon 40 órai szentségimádás volt — mindennap szentbeszéddel, a végén eucharisztikus körmenettel. Ime a regnum eucharisticum — az eucharisztikus nép Jézus szeretete!

EGYESÜLETI ÉLET.

Dr. Breyer Istvánt a biboros főpásztor egyházmegyei irodaigazgatójává nevezte ki. Eucharisztikus lelkülete teszi olyan kedvessé, hogy mindenki szeretettel övezi s ez a lelkület kölcsönzi azt a munkaerőt és lelkiismeretességet, mely a megyés főpásztor becsülését is kiérdemelte. Az új irodaigazgató 1905—1907. években szerkesztette az «Örökimádás» folyóiratot, mely épen azért nem maradhat el a gratulálók sorából. Hisszük, hogy az eucharisztikus mozgalmak és az Örökimádás folyóirat sokszor fogja tapasztalni az új irodaigazgató jóindulatú támogatását.

Kazettaoltárok. A háborús katonai lelkipásztorkodás egyik tüneménye: a kazettaoltár. Tudvalevő, hogy a budapesti központi oltáregyesület volt az, amely e téren rögtön felismerte hivatását. Ma már 12 kazettaoltára van, melynek mindegyike 300 korona értéket képvisel. Egyen vasárnap három szentmisét is mondanak, annyira igénybe vannak véve. Az oltáregyesületi úrnők emberfeletti munkával végzik ama felemelő és magasztos feladatukat, amellyel a kórházakban kijárják a misézési engedélyt, elszállítják az oltárt, felállítják és gondozzák.

Újabban még katonai lelkészek is kértek kazettaoltárokat az oltáregyesülettől s az igazgatóság a legmesszebbmenő áldozatkészséggel volt hajlandó eme kérelemnek helyt adni. De a mi gyengetokú kazettáink a harctéren nem állták volna meg a helyüket. Kocsin, lóháton, kézen szállítják s nincs az a viszontagság, amelyen a kazettának is — minden más háborús dologgal együtt — át kell mennie.

Különben a biboros hercegprimás mindenre kiterjedő figyelme úgy találta, hogy a lelkészeknek módjuk van a felszerelésre kapott pénzösszegből s esetleg saját jövedelmükből a szentmiséhez szükséges felszereléseket beszerezni.

Tudtunkkal már más oltáregyesületek is — mint például a temesvári — kiterjesztették figyelmüket a kazettaoltárok fontos és ideális missziójára.

A budapesti országos központi oltáregyesület választmányának és terjesztőinek együttes ülése februárban. A felette látogatott ülésen jelen voltak: Kiss Aladárné, Bruger Mihályné, özv. br. Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, Ghyczy Ida, Felmajer Vilma, gróf Cziráky Lujza és gróf Cziráky-Almássy Erzsébet választmányi hölgyek és nagyszámban a terjesztőnő úrnők.

Az elnöklő igazgató — Kánter Károly prelátus — sajnálatát fejezi ki, hogy az elnöknő őexcellenciája az ülésen nem jelenhetett meg. A *pénztári* napló bemutatása után a titkárnő egy kis kimutatást közöl a délutáni oltáregyesületi *munkaórák* eredményéről. Természetesen a katonai szükségletek emésztenek fel minden munkaerőt. Készültek azért templomi szerek is. (Lásd alább a kimutatást.)

Dr. Tiefenthaler József szerkesztő az *Örökimádás folyóirat* helyzetéről informálja az értekezletet. A folyóirat kétségtelenül magas nivón áll, kitünik azon körülményből, hogy olyan kitünő, eucharisztikus lelkű irógárdája van, amilyennel egy testvérlapja sem dicsekedhetik. Bár vannak nagy barátai a lapnak, kik — mint dr. Császik besztercebányai igazgató — terjesztését szivükön hordják, mégis felpanaszlandó az a körülmény, hogy a lap terjedése érdekében nem történik elég *agitáció*. Az értekezlet felkéri a hölgyeket is, de meg felhatalmazza a szerkesztőt is, hogy az agitáció munkáját erős kezekkel megindítsák.

Ezután az igazgató némi útbaigazításokat ad a kazettaoltár kezelését illetőleg. A rendkívüli körülmények természetessé teszik azt a tényt, hogy amit rendesen a hölgyek nem végezhetnének el a szentmise szerelvényeinek kezelése körül, azt most az úrnők bátran tehetik: elkészítik az oltárt, ha szükséges, a szentmise előtt letörlik a kelyhet. Kérjék meg a misézőt, hogy ő hozza rendbe a corporalét és a kelyhet, ha azonban nem tenné, tegyék meg az úrnők. Egyre azonban nagyon kéri az igazgató az úrnőket, hogy a corporalét — melyen a kehely, az Oltáriszentség nyugszik — és a purificatoriumot — kis kehelytörlő kendőt — mosás céljából vigyék valami zárdába, elsősorban ide az oltáregyesületbe.

Majd felhívja az igazgató a figyelmet ismét a taggyűjtés könnyűségére. Tagdíjakat most ne forszirozzunk, bár azt tapasztaljuk, hogy szorgalmasan megfizetik, épúgy, mint máskor.

Legyenek fáradhatatlanok az úrnők terjesztőnői munkájukban! *Mert az oltáregyesület életrevaló és tökéletes egyesület, kevés benne a formalitás és nagy tömegeket tud megmozgatni, ami különösen a mai modern viszonyok közt kimondhatatlan nagy érték.* Az oltáregyesület mindig is elseje volt az egyesületnek, annak is kell maradnia.

Bemutatja az igazgató a kitünően sikerült «*Útmutatót a magyarországi oltáregyesületek szervezésére*». Nem hiába régen várt reá az oltáregyesület, az úrinők siettek is maguknak egy-egy példányt megszerezni. Az Útmutatót Kánter Károly igazgató készítette s ára 1 kor. 80 fill.

Az igazgató még kiemeli a pozsonyi oltáregyesületi igazgató: Czaykovszky Evariszt buzgóságát és szóvá teszi az oltáregyesület gondoskodását a tiszta buzaliszt ügyében; mire az értekezlet imával véget ér.

Az oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (II. közlemény.) Hogy egy kis község, melynek hiveiben a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretete lakik, mennyit tud áldozni a felebaráti szeretet és a haza oltárán, annak ecsetelésére egyszerűen ideiktatjuk, hogy mit adott eddig a *muzslai euch. szövetség és oltáregylet* a harctéren küzdő és sebesült katonák részére: Pénzbeli adomány 154·62 korona, 70 drb párna huzattal, 1 drb takaró, 130 drb ing, 100 drb lábravaló, 30 drb zsebkendő, 40 drb lepedő, 90 drb törülköző, 30 pár kapca, 80 drb bot, 50 drb tányér, 24 drb pohár, 18 drb pipa, 60 doboz gyufa, 34 drb szivar, 3700 drb cigaretta, 50 drb pipadohány, 30 pár evőeszköz, 10 drb zsebkés, 2 zsák tépés, 17 zsák tealevél, 320 drb tojás, 20 kg bab, 150 liter tej, 14 zsák burgonya, 10 klg dió, 6 klg csokoládé, 1 doboz cukorka, alma, szilva, levélpapir, levelezőlap, irón, gyertya.

A kis kimutatás kiegészítésére meg kell jegyeznünk, hogy ezt az eucharisztikus áldozatkészséget a muzslaiak szivébe Pintér József káplán — ki a harctéren van — és Kanszky Matild oltáregyesületi terjesztőnő ültették.

IRODALOM

Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére. Két részben függelékkel. Kiadja a budapesti országos középponti oltáregyesület. (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

Bizonyára nagy örömet kelt az oltáregyesületek nagy táborában ezen Útmutató, mely *Kánter Károly* országos oltáregyesületi igazgató lelkes és e téren úgyszólván kizárólagos tekintélynek örvendő tollából került sajtó alá. Az *első rész* az oltáregyletek elnevezése után az egyházmegyei főoltáregyesületek megalakításával és a budapesti oltáregyesülettel mint esztergom egyházmegyei központtal foglalkozik.

A *második rész* rendkívül gazdag: közli a budapesti központi oltáregyesület alapszabályait, az oltáregyesületek búcsuit, majd meghatározza a budapesti és a többi magyar oltáregyesületek viszonyát, kitanít arra, hogy miképen alakítsunk fiókegyesületet s végül eucharisztikus segédkönyvek jegyzékével örvendeztet meg.

A *függelék* a római törzstársulat történetét és általános szabályait ismerteti. Az Útmutató, mely nem hideg törvénykodex, hanem elevenen lüktető élet, az oltáregyesületek történetében hatalmas fellendülést és virágzást van hivatva kifakasztani, mert mindenki számára hozzáférhetővé teszi a szabályait és vezetésének a módját annak az oltáregyesületnek, melynek modern hivatása épen abban áll, hogy tömegeket képes felölelni és megmozgatni.

Annyian kívánták már éveken át az Útmutató kiadását, hogy szinte felesleges biztatni az oltáregyesületeket és lelkészkedő papokat, hogy az Útmutatót maguknak mielőbb megszerezzék.

106 oldalú elegáns zsebkiadásban, mely a Szent-István-Társulat érdeme, 1 kor. 80 fillérbe kerül.

Kézimunkaórák az oltáregyesületben minden kedden, szerdán, csütörtökön, pénteken és szombaton d. u. fél 3-tól 5-ig. A háború ideje alatt egyházi ruhák helyett a hadbavonuló katonák- és az oltáregyesület kisegítő kórházában ápolt sebesült és beteg harcosok részére készülnek a munkák és pedig szeptember óta:

I. A kórház részére: új: 250 ágylepedő, 150 ing, 100 nadrág, 150 párnahuzat, 50 derékalj, 50 kórházi öltöny.

Minden héten javítva és foltozva: 75 ing, 75 nadrág, 75 lábtyű stb.

Kötött meleg ruhanemű: 212 hósapka, 218 kézelő, 190 térdvédő, 218 mellény és haskötő.

II. Az oltáregyesület részére: 400 corporale, 400 purificatorium, 400 lavabo, 400 vállkendő, 400 palla, 40 alba, 40 karing, 30 kazula és 12 teljesen felszerelt tábori oltárkazetta.

A munkaórákon dolgoztak: a választmányi hölgyek, terjesztőnők, az intézeti kongregatiók és a Ranolder-intézet növendékei.

KIMUTATÁS. (Folytatás.)

Táborszky Andrea 6 K, Winkle Paula 4 K, Táborszky Nándorné 6 K, Csigó Mária 2 K, Eperjes egyházmegyei tagok 14.88 K, Heming József Jászberény 1 K, Galba József 4 K, Krammer Sándorné 2 K, Winkler Anna 2 K, Oláh Katalin 1 K, Barabás Franciska 24 f., özv. Vargha Sándorné 40 f., Finta Róza terjesztőnő által: Győry Ignácné 6 K, Pterecz Jánosné 6 K, Csölle Katalin 4 K, Jiszka Ede 14 K, Finta Rozália 20 K, összesen 50 K; Máté Anna 10 K, özv. Dobroha Józsefné 40 f., Száder Apollónia 8 K, Dánis Jánosné 1 K, Letovics Alajosné 10 f., Scheidl Józsefné 4 K, Haasz József 4 K, dr. Kéry István 4 K, N. N. 2 K, Nagy Józsefné 2 K, Pallér Elekné 48 f., özv. Gázder Józsefné 1 K, Főegyházmegyei hivatal 256.72 K.

Június hóban befolyt adományok: Szabó Apollónia 1 K, Kisnezsényi tagok 7.20 K, Rózsa Veronika 30 f., Szeibel Julianna 50 f., Stuchlich Anna 24 f., Hutter Anna 24 f., Szebehelyi Erzsébet 24 f., Vér Ilona 24 f., Gosztola Borbála 30 f., Hosenberg Petronella 33 f., Pálszter Mária 50 f., Takács Karolin 4 K, Riegel Vincéné 2 K, Poor Mária 2 K, Poor Erzsébet 2 K, Straub Béláné 2 K, Geréb Zoltán 50 f., Grehor Frigyesné 24 f., Popovics Istvánné 1 K, Olasz Mariska 1 K, Mihajla Zsuzsanna 4 K, Vanyó Juliska 24 f., özv. Méhes Jánosné 4 K, Konkoli Mária 2 K, Héger Lajosné 3 K, Molnári Mária 2 K, özv. Balázsné Bolgár Ilona 4 K, Szakács Károly 1 K, Ihász Károlyné 40 f., Bödöny Ferenc 2 K, Kétegyházi tagok 17.40 K, Lupp Mártonné 2 K, Ivanitz Éva 2 K, Schlosser Dezsőné 24 f., Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Szánek Mária 2 K, Vágmedencei Lapok 100 K, özv. Cseley Gusztávné 50 f., Biliczky Rezsőné 50 f., Ebergényi Sándorné 5 K, Dombi Eleonóra 2 K, Kőszegi oltáregyesület 40 K, Tóth Éva 1 K, Tóth János 1 K, özv. Vadkerti Matild 24 f. Szabó Teréz (Jászberény) 2 K, özv. Szaklaida Józsefné 1 K, Komkó József 1 K, Major Ignácné 60 f., Barabás Franciska 4 K, Gonosz Rózsa 2 K, özv. Löw Károlyné 2 K, Tuli Borbála 1 K, Kántor Tamásné 4 K, Mártyán József 2 K, Manyicz Károly 1 K, Damjanovits Ödönné 4 K, Lőrincz Ilona 1 K, Vértessy Ferencné 4 K, Mika Ferenc 1 K, Zsigárdi plébánia 200 K, Csere Mihály 6 K.

1914. augusztus hóban befolyt adományok: Szekeres Julianna (Nagykáta) 1 K, Gelócze Erzsébet 1 K, Mohos Mária 6 K, Lévai Józsefné 1 K, Szalay József 1 K, Csaplár Teréz 2 K, Kurillo János 2 K, özv. Horovetz Lajosné 1 K, Kösztler Teréz 3 K, Karl János 2 K, Zsuffa József 1 K, Zsuffa Józsefné 1 K, Ottlik András 1 K, Galovits Zoltánné 2 K, Felső Mária 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Wastl A. 4 K, Leitzinger Mária 1 K, Fiedler Konrádné 1 K, Leu Károly és neje 4 K, Flaszik Luiza 4 K, Krizsanovits Pálné 2 K, özv. Gierl Győzőné 2 K, Leeb Ágostonné 4 K, Leeb Aranka 1 K, Sommer Barbara 2 K, Batta Ilona 2 K, Hoser Viktorné 4 K, özv. Bun Gézáné 4 K, Greneditz Mihályné 1 K, Korzenszky Józsefné 4 K, Vukovits Pálné 1 K, Hodinszky Róza 4 K, Tóth Ilona 1 K, Hauser Nándor és neje Klára 2 K, Biegelbauer Irén 6 K, Rauchbauer Alajos és neje 4 K, Otte Albertné 4 K, Hauke Terézia 4 K, Pfriem Irén 10 K, Klein Barbara 1 K, Huber Hermin 1 K, Millok Károly 2 K, Keller Jolán 1 K, Sipos József és neje Paula 6 K, Kogosek Józsa 8 K, Sipos Róza 1 K, összesen 102 K; Csempesz Lajos 50 f., Kiss Teréz 50 f., Tóth Mária 1 K, Kovács Anna 1 K, Varga Andrásné 24 f., Kusnyi Antalné 60 f., András Paula 2 K, Payper

Franciska 2 K, Michl Alajosné 8 K, Szabó Mária 2 K, Német Andrásné 4 K, Pruscha Irma 2 K, Eckhardt Józsa 1 K, Pil Mariska 60 f., Pil Erzsébet 60 f., Schmidt Ludmilla 1 K, Horák Erzsébet 1 K, Kirberger Katalin 48 f., Csizmadia János 60 f., Szarka Józsefné 1 K, Skorka Mihályné 2 K, Atkáry Ilona 40 f., Lukács Zsuzsanna 40 f., Tomory Erzsébet 50 f., Prohászka Anna 24 f., Takács Gizella 4 K, Salamon Teréz 24 f., Balla Mária 2 K, Kovács Margit 24 f., Tóth Pál 1 K, Tóth Pálné 2 K, Fitz Istvánné 10 K, Beke Béla 10 K, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Heiger Cecilia 8 K, Kitzwigerné 2 K, Vatay Teréz 1 K, özv. Frost Jánosné 4 K, összesen 15 K. Iszka Teréz 2 K, Zavoda Mihályné 1 K, Kazimir Zsuzsi 2 K, Pap Ilona 5 K, Miskolczi Teréz 2 K, Székely Erzsébet 3 K, Szluha Vilma 10 K, özv. Trautsch Károlyné 4 K.

1914. szeptember hóban befolyt adományok: Szücs Gertrud 2 K, Weigand Mária 1 K, Schödl Rozália 2 K, Kalocsay Klára 4 K, Bobek Margit 2 K, Mikina Ilona 60 f., Polák Jánosné 40 f., Varga Adél 4 K, Scholtz Róza 1 K, ft. Czapálay I. lelkész úr által a zsitvaapáti tagoktól 110.87 K, Petrány Anna 2 K, Rábóczky Györgyné 2 K, Rábóczky Teréz 2 K, Pecz Ferenc 2 K, Pecz Józsefné 2 K, Dunkl Ida 2 K, Chimani Elisa 3 K, Chimani Romana 5 K, Szurdusz Ilonka 2 K, Steinberger Anna 2 K, Grafugl Mária 2 K, Szegedy Gina 20 K, özv. Pável Jánosné 1 K, Sturm Irén 1 K, Katona Imre 5 K, özv. Belházy Emilné 2 K, Lénárd Julia 4 K, Balonyi Ilona 4 K, Csincsa József 2 K, Richl Róza 2 K, özv. Márczy Lipótné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Iritsek Ferencné 3 K, Patocska Jánosné 2 K, Iritsek Margit 2 K, Klassné 2 K, Werner Jánosné 2 K, összesen 12 K. Kizdián Györgyné 1 K, Pörje Józsefné 2 K, özv. Tankits Istvánné 50 f., Szabó Mária 1 K, Lénárt Katalin 1 K.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

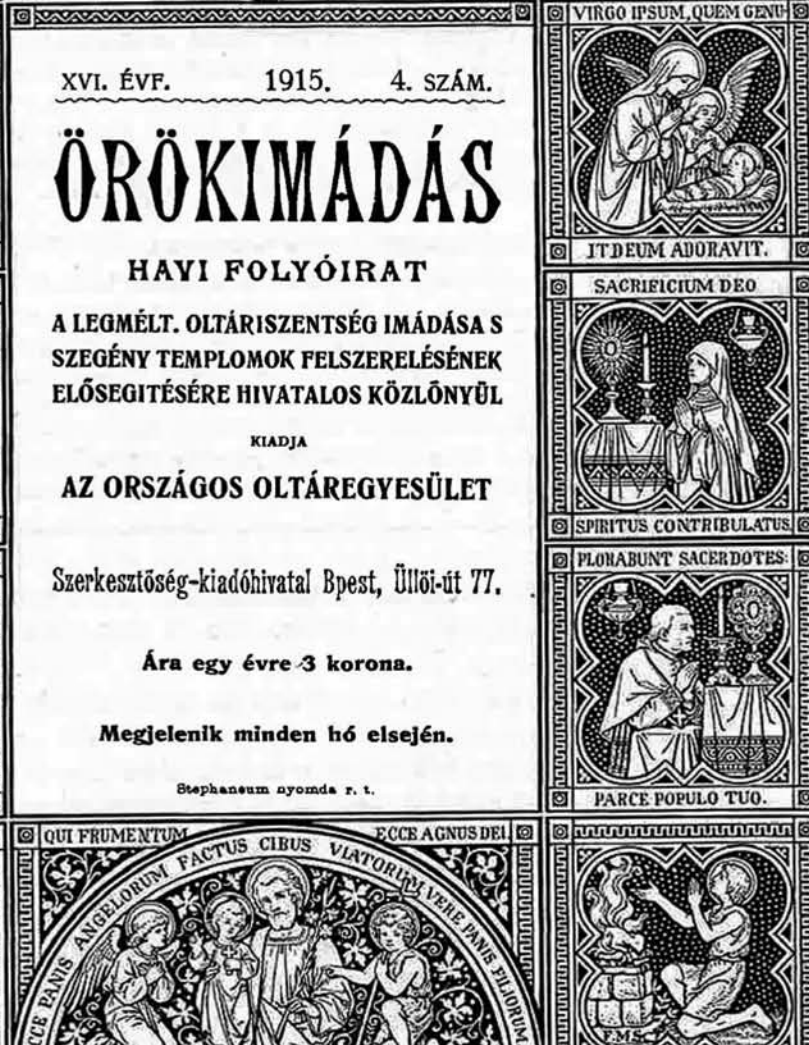

Április hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek április a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonkint egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kisérték. — 8. Április 4-én, mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos s bei megjelenésének évfordulóján. — 9. Április 5-én szent Julia napján.

Állomási búcsui az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás- vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: *Teljes búcsut* Nagycsütörtökön és Husvétvasárnapon, ha gyónt és áldozott is. — Harmincévi és harminc negyvennapi búcsút Nagypénteken, Nagyszombaton és Husvét nyolcadában. — *Egyéb ideiglenes búcsúk:* 1. Hétévi és hét negyvennapi, ha törődött szivvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnők ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék április hónapban.

Április a husvét hónapja és a tavasz ébredésének hónapja. A *feltámadás* gondolatát sugalja szent hitünk és a természet egyaránt. Kívánhatunk-e nagyobbat és szükségesebbet, mint az Isten-hit és imádás feltámadását állami életünkben, törvényhozásunkban és társadalmunkban? Ez lenne záloga hazánk győzelmének és fennmaradásának ebben az óriási háborúban. Egyes emberek mindenfelé Istenhez térnek, ezt tegyék az állami és községi élet vezetősége is. Forduljon szive-lelke Isten felé, ismerje ei függését s imádja szent akaratát. Ez a szent *szándék* egyesítse ebben a hónapban az oltáregyesület tagjait a szentségimádásban, a szentáldozásban és egyéb jócselekedeteikben.

Szent Erzsébet befolyása a társadalomra. Irta: Horn Emil. Franciából fordította: dr. Walter Gyula. Ára 3 kor. Jövedelme a rokkant vitézeké.

Szent Erzsébet eszményi alakja az egész emberiség kincse s mulhatatlan dicsősége a magyar nemzetnek. Nemzeti nagyjaink tisztelete szomorú napjainkban különösen indokolt. Azért mindenképen örömmel üdvözöljük a fenti munkát, mely szent Erzsébetet szinte új megvilágításba helyezi, amikor bemutatja életszentségének a társadalomra való kihatását.

Szent Erzsébet szenvedő alakját most különösen jólesik szemlélnünk, mert belőle vigsszt meríthet minden magyar lélek.

A 146 oldalas csinos munka végén a magyar szent Erzsébet-egyletek listáját találjuk és Szepessy gyönyörű költeményét szent Erzsébetről.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. APRILIS 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. T. J.:* A feltámadás új élete. — *Csányi E. Medárd:* Adoráció. — *Dr. Tiefenthaler József:* «Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére». — *Blaskó Mária:* Primicia. — *Fr. Tarzicius:* A hitehagyott. — *Mínye Ilona:* Lourdesi utam. (Folytatás.) — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: dr. Wéber Pál. Fölajánlás. — Contardo Ferrini. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: dr. Szyllaba Emil. A természet az Oltáriszentség szolgálatában. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. Visszaemlékezés az első szentáldozásra. — Mi szeretnék lenni? — *Röptében a nagyvilág körül.* Hős papok. — *Egyesületi élet.* — *Kimutatás.*

A feltámadás új élete.

A BUZÁNAK oszlásnak kell indulni, földbe kell temetkezni, hogy belőle új, több élet fakadjon. Az Isten Fiának a szenvedés kalváriáját kellett végigjárni, a sír mélyébe szállni, hogy reá a feltámadás dicsőséges hajnala felvirradjon. Ime a keresztút, melynek nyitánya gyanánt az Olajfák-hegyének szomjas talaja Krisztus véres verejtékét itta, nem a keresztrefeszítés vonaglásában ér véget, hanem a feltámadás életárjában. Husvétvasárnap az Úr Jézus homlokán a tövisek a Megváltó Krisztus-király örökszép koronájává változnak s a fájdalmas anya néma bánata az alleluja örömujjongásában dicsőül meg. Most még jobban értem szent Pál apostol felkiáltását: «Ha nem támadt volna fel Krisztus, hiába volna a mi prédikálásunk és hiába a ti hitetek». Szenvedés, áldozat, odaadás, vértanuság, a hit ereje s bizó reménye hiábavalóság volna, mit sem érne, ha nem táplálkozhatnók a feltámadás és a feltámadással kezdődő boldog örök élet tudatából. Ha az anya egyetlen gyermekét kiséri utolsó útjára, a kétségbeesés ördögét a temető felirata: «Feltámadunk» űzi el szivétől s a harcba induló katona bátorságának és elszántságának legfőképen az ad tápot, hogy hősiességéért, szenvedéséért, hazájáért való becsületes feláldozásáért, ha nem is ékesítik hadi kitüntetőéremmel, de ami annál milliószor értékesebb, az örök boldogság pálmájának részese lesz.

Mennyi vigasz, mennyi erő, mennyi megnyugvás van a feltámadás igazságában a háború szenvedéseivel sújtott emberiség számára! Remegő szívvel imádkozott a Szentatya békeimájában: «Könyörülj meg,

Isten, Európa szenvedésein, mely fölött a pusztulás réme ül» — s szivemet megnyugtatja Isten könyörületessége mellett az a tudatom, hogy e pusztulásból, rombolásból és vérfolyamból új élet, a feltámadás dicső és tiszta élete fog kisarjadzani. A romhalmaz felett ismét városok, házak épülnek, a letarolt és letiport, de hősök vérével öntözött földön ismét aranykalász hullámzik majd. A szenvedéstől és halálhörgésektől siralomvölgyben ismét életkedv, mosoly uralkodik — de mindezek a jó Isten imádásának és dicsőítésének ege alatt. Igen, erősen hiszem, hogy amikor Istenhez térünk, Isten keblére öleli a tékozló népeket és a béke áldását árasztja rájuk; mikor bűnbánatos nagybőjtben Mária Magdolna megtérő útjait jártuk, Isten megengedi érnünk, hogy Mária Magdolna allelujás lelkületét is átérezzük.

A feltámadt Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus kiárasztja a magyar nemzetre az újjáébredés, újjászületés boldogságát, hogy megvalósuljon a legnagyobb magyar prófétai mondása:

«Magyarország nem volt, hanem lesz.» Nolite timere: ne féljetek, nem hagylak el benneteket — biztat az Úr. Mikor már elmerültök, mint Péter a tenger habjaiban, az én jobbom megragad és fenntart titetek — ne féljetek. Így revelálódik a feltámadás igazsága lelkemben hazám nagy szenvedéseinek napjaiban. Az Úr felemel bennünket, új élet, szebb, nemesebb élet kertjét rendezi be nekünk e négy folyammosta hárombérces honban, de át kell előbb esnünk minden szenvedések tűzpróbáján. Ezt a kelyhet az Olajfák-hegyén küzködő Mester példájára fenékig kell kiinnunk. A Mestert Isten angyala erősítette meg, minket az Úr maga támogat, serkent és gyámolít, hogy el ne csüggedjünk, míg a távolból felénk int a feltámadás diadalmas zászlaja, melynek suhogása és lengése hazánknak is győzelmet, új felvirágzást, keresztényibb tartalmat és életet igér.

dr. T. J.

ADORÁCIÓ

Csend van! Köröttem némaság,
Lelkemnek húrja rezdül,
Lágy, fehér kéz a tabernákulumból
Beléje kapott észrevétlenül.

Hallom zenéjét, hallgatom,
Fenséges, párja nincsen,
Úgy ég a lelkem, forr, sikolyra készen.
Érzi szivem... közel van az Isten!

Azután zeng, cseng, megremeg,
S fájón zokog ijedten,
Majd feltör, zúg, morajlik szörnyű mélyen,
Szivem húrjain.... játszik az Isten!

Csend van! Köröttem némaság,
S lelkem már megpihenten,
Vigan játszik szivárványszinekkel,
Boldog vagyok... megcsókolt az Isten!

Marosvásárhely. *Csányi E. Medárd.*

«Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére.»

II.

Az «ÚTMUTATÓ» célja «a magyarországi oltáregyesületek vezetőinek lehetőleg *gyakorlati* vezérkönyvet adni kézbe». S ez ad neki különös értéket és becset: nem száraz törvény-kódex, paragrafus-halmaz, hanem elevenen megirt gazdag tárháza mindazon tudnivalóknak, amelyek az oltáregyesület megalapítását, vezetését, szellemének megértését lehetővé teszik. Sőt még ennél is többet tartalmaz. Mint gyönyörű alkotás lép elénk az Útmutatóból a magyarországi oltáregyesületek hatalmas épülete, melynek országos központja az ősrégi budapesti oltáregyesület.

Az Útmutató két részből és egy függelékből áll.

Az első rész mindenekelőtt megállapítja az oltáregyesületek terminologiáját, ami a többféle főegyesületre és központi egyesületre való tekintettel nagyban hozzájárul a fogalmak tisztázásához. Ha a fejtől kezdjük, akkor az oltáregyesületek hierarchiája a következő: Törzsegyesület (a római), országos központi egyesület, egyházmegyei központi egyesület, kerületi központi (vagy főegyesület), főegyesület, fiókegyesület.

Egyike a legfontosabbnak az első rész második fejezete, mely az egyházmegyei főoltáregyesület megalakításáról tárgyal. Ebbe van beleágyázva az oltáregyesület általános alkotmánya, szervezete, mely a római központtal csak formális függésben van s amelynek a fiókegyesületek az erezete. Röviden szó esik sok mindenről (imádás, munkagyülés), ami az oltáregyesület legfontosabb életmegnyilvánulása.

A harmadik fejezet — amiért magáért is érdemes volt az Útmutatót kiadni — a budapesti oltáregyesület jogi helyzetét tárgyalja. E jogi helyzet főpontja az, hogy a budapesti oltáregyesület az esztergomi főegyházmegye egyházmegyei központja, amit a biboros hercegprimás, oltáregyleti körlevelével törvényerőre emelt.

A II. rész első nagy fejezete a budapesti országos és egyházmegyei központi oltáregyesület szabályait tartalmazza, melyek évtizedeken át mintaképek voltak az összes magyarországi oltáregyesületek számára. Rövid történeti áttekintés után sorban következnek a budapesti oltáregyesület alapszabályai, a tisztviselők és tagok kötelességei és jogaik. Megtaláljuk benne a belépés módját, utasítást olvasunk az imaórák, munkaórák tartására, pontosan a budapesti oltáregyesület félszázados gyakorlata szerint. E fejezet egyik kiválóan fontos része *az oltáregyesületi búcsuk teljesen kimerítő elsorolása.* Tenger az a kegyelem, amelyet az

egyház kincstárából a híveknek osztogat az oltáregyesület révén, s nem is hisszük, hogy volna egyesület, mely csak megközelíthetőleg ennyi búcsukegyelmekkel birna. Ez a gazdagság a búcsukegyelmekben a legkiáltóbb bizonyíték amellett, hogy mennyire kivánták a pápák mindig az oltáregyesület terjedését. Az «Örökimádás» folyóirat ezután havonkint hozza mindig az arra a hónapra esedékes búcsukegyelmeket, melyeket a budapesti oltáregyesület tagjai kétségkívül mind megnyerhetnek mert tökéletes oltáregyesület.

Kivánatos volna, hogy minden egyházmegyei oltáregyesületi igazgató megszívlelné a II. rész harmadik fejezetét, mely külön is foglalkozik az egyházmegyei központok viszonyával az országos központhoz. Bár ez a régi sebe az oltáregyesületi mozgalomnak gyógyulásra találna abban a monumentális tényben, hogy minden egyházmegye a budapesti országos központtal érintkezésbe jusson. Külön fejezetet kapott a fiókegyesület megalakításának, vezetésének a módja, ami a vidéki lelkipásztorokat fogja legjobban érdekelni. Az *eucharisztikus segédkönyvek és folyóiratok* listája, bár nem akar kimerítő lenni, rendkívül jó szolgálatot fog tenni a papságnak, az oltáregyesületek vezetőinek. Ez eucharisztikus irodalom ismerete és *használata* feltétlenül szükséges az oltáregyesület vezetőinek.

A *függelék* bemutatja a római törzs-társulatot megalakulásában és jelenlegi külső létezésében, továbbá ennek a törzs-társulatnak alapszabályait. Ezt a budapesti központ nyilt homlokkal nyomathatta ki, mert fejlődésében és működésében sohasem tért el a törzstársulat szellemétől és alapelveitől, hanem csak az élet és az ország szükségszerű követelményeibe igyekezett a római törzs-társulat szabályait beleilleszteni. Mindig az eucharisztikus Úr Jézus érdekeit törekedett szolgálni, hűen a törzs-társulat szelleméhez, s talán innen magyarázható meg az a sok Istenáldás, amely a budapesti központot a sok megnem-értés és félreértés dacára is a virágzásnak és tevékenységnek mai országos nagy kihátásához segítette. Szolgálja ez a könyv azt a magasztos célt, amely az oltáregyesület legfőbb törekvése: Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legfölségesebb Oltáriszentség.

Dr. Tiefenthaler József.

Primicia.

Özvegy Juhásznénak mind a két szeme a boldogság ragyogó könnyeivel jutott tele, mikor azzal állott elibe a komoly nézésű szép fia: — Édesanyám, őszre kispapnak megyek.

Az édesanya nézett, mintha álmot látna, akkor elfátyolosodott a szeme és csak azután borult a fia nyakába.

— Jánoskám, lelkem, hát igazán?

«Az én békémet adom nektek.»

A fiú sötét szemében bent égett áldozatos lelkének minden tüze és ez a tűz sugározta vissza a feleletet.

És őszre el is ment a fiú. Csak a nyár hozta újra meg, minden nyár halványabban, komolyabban és égőbb szemekkel. És az öreg asszony minden nyáron hosszabb darabot mutatott a csipkéből, amit maga horgolt fájós, görcsös ujjaival a primiciás albára.

— Nagyon szép — mosolygott szeliden a fiú, mikor a harmadik nyáron hazajött. — Mire újra eljön a nyár, már rajtam láthatja, anyám.

Erre már kicsordult az öregasszony könnye.

— Én lelkem... édes lelkem... ha megsegít az Úr...

És kezdte a tervek szövögetését a falusi templomról, falusi templomban virágos oltárról. Mezei virág lesz rajta — fehér meg kék — ő maga szedi majd két öreg kezével. Azután a legelső padba ül és nézi a fiát ott az Úr előtt. Nézi a szőke fejet, amire annyi szerető csókot lehelt, hogy hajlik meg az Istene előtt. Nézi a két kéz keskeny ujjait, amelyeket annyiszor összecsókolt, mikor a bölcsőből kapkodtak feléje, hogyan fogják az Üdvözítő szüzi tiszta testét. És nézi majd a karcsú alakon leomló fehér papiruhát, végén a széles csipkét, amit maga horgolt négy hosszú éven át két fájós kezével.

A komoly nézésű fiatal levita hallgatta szerető mosollyal a tervezgetéseket és integetett rá.

— Úgy lesz, édesanyám, meglátja, úgy lesz.

És még sem lett egészen úgy. Az történt azon az utolsóelőtti csodás nyáron, hogy egyszerre felforrott a világ. Új ének szólt az ajkon, virágos kocsikról fütyültek indulót, gyerekemberek elmentek hősnek — kiütött a háború. Egy csillogó nyári reggel arra ébredt özvegy Juhászné, hogy a komoly nézésű, szép fia levetette a kék reverendát.

— Édesanyám, háborúba megyek.

Az öregasszony nagy elrémüléssel nézett a fiúra. A szelid, halványka fiára, akit a jó Isten hívott szolgának és aki most el akar menni véres, idegen világba.

— Hűtlen leszel az oltárhoz, lelkem, fiam, édes gyermekem? — tördelte zokogva a kezét.

— Nem, anyám — ingatta fejét a kis pap. — Én az oltáré maradok. Most is oltárhoz megyek, ahova piros virágokat hintünk kiengesztelni az Urat. Ha pedig visszatérek, újra csak odamegyek a fehér- és kékvirágos kis templomoltárhoz.

Az anya nem ellenkezett többet. Megáldotta a fiát és azzal búcsuzott.

— Mire visszajösz, lelkem, elkészül a csipke!

Volt ebben biztatás is, volt benne intés is. Megértette a fiú mindakettőt és megcsókolta az áldó két kezet.

— Ne féltsen, édesanyám, nem horgolja hiába a csipkét.

Azzal a fiú ment. És jöttek a piros kártyák a szép lélek meleg betűivel írva, hogy ne féljen, édesanyám, szolgálom itt is az Urat és nem tart már sokáig, akkor hazajövök virágos oltárnál megtartani a primiciát. Az öreg asszony pedig csak horgolta a csipkét, valamilyen vonzóerőt tulajdonítva neki, hogy haza kell hoznia a komolynézésű, szép kispapfiát.

Talán az is hozta vissza mégegyszer az anyai karokba.

Mert mikor egyszer egy golyó futott bele ott a kárpáti harcokban az előrerohanó kispapkatona forró vértől lüktető, kifeszült keblébe úgy esett végig a földön a fiú, hogy azt hitte, sohse csókolja már meg azt a primiciás csipkét horgoló áldott két kezet.

De a lélek megvárta a primiciás csipkét, hogy ne legyen hiábavaló a jó öreg munkája. Csak úgy dűlt a vér a fiú halavány ajkairól, mégis tartotta erős lelke a szétroncsolt testet és kibírta, amíg kórházba szállították. Még azt is bevárta, hogy elmenesszék a sürgönyt hegyvidékes kicsi faluba és megjöjjön rá válaszul a zokogó öreg asszony.

A fiú mosolygott rá nagy megnyugvással, édes szelidséggel.

— Ne bánja, édesanyám. Jézustól, az én Mesteremtől tanultam, hogy az engesztelésnek vérét kell ontani, ha úgy akarja az Úr.

Azután mosolyogva megkérdezte:

— Készen-e a csipke, édesanyám?

Az anya már sírni se tudott. Elnézett a fia fölött föl az égre vigasztalást keresni, úgy bólogatott csendesen.

— El, lelkem, el. El is hoztam a kosaramban.

Akkor már nem is igen beszéltek. Az anya lelke búcsuzott, a fiú lelke készülődött a találkozásra.

Csak még annyit mondott:

— Lássa, édesanyám, egy félesztendővel előbb tartom a primiciát, mint ahogy gondoltuk.

Csakugyan olyan volt akkor minden, mint a primiciás oltár. A fehér takaró, az égő szentelt gyertya, a kispapfiú átszellemült, halványarca. Csak éppen a fehér, kék virágok helyett voltak pirosak a rózsák, amelyek a katona sebén virítottak meleg vérrel festve.

Még a két ujját is úgy emelte fel a kispap, mint úrfelmutatáskor az Oltáriszentséget. Akkor leesett a keze, nem kellett már fogni az Urat, az Úr fogta már őt és ölelte szivére.

Az édesanya pedig magyar asszony volt. Nem repedt meg a szive a fájdalomtól. Csak a hangja remegett egy kicsit, amikor megkérte a kedves ápoló nővért, varrná a hazai csipkét a fia szemfedőjére. Igaza volt a gyereknek, mégsem készült hiába a primiciás csipke.

Blaskó Mária.

A hitehagyott.

ÉSZAK-AFRIKÁNAK tengerpartjain vagyunk. Nagy és arannyal dúsan himzett sátorban egy kevereten ül a mór király, Ali Amona. Arábiának legfinomabb illatai egyesültek a víg izgató zenével. Csinos mór leányok járták a délvidékieknél sajátos keccsel nemzeti táncaikat. Részvétlenül, úgyszólván mogorván nézte mindezt a király.

Ali Amona egyike volt a leggazdagabb fejedelmeknek. Számos és gyors hajói a legmerészebb rablásokat tették Spanyol- és Franciaországban, ahonnét eddig mindig gazdag zsákmánnyal tértek haza. És mégis e jólét dacára a mór király mégsem látszott boldognak lenni: magas, ifjú homlokán titkos bú fellege lebegett és szemeiből titokzatos tűz sugárzott.

Még néhány év előtt a most oly hatalmas mór király szegény kereskedő volt a francia Provenceben. A mohamedán mórok egyik rablótámadásánál elfogták és sok társával együtt hajóikon elhurcolták. Míg fogolytársai kemény börtönben sinlődtek és hitükhöz halálig hiven ragaszkodtak, ő fenyegetések és hizelgések által félrevezettetve, gyalázatosan megtagadta vallását és Mohamedét vette fel — hitehagyott lőn.

Hitének megtagadásáért a boldogtalan nagy jutalmat és sok kitüntetést nyert. Rövid idő mulva a király legkedvesebb barátja lett. Azonban az, ki istenének tartozó hűségét megszegte, nem sokára barátjának és királyának árulója lőn. A kalózokkal szövetkezett ellene. Nemsokára ezután ő maga is Ali Amona név alatt király lett és napról-napra növekedett hatalma és tekintélye. Merészség és hütlenség tekintetében egy uralkodó se volt hozzá hasonló.

Sokáig ült Ali Amona kerevetén, maga elé bámulva. A táncosnők elfáradtak és a zene elnémult. Ekkor kedvenc rabszolgája halkan és tiszteletteljesen hozzá lépett.

— Mi baja, hatalmas uralkodó? — kérdé halkan. — E vidám játékok nem üzhetik el a királyok legszerencsésebbikének homlokáról a titkos bú fellegeit! Nemsokára vissza fog térni Bankó a tengeri rablók merész vezetője. Minden órában várjuk. Hajói túl lesznek terhelve gazdag zsákmánnyal és francia foglyokkal.

— Félek, hogy Bankót szerencsétlenség érte — viszonzá a fejedelem. — Ezek a keresztény kutyák ravaszak és bátrak. Nem is tudom, hogy hol marad oly sokáig?

— Leghatalmasabb uralkodóm, nem várhatja előbb vissza hű szolgáját, mivel az utóbbi időben a tenger gyakran háborgott, mi az utazást fölötte nehezítette. A szerencse mindig fönségednek mosolygott és soha

sem fordította még el arcát. Mire valók tehát-e kínos sejtelmek? A víg zene és tánc újból megkezdődjék, ezek felfogják szivét vidámítani.

— Hagyj békével! Fáradtnak érzem magamat és itt a sátorban ki akarom magam pihenni.

II.

Ali Amona kinyujtózkodott a lágy kevereten és behunyta szemeit. Egy csoport mór rabszolga állta körül az alvót és aggódva nézte annak vonásait, melyek most még dúltabbaknak látszottak.

A király hirtelen csak felugrott és így szólt fölindultan:

— Hová lett ő?

— Kicsoda? — kérdék ijedten a rabszolgák.

— Az imént volt itten, épen előttem, én láttam őt. Akarom, hogy ismét idehozzák nekem!

E szavak után a királyné lépett férjéhez és kezét annak forró homlokára tette.

— Hatalmas uralkodóm — úgymond — érzékei bizonyára megcsalták.

— Nem, nem — viszonzá hevesen — egészen tisztán láttam őt!

— Szép volt?

— Bizonyára! A proféta paradicsomában nem lehet senki szebb.

— Szereti őt?

— Igen, szeretem, lelkem mélyéből!

— De hát kicsoda volt az?

— Anyám volt!

— Mit mond!

— Hallgass meg! — szólt a király még egészen zavarban. — Midőn honomat elhagytam és ama utazást megkezdtem, mely engem ezen országba és a hatalom eme magaslatára vezetett, ekkor egy szegény anyát hagytam otthon. Atyám épen akkor halt meg, fivérem pedig még gyermek volt.

— Kedves anyám — mondám neki — atyánk halála után nem sokáig fogsz szegény lenni; én ezután atyám helyét fogom pótolni. Eladtuk birtokunkat, hogy egy jármű árúkkal felszerelhessek és hogy kereskedés által szerencsémet megkiséreljem. Midőn búcsuzáskor anyámat átöleltem, azt mondám neki: «Anyám! valami azt súgja bensőmben, hogy egykor mint gazdag ember fogok visszatérni.»

— Úgy menj Isten nevében — felelé. — Légy gazdag, de mindenekelőtt jó maradj! Imádkozni fogok éretted, hogy az Úr angyalai vezéreljenek utaidon.

— És valóban — mondá a királyné — gazdag és hatalmas lett, sejtelme nem csalta meg.

— De mily árért? — felelé Ali Amona.

— Sajnálja talán, hogy a keresztény kutyák bús keresztjét nagy prófétánknak, Mohamednek, vidám félholdjával fölcserélte? — kérdé a királyné.

— Mit beszélsz? Jól tudod, hogy gyülölöm a keresztet. Senki sem gyülölheti jobban, mint én. Már százszor lábaimmal tapostam. Én örömünnepélyeinken, nem-e ama kelyheket és drága edényeket használjuk, melyek egykor keresztények Istenéé voltak? De anyám, kedves jó anyám, teljes lelkéből a keresztények Istenén csügg!

— Miért, ó hatalmas uralkodóm, miért nem hozatta ide? Osztozott volna örömében és hatalmában és mi mindannyian rabszolgai lettünk volna.

— Három év előtt tudósítást küldtem neki egy fogoly által. Egy pompás palotát számos szolgaszemélyzettel és minden kényelemmel kináltam neki.

— És ő mit felelt?

— Úgy látszik sírt, midőn tudósításomat meghallotta. Halott halvány lett és reszketett. Ekkor összekulcsolta kezeit és a szobájában a függő kereszt előtt térdre borult és sokáig imádkozott ott. Midőn végre fölkelt, azt mondá a küldöncömnek: «Mondja meg annak, aki magát hozzám küldte, hogy Franciaországban egy szegény nő nemsokára meg fog halni fia miatti bújában és bánatában, és hogy e szegény nő imádkozni fog érette». Ezeket mondá anyám és semmi egyebet.

— Leghatalmasabb uralkodó! Százezren reszketnek tekintete előtt. Mit törődik egy öreg asszonnyal, aki sír, míg annyi sok szép rabszolganő mosolyogva veszi körül. Legyen víg és ne gondoljon többé azokra a keresztény kutyákra, kiket eddig oly bátran üldözött mindig.

—. Igazad van. Szóljon a zene a legvidámabban és a tánc kezdődjön újra. Nekem pedig hozzatok a keresztények legtüzesebb borából. Mohamed tiltja a bor élvezetét, de nekem nem.

— Nem, neked nem, uram, királyom!

A következő nap reggelén vagyunk... A nap épen most bocsátá első sugarait a tenger hullámaira. Egy rabszolga berohant Ali Amona dísz-sátorába és így kiáltott: «Allah, Allah, jönnek, ők jönnek!»

Valóban a láthatáron látni lehetett Bankó hajóit. A messze távolból, a fölkelő napsugarai által megaranyozva ragyogott a félhold. Egy jó szél hajtogatta az afrikai tengeri rablók hajóit gyorsan is vigan a honi partok felé. Ali Amona a sátora elé lépett. Büszkén legeltette szemeit a tenger hullámain.

— A próféta szakállára — mondá dacosan — Allah sem hagy el engem. Allah legyen áldva! A keresztények Istenének pedig még ma reggel egy keresztény kutya által fogom visszafizetni, hogy tegnap álmomban úgy megkínzott.

— Királyom — így szólt tiszteletteljesen a rabszolga, ki a hajók feltüntét a láthatáron bejelentette — nézze csak a nehéz podgyászt és a sok keresztény foglyot!

— Halljad, fia a legnagyobb prófétának — viszonzá titokteljes lelkesültséggel a király. — Esküszöm előtted a koránra, hogy saját kezeimmel fogok egy első keresztény fejét levágni, aki szememben nézni merészkedik. Ma valamennyi keresztény kutya reszkessen!

III.

— Ugyan ki merészkednék leghatalmasabb uralkodómnak szigorú és fönséges arcába nézni?

— Ó, te nem ismered ezeket a szemtelen keresztény kutyákat! De ma újra akarom látni, hogy vajjon a keresztény nő vére ép oly piros-e, mint a mienk!

Eközben a kalóz hajók kikötöttek és Bankó, azoknak merész vezetője, Ali Amona elé lépett és így szólt:

— Uram, Provence partjait pusztítottam. A templomokat kiraboltam. Gyermekeket, ifjakat és hajadonokat, férfiakat és nőket ide megkötözve hoztam és vénasszonyokon kívül mit sem hagytam ott.

— Bankó — úgymond a király — te jól dolgoztál, jutalmad nagy lészen. Menjünk a tengerpartra, hogy zsákmányodat lássam és eskümnek eleget tegyek.

— Micsoda esküt?

— Halljad tehát, kiáltott oly hangon, amely a szerencsétlen foglyokat megreszkettette. — Megesküdtem a próféta szakállára, hogy még ma reggel e nyomorult keresztény kutyák egyikének fejét levágom. Az első, aki merészkedik az arcomba nézni, érezze meg karom erejét és kardom élét.

E szavaknál egy csinos ifjú alakja bontakozott ki a foglyok közül.

— Szultán — mondá a királynak szelid hangon — én bátran szemed közé nézek. Esküdhöz hiven üsd le most fejemet és kiméld a többieket.

— Szemtelen kölyök! Mi ad neked bátorságot, hogy velem így beszélsz?

— Halálom a szerencsétlenségben társaimat meg fogja menteni.

— És miért akarsz te érettük meghalni?

— Meg kell halnom, hogy egy bűnt jóvá tegyek.

— Egy bűnt! Valóban nem mondaná senki, hogy te bűnt követtél el.

— De hát ki követte el a bűnt?

— Bátyám!

— És mit követett el bátyád?

— Megtagadta a keresztény vallást, atyáinak hitét... hitehagyott lett.

— Ah! és mi a te neved?

— Jakab.

— Jakab! és hogy hivták bátyádat?

— Annak nincs már neve. De hát mit törődik azzal? Öljön meg!

— Jakab, mondd meg anyád nevét.

— Ő már nem él.

— Ki ölte meg. Talán Bankó?

— Nem; egy év előtt bánatában halt meg szegény.

— Ha anyád élne, bizonyára nem engedné meg, hogy oly könnyelműen a halált kivánjad.

— De igen, mert midőn haldoklék, anyámnak áldásáért esedeztem, így szólt hozzám halk és reszkető hangon: «Jakab, akarsz-e nekem e szent pillanatban, mielőtt Isten itélőszéke előtt megjelenek, egy fogadalmat tenni?»

— Mindenestre, drága anyám — viszonzám — micsoda fogadalmat kíván tőlem?

— Ha egykor a törökök közé fogsz kerülni — mondá anyám — add oda életedet, hogy bátyád lelkét megmentsed. És én is az enyémet, nagy és iszonyú bűnének engesztelésül áldozom fel; akarod Jakab megtenni?

— Igen, anyám, fogadom, hogy megteszem!

Akkor teljes lelkemből rád adom az anyai áldásomat és ő reá is, mert ő mentve lesz és...

— És? — kérdé élénken a király.

— Nem beszélhetett tovább. Egy erős vérhányás-inger véget vetett életének. Látja, tehát igazam volt, midőn a halált kivántam...

— Nem, a prófétára, te nem fogsz meghalni... Anyádat Agathának hivták.

— Hogyan! ismerte az én kedves jó anyámat?

— Halgass! Hej, vezessék el a foglyot!

E szavaknál Jakab a király lábaihoz borult és sírva könyörgött előtte:

— Megigérte, hát öljön meg. Igy menthetem csak meg bátyám lelkét, megfogadtam haldokló anyámnak. Bűnét magamra vállaltam; azért megérdemlettem a halált.

— Ifjú — felelé megindulástól reszkető hangon a király — te nem tudod, hogy mit kívánsz. Mondd el élettörténetedet. Hogyan lettél fogoly?

— Minden nap — szólt a fogoly — anyám halála után kimentem a tengerpartra és néztem, hogy nem jön-e egy rabló hajó Afrikából, hogy fivéremért megölethessem magamat. Sokáig hasztalanul várakoztam, ekkor egy napon Bankó hajóit láttam meg, melyek a part felé közeledtek. Mindenki futásban keresett menedéket; én pedig a hajók elé siettem, hogy bátyám lelkét megmentsem. Azonban nem akartak megölni, hanem a királynak ajándék gyanánt elhozni. Te vagy a király, ölj meg, te megteheted, te megis esküdtél rá. Ölj meg, hogy bátyám lelke megmentve és anyám óhaja teljesítve legyen!

— Jakab! — mondá a király könnyekkel szemeiben — bátyád nem fog elkárhozni. Menj vissza hazádba, menj anyád sírjához és mondjad neki: Örülj te nemes anyai szív; mert bátyám vissza fog térni.

Általános bámulatot keltett, midőn Ali Amona megparancsolta, hogy valamennyi keresztény fogoly honába visszavitessék.

— Bankó! — szólt a tengeri rablók főnökéhez — mindent kincs, amit ma hoztál, legyen a tied és alattvalóidé. Nagylelkű akarok ma lenni.

A király visszavonult palotájába. A bátor keresztény ifjúval folytatott társalgás mély benyomást látszék rá gyakorolni. Tánc és zene elnémult a nagy pálmafák alatti biborsátorban.

Egy reggel Ali Amona nem hivta szokása szerint bizalmas rabszolgáját termeibe. Midőn a királyné azokba belépett, üresen találá őket. Ali Amona a hitehagyott, eltünt palotájából. Messze künn a tengeren fehér vitorlát lehetett látni. Keresztény hajó volt ez, mely sietve evezett Provence partjai felé. Nemsokára ezután látni lehetett egy nagy férfit, gazdag mór öltözetben, egy szegény nő sírján térdelni.

Sokáig sirt és imádkozott.

— Te megbocsátottad bűnömet, ó kedves anyám — szólt azután, miközben fölemelkedett — azt súgja szivem. Ezentúl életem vezeklés lesz, hogy Isten is bocsássa meg iszonyú tettemet.

És az egykori hitehagyott híven meg is tartotta szavát, mert a trappisták szigorú rendjébe lépett, ahol is önsanyargatás és vezeklés között töltve hátralevő napjait, csendesen az Úrban elhunyt.

(A «Christliche Abendruhe»-ból.)

Közli: *Fr. Tarzicius.*

Lourdesi utam. (Folytatás.)

UTUNK ez alkalommal Nizzáig minden hosszabb szünet nélkül folyt. Nizzába délután 3 óra körül értünk és a szálló, amelybe szálltunk, nagy meglepetésünkre magyar ember tulajdonát képezte. Jól esett hosszú idő után honfitársszal találkozni. Ebéd után villamoson Monte-Carlóba rándultunk. Remek pálmaligetek, citromfák, kaktuszok és buja virágok között vitt el utunk; túloldalról pedig a tenger, immár napok óta hűséges kisérőnk és utitársunk nyujtott remek kilátást. Egy és fél óra alatt Monte-Carlóba értünk. Maga Monte-Carló bájos, szép hely remek parkkal, szép épületekkel is üzletekkel, de ami mindezeken felül leköti az ember

figyelmét, nagy luxussal berendezett éttermek és kávéházakkal. Nem hagyhatom szó nélkül azt a pazarlást és fényűzést sem, amit a nők ehelyütt különösen, kifejtenek ami különben a helynek megfelelő keretet ad. A játékbarlang szép impozáns épület remek hallal, ahonnan az üvegezett ajtókon keresztül némi bepillantást nyerhetni a játéktermekbe is.

A főbejáratnál fogat-fogatot ért; jöttek-mentek az emberek, nők és férfiak, hogy kockára tegyék existenciájukat — életüket. Szántam ezeket az embereket és önkéntelenül párhuzamot vontam a két különböző: az Isten kegyelmében és az egyedül az élvezetekben töltött élet között. Amíg szántam őket azért, hogy az elsőt teljesen nélkülözik, magamban áldottam és hálát adtam Istennek ama végtelen jóságáért, amelynél fogva nekünk, érdemetleneknek azt osztályrészül juttatta.

Legközelebbi állomásunk Ventimiglia volt. Tartózkodási időnk itt rövid lévén, csak a tengerpartot nézhettük meg, mely kedves pálmasoros sétányával ismételten megnyugtatólag hatott kedélyünkre. Ventimigliában oda és visszafelé is vámvizsgálat volt és említésreméltó még ehelyütt, hogy a pályaudvaron szemközt elhelyezett két óra között épen egyórányi időkülönbség van, lévén Ventimiglia az olasz-francia határon.

Ha vad orkán és zivatar van kitörőben, akkor jelentkezik előtte hideg, kellemetlen szellő. Ilyen szellő remegtette végig lelkünket, amikor meghallottuk, hogy a háború vészmadara készül elszabadulni és rátörni szegény hazánkra. Jaj, csak már otthon lennénk, nyugtalankodtunk és csapongó képzeletünk máris rémséges képekkel kínozta bensőnket. Nem kívántunk sehol sem megállani. Páduában már egykissé megnyugodtunk. Meg is tekintettük a páduai szent Antal-templomot, szent Antal sírját és ereklyéit. Az ereklyék között, amelyek egy külön kincstárban vannak elhelyezve láttuk szent Antal állkapcsát, egy ujját, nyelvét, egy fogát és a követ, melyen lelkét kilehelte; mert bár súlyos beteg volt, nem engedte meg, hogy párnát tegyenek feje alá.

Rövid félórai utazás után Velencébe értünk. Édes hazánk szomszédságában lévén, nekibátorodtunk és szétnéztünk a tündérszép városba. Lehajóztunk a szent Márk-térre, megnéztük a szent Márk-templomot, ahol is a sok szép arany mozaikmunka vonta leginkább magára figyelmünket. A szent Márk-téren hagyományszerűen megetettük a galambokat, minek megtörténte után a dogepalotába mentünk, ahol vezetőt fogadva, megmagyaráztattunk magunknak minden érdekes festményt, minden fontos tudnivalót.

Az emeletre az úgynevezett aranylépcsőn mentünk fel, mely lépcsők márványból valók és elnevezésüket onnan nyerték, hogy ezen lépcsőkön csakis a patriciusoknak, a köznépből pedig csak azoknak volt megengedve a feljárat, akik katonai vagy jogügyi téren kitüntetést szerez-

tek és így nevük az «Aranykönyvbe» beiratott. Ezen lépcsőkön felhaladva a tanácstermekbe értünk, melyeknek falai is plafonjai remek festményekkel ékítvék, gazdagon aranyozott diófafaragással. Meglepő, hogy a festmények, mint maga az aranyozás is oly jókarban vannak, hogy vezetőnk ismételten hangsúlyozta, hogy mindezideig sem újra festve, de még csak renoválva sem lett semmi. A festmények között a legszebb és legérdekesebb egy rendkívül nagy falfestmény, mely Tintoretto remekműve és amelyen 1285 alak van különböző arckifejezéssel, különböző elhelyezésben. Ezen művén nevezett festő közel 7 évig dolgozott. Érdekes ezenkívül még egy kisebb mennyezetfestmény, mely a tavaszt és telet ábrázolja. A telet egy ülő, ősz aggastyán jelképezi, míg a mellette térdelő üde, szőke kalászokat gyűjtő nő a tavasz jelképe. Különösen jellemző és érdekes e festménynél, hogy az ember a terem bármely sarkából és bármely oldalról tekinti a képet, a szőke nő feje mindig szembenéz az emberrel. A többi festmények többnyire nagy csaták, tengeri ütközetek emlékeit örökítik meg avagy Velence eljegyzését a tengerrel jelképezik.

S szóljak-e a «dogék» letűnt fénykoráról, arról a feltétlen hatalomról, amellyel élet és halál felett rendelkeztek, életet vagy — sajnos — legtöbb esetben halált osztottak?

Szóljak-e ama földalatti börtönökről, melyeket szintén láttunk, amelyeknek borzalmait élénken magunk elé képzeltük és amelyeknek boldogtalan lakói tudták, hogy a halál biztos számukra?

Eme börtönök egyikében töltött az utolsó doge is — ellentétes politikai nézetei miatt — 78 órát, mely idő alatt trónjától megfosztották, elítélték, börtönbe vetették és ki is végezték. Az egyik tanácsteremben az összes uralkodó dogék arcképei is el vannak helyezve; ezen kivégzett doge arcképének a helyén fekete alapon szomorú élettörténete van csak néhány szóval megörökítve.

Láttuk azt a tengerre nyiló kőlemezt is, amelyen át a kivégzett boldogtalanok zsákba kötve, kövekkel megterhelve a tenger fenekére dobattak. Az úgynevezett hármak tanácsa volt az a rettegett hatalom, mely a szerencsétlen vádlottak sorsa felett itélt.

Láttuk azt a falba vájt levélszekrényt, az úgynevezett «Löwenmault», amelybe azon anonymleveleket dobták, amellyel egyik-másik felebarátjukat bevádolták az emberek. Ezen levélszekrény vasajtaja az egyik tanácsterembe szólt és két különböző zárral volt ellátva; ezen zárak kulcsait egy-egy a hármak tanácsából őrizte, úgy hogy a levélszekrény felnyitásánál a hármak tanácsából kettőnek — egymás ellenőrzésére — okvetlen jelen kellett lennie.

Ha azután egyik-másik családból örökre eltünt egy fivér, az atya vagy rokon, úgy emlegették csak, hogy az oroszlánszájba «Löwenmaulba»

esett. Mert hogy a hármak tanácsában kik foglaltak helyett, soha senki nem tudta, mivel a tizek tanácsának akiknek kebeléből e három választatott esküvel kellett megigérni, hogy ezek neveit soha el nem árulják. A vádlott sem tudta soha, hogy ki az ő lelketlen birája, mert mikor a törvényszéki palotából, mely az úgynevezett sóhajok hídja által van a doge palotával összekötve átvezették először egy kis előszobába jutott a vádlott.

Itt teljesen fekete lepelbe lett burkolva, utána bevezették a terembe, melynek falai szintén feketével voltak bevonva; a hármak tanácsa pedig hasonlókép talpig feketében, fekete álarccal várták a vádlottat. Ebben a teremben, ebben a milieu-ben életet nagyritkán, ellenben annál gyakrabban osztottak halált.

E teremből jutottak azután az elitéltek az imént vázolt földalatti börtönökbe, várva a szomorú halált. Délre járván az idő szállodánkba siettünk és egy kis délutáni séta után hajóra szálltunk, hogy reggelre virradva elérjük Fiumét.

Ez éjjel nagy vihar volt a tengeren. Sohasem láttam tengert háborogni, sohasem éreztem a tenger fenekén szunyadó elemeket ily vehemens erővel kitörni, mint eme felejthetetlen éjszakán. Hálófülkénk ablakán kipislantva, láttam, mint csapnak, mint emelkednek a hullámok mind magasabbra. A hajó ringott, recsegett. E bősz elemek zaja mellett dörgött, villámlott, eső, sőt jég is esett. Képtelen voltam aludni s folyton csak arra kértem Istent, vajha engedné meg, hogy még egyszer partot érjünk. Egyszerre csak éreztem, hogy hajónk a bőszült elemek zaja közepette megállt s e pillanatban a födélzeten levő mintegy 40 főnyi horvát zarándokcsapat, kik szintén Lourdesból tartottak hazafelé, szent énekeket kezdtek énekelni. Megrémültem, de a másik pillanatban már Istennek ajánlottam lelkemet, azt hivén, hajónk sülyed, hogy elvesztünk.

De Isten irgalmazott szegény bűnös lelkünknek, kiterjesztette segítő, áldó kezét felénk, azt a szent kezet, amelyet egész utunk alatt hol a természet szépségeiben csodáltunk, hol a csendes, tükörsima tenger ezüstös fodrocskáiban áldottunk, parancsolt a szelek és elemeknek és hajónk rövid pillanatok után folytatta útját és minden baj nélkül befutott Fiumába.

Buzdításul még csak annyit, hogy nem hiába búcsuzunk a lourdesi Grottától azzal, hogy a «viszontlátásra», de meg vagyok győződve arról — hisz érzem magamon — hogy mindenkit, aki egyszer Lourdesba volt, szive-lelke oda visszavonz. Azért bátran és lelkesedéssel merem állítani és mondani, ne féljen senki az uti fáradalmaktól, gyüjtse össze mindenki filléreit, ha éveken át is és igyekezzék mindegyikünk, ha hosszú évek multán is Lourdesba eljutni.

Szűzanyánk hív, vár, tárt karokkal fogad. Jézus, az ő szent Fia pedig bőségesebb áldásaiban részesít, ha Lourdesba eljuthattunk. *Minye Ilona.*

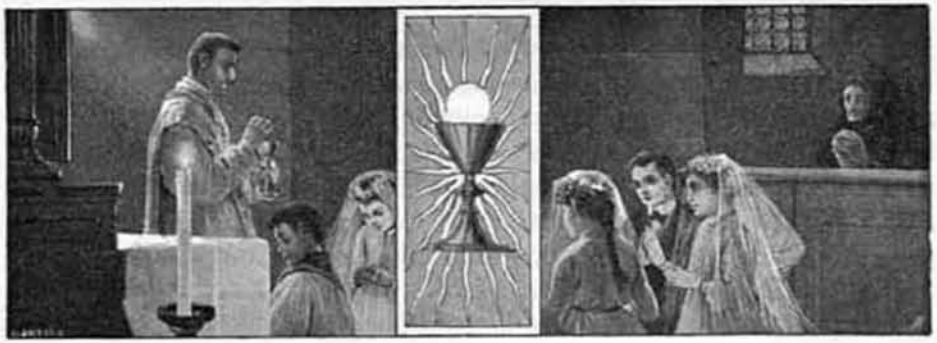

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. Wéber Pál.

Fölajánlás.

A HÁBORÚ borzalmaiból sebesülten hazakerült katonáink beszélik, hogy a vészteljes napok és órák visszavezették őket Krisztushoz és megtanultak imádkozni. Megindult szivvel fogadják, hogy hálából megmenekülésükért más életet, új életet akarnak kezdeni. A háború kemény megleckéztetése tényleg a vallásos föllendülés új korszakának hajnalhasadása. A papságra is nagy és felelősségteljes feladatok várnak. Isten vetése gazdag, sok és buzgó aratóra van szükség. Ezért ne mulasszuk el szentáldozásainkat arra a célra is felajánlni, hogy az Úr Jézus hivjon «sokakat» a papi pályára, hogy a minden téren észlelhető és tapasztalható vallásos megújhodásnak minél nagyobb számban legyenek buzgó munkásai, rendithetetlen pionirjai. A francia kath. lapok panaszkodnak, «hogy óriási a paphiány. A luçoni egyházmegye 301 plébániája közül 118-nak nincs papja. Hasonló az állapot a többi egyházmegyében is.» Az aratás bőséges volna másutt is, nálunk is, de a munkás kevés. Kérnünk kell az aratás Urát, hogy küldjön aratókat a munkába. Az egyik baranyamegyei esperesplébános irja, hogy falusi temploma minden nap tele van imádkozókkal, kiknek legnagyobb része nap-nap után áldozik. «Nagyon épületes — irja — a mindennapi áldozók nagy száma...; megható az alkonyati időben egymást felváltó adorálók sokasága, kik között nagy számmal láthatók az iskolás gyermekek is... Az ősz óta ki sem mozdultam plébániámból, minden papi vigasztalásommal igyekszem csüggedt hiveimben a bizalmat fenntartani és minden időmet nekik szentelni.» A háború után talán még inkább szükség lesz a lelkipásztorra. A csüggedtek és szomorúak száma nem fog apadni; a nyomor szintén nem fog megszünni; a báránybőrbe öltözött hamis tanítók és bölcselkedők ugyancsak nem fognak elmaradni és elhallgatni. A háború ideje az

állandó tavasz, amikor a kegyelmi élet nedvkeringése a lélekben megindul, amikor minden vajudik, virágzásnak, életnek indul. Biztosítani, állandósítani kell az isteni Napnak éltető, kifejlesztő, termékenyítő sugarait; az egészségesen nekiindult, dús termést igérő vetést jégveréstől, zivatartól, felhőszakadástól meg kell védeni. A lelkeket a háború Isten felé irányította; az eucharisztikus Jézus újból elfoglalta az Őt megillető helyet: az emberek lelkét. Biztosítanunk kell országlását, uralmát. A nehéz munka sok dolgos kéz után tekint. «Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.» Kérjük az eucharisztikus Jézust szentáldozásaink felajánlásaival, hogy «látván» a megtérő «sereget, könyörüljön rajtok», nehogy «elszéledjenek, mint a pásztor nélkül való juhok.» Minden szentmise az eucharisztikus Jézus jóságos megjelenése körünkben; minden szentáldozás szeretetteljes leereszkedése szivünkbe, hogy vegye kéréseinket. Kérjük a jó Pásztort, hivjon szent oltárához nagy számmal papokat, kik kiosztói legyenek megváltása érdemeinek és kegyelmeinek. Jó Pásztor, juhaid és báránykáid vagyunk, küldjél sok és hű pásztort. Imádkozzunk buzgón és állhatatosan papi hivatásokért. Az Úr Jézusnak bizonyára tetszeni fog buzgóságunk, midőn látja, hogy eucharisztikus országa ügyét annyira szivünkön viseljük.

Contardo Ferrini.

A SZAVAKNÁL mindig többet hat a példa. Hit, imádság, jócselekedetek biztosítékai ugyan a kegyelmi életnek, de igazi forrása maga Krisztus, ki magáról azt mondotta: «Én vagyok az út, az igazság és az élet.» Ha azt akarjátok, hogy szent Pál szavai megvalósuljanak: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem», vagyis, hogy gondolkozástok, érzésvilágtok, akaratotok folytonos harmóniában legyenek szándékaimmal, úgy Belőlem kell élnetek, Belőlem kell táplálkoznotok, mert Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők, Én adok erőt, kegyelmet ahhoz és pedig a méltó gyakori szentáldozásban. Ezt az igazságot látjuk megvalósulva Contardo Ferrini életében is. Milanóban született 1859-ben; szülei vallásosan nevelték. Mint tanuló ifjú társainak mintaképe, mint egyetemi hallgató a keresztény katholikus gondolkozás és érzés megtestesítője. Világi pályán maradt és megmutatta, milyennek kell lennie egy öntudatos katholikus életnek. Meghalt 1902-ben mint a páduai egyetemen a római jognak hirneves tanára. Semmi keresettség, csupa mélység, kedvesség, szelidség, szentség. Istennek és tanulmányainak élt. Imádkozó és tanuló lélek. A jogi forrás-tanulmányok mellett lelke örömmel merült el Isten utaiba és boldog volt, ha Urával társaloghatott. Életének jellemvonása mélységes tisztelete az Oltáriszentség iránt.

Első szentáldozásával jegyezte el magát az eucharisztikus Jézussal, kinek asztalánál azóta majdnem minden nap megjelent. Első szentáldozásával kapcsolatban, irja atyja: «Ez időtől fogva magatartása és személyes érintkezése leirhatatlanul kedves volt.» Antónia nővérének Ferrini maga is leirta később első szentáldozása kegyelemteljes hatásait: «Aki Isten vigasztalásait megizlelte, nem egy könnyen fog a világ örömei után szaladni és ártatlansága fehér ruháját, mellyel első szentáldozáshoz járult, a világ porával behinteni.»

Az egyetemet Páduában hallgatta, mint a borromei kollégium tagja. Buzgósága itt sem lankadt. Ellenkezőleg. Az előadási órák között észrevétlenül eltünt társai köréből és a közellevő templomba ment Üdvözítőjével társalogni. A Sant-Prino templom plébánosa irja, hogy «nagyon gyakran» látták, amint «angyali bensőséggel, összeszedettséggel, buzgósággal az Úr asztalához járult.» Olyan épületes volt magatartásában és imádkozásában, hogy a hivek, kik őt névleg nem ismerték, a kollégium szent Alajosának nevezték. Ferrini maga irja, mily nagy öröme volt szentséglátogatásaiban és áldozásaiban s mennyire tapasztalta áldozásai révén az Úr Jézus kegyelmének működését, mely napról-napra közelebb hozta szent Szivéhez.

A nagytudású Ferrini, már fiatal korban egyetemi tanár lett. Ne gondoljuk, hogy a gyors emelkedés vagy a társadalmi életben való részvétel lelki előmenetelében meggátolták. Mint egyetemi tanár is nap-nap után láthatták tanítványai az Úr asztalánál. Előadásai után első útja szintén a templomba volt. Rengeteget tanult; több nyelvet tudott; irodalmi munkássága kihatott Olaszország határain túl. A társadalmi és egyesületi életből is erősen kivette munkarészét. S minderre a nagy és sokoldalú munkára a mindennapi szentáldozás képesítette. Napról-napra fényesebben nyilatkozott meg lelki szépsége és életszentsége. Fölemelők «elmélkedései» és «előkészülete a szentáldozáshoz», melyekből meggyőződhetünk, mily nagy volt tisztelete az Oltáriszentséghez és mily nagy előkészülettel, összeszedettséggel és bensőséges hálaadással végezte naponkinti szentáldozásait.

Olyan a halál, amilyen az élet. Ferrini halála is méltó befejezése volt földi életének. Halálhirére az emberek azt mondogatták: meghalt egy szent. Szenttéavatási kérelmezéssel már több város járult a Szentszékhez. Ferrini mindnyájunk példaképe. Egyik életrajzirója úgy jellemezte: a hit és tudomány férfia. A tudomány nem ellensége a hitnek; ezt Ferrini élete gyakorlatilag bizonyítja. Az Oltáriszentségben van a mi igazi tanítónk, kinél «a tudományok összes kincsei» megvannak. Ez élő példa találjon hazánkban is sok követőre és vezessen sokakat az eucharisztikus Jézushoz.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szvllaba Emil.

A természet az Oltáriszentség szolgálatában.

Ismét szép tavaszi ruhájában áll előttünk a szép természet, mintha csak új, szebb életre támadt volna föl a mi jóságos isteni Üdvözítőnkkel. Mondhatom is, hogy drága ez a világ a kegyes Úr Jézusnak, mert nemcsak felékesíti lassacskán lombbal, virággal; nemcsak betölti madárénekkel, hanem sokat, igen sokat kiválaszt magának a teremtményekből a maga szolgálatára a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Ime, a termőföld. Szolgál-e a szentségi Úr Jézusnak? Bizony nagyon, de nagyon. Először is hordozza azt a sok szép templomot, amelyben a szentségi Király lakozik. De ez csekélység. Nagy dolog azonban, hogy a föld táplálhatja a búzamagot, amelyből majd aranykalász leszen, a kalász magvából liszt, a lisztből meg szent ostya. Táplálnia szabad a szőlőtőkét; rajta majd fürt nő; a fürtből kisajtolják a bort, amelyet a szentmisében átváltoztat az áldozópap. Ó, ha ezeket elgondolom, szinte felkiáltok: «Áldott vagy, anyaföld! Egészen szentnek látszol nekem! Még meghalnom is könnyebb, ha ezekről megemlékezem, minthogy akkor a te kebleden nyugszom majd, amelyből búza és szőlő nő: lehet, hogy fölöttem is hullámzik majd egyszer a búza vagy érik a szőlő».

A szentségi Királynak a levegő is szolgál. Mert úgy-e, levegő nélkül nem lehet beszélni? A hang úgy támad, hogy azt a levegő csinálja, amelyet beszívtunk s amely beszédkor légcsövünkben hangszalagjainkhoz ütődik. Ámde, ha a hang a levegőtől ered, úgy tőle erednek azok a szent szavak is, amelyeket az áldozópap Úrfelmutatáskor mond s amelyekkel a kenyeret Jézus szent testévé és a bort az ő szent vérévé változtatja át.

Alig látszik valami csekélyebb dolognak néhány csepp víznél s ime: mekkora kitüntetés éri ezt a néhány cseppet a szentmiseáldozatban! Az áldozópap a borhoz keveri s a néhány vízcsepp oly szorosan egyesül Jézus szent vérével, mint az a víz, amely a keresztfán az Üdvözítő szent oldalából folyt ki. Hiszen a borhoz vegyített vízcseppek úgyis ezt a szent vizet jelentik.

Említsem-e a köveket, amelyekből templomokat és oltárokat építenek? a drágaköveket, amelyek a szent kelyheket és a szentségmutatót ékesítik? az ércből készült harangokat, amelyek Jézus nyelvévé tesznek s a szentmisére hívnak? az aranyat, ezüstöt, amiből a szent kelyhek és a szentségmutatók készülnek?

Ámde a szentségi Úr Jézus nemcsak az élettelen, hanem az élőlényeket is kiválasztotta a maga szolgálatára.

A növényvilágból, a gabonaneműek közül, a legnemesebbet választotta ki, a búzát. Ebből lesz a kenyér, amely az ő testévé változik. Szintúgy a gyümölcsből is a legnemesebbet választotta ki, a szőlőt. Ebből lesz a bor, amely az ő drágalátos vérévé változik.

Kiválasztotta a lent is, hogy a fehérneműt szolgáltassa az istentisztelethez. Kiválasztotta a tömjént, hogy illatos füstjével jelentse a mi imádságunkat. A virágoknak meg az a szép feladat jutott, hogy egészen közel lehessenek hozzá az oltáron. Ott jelentik Jézusnak végtelen szeretetét, tisztaságát; de helyettünk is állanak ott, azért eszünkbe juttatják, hogy lelkünk legyen oly szép és kedves, mint amilyenek ők.

Sok fa is szolgál a szentségi Úr Jézusnak. Itt vannak mindjárt azok a fák, amelyekből az oltárok készültek. S hány boldog fa áll még kint az erdőben, amelyet Jézus arra választott ki, hogy belőle oltár legyen — majdnem azt mondtam, hogy jászol vagy kereszt, mert hiszen, ugyebár, oltáraink hasonlók a bethlehemi jászolhoz, mert rajtuk a kenyér szinében úgyszólván megszületik az Úr Jézus; de hasonlítanak a Kálvária keresztfájához is, mivel az oltáron ugyanazt az áldozatot mutatja be vérontás nélkül az Üdvözítő, amelyet vérét ontva a Kálvárián mutatott be.

Ha a fákra gondolunk, nem szabad megfeledkeznünk az olajfáról sem. Hiszen Jézus sokszor imádkozott az Olajfák hegyén; az olajfák voltak nagycsütörtöki imájának s véres veritékének tanui. Tanui maradnak a világ végéig a szentségi Úr Jézus végtelen szeretetének. Mert nemde, az olajfák nedve, úgyszólván az ő vérük, az olaj, éjjel-nappal ég a templomban, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt! Azonkívül szent olajjal szentelik fel püspökeinket, oltárainkat, kelyheinket, szentségtartóinkat, minthogy mindezek a legméltóságosabb Oltáriszentség szolgálatára vannak rendelve.

Az állatok közül a selyemhernyó készíti a miseruhához való selyemszálakat; a méhecske fürgén száll egyik virágkehelyről a másikra: nem szabad restnek lennie, sok dolga van: össze kell gyűjteni a viaszkhoz valót, hogy legyen elég viaszgyertya az oltáron az ő jó, nagy Királya, a szentségi Úr Jézus körül. Az Isten kedves kis énekesei, a madarak, gyönyörűséget okoznak nekünk, de ki tudja, hány szentmisén énekeltek már Afrika vadonjaiban, mikor ott a szabad ég alatt a misező misszionáriuson kívül alig volt valaki a szent áldozaton.

Az állatok azonban nemcsak ilyen módon szolgálnak a legméltóságosabb oltáriszentségnek, hanem úgy is, hogy eszünkbe juttatják a Királyt. Bárányt látsz? Jusson eszedbe az Isten Báránya, aki lelkednek eledelévé válik a szentáldozásban, mint ahogy az izraelitáknak is táplálékul szolgált a husvéti bárány. Oroszlán képét pillantod meg? Lám, a szentírás az Úr Jézust Júda törzséből való oroszlánnak nevezi, mert végtelenül hatalmas s azért minden gonoszságot le tud győzni. Le tudja győzni a mi rossz kivánságainkat is, csak vegyük magunkhoz minél gyakrabban. Sokszor nézed talán, amint a kis csibék anyjuknak szárnya alá bújnak? Még ez a kép is figyelmeztet a te Jézusodra. Hiszen bánatosan mondta zsidó honfitársainak: «Jeruzsálem, Jeruzsálem! hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a tyúk egybegyűjti csirkéit szárnyai alá és nem akartad». Mi azonban époly szivesen menekszünk Jézushoz, mint ahogy a kis csirke fut veszély idején anyjának védőszárnya alá. Leginkább a legméltóságosabb oltáriszentségben teljesedik ez. Templomaink körül egymás mellé sorakoznak házak; a templomban szintúgy az oltár körül a sok szív: köztük a fölséges Király, aki a házakat és a szivecket oltalmazza.

Szeressük a szép természetet, a szép világot, hiszen az Úr Jézus is szereti: azért választott ki magának belőle annyit a maga szolgálatára a legméltóságosabb oltáriszentségben. Tekintsük a szép természetet hű társunknak a szentségi Úr Jézus szolgálatában. Ne bántsd a vetéseket, azokból lesz a búza! Ne bántsd a fákat: belőlük épülnek az oltárok! Szeresd a madarat: Jézusodnak énekese!

Légy egyúttal hűséges is a szentségi Jézus szolgálatában! Lásd, egyetlen teremtménye sem ellenkezik, mikor erre a szolgálatra kiválasztják. Te se ellenkezz tehát, hanem vidd nagy örömmel a gyakori szentáldozásban Jézus elé szivedet s kérd, hogy fogadja el örök lakásul.

Ezek a teremtmények szolgálnak a szentségi Úr Jézusnak, de nem tudják, mit tesznek. Ó, ha tudnák, mennyire örülnek! S ha látnának gyermeket, aki hideg szívvel jár a templomba, alig néha-néha áldozik, ha szólni tudnának, még a templom kövei is kérnék, hogy szeresse már egyszer azt a Jézust, hiszen ők szeretik, pedig nem az ő kedvükért lakik a szentségházban. Felkiáltanának: «Gyermek, te többet érsz Jézusnak, mint minden aranykehely, gyémántos szentségmutató és márványoltár! Többet érsz, mert az arany elkopik, a gyémánt s a márvány valamikor porrá lesz, de a te lelked örökre megmarad. Állj tehát élünkre, szolgálj a mi nagy Királyunknak még hivebben, mint mi: szived legyen kelyhe, temploma tested, lelked, szereteted az öröklámpája s meglásd, vidám lesz az életed, mint az éneklő madáré».

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Szövetségünk 3. szabálya így szól: «Minél több tagot iparkodjunk a Szövetségnek szerezni». Ime kedves barátaim, most mennek az első szentáldozók az édes Jézus vételére. Ne engedjük bennük elaludni a szeretetet a szentáldozás és az Úr Jézus iránt. Hozzuk el őket a Szövetségbe, irassuk be a kis Benjamineket a mi lelkes gárdánkba, teljesítsük — itt az alkalom — Szövetségünk 3. szabályát.

* * *

Budapest. Az *Ifjak Eucharisztikus Szövetsége* gyűlése február 21-én, valamint a *Leányok Eucharisztikus Szövetségé*-nek gyűlése február 28-án fontos dolgokat beszélt meg, amelyet most már életbeléptek. Már március 7-től kezdve minden vasárnap és ünnepeken a Szövetség összes tagjai félóránként *szentségimádást* tartanak az «Örökimádás» templomban. Egyszerre ketten imádnak imazsámolyon a szentély bejáratánál. Reggel 8 órakor kezdődik és tart este 6 óráig. Az ifjú lelkek benső imádása bizonyára rendkívül kedves az édes Jézusnak és nekünk sok kegyelem forrása. Tartsuk tehát kitüntetésnek, hogy ott imádhassuk az édes Jézust. Bár minden szövetség utánozná. A leányszövetség gyűlésén az igazgató azt is előterjesztette, hogy a tagok vegyenek részt az oltáregyesület munkadélutánjain, ahol templomi ruhákat varrnak. De eddig — sajnos — kevesen jelentkeztek. Egyébként a leányszövetségnek tagjai folyton örvendetesen emelkednek. Fájdalom, ezt nem mondhatjuk el az Ifjak szövetségéről. A februári koncert-jövedelemből *42 koronát* adtunk katonaárvák javára.

A gyermekszövetség tagjainak száma már 3000 körül van.

Esztergom-viziváros. Liptsey Főtisztelendő úr új gyermekszövetségi csoportot alakított. Adja a jó Jézus, hogy száma és buzgósága napról-napra gyarapodjék.

Csabrendek. Lassan, de biztosan nő a Szövetség buzgó tagjainak a száma. Szeretettel üdvözlöm az új igazgatót.

Lippa. Gyermekek, büszke vagyok rátok, annnyi jót hallani rólatok. Persze, azok a jó, kedves nővérek jól vezetnek benneteket. Becsüljétek meg őket nagyon. Pá!

Tolnaozora. Pici vetemény vagytok, de majd megnöveszti a tagok számát az édes Jézus, csak legyenek példásak és buzgók a szentáldozásban.

Sopron (Orsolyák.) Lám-lám, az édes Jézus eddig nem mutatta meg nektek a Szövetséget és kedves ujságját a «Jézusom örömöm»-et, pedig már három éve létezik Sopronban. De most megtaláltátok gyermekeim, hát becsüljétek meg nagyon.

Vasvár. Gyönyörűen fejlődik nálatok a Szövetség. Gratulálok és szeretettel üdvözöllek gyermekeim!

Tata-Tóváros. Sokan férnek ám el abban a gyönyörű nagy templomban, hát csak gyűjtsetek tagokat, de buzgókat! Ott, ahol olyan jó tisztelendő van, mint a tietek, ott az eucharisztikus Szövetség nagy-nagy tábort akar szerezni. A jó Jézus áldjon meg benneteket!

Pozsony-Püspöki. Ti — különösen a vereknyeiek — nagyon jók és buzgók voltatok. Örüljetek, hogy a mostani tisztelendő úr épúgy szereti a Szövetséget, mint aki elment. Szeretnék hallani valamit rólatok, gondolom nem járt olyan hideg márciusban, hogy még a ténta is befagyott volna. No hát — írjatok gyermekek valamit magatokról — jártok-e áldozni, az ujságot olvassátok-e, volt-e közös felajánlás stb.

FESLŐ BIMBÓK

Visszaemlékezés az első szentáldozás napjára.

Igen emlékszem azon napra, melyen először vettem magamhoz az Úr Jézust, mely éltem legboldogabb napja volt. Az első szentáldozás napján legjobban örültem annak, hogy az Úr Jézust magamhoz vehettem. Aki mindig védi lelkemet a rossztól. Én az első szentáldozásra úgy készültem, hogy vajjon fog-e tetszeni az Úr Jézusnak szivem, melyet oly nagy gonddal takarítottam ki s melyet oly szépen akartam földiszíteni s gondoltam, tetszeni fog-e az Úr Jézusnak? Bár én azt hiszem, hogy az első áldozásom tetszett az Úr Jézusnak, mert megengedte azon nagy kegyelmet, hogy mindennap mehetek az Úr asztalához. És az forgott mindig az eszemben, mit kedves nővérünk mondott, hogy egy szent látta, amikor a pap áldoztatott; némelynek örömmel ment szivébe, mert lelke tele volt érdemmel. Ó, ha én láttam volna, hogy ment a szivembe! De akkor gondolni sem mertem, mert nem volt semmi érdemem. Az első szentáldozásom napján legjobban vigyáztam lelkemre

és fehér ruhámra, hogy mindakettő egyforma szép, tiszta legyen és hasonlítson a boldogságos Szűzhöz, kinek egész életén át szenny nélkül maradt a lelke. Én azt kértem az Úr Jézustól, hogy kedves nővér lehessek, mit meg is hallgatott az Úr Jézus; de még eddig nem kaphattam meg, de az édes Jézus nem fogja megtagadni az a kérést, melyet öt éve kérek tőle. És hogy még mit kértem, arra már nem emlékszem. Mikor az idei első áldozó gyermekeket láttam, azt gondoltam, hogy mily nagy örömnapra virradtak, de amely soha többé nem fog ismétlődni, és imádkoztam értük, hogy igen boldogok legyenek e napon, hogy egész életükben el ne tudják felejteni és sírtam azért, hogy már számomra elmult az a nap, mely többé vissza nem jő. Ha én most áldozhatnék először! Milyen buzgón készülnék most, még sokkal buzgóbban, mint első áldozásomkor tettem!

Azt a hibát, hogy első áldozásom nem végeztem úgy, mint most végezném, most azzal iparkodom jóvátenni, hogy most mindig jobban iparkodom szentáldozásaimat jól végezni és így az Úr Jézust kiengesztelni. Most tudom igazán, hogy minő nagy esemény: «először áldozni».

Sárvár, Fehérvasárnap.

Maráczi Ilona,
Eucharisztikus Gyermekszövetségi tag.

MI SZERETNÉK LENNI?

Mi szeretnék lenni?
Illatos füstfelhő
A tömjéntartóból,
Égfelé törekvő.

Mi szeretnék lenni?
Viruló rózsaág,
Amely diszítené
Jézusom trónusát.

Mi szeretnék lenni?
Mostan leesett hó,
Égi tisztasághoz,
Jézushoz hasonló.

Mi szeretnék lenni?
Búgó fehér galamb;
Istent dicsérgető,
Csengő hangú harang.

De nem — ez egyik sem
Elegendő nekem,
Mégis csak az legszebb,
Mit adott Istenem.

Kenyér alakjában
Egyesül bensőmmel,
Érte égő-lángzó,
Szerető lelkemmel.

Mint két égő tűzláng,
Eggyé leszek Vele,
Hála neked érte,
Szívemnek Istene!

Dr. Turchányi M.

Röptében a nagyvilág körül.

Hős papok

Hatalmas vérmező ma Európa felszine, melyen sűrűn nyilnak a hősiesség és áldozatkészség vérrózsái. Áldozatok láncolata új történelmi alakulásnak, új irányú fejlődésnek csiráit hinti el. S ebben a katasztrofális világtörténelmi munkában a katholikus egyház papjai épúgy megőrzik erkölcsi vezetőszerepüket, mint a külső béke eszmei harcaiban. Hős papokat látni mindenfelé! Hős papokat látni először is a *harctéren*, ahol most is lüktet a papi szivekben az 1848-iki Erdősi piarista, a branyiszkói hős hazafias, bátor lelkülete, mely keresztet és kardot egyaránt kezébe ragad, hogy a hazáért küzdő katonákat lelkesítse és diadalra vezesse. Sok katona-páter, kik nemrégen még valahol egy csendes falu sekrestyéjében breviáriumoztak, most vitézségi hadiéremmel a keblükön gyujtják a harctéren a sziveket és lelkeket hősi küzdelemre. Gondolta-e a fiatal Stovicsek Béla, amikor másfél évvel ezelőtt az Örökimádás-templom fehér márványoltára előtt fehér lélekkel bemutatta az Úrnak először a szentmiseáldozatot, hogy 1915 telében valamelyik kárpáti magaslaton ő fogja megragadni a kardot, mely már minden tiszt kezéből kihullt és győzelemhez, a sok vérbe került magaslat elfoglalásához segíteni a magyar katonákat. Ezt a hősiességet a királyi kegy is észrevette és kitüntette. S hánynak a keblén diszeleg a «pro piis meritis» papi érem azon hősiességért, amellyel a sebesülteket a legnagyobb tűzből kimentik, a harcolókat a lövészárokban meglátogatják, meggyóntatják. Egyeseknek maga az Úr adhatja meg mindjárt a jutalmat: a lapokat is végigjárta annak a német papnak az önfeláldozása, kit szentségek feladása közben ölt meg az ellenséges srapnell.

Nagyobbak ezeknél azok a szenvedő hősök, kik gróf Sceptytzky lembergi érsek sorsában osztoznak és hazájukért a számkivetés keserű kenyerét eszik valahol Szibériában. Ki tudná ezeknek számát megmondani? Magából Galiciából számos ukrainista görög papot hurcoltak el Szibériába és Astrachanba.

Látni aztán hős papokat a kórházakban, mikor az irgalmas szamaritánus tisztjében járják körül a sebesülteket, vigasztalnak, bátorítanak s kigyujtják számos lélekben a szenvedéseket feledtető krisztusi hit fényét. — Jól esik annak a katonának a cigaretta, az olvasmány is, de ez mind csak kicsi kedveskedés. Lelkének hányattatását, családjáért aggódó szivének fájdalmát, sebének kínzó sajgását a vallás vigasza feledteti vele. Milyen istenes lelkek is a sebesült katonák; mennyire megfinomult a lelkük a háború tűzkeresztségében; kedves mosollyal tűrnek, öreg nénikét megszégyenítő buzgósággal imádkoznak s a világért le nem vennék nyakukról a rózsafűzért, érmet, mely a háború véres napjaiban volt talizmánjuk. S ezeket a nemes, meleg érzéseket Krisztus papja pattantja ki a sebesült lelkéből. Munkája nehéz, fáradságos. Sok helyen nem látják szivesen — a vezetőségek; sokszor meg kemény lelkek is akadnak, kik fájdalmukban, lelki sötétségükben révedeznek és nem találják meg a kereszt fényét és erejét.

A halál bacillusai: tifusz, kolera, stb. nem remegtetik meg a pap lelkét, pedig áldozatát sokszor az ő soraiból is sűrűen szedi. S a halál bacillusa kiméletlenül igazságos. Nem válogat; aki útjába akad, azt kivánja, még ha véletlenül püspök is az illető. Vagy talán azt akarja, hogy a püspökök sorát is ékesítsék hazafias vértanúk mintaképei? Alig egy hónapja temették el *Dr. Rudolf Hittmair linzi* püspököt, ki kórházlátogatásai közt kapta meg a kiütéses tifuszt és belehalt. Ime a jó pásztor életét adja juhaiért, mert nem sáfárja nekik; övéi, szivéhez nőttek, szivesen halt meg értük. — Végül látni hős papokat *otthon*, a gyóntatószékben, templomban, a község vagy város fájdalmainak az élén. Mennyi szenvedés fér el egy papi szívben! A lelkipásztor felnevel egy generációt és atyai gondossággal kiséri százaknak és ezreknek útjait a bölcsőtől kezdve. S most viszik őket. Viszik őket az ellenség golyója elé a szenvedések, nélkülözések kálváriájára. — S nem hinthet rája, sírjára szenteltvizet, nem térdepelhet koporsója mellé, hogy elszálló lelkét papi ima kisérje Isten trónja elé. Az anya csak egy-két fiát siratja, ő százakat, ezreket. Sőt az otthonmaradottak minden fájdalmukat, minden szenvedésüket a lelkipásztor szivébe temetik, neki panaszkodnak, neki sírják el keserűségüket. S a papnak erősnek kell lenni. Ő nem roskadhat össze; neki a fájdalmas Anya erejével kell leküzdenie szenvedéseit s még könnyeit sem öntheti szabadon. Hisz nála keres mindenki vigaszt. Ó ezek a szenvedő, otthonlevő papok a *névtelen vértanúk*, kik a háború borzalmainak minden skáláját, minden hatását és keserűségét átszenvedik. De viseli türelemmel keresztet, melyet a gondviselő Isten reá mért, viseli úgy, mint Urunk a kálvária-uton és ha szembetalálkozik a siró anyákkal, még ő, az agyonkínzott, agyongyötört, vigasztalja őket s mutat ujjával az Ég felé, ahol a jóságos Isten szeme tanúja és jutalmazója szenvedésünknek. *Dr. T. J.*

EGYESÜLETI ÉLET.

A magyar uralkodóház tagjai a budapesti országos központi oltáregyesület kórházában. *Auguszta* főhercegasszony már januárban tisztelte meg látogatásával a kórházat a bíboros hercegprimással egyidőben. Most március 3-án *Ferenc Salvátor* főherceg tett az oltáregyesületi kórházban látogatást. A fenséges urat Kánter Károly igazgató, Kiss Aladárné az oltáregyesület részéről, gróf Csekonics Endre és Zsembery István a vöröskereszt részéről fogadták. A főherceg több termet járt végig és leereszkedő kedvességgel szólt mindenütt a sebesült hősökhöz. Miután magas megelégedésének adott kifejezést, elhagyta az oltáregyesület székházát. Ünnepnap volt az oltáregyesület és kórháza számára mindkettő magas védőjének, *Izabella* főhercegasszonynak a látogatása március 6-án. A főhercegnő délelőtt 10 órakor érkezett *Széchenyi-Wimpffen* Karolin grófnő főudvarmesternő kíséretében. A Vörös Kereszt-Egyesület részéről gróf *Csekonics* Endre v. b. t. t. királyi biztos és dr. *Zsembery* István főmegbizotthelyettes, az Oltáregyesület részéről pedig *Pallavicini* Edéné őrgrófné, *Kánter* Károly prelátus kir. várplébános, *Kiss* Aladárné, *Cziráky* Lujza grófné, a Reparatrix apácák főnöknője, dr. *Tiefenthaler* József lelkész és dr. *Takács* Márton, a kórház főorvosa fogadták. Izabella főhercegnő egy óránál hosszabb ideig tartózkodott a hadikórházban; minden katonával hosszasabban elbeszélgetett, végül pedig szivart, cigarettát, képecskéket és más ajándékokat osztott ki a betegek között. Különös örömmel fogadták a katonák azt a kedves keresztet, melyet mindegyiknek adott és férjének, *Frigyes* főherceg hadseregfővezérnek képét. A látogatás alkalmával épen nagyon sok horvát volt a kórházban, de velük is beszélt a főhercegnő tolmács útján. A magyar- és németnyelvűekkel természetesen könnyebben folyt a társalgás. A főhercegasszony kegyessége és szeretetreméltósága az ápolónőkre is kiterjedt. A látottak felett többszörösen kifejezte magas megelégedését. Miután egy teljes órát időzött katonáink között, 11 órakor elsietett az iparművészeti múzeum kórházába.

Az «Útmutató» fogadtatása. Az újonnan megjelent «Útmutató a magyarországi oltáregyesületek szervezésére» díszes bíborkötésben kopogtatott a főhercegnők és bíborosok, violadíszkötésben a megyéspüspökök ajtaján s mindenütt a legszivesebb fogadtatására talált.

Auguszta főhercegnő ő császári és királyi fensége nevében Majthényi Anna udvarhölgy sürgönyzött: «Tisztelettel értesítem, hogy Auguszta főhercegnő ő cs. és kir. fensége a felajánlott oltáregyesületi útmutatót elfogadni és érte legőszintébb magas köszönetét kifejezni méltóztatott».

Erzsébet főhercegnő ő cs. és kir. fensége sajátkezű levélválasszal tüntette ki az oltáregyesületet: «Mint édesanyám, úgy én is nagyon köszönjük, hogy nekünk megküldte az oltáregyesület könyvecskéjét. Milyen hasznos és áldásos e könyv szép célja! A Mindenható bő szent áldását kívánjuk...»

Báró Hornig Károly bíbornok veszprémi püspök: «Az oltáregyesületi Vezérkönyv szives megküldéseért — melynek érdekes és tartalomdús voltához az a körülmény is járul, hogy annak égető szükségét már régóta nagyon éreztük és melynek megjelenését ez okokon legközelebbi egyházmegyei körlevelemben is kihirdetem — őszinte köszönetemet...»

Dr. Várady L. Árpád kalocsai érsek különösen elismerőleg nyilatkozik az «Útmutatóról»: «A könyvet egyházmegyei papságom figyelmébe ajánlottam, egyúttal pedig az egyházmegyei elnök urat, Horváth Győző püspök úr ő méltóságát külön is felkértem, hogy a központhoz való csatlakozás módozatait tudtomra adja.

Igen nagy vigaszomra szolgálna, ha az «Útmutató»-ban lefektetett elvek szerint sikerülne az oltáregyesületeket újjászervezni és ezen áldásos egyesületek működését megerősíteni.»

Rendkívül kegyesen fogadták az «Útmutató»-t és sok eredményt várnak tőle gróf *Zichy* Gyula pécsi püspök és különösen gróf *Mikes* János szombathelyi püspök, aki örömmel igéri áttanulmányozni «és ennek alapján megvalósítani régi tervét: az egyházmegyei oltáregyletek újjászervezését».

Az «Útmutatót» körleveleikben fogják ajánlani *Fischer*-Colbrie kassai püspök, *Miklósy* István hajdúdorogi püspök és dr. *Frentiu* Valér lugosi püspök.

A budapesti országos központi oltáregyesület márciusi választmányi ülését 8-án tartotta: Jelen voltak Kánter Károly igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnökasszony, Kiss Aladárné, Marie de Jerusalem alelnökök, a zárda-titkárnő, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá Cziráky Lujza grófnő, Ghyczy Ida, Felmájer Vilma választmányi hölgyek.

A jegyzőkönyv felolvasása után a titkár bemutatja a pénztári naplót. Az igazgató jelenti, hogy az «Útmutató» dísz- és tiszteletpéldányai már szétmentek és a főhercegnők és püspök urak lelkes és sokatigérő szavakban válaszoltak; a válaszokat részben a kegyelmes elnökasszony, részben az «Örökimádás» szerkesztője felolvasta az ülés előtt.

Az oltáregyesület minden esztergomi egyházmegyei plébániának kívánja megküldeni, csak a hercegprimás leiratát várjuk és döntését abban a kérdésben, vajjon a templompénztárból megfizethetnék-e.

Dr. Tiefenthaler József szerkesztő jelenti, hogy Reviczky Aladár másoldalú elfoglaltsága és gyenge egész-

ségi állapota miatt visszalépett az «Örökimádás» Gyakori szentáldozás rovatának vezetésétől. Midőn ezuton is köszönetet mondunk sokévi fáradozásáért, reméljük, hogy az eucharisztikus irodalomban elsőrangú szaktekintélynek örvendő tollával tovább is megtiszteli az «Örökimádás» hasábjait. A nevezett rovat vezetését a szerkesztő felkérésére dr. *Wéber* Pál, a budai szent Imre-kollegium prefektusa vállalta. A választmány a változást megnyugvással vette tudomásul.

Az elnöklő igazgató örömmel konstatálja, hogy a kazetták használata mennyire beválik a kórházak pasztorációjában. Előterjesztésére elhatározza a választmány, hogy minden kazetta mellé evangéliumos könyvet is fog tenni, hogy a miséző ezt a sebesülteknek felolvashassa és esetleg róla egy kissé beszéljen. A gyönyörű terv mindjárt meg is valósult abból az 50 koronából, amelyet egy jótékony lélek juttatott imént az igazgatóhoz.

A nehéz ostyakérdés ügyében az igazgató annak bizonyítására, hogy mily óvatosságra van szükség a malmokkal és nagykereskedőkkel szemben, felolvas néhány sort a bozeni Eucharistia folyóiratból. Németországra hivatkozva konstatálja a nevezett lap, hogy fűrészport, gipszport és miegyebet kevernek a lisztbe — vaggonszámra. Persze ilyen lisztet nem lehet ostyához használni. A keresztény fogyasztási szövetkezet lisztjét vegyivizsgálat alá vetettük és a legtisztább búzalisztnek bizonyult. Az oltáregyesület most maga vásárol búzát és ellenőrzéssel őrleti.

Az értekezlet imával ért véget.

A pozsonymegyei központi Oltáregyesület az 1913. június 1-től 1914. év június hó 1-ig terjedő évre statisztikát adott ki bevételeiről, kiadásairól és munkásságának eredményéről. Körülbelül 4000 korona bevétellel dolgozva, igazán elismerésreméltó eredményt mutat fel. 36 templomot segített, a legtöbb helyre több tárgyat juttatva. Fölszereléseiből az esztergomi egyházmegyén kivül az egri, erdélyi, kassai, nyitrai, győri megyék kaptak egynéhány darabot. A missiót úgy látszik Bosznia képviseli.

Memento. Március hó 4-ikén temették el Beszterczebányán *Machovich Izidor* apátkanonokot, ki az ottani Oltáregyesületnek mindig bőkezű támogató tagja volt. Évente szép könyvadományokkal gyarapította az Oltáregyesület könyvtárát s betegágyán 5000 koronát adott a besztercebányai székesegyház szentségtartójára; kelyhei egyikét pedig a korponai plébánia-templomnak ajándékozta, mely egyháznak ő volt hosszú ideig buzgó, jó lelkipásztora. R. I. P.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (III. közlemény.)

A temesvári Oltáregyesület jelentése. A háborús karitász-sziveket összeforrasztó érzése megszólaltatja a mi eddig csendben működő egyesületünket is.

Mielőtt azonban rátérnénk a háborús év működésére, pár szóval vázoljuk egyesületünk történetét.

Az alapkövet egyesületünkhez Várady L. Árpád ő nagyméltósága tette le, ki temesvári tartózkodása idején, 1907—908-ban havi szentbeszédeket tartott a Notre Dame-zárda templomában. Ezen ájtatossági összejövetelekből fejlődött ki az Oltáregyesület. Miután vezetőnket magasabb működési hivatás elvitte körünkből, az egylet egyházi vezetője, ft. Folba János katonai lelkész lett. Fáradhatatlan buzgalma, odaadása, nemes lelkének lelkesültsége virágzóvá emelte rövid pár év alatt egyesületünket. A működés a következő irányokban folyt:

1. Minden hónapban közös ájtatosság tartatott, melyen ft. igazgatónk mély érzéssel és költői lelkülettel tartott oktatásaiban buzdít a legm. Oltáriszentség tiszteletére és kötelességeink buzgó teljesítésére. Azonkívül minden hó első vasárnapján imádás van. A kitett legm. Oltáriszentség előtt a tagok tervszerinti beosztás mellett félóránként váltják föl egymást az imádásban. Husvét táján az Oltáregyesület a Mária-kongregációval közösen lelkigyakorlatokat tart.

2. Az egyleti élet tevékeny része egyházi ruhák varrásában áll. Az évenként begyűlt tagsági díjakból és egyéb adományokból lesz anyag vásárolva, melyet a tagok a havonként kétszer tartott közös munkaórák alatt dolgoznak föl. Az elkészült ruhák év végén kiosztatnak a kérvényező plébániák közt.

3. Az egyházi éneket fiatalabb tagjainkból alakult Cecilia-szakosztály kultiválja, melynek áldozatkész lelkes vezetője M. Heriberta és M. Fides nővérek. E szakosztály többször rendezett magas nivójú ünnepélyeivel nagy anyagi hasznára vált az egyesületnek.

4. Végül egyletünk tagjainak lelki épülésére könyvtárt tart fönn.

A kitört háború egyleti működésünknek más irányt adott, mely a háborús karitászban nyilvánul meg. A tagok adományaikat háborús célra adják, sokan közülök mint önkénytes ápolónők tevékenykednek. Minden befolyt jövedelemből egyházi ruhák helyett katonai melegruhára való anyagot veszünk, amit a tagok nagymennyiségben maguk dolgoznak fel. Hogy munkájuknak még bővebb anyaga legyen, a nagyböjti időben előadásokat rendez egyesületünk, melyeken vetített képekben a passió lesz bemutatva. A sikert már előre biztosítva látjuk a nagy művész, Járossy Dezső tanár közreműködésében, aki a képsorozat zenei kiséretéről gondoskodik.

De legkedvesebb működése tagjainknak e szomorú időben a kórházi szentmisék mondatása.

Sok fáradság után sikerült megkapni a helyi katonai kórházak engedélyét s ezekben részint kazetta-oltárokon, részint a kórházakban rögtönzött oltárokon szentmiséket mondatunk. Az oltár felállításáról két-két hölgy gondoskodik, akik az egész szentmisén jelen vannak. Legnagyobb örömük és egyben leg-

szebb jutalmuk az, amikor a sebesültekkel együtt részesülnek az angyali eledelben szentmise alatt.

A háború általános gyásza meljett különös fájdalmat is hozott számunkra. A hadúr riadója elhívta a harctérre igazgatónkat, akinek szerető szive most a véres harcmezőn hinti el Isten vigaszát. Imáinkban kérjük az Úr áldását nehéz munkájára és az Úristen segítségét, hogy egészségesen vezesse vissza egylete élére. Távollétében Eisele Mátyás hitoktató úr helyettesíti nagy buzgósággal és hozzáértéssel.

Végül a legmélyebb hálával mondunk ez uton köszönetet megyéspüspökünknek, dr. Glattfelder Gyula ő méltóságának. Az ő főpásztori szeretete, felügyelete, részvétele vezeti egyesületünket és az eddig elért eredményekért nagy hálával adózunk kegyes püspökünknek. Reméljük, hogy legmagasabb felügyelete alatt a háború elmultával még jobban fel fog virágozni egyesületünk és még több lelket hódít meg az eucharisztia hódolói közé.

A battonyai Fiók-Oltáregyesület helyi igazgatójának, az újévkor nyugalomba vonult nagyságos és főtisztelendő Németh Sándor kanonokplébános úrnak kezdeményezésére gyüjtést indított hadi célokra és úgy e gyüjtésből, mint sajátjából mintegy 300 korona értékű flanelt és pamutot dolgozott föl katonáink részére meleg ingekre, hósapkákra, térd- és lábszárvédőkre, érmelegítőkre; úgyszintén készen vett trikót és egyéb meleg ruhadarabokat is szerzett be ez összegből. Továbbá a battonyai Oltáregylet saját pénztárából 50 koronát adományozott a a helybeli Fiók-Vöröskeresztegylet itt felállított tartalékkórháza javára a sebesültek ápolására. A tagok közül többen résztvesznek a sebesültek ápolásában is. S most, 1914. december 8-án tartotta fennállásának 10 éves jubileumát, melyet a feletttünk lebegő komoly időket is tekintve, komoly, hazafiasan vallásos szinezetű ünnepéllyel ült meg. A jubileum alkalmából a hazáért felajánlott szent gyónást és áldozást végeztek az oltáregyleti tagok a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatása ünnepére s aznap délután díszközgyűlést tartott az Oltáregyesület, mely gyűlésen egy felállított perselybe önkéntes adományokból befolyt összeget a helybeli tartalékkórház sebesültjei részére állított karácsonyfára, illetőleg karácsonyi ajándékaira ajánlott föl. Az ő szentsége XV. Benedek pápa által elrendelt február 7-iki Szentségimádás alkalmával egyletünk tagjai példás buzgósággal látogatták a templomot és végezték a legméltóságosabb Oltáriszentség előtti térdeplőn külön-külön is Szentségimádásaikat hazánk javáért. S amennyiben ez a borzalmas háború még tovább is tart és több segélyáldozatot is kíván, az Oltáregylet battonyai fiókja is a legnagyobb készséggel fog sietni, hogy akár ima erejével, akár anyagi áldozatokkal hozzájáruljon a haza segélyére irányuló mozgalmakhoz.

A szekszárdi Oltáregyesület kedves jelentést bocsátott közre az 1913. és 14-ik évi működéséről. A tagok száma 690. A napi áldozás terjesztésére megalakult az eucharisztikus szakosztály, mely már 98 tagot számlál. Összesen készült 202 drb kézimunka. Azonkívül bőven kivette részét az Oltáregyesület azon munkából, amelyet a háború rótt a magyar társadalomra.

Az esztergomi Oltáregyesület az elmult hónapban kiállítást rendezett. A kiállítást megtisztelte megjelenésével *dr. Csernoch János* biboros hercegprimás, ami által ismételten tanújelét adta nagyrabecsülésének, amellyel az Oltáregyesületek munkája és feladata iránt viseltetik.

Pálffy grófné halála mély gyásza a budapesti oltáregyesületnek, melynek alapításában tevékeny részt vett. Ő az utolsó a régi nagy lelkek közül, kinek eucharisztikus szive egy egézs emberöltőn át vezetőszerepet vitt a katholikus restauráció munkájában. Érdemlegesen következő számunk fog nagy alakjára kiterjeszkedni.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Holzschuh Lajosné terjesztőnő által 24 K, Gerely J.-né 2 K, Musenbichler Katalin 1 K, Brauch János 10 K, Stephaich Mariska 2 K, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Németh Irén 1 K 20 f., Adorján Jánosné 1 K, Rumpler Gézáné 4 K; Neidhard Istvánné 4 K, Szigetváry Sándorné 2 K, Hirschvogl Mária 2 K, Jungmayer Walburga 1 K, Steinbauer Mihályné 1 K, Steinbauer Mária 1 K, Barabás Franciska 2 K 40 f., Glockner Anna 2 K, özv. Felbenmayer Nándorné 2 K, Grosch Károlyné 2 K, Vernbek János 2 K, Ragányi Gézáné 2 K, Bizár Ferencné 1 K, özv. Krammer Ferencné 20 K, özv. Moldován Antalné 4 K, Fuhrmann Ferenc és neje 8 K.

1914. október havi adományok: Ketzer Anna 5 K, özv. Pálinkás Mihályné 2 K, Bakay Dezsőné 2 K, Szelényi Gábor 1 K, Márkus Anna 24 f., Ferenc Anna 24 f., jánosfalvi, mahálfalvi és csontfalvi tagok 36.70 K, Várady Elekné 1 K, Tánczos Istvánné 2 K, Friesz Károlyné 6 K, dr. Szabó Lászlóné 2 K, Friesz Andrásné 5 K, Breitner Rozina 4 K, Bilics Jánosné 2 K, Vég Rozália 20 K, özv. Kriszta Ignácné 6 K, Thar Mátyásné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Vecsera Jánosné 2 K, Végy Sándor 48 f., Bőle Erzsébet 60 f., Markovits Terézia 60 f., Landdorfer Konrádné 2 K, Biró Jánosné 2 K, Németh Mihályné 1 K, Bielesch Emma 1 K, Metz Mária 2 K, özv. Viktor Józsefné 1 K, Viktor János 1 K, Nagy Jánosné 2 K, Nagy Erzsébet 1 K, Weisz Rozina 2 K, Franz Mika 2 K, Bényai Erzsébet 2 K, özv. Kucsera Richárdné 5 K, Cserey Adolfné 5 K, Rákóczy Magdolna 2 K, Mészáros Ferenc Sándor 48 f., dr. Rusznák Miklós úr az eperjesi tagoktól 23 K 34 f., Parrak Juliska 24 f., Oszlay Jánosné 50 f., a tárkányi tagoktól 17 K 70 f., Ondó Ferencné 1 K, ft. Duschek János pl. a kisbátorszlaki tagoktól 71 K 20 f., Baksa Róza 1 K, Zsebedits Julia 1 K, Bakos Mária 1 K, Brandstädter Mária 2 K, özv. Miksó Józsefné terjesztőnő által:

Salve Etel 1 K, Májer Borbála 12 K, Vogl Vilmos és neje 2 K, Kohaut Rezsőné 2 K, Dobrzyniczki Gergely 4 K, Dobrzyniczki Stefánia 4 K, Korzenczky Jozefin 4 K, Schiedek Terézia 1 K, Faludy Ágostonné 4 K, Deckmann Johanna 4 K, Wolf Mária 4 K, Plistel Jozefin 5 K, Golva Róza 1 K, Schaffner Lipót 1 K, Szép József 2 K, Gyarmathy Paulin 3 K. Lowel Matild terjesztőnő által: Szabó Lajosné 2 K, Vaczula Jánosné 1 K, Lisinszky István 1 K, Bohán Mária 60 f., Müller Erzsébet 30 f. Knapp Konstancia terjesztőnő által: özv. Berner Józsefné 1 K, Berner Irma 1 K, Berner Emmi 1 K, Berner József 1 K, Beheim Antalné 2 K, Bayer Róza 24 f., Emerich Godfriedné 2 K, Dvorzsák Vera 1 K, Kadlitsek Teréz 2 K, Wagner Vilmosné 14 K, Rábóczky Erzsébet 1 K, Rábóczky Pálné 1 K, Rábóczky Mihályné 1 K, Lenz Katalin 5 K, Szabó Mária 2 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, özv. Buch Jánosné 2 K, Kövesy Teréz 1 K, Simonyi Jánosné 1 K, Bodor Sarolta 40 f., Tóth Terézia 1 K, Vörös Terézia 1 K, Lóti Angela 2 K, Tóth Mária 3 K, özv. Návay Kálmánné 1 K, B. Orczy Szerafinné 4 K. A gyöngyöshalászi tagoktól 36 K 60 f. Az eleki tagoktól 48 K 64 f., Kubis Anna 4 K, Sztankovits Mihályné 2 K, özv. Eckhardt Károlyné 1 K, ft. Kovács Pál a gyéki tagoktól 150 K, özv. Koch Antalné 4 K, Pasztirik Mária 2 K.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Május hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek május a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonkint egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kisérték.

Állomási búcsut az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás- vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: *Teljes búcsut* Krisztus mennybemenetelekor, ha gyónt és áldozott is. — Harmincévi és harminc negyvennapi búcsút keresztjáró napokon, pünkösd ünnepén s annak nyolcada alatt szombatig bezárólag. — *Egyéb ideiglenes búcsúk:* 1. Hétévi és hét negyvennapi, ha törődött szívvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnők ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék május hónapban.

A Szentatyának *békeakciójához* kell csatlakoznunk. A Szentatya szivét keserű fájdalom fogja el annak láttára, hogy a háború immár 9 hónapja tart, mely alatt a nyomor, a szenvedés és vérontás folyton nő. Mint a Krisztustól megváltott lelkek legfőbb főpásztora, éjjelt nappallá téve dolgozik, gondoskodik, hogy a háború borzalmas szerencsétlensége elmúljék. De törekvésében szüksége van összes híveinek imájára. Az oltáregyletek tagjai legyenek az elsők, kik a Szentatyát imájukkal támogatják munkájában. Erre ő maga jelölte meg a május havát. Ép ezért május havi szentségimádásunkat, szentáldozásainkat, ájtatosságainkat ajánljuk fel főkép a *Szentatyának szándékára, békét nyerő törekvésére.*

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1914. december havában befolyt adományok: Petes Antalné 5 K, Egri egyházmegyei tagdijak 600 K, Jánosházi tagoktól 100 K, nógrádpataki tagoktól 17.92 K, özv. Kolossa Gézáné 2 K, Kálmán Pál 24 f, Molnár Józsefné 4 K, Lengyel Katalin 2 K, ft. Olajos József esp. úr által tagsági díjak 13 K, Lévay Tamásné 1 K, özv. Dapsy Gyuláné 4 K, Simon Ágnes 1 K, ft. Bócz Károly pléb. úr által tagsági díjak 24 K, Papp Irén 24 f, Podhoszki Irma 2 K, A világosi O.-E. adománya 5.40 K, Novák Edit 1 K, Dréppey Béla 1 K, Magyar Józsefné 3 K, Schöner Józsefné 60 f, Takács Jánosné 1 K, özv. Szűts Lajosné 1 K, özv. Szórády Jánosné 1 K, Jánocsik Mária 2 K, özv. Zubriczky Józsefné terjesztőnő által: Krantz Józsefné 4 K, dr. Zubriczky József 2 K, dr. Zubriczky Józsefné 2 K, Huber Antalné 1 K, Sik Magdolna 60 f, özv. Zubriczky Józsefné 8 K, Tóth Teréz 2 K, három deméndi

(Folytatás a 127. oldalon.)

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. MÁJUS 5. SZAM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Bozóky Géza:* A diadalmas Oltáriszentség. — *Dr. Tiefenthaler József:* Béke királynője — *Baum M.:* Találkozás (költemény). — *Pázmándi:* Jézus szerető szive az Oltáriszentségben. — *Dr. T. J.:* Két eucharisztikus lélek emlékezete. — Újmisés levele papnövendék barátjához. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *dr. Wéber Pál.* — Szabad-e gyónás nélkül áldozni? — Angyalföldi hitélet. — Háborús esetek. — A gyakori szentáldozás hatása. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* XV. Benedek pápa Őszentsége apostoli áldását küldi az eucharisztikus szövetségnek. — Katonáink Istenfélelme. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — Fohász. — Fehérvasárnap a vérmezőn. — A pestujhelyi euch. szövetségről. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatások.*

A diadalmas Oltáriszentség.

Minden hadjárat befejezése után egymásután szoktak megjelenni a könyvpiacon az abban résztvettek feljegyzései, élményei és visszaemlékezései. S aki egy kor szellemébe bele akarja magát élni, azt legbiztosabban ilyen naplók átolvasása által érheti el. Ezért fogadják nagy örömmel épen a komoly történetírás mesterei a memoirirodalom még oly jelentékenynek látszó ujdonságait is, mert akárhányszor egy-egy bennük talált adat nagyobb fényt derít az eseményekre, mint a diplomácia kötetekre terjedő száraz hivatalos okmányai.

Ilyen helyzetben lesz egykor az az iró is, aki a XX. század most lezajló éveinek valláserkölcsi állapotát akarja egykoron jellemezni. A lövészárkokból és földalatti fedezékekből írt levelek nem csupán az ott kiállott rettenetes szenvedésekről adnak hangjuk közvetlensége folytán hosszú évek multával is megrázó és való képet, hanem meggyőzően igazolják majd azt is, hogy a lélek még akkor sem képes lemondani a boldogság utáni epekedésről, midőn már minden földi vágynak szárnya van szegve. Sőt tulajdonképen ez az érzés épen ekkor tör ki a legnagyobb erővel, akár csak a tűzhányók lávája, mely látszólagos pihenés után dobja legmagasabbra izzó köveit. Igen, a lelket néha nagy események pőrölycsapásai ébresztik ugyan csak föl, de akkor annál jobban tudatára hozzák neki, hogy ennek a léleknek ép úgy megvan a maga éhsége, mint a testnek, melytől az álom szintén távol tudja tartani ideiglen óráig az éhség kínzó érzetét, de a fölébredés után viszont annál erősebben marcangolja a gyomor idegeit.

A világháború is egy ilyen szörnyű ébresztő volt. Milliók lelkét tartotta fogva kábító álom s e kábultságukban nem vették észre, hogy éhesek. De a 42 cm.-es mozsarak bömbölése s a gépfegyverek vérfagyasztó kattogása akkora zajt támasztottak, hogy lehetetlen volt föl nem ébredniök. Míg máskor a modern kor kábítószerei csakhamar újabb álomba ringathatták az ébrenléttől remegő embert, most egyszerre lehetetlen lett ez a narkotizáló méregvásárlás. Hiszen a lövészárkokban nincsenek kabarék, nem folyik a pezsgő, hiányzik a báltermek és szinpadok parfümillatos bódító levegője, nem találni kávéházi márványasztalokat obscén élclapokkal, nincsenek könyvesboltok mámorító regényekkel, hanem csak lecsapó gránátok pokoli süvöltése s a szétrobbanó shrapnellek rettenetes fütyülése hallatszik, mely a legelfásultabb idegeket is galvanizálja és ebben a viharban letörlődik a lélekről minden szenny s mint egy tükörben, visszaverődik rajta az örökkévalóság egy fénysugára, mely egyszeriben kiveri az álmot a szemekből s gondolkodásra készteti a legeltompultabb agyat is.

A lelket, mint egy hatalmas mágnes, vonzani kezdi a túlvilág. A lélek mohó éhséget érez, mely egy pillanat alatt megváltoztatja egész eddigi életfelfogását. Ezt a vágyat kielégíteni most egyetlen gondolata. Széttépni azokat a kötelékeket, melyek eddig lenyügözték, minden törekvése. Ime ez az Oltáriszentség legnagyobb diadala s ezt hozta meg nekünk a világháború.

Nem tudunk egyetlen esetet sem, hogy a hadba vonulók valamelyike a még rendelkezésére álló utolsó félórát arra használta volna föl, hogy beiratkozzék egy szociáldemokrata-egyletbe vagy ország-világ előtt kijelentse, hogy e komoly percben beáll a szabadgondolkodók táborába, de viszont százezrek, kik eddig felé sem néztek a templomoknak s gúnymosollyal beszéltek a gyónásról, most egyszerre letérdeltek a templomok hideg kövére s mikor lelkűket föltárva a pap előtt, ismét fölemelkedtek, arcukra olyan boldogság ült, mintha a világ legszerencsésebb halandói lennének, nem pedig a halál elébe sietnének.

A Belgiumba induló német csapatok az augusztus 3-ikáról 4-ikére virradó éjjel egy nagy mezőn végezték el gyónásukat, melynek minden sarkán egy-egy pap gyóntatott. Egy szociáldemokrata hajnali 2 órakor utolsónak járult a lelkészhez s így szólt társaihoz: «Igaz ugyan, hogy eddig szidtam a papokat és az egyházat, de most annyira bánkódom, hogy gyónás nélkül nem mernék az ellenség elé menni».

A herbesthali pályaudvaron egy II. osztályú váróterem volt a gyóntatóhelyiség. Bornyúval és hadifölszereléssel léptek a katonák egymásután a paphoz, hogy meggyónjanak. Az egyik katona a gyónás végével levelezőlapot kér a paptól, ki arra kéri, hogy siessen, mert még a

többiek is sorra akarnak kerülni. «Főtisztelendő úr, mondja a harcos, feleségem térdenállva rimánkodott, hogy gyónni menjek, de mindig elhalasztgattam. Most annyira boldog vagyok, hogy okvetlen közölnöm kell vele ezt a hírt».

Freiburgban egy zászlóalj állt menetkészen. Várták a sürgönyileg érkezendő parancsot. Egy tiszt századtól-századig ment, hogy a legénységgel tudassa, hogy több pap gyóntat és csakugyan néhány száz ember békült ki még az utolsó percben Istenével. Mikor az egyik pap a tisztnek szorgoskodásáért köszönetet mondott, az elhárítva a hálálkodást, így szólt: «Inkább én tartozom önnek köszönettel, hiszen súlyt fektetek rá, hogy katonáimnak minden dolga rendben legyen, midőn hadba vonulnak». A freiburgi Károly-kaszárnyába éjnek idején hozták el az Oltáriszentséget a templomból. Két pap letérdel és úgy tartják az áldozók elé asztal gyanánt az áldoztatási kendőt. A katonák sorban járulnak a rögtönzött oltár elé és nem egynek szemeiben csillognak a könnyek, mikor éltük talán utolsó szent áldozásához járulnak.

Legmegindítóbb azonban az, midőn az ostya szinében elrejtőző Üdvözítő a lövészárkokban keresi föl a katonákat. Nem egy tábori levél írta már le azokat a megható jeleneteket, melyeknek ilyen alkalmakkor a harctér tanúja. Az oltár hevenyében összerakott gyalulatlan deszkákból készül, melyet csukaszürke posztó takar és zöld levelek, esetleg egy fenyőgaly diszítenek. Az ágyúk dörögnek, a föld remeg és a katonák némán kúsznak a rögtönzött oltár elé, hogy magukhoz vegyék az élet és halál Urát. Megtörtént, hogy ilyenkor az áldozók oly nagy számban jelentkeztek, hogy a tábori lelkésznek nem volt elegendő szent ostyája. A hatás, amit ezek a szentáldozások kiváltanak a jelenlevők szivéből, leírhatatlanok. Hiába zúgnak a levegőben a gránátok, hasztalan pattognak záporeső módjára a fedezéken a sziszegve érkező golyók, a megáldozott katonák szivét csodás békesség szállja meg. Az a tudat, hogy a mindenség Urát hordozzák kebleikben, hihetetlenül bátrakká teszi őket s egy ötszörte nagyobb ellenséggel szemben is rohamra indulnak. Ime az Oltáriszentség egy újabb győzelme!

A háború vallásossá teszi az embert, írja egy német a harctéren szerzett benyomásai alapján. Aki épségben kerül ki az ütközetből, mély hálával fogadja a Gondviselés közvetlen oltalmát és úgy érzi, mintha Isten új élettel ajándékozta volna meg, az újonnan kapott időt tehát kötelessége ezentúl alaposan kihasználni.

Nézzétek meg a templomokat! Soha annyi egyenruhát nem lehetett ott látni, mint épen most. A felkötött karú, mankóval járó és béna katonák ezerszámra térdelnek az oltárok előtt, de most nem kiséri őket gúnymosoly; senki sem meri őket asszonyi gyöngeségről vádolni, hiszen

a csatatéren vérük hullásával bizonyították be, hogy igazi hősök s nem félelemből jönnek imádkozni, mert nekik már többé nem kell visszatérniök a csatamezőre. Mi tette őket vallásosokká? Nem nehéz rá megfelelni.

Dr. Bertram Adolf boroszlói hercegérsek említi az idei év első hónapjában kiadott pásztorlevelében, hogy a kölni eucharisztikus kongresszuson egy olasz püspök a kongresszus nagyszerűségétől elragadtatva, a következő kijelentést tette előtte: «Nekem úgy tetszik, hogy nagyon rossz idők előtt állunk és Isten az Oltáriszentség ereje által akarja megerősíteni Németországot, hogy egy közeledő végzetteljes kornak szerencsés legyen a kimenetele». E szavak az érseknek — mint írja — ismét eszébe jutottak, midőn a világháború kitörésekor a szürke egyenruhás katonák százezrei térdeltek le a katholikus templomokban a szentáldozáshoz s a tábori levelekből értesült, hogy milyen diadalokat ült az Oltáriszentség harcosaink szivében. Az olasz püspök látnoki ihletségű szavai tényleg valókra váltak. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?*

Azok az emberek, kiknek lelkére a golyózáporban már ráesett az örökkévalóság egy fényvillanása, most már egészen más szemmel nézik az életet, mint azelőtt. Hányan vannak közöttük, kiknél csakis ez a sugár volt képes áthatolni azon az acélpáncélon, mely eddig sziveiket borította. Hol van az a Röngten-készülék, mely erre alkalmas lett volna? A megkérgesedett emberi szív burkolatának megoperálására egy Isten sebészeti műtétére volt szükség s ezt az operációt százezreken kellett végrehajtani. És a Mindenható megengedte a háborút, egy már hosszú hónapok óta duló háborút, hogy ezalatt a lelkek millióit mentse meg ezzel a legutolsó eszközzel. Nehéz, fájdalmas műtét, nagysága minden emberi méretet felülmul és eredményét is csak az utolsó napon fogjuk látni a maga egész nagyságában. De az örök Szeretet nem is dolgozhatik olyan csekély arányokban, mint egy afrikai hittérítő. Végtelen irgalmában segíteni óhajtott a bukásba rohanó emberiségen és feltárja a mennyország ajtait, hogy azokon át egy isteni népvándorlás folyamata indulhasson meg az Örökboldogság honába.

A háború előtt a világ szinpadán az anyagelvűség már-már diadalünnepeket ült és százezrek, milliók haladtak azon az uton, mely a bukás örvényébe vezet. S amikor már minden veszve látszott, egy óriási és nem várt fordulat egyszerre megváltoztatja a helyzetet. A templomok zsufolásig megtelnek erős, éltük delén álló férfiakkal és az oltárok lépcsőjén nem asszonyok és gyermekek térdelnek, hogy magukhoz fogadják a mindenség Urát, hanem meglett emberek, kik talán már évtizedek óta nem voltak ennek az asztalnak vendégei. Igy lesz a legnagyobb rosszból: a háborúból a legnagyobb jó lelki megújhodás.

Mikor volt ennél szebb győzelme az Eucharisztiának, mikor ült nagyobb diadalt az a megvetett és lenézett Üdvözítő, mint épen most?

Hogyan fog eldőlni a milliók csatája, azt egyedül Isten tudja, de hogy a lelkek milliói kinek hódoltak meg, arra már ma megadhatja a választ. A XX. század világháborújának igazi nagy győztese az ostyában elrejtett Krisztus!

Dr. Bozóky Géza.

Béke királynője.

A LEGNÉPSZERŰBB szó a világon és a legdrágább sóhajtva sóvárgott kincs — a pax, a béke. Mikor tűnik fel Noé békegalambja, mikor suhint felénk a drága olajág, ezt kérdi magától a muszkátverő honvéd, ezt az érte aggódó hitves és anya. A béke vágya ott lüktet minden szívben s varázsereje éltet, erősít, vigasztal, miként a rabot a remény, hogy még szabad lesz. Hogy még szabad lesz az anyai és hitvesi szív, a család, a haza, az emberség a háborúnak rémétől és borzalmasságától, mely immár 10-ik hónapja marcangol bennünket. Nappalunkat fájdalom és bánat, éjjelünket véres csaták lázas álma nyugtalanítja. Kiknek hozzátartozói már elvéreztek a harcmezőn, azoknak állandó tortura, kín a háború, mely sebeiket tépi és nem engedi behegedni. Akiké pedig még ott szenvednek és kűzdenek halált megvető bátorsággal a lövészárokban s a rohamok temetőjében, azoknak csüggedő aggodalmát csak a béke reménye enyhíti.

Ó milyen drága szenvedő lelkünknek az evangéliumnak husvétvasárnapja, amikor az aggódó és szenvedő apostoloknak megjelenik az Úr és szent ajkáról feléjük leheti: «*Pax vobis — béke veletek*». Nem felejthetjük el e jelenetet. Éjjel-nappal szemünk előtt lebeg a feltámadt Krisztus életet kiáradó alakja s halljuk a megváltó igét: pax vobis — béke veletek. Oda furakodom az apostolok közé, melléjük térdepelek, hogy nekem is szóljanak az üdvözítő igék. S lelki szemem úgy látja, hogy minden ember a világon követi példámat. Az utolsó vacsora terme Magyarország templomaivá tágul, melyekben minden magyar keresztény lélek ott térdel az apostolok mögött és sóvárogva várja a «pax vobis» kegyelmét. Sőt a templomok falai, a haza határai is elmosódnak s az egész emberiség, az egész kereszténység térdre borul Krisztus előtt s imádkozza a szent mise gyönyörű szavaival: pacem da nobis, békédet add nekünk, Uram!

A bűnbánat érzése ül az Istenhez tért emberiség arculatjára és a bűn okozta nyomortól és szenvedésből lesujtva nem meri esdő tekintetét

Istenre emelni, azért a pápa, a kereszténység feje, Krisztusnak földi helytartója intonálja, imádkozza elő az emberiség békeimáját. Szivének minden dobbanása a békeért van, hogy ne folyjék többé emberek vére az országok határain. Érzi kötelességét, tudatában van hivatása nagyságának s mint a kereszténység szenvedő atyja imádkozik a békéért és elrendeli, hogy egész május hó folyamán minden katholikus templom a világon naponként imádkozzék a békéért.

S nem puszta véletlen, hogy épen május hónapjában, szűz Mária havában kell a békéért keresztes hadat indítanunk. Hiszen a «pax hominibus — béke az embereknek» angyali éneke azon bölcső felett hangzott fel először, mely felett a boldogságos szűz Mária anyai gondja és aggodalma virrasztott. Mióta Isten a szent Szűz révén adta az emberiségnek Krisztust, a békeség fejedelmét, azóta a keresztény világ nagy bajaiban mindig a szent Szűz közbenjárásától reménylette és nyerte az üdvös béke áldását.

Mikor egykor a mohammedanizmus fegyverrel a kezében már a kereszténység szive, Róma felé fenyegetődzött, szűz Máriatól kért és nyert a lepantói győzelem által segedelmet a remegő kereszténység.

Vagy szabad-e valaha elfelejteni, hogy nemzeti elnyomatásunk korszakában, az 1848-iki szabadságharc szomorú vége után a lassú kimulásra itélt nemzet utolsó reménysugara szűz Mária segítsége volt? Felkerekedett 25.000 magyar s élükön Scitowszky hercegprimással elzárándokolt öreg Mária-Cellbe, hogy a Magyarok Nagyasszonyához könyörögjenek olyan békéért, mely a nemzeti és vallásos élet, a magyar keresztény kultura és békés haladás melegágya legyen.

Ma a világháború borzalmai közepette a legnagyobb erkölcsi hatalom és tekintély, melyre valláskülönbség nélkül mindenki tisztelettel és csodálattal tekint fel, a pápa, XV. Benedek áll az emberiség élére, hogy a béke kegyelmét Isten könyörületességétől kikönyörögje. Zarándoklatot vezet a pápa szűz Mária oltárai elé s kell, hogy az egész keresztény világ mögéje sorakozzék s kérje az Istenanyát, hogy szent Fiától, a mi Urunk Jézus Krisztustól megnyerje a zaklatott világnak a béke áldásait. Május hava a béke kérésének hava legyen. Sokat és sokáig kell imádkoznunk, mert a veszedelem, melyben a népek sinylődnek, kimondhatatlan nagy. De szivünket eltölti szent Bernát mély bizalma a szent Szűz iránt, mivel sohasem lehetett még hallani, hogy te, szent Szűz valakit meg nem hallgattál volna — és Május királynője a boldogságos szűz Mária elküldi nekünk a béke olajágát, megsuhogtatja fejünk felett a békegalamb szárnycsapásait és meghallgatja a hitvesek, anyák, gyermekek és katonák béke-imáját.

Dr. Tiefenthaler József.

TALÁLKOZÁS

Csiling-giling, az oltár csengője szól,
Egy jó anyóka korláthoz siet,
Szentáldozáshoz megy. Hozott az Úrnak
Megtisztult lelket, megtisztult szivet.

— Istenem, áldlak, Istenem, imádlak,
Susogja a halvány gyönge ajak.
Egyetlen reményem elhívta a haza,
Istenem, védd meg, óvd meg fiamat.

Csiling-giling, az oltár csengője szól,
Tábori misében áldoztat a pap.
Jönnek a katonák hosszú sorokban,
Utolsónak a legifjabb marad.

Istenem, áldlak, Istenem, imádlak,
— Kél halk fohász az ifjú ajakán —
Tudom, hogy miattam aggódik szegény,
Ó vigasztald meg az édesanyám.

Ki tudja mennyi, mennyi mérföld
Választja el az ifjút és anyát
S a két lélek az Úr Jézusban
Mégis, mégis egymásra talált.

Baum M.

Jézus Szerető Szive az Oltáriszentségben.

Elmélkedés a résztvevő és szenvedő Jézusról.

ZIVATAROS, borult, csapásoktól megterhelt idők imádkozó lelkeket szülnek s ha valamikor, úgy bizonyára most, ebben a zivataros időben mondhatjuk a zsoltárossal: «miserere nostri Domine secundum magnam misericordiam tuam...!» Kegyelmezz meg nekünk Uram, kegyelmezz! S ezt az imát és fájdalmasan hangzó fohászt oly sokan tudják mondani most lélekből, nemcsak szájjal, mert hiszen annyinak vérzik most a szive, könnyezik a szeme, fáradt madár a lelke, oly sokan lesznek árvákká és szerető hitvesek özveggyé, hogy valóban ráillik a jelennek sok halandó emberére, hogy siralom völgyében lakik.

És körülnéznek a nagy világban, hogy találjanak csak egy segitő kezet, ki a nagy terhet megkönnyítené; egy biztosan gyógyító orvost, ki a szivek sebét begyógyítaná; egy résztvevő tekintetet, mely a könnyeket felszárítaná. De hiába! Nem találnak a nagy láthatáron senkit és csak néznek, néznek kisírt ködös szemmel tovább és keresik, mint az evangeliumbeli beteg kereste lázban égő, lihegő ajakkal az irgalmas szamaritánust!

Mondják az idő hegeszt, de én hozzáteszem, hogy lassan; most pedig egy olyan gyógyszer kell, mely hegeszt is, éltet is, vigasztal is, mely a sok fájdalmat megédesíteni és az elvesztett kedves után a biztató reményt fönn tudja tartani egy örökké tartó boldog jövőben, mely megerősíteni tudná a csapásoktól ellankadt karokat a további munkára;

egy világító mécses kell a kisírt szemeknek, hogy fényt derítsen és utat mutasson az élet útjain járóknak!

És ekkor ebben a zürzavaros, jajszavas kesergő világban csendesen, nesztelenül egy kis fehér ostya száll lelki szemem elé, látom, mily sokan mennek hozzá reggelenkint: szegények, gazdagok, ifjak és öregek, megelégedett és gondterhelt emberek, kiknek arcáról azután oly édes öröm sugárzik a reggeli órákban, hisz Ő van náluk, a könnyeket letörlő, szíveket vigasztaló Jézus és nekik is, mindegyiknek fáradt lelkébe, terhelt szívébe azt súgja szeliden: én megenyhítlek titeket!

Ó, mily édes pillanatjaik vannak a gyakori és mindennapi szentáldozóknak e percekben. Hozzájok tér be: *a résztvevő Jézus.* Mert most oly sok-sok kesergő léleknek részvét kell! Hányan vannak a megsebzett szivűek, kiket némcsak a világ fájdalma gyötör, hanem kiket a vétek átkos súlya is nyom! Hányan ragadnának meg egy felemelő kezet, melyet az elfeledés és megvettetés után valaki szeretettel nyujtana nekik! Hánynak nincs édes otthona s a fagyos éjszakában érzi nemcsak a téj hidegét, hanem az emberi szivek keménységét is! És ki tudja hányan bolyonganak ismeretlenül, mint őszi ködben a homályos alakok, kik valamikor becsületüket vesztették és napfényre nem mernek jönni... s *a résztvevő Jézus* most ezekhez megy! A szent ostyából mindegyikhez van egy jóságos szava. Megérti a szivek fájdalmát s a kétségbeesni kezdő lelkeket nem hagyja el, nehogy összetörjenek, mint repedező nádak a szélben. A vétkesekkel úgy bánik, mint a tékozló fiúval bánt irgalmas atyja, ki leborul előtte, megcsókolja... Akit már senki sem szeret és mindenki megvet, azt úgy fogadja szeretettel, mint Magdolnát, a bűnös nőt, s aki hideg éjszakában bolyong ismeretlenül, de végre Hozzája megy, arra Szent Szivének melegét árasztja, mely nem hervaszt, hanem éltet és hevít. Mindenkit meghív és örömmel vár, vigasztal és megerősít, vétkeket töröl és lelkeket tisztít, s mindnyájan úgy érzik magukat nála, mint János, a kedves tanítvány az utolsó vacsorán...

De másodszor a gyakori áldozók szivébe tér *a szenvedő Jézus.* E világban annyi a szenvedés, oly sok a teher, hogy akik hordják és viselik, nagyon megérzik súlyát. A szenvedés tulajdonképen próbakő, mely megmutatja, ki tudja tűrni és békével hordani azt, ami alatt sokan összeroskadnak. A szenvedés egy küzdelmes harc az élet mezején hosszú éveken át, törtetés a magasságok felé alacsony földről, de amely törtetés nehéz, küzdelmes a rögös utakon, hol annyi a kő, melyben megbotolhatunk, oly sok az ellenség, de pokoli ellenség, mely lelkeket akar beszennyezni bűnnel, szíveket megölni vétekkel, tiszta, szűzi lelkeket akar bemocskolni aljas vággyal, s ebben a zürzavaros árban, a küzdelmeknek útján, háborgó tengereken most ismét csak csillagot keresünk,

a reménynek csillagát, mely utat világítson meg, egy mentő kezet habos hullámokon, mely az alámerülő Pétert is megfogá és egy biztató szót, mely új erőt öntsön a kicsinyhitűekbe.

Ekkor megint a Mester jut eszembe dobogó Szivével az Oltáriszentségben. Mintha hallanám jóságos szavát: «Teneked a lelked fáj, mert a bűn súlya nyomja, nézd, én láttam ezt előre az Olajfák kertjében és ott is hullott érted szent vérem, — téged mindenki elhágy és gúnyos mosollyal vesz körül, nézd, mit gondolsz, hányan indultak meg rajtam Pilátus erkélyén... te leroskadni készülsz az életnek útján, lásd én háromszor estem a kálváriai úton... te félsz a szenvedéstől, mert terhes, de az én keresztem még terhesebb volt... téged nem könnyeznek meg, rajtam hány könnyezett a Golgotha hegyén?... nincs vigasztalásod, látod az én szűz Anyámat is kevesen vigasztalták keresztem alatt, pedig már akkor a hetedik tőr járta tiszta Szivét...»

És csak beszél a jó Jézus sokat... Most Ő panaszkodik, de vigasztal is a nagy Szenvedő!

S az áldozó szivébe melegség árad, arca pirulni kezd, lelke hevül, könnyei még inkább hullanak, de ezek a bánatnak könnyei, mert kicsinyhitű volt ő is, mint a tanítványok a genezáreti tavon! Jól estek neki a Mester szavai s mikor tőle is kérdi, mint Pétertől egyszer, hogy: Szeretsz-e engem? Szeretsz-e engem jobban, mint a világ örömeit, a békésebb, de érdemtelen életet, jobban-e, mint az evangéliumi ifjú, ki sajnálta vagyonát elhagyni és követni engem — mondd csak — kérdi most ismét szivét átjáró hangon: Szeretsz-e engem igazán, az érted oly sokat Szenvedettet!?... és akkor az áldozó ajka már csak susogni tud, s egyre azt mondogatja Szent Teréziával: aut pati, aut mori, — vagy szenvedni, vagy meghalni!... Más már nem kell neki.

Igy vigasztal és erősít a Szenvedő Jézus!

És ezek mind megenyhülnek! A jóságos Mester azért száll be szivükbe, ezért simítja le gyöngéden gondterhes redőiket homlokukon, hogy, amit a fájdalom idején sehol meg nem találtak, a gyógyító írt, Ő megadja nekik.

A gyakori szentáldozás egyesíti ezeket és egyesít minden Jézushoz futó lelket az Oltáriszentségben a kínlódó szivek mennyei orvosával, hogy azt, mit a világ szegény keze nem adhat, Ő megadja nekik.

A szent ostya alázatos Királya tér be azoknak szivébe, kik Nála keresnek menekülést a válságos percekben, hogy az édes menedéket, nyugalmas hajlékot feltalálják nála!

A zivataros idők hánytatott lelke nyugalmat lel nála, hisz azért mondta egyszer oly régen: Jöjjetek hozzám!... én megenyhítlek titeket!...

Irta: *Pázmándi.*

Két eucharisztikus lélek emlékezete.

Abban a sorrendben rójjuk le a kegyelet adóját, amelyben az Úr őket magához szólította. Március 15-én hunyta le szemét özvegy Erdődi gr. *Pálffy Pálné* szül. nagykárolyi gr. Károlyi Geraldine. Halálát nemcsak előkelő nagy familiák, hanem az egész magyar katholicizmus gyá-

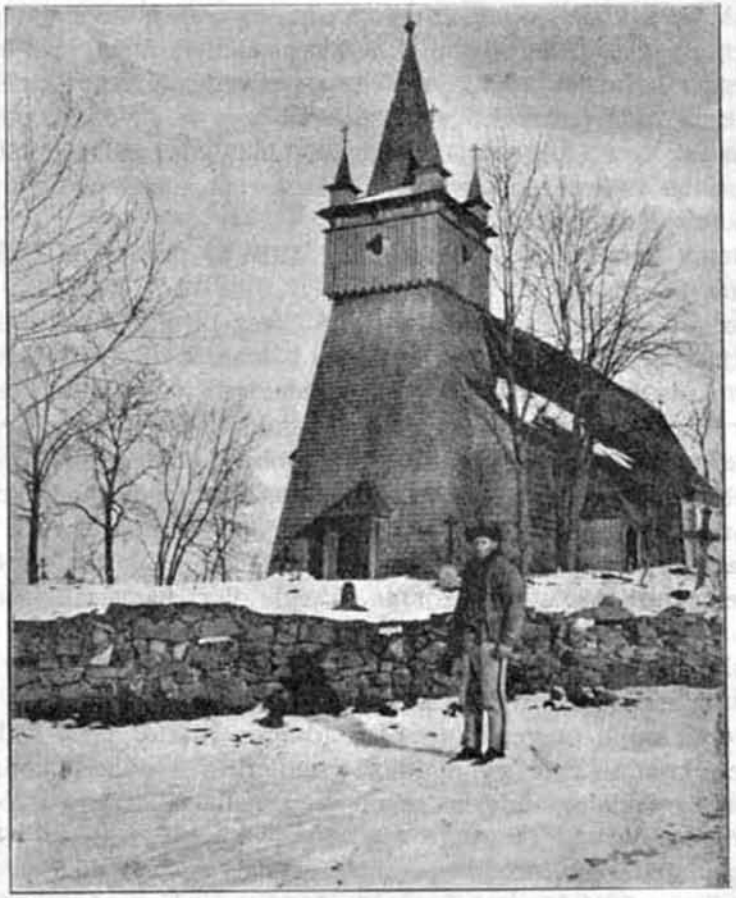

A podmiki fatemplom, teljesen fából van építve.

szolja. A katholikus egyleti és szociális intézmények egész sorát alapította és támogatta. A keresztény nővédőmozgalomnak ő volt anyja és legfőbb apostola, de emellett mindenhol ott volt áldó keze, ahol jó ügy támogatásra szorult. Különösen a szegények nőttek szivéhez. S mindennemű működésében mélységes hite, imádságos lelkülete volt a vezére. Hite képviselte lelkében a nagy tevékenységi és jótékonysági mozgató

erőt. S bensőségét itt képezte a központi oltáregyesületben. 1859-ben lett tagjává és azóta sűrűen találkozunk a jegyzőkönyvekben az ő nevével, jeléül annak, hogy szorgalmasan látogatta a választmány gyűléseit. Természetesen aggkorában ennek már nem tehetett eleget.

Palotájában kápolnát tartott fenn és gyakori áldozásból merítette lelkének azt a frisseségét és bölcseségét, amellyel utolsó percéig lelke és irányítója volt — a beteg szobából — intézményeinek és alkotásainak. Lelke, buzgósága egészen az oltáregyesületé volt. Kik az ő nagy tevékenységében nyomdokaiba akarnak lépni és patriarchális alakját mintául választják, ne feledjék nagy lelkének vallásos bensőségét, hitének eucharisztikus mélységét és elsősorban ebben kívánják őt utánozni.

Az aranyos *Medits pater*, lazarista atya, az irgalmas nővérek magyar tartományának igazgatója, április 7-én halt meg. Halála váratlanul ért bennünket, de bizonyára nem őt, ki igazán társalogni tudott az édes Jézussal. Évtizedeken át rengeteg missziót tartott, de azért mindennap volt annyi ideje, hogy egy órai imádásba merüljön a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. S mihelyt egy kis szabad ideje akadt, az Eucharisztia előtt töltötte el. Akiket szeretünk, azokkal való társalgás felüdít, erősít, munkára képesít. Igy tudott ő az oltár előtt Jézusával társalogni s utána kettőzött üdeséggel dolgozni. Soproni származású, mire szülővárosa halála alkalmával is büszkeséggel és emléke iránti tisztelettel mutat reá. Még akkor lépett a lazarista rendbe, amikor még nálunk nem honosodott meg. Betelepítésükkor első volt, ki haza jött és többé el sem távozott. Depaul szent Vince méltóbb megszemélyesítőt nem is küldhetett volna az új vetésbe, hazánkba, mint Medits atyát. Aki egyszer is beszélt vele, csak az elragadtatás hangján tudott aszkezisének kedvességéről és modorának kegyelmi finomságától szólani. Ilyenné neveli a lelket az Eucharisztia. Sírjánál nem tudtunk könnyezni, mert éreztük, hogy lelke már az Úr Jézus előtt örvendezik, de imádkozva kértük, hogy sok eucharisztikus papot segítsen az anyaszentegyháznak küldeni. *Dr. T. J.*

Újmisés levele papnövendék barátjához.

Kedves barátom!

Legnagyobb sajnálatomra nem lehettél ott, mikor első szentáldozatomat mutattam be az Úrnak, így levélben írom le neked, kedves Bélám, hogy mit éreztem akkor. De hidd el, csak halvány mása lesz gondolataimnak, érzelmeimnek, hiszen a valóságot megpróbálhatjuk leírni, lefesteni vagy másképp megörökíteni, de mindig csak kép marad az és nem az élet, az édes valóság maga.

Hogy mennyi öröm, mennyi boldogság fér el az emberi szívben,

e napon tapasztaltam. Igazán csoda volt, hogy meg nem hasadt a szivem az érzelmek túláradó nagyságától és tömegétől. Sokszor elmélkedtem arról, miképen viselhette el a boldogságos Szűz az örömnek és boldogságnak végtelen nagy voltát, mikor az édes Jézust olyan sokat hordozhatta karjain és ölelgette mint gyermeket és az odasimulva arcához, szeliden és szeretettel gügyögte: anyácskám! De most már értem. A Mindenható abba a kis húsdarabba, a szívbe, vagy mondjuk inkább, az emberi lélekbe óriási erőket, óriási terhek elviselésére képes erőket raktározott be. Egy egész tenger fér beléje. Tengere az örömnek vagy a bánatnak és nem roppan meg alatta, csak hajladozik. Igy voltam én is e napon. Mintegy örömmámorban úszva mentem a templomba és az uton százszor is kérdeztem: igazán az én, az én szavamra fog lejönni az égből a kis kenyérbe édes Megváltónk? Mintegy álomban engedtem, hogy reám adják a remek papi öltözetet, kedves rokonaim művésziesen szép ajándékát. Szerettem volna a lelkemet is ilyen ünnepi ruhába öltöztetni. Liliomlevélköntösbe, napsugárból szőtt palástba. Fejemen mintegy ragyogó aranykoronát éreztem, melyben sűrűn fénylettek a legszebb gyémántok, tetején kereszttel, melyből túlvilági fény áradt. Remegve, de mégis szilárdan léptem az oltárhoz. Uram, mik vagyunk, mi gyönge emberek, hogy ennyire fölmagasztalsz minket? Béla, hitvány lennék örökre, ha ekkora jóságot nem viszonoznám teljes és örök önátadással. Ne legyen egy porcika se testemben, ami nem az Övé, lelkemben a legkisebb rezzenés, a legcsekélyebb érzés sem, ami nem lángol Érte! Mert Ő szót fogadott nekem, legkisebb, legutolsó kicsi szolgájának és lejött az egek fényességéből erre a hideg, rideg, szegényes, sovány-érzelmű földre a pici jelentéktelen ostyába.

Még ezt az alakot is mily szeretettel választotta! Hiszen ha valami drága süteményt választ, nehéz lett volna mindenkinek adni belőle, vagy ha valami nehéz, tömött kalácsot, nem ehetné meg a gyenge, beteg és haldokló. Könnyű, szinte légies e kis ostya és benne mégis a világ ura trónol szeretetből iránt unk. Ó halljátok emberek, csakis, csakis szeretetből! Miképen vettem le szemeimet arról a szent ostyáról, mely az én szavaimra lett Krisztus testévé, nem tudom, de még most is mintha előttem lebegne. Krisztus vére pedig, úgy éreztem, kiömlött a kehelyből és belecsordult a szivembe, forrón és tüzesen, úgy hogy csupa tűz és láng lett tőle a lelkem. Kedves Bélám, ha nekem adnák a világ minden hatalmát, kincseit és élvezeteit, nem érne föl azzal, amit akkor éreztem: az Istent a szivemben. Égetett, áttüzesített, elárasztott engem és tele, de tele voltam Vele csordultig. Drága barátom, mondják, hogy a földön sok boldogság található, de mind odaadnám azért, hogy Uramnak hű papja, szeretett apostola lehetek! Ott akarok nyugodni egész életemen

át isteni kebelén, ép oly szüzies tisztán, mint a szeretett apostol, ép úgy égve és a szeretet tüzétől emésztődve. Hidd el, kedves barátom, hogy a papi hivatás a legbecsesebb, legszebb hivatás a földön és soha se hallgass senkire, aki arra akarna rábeszélni, hogy hagyd ott. Az Isten tüze tiszta, szüzies és mégis édes boldogsággal lángítja át az emberi szivet. Nincs hozzá semmi hasonló, mert Ő nem szomorít meg soha hitetlenséggel, Ő nem vénül, nem hal meg, mint a földi lények. Hány embert ismertem, ki meleg szeretettel vonzódott földi ideáljához, de mikor ez megöregedett és megrútult, akkor elfordult tőle és mást keresett. Az Istennél mindez nem létezik, Ő örökké szép, örökké ifjú és hű. A földi szenvedély gyakran sorvasztó egészségünkre. Istent bárhogy szeretjük, e szeretet nem öl, nem bágyaszt, hanem éltet. Hiszen a szeretett apostol, ki ott nyugodott az Úr égő szerelemmel telt szivén, nem sorvadt, nem veszett el ez égő lángtenger közelében, sőt a hagyomány szerint százéves kort ért el. Az Isten iránti szeretet tüze nem emészti föl ifjúságunk erejét, hanem inkább erősít, ifjít, szépít, míg csak nem jutunk az örök ifjúság és szépség honába. Bár minden pap égne és lángolna az Isten iránti szeretet tüzétől, be más lenne a világ. Mert e Jézus szivének lángjaitól meggyuladt szivek meggyujtanák a hivek sziveit is. Be világos, be meleg lenne akkor e sötét, hideg földön, hol most annyi kétség és hitetlenség homályosítja, hűti-fagyasztja az emberi lelkeket. Be sok kétségbeesés változnék át az öröm derűjévé és mily sok fájdalom, gyász és könny enyhülne, lelne vigaszt az isteni szív jótékony melegségénél! Dús kincsek hevernek az emberiség számára minden oltáron az Isten jóvoltából, de nem veszik föl, nem is néznek feléje. Annál inkább kapnak hamis gyémántokon, hamisított aranyon, isteni helyett emberi találmányokon. Aztán nem csoda, ha oly koldusszegény e nemzedék.

De én nem vagyok az, én királyilag gazdag vagyok! Szeretném kincseimet mindenkivel megosztani, hiszen azért nem kevesbednének azok, sőt gyarapodnának. De ha egyelőre még nem tehetem ezt, hiszen még nincsen állásom, hol papi funkciókat gyakorolhatnék, legalább a te édes baráti szivedbe szeretnék a szeretet e kincseiből, e kedves, szelid és mégis tüzes isteni lángfolyamból sokat, sokat átömleszteni. Gyere hát el mielőbb hozzám, hogy lásd, mily nagy boldogság Isten papjának lenni, az átváltoztatás szent igéit kimondani, melyekre az ég Ura leszáll a földre az én gyarló, gyenge kezembe és édes, örök ifjító, eget megszerző isteni táplálékunkká válik. Ó mondd, létezhetik-e nagyobb szeretet az Övénél? És nagyobb odaadás? Ő az enyém, én az Övé így akarok élni és halni... Jer, kedves Bélám, hadd etesselek meg az isteni eledellel és talán még boldogabb leszek, hiszen a te szived is az enyém. Hadd legyünk egyek az Úrban! Szerető barátod *Imre.*

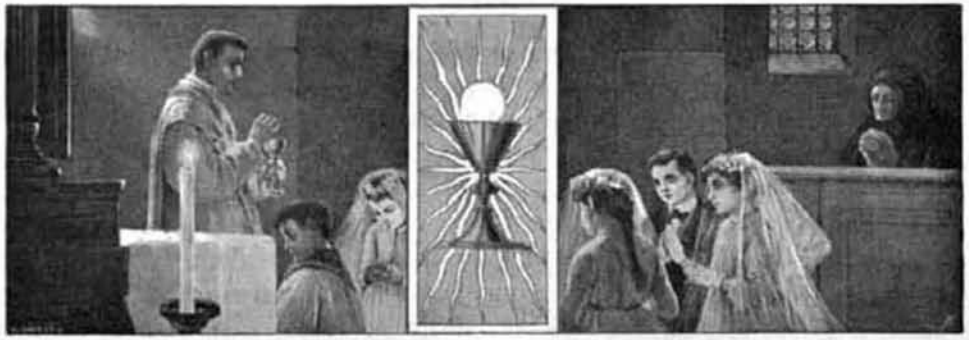

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Szabad-e gyónás nélkül áldozni?

SZABAD, ha halálos bűn nem terheli lelkiismeretünket. Ebből azonban nem következik, hogy mindaddig ne járuljunk a szent gyónáshoz, míg halálos bűntől távol tartjuk magunkat. A lelki életben nincs megállapodás; vagy előre vagy hátra megy az ember, a napról-napra előforduló tökéletlenségek, hibák, bocsánatos bűnök összegezve sem tehetnek ki egy halálos bűnt, de lohasztják a lélek frisseségét, kissebbítik buzgóságát, mechanismust, gépiességet csalnak a vallásos gyakorlatokba és elfödik, eltakarják az Istenben való elmerülés mélységeit.

X. Pius pápa nem ujított az egyház elvén, mikor a gyakori szent áldozás föltételét a következőkbe foglalta: a kegyelem állapota (melyet halálos bűnnel veszitünk el) és az egyenes tiszta, jámbor szándék.

Az anyaszentegyház is a harmadik parancsolatban a husvéti szent áldozást teszi kötelességünkké.

A kegyelem állapotában mindig lehet és szabad áldoznunk. De hogy szent áldozásainkat előmenetelünkre, nagy lelki hasznunkra végezzük és gyakoroljuk, ne felejtsük, amit már a trienti szent zsinat sürget, mely nagyon kívánja a gyakori szent áldozást, de a bocsánatos bűnök meggyónását is «helyesli» és «hasznosnak» nyilvánítja. Bizonyos, hogy a gyakori, heti vagy kéthetenkinti szent gyónás csak emeli, elősegíti, fejleszti, kegyelembőségesebbé teszi a mindennapi szent áldozást. Amint az egyház buzdítja papjait, kik napi miséjükben áldoznak s kiket egész hivatásuk és kötelességük amúgy is a lelkiekhez szólítja, hogy «minél többször» gyónjanak, a hivek mindennapi szent áldozása is akkor jár igazán sok kegyelemmel és haszonnal, ha a bocsánatos hibák és bűnök alól is gyakran kérnek feloldozást.

Angyalföldi hitélet.

ANGYALFÖLDÖN lakik a főváros legszegényebb és legnyomorultabb munkásosztálya. A nyomor, nélkülözés, a szegénység bűnei szinte diadalnapjait ünnepelhették az elhagyott nép körében. A Szent László Társulat kápolnája lett az Üdvözítő első lakóhelye szegényei körében. S az Úr Jézus ennek a kis kápolnának tabernakulumából elindult országlani és uralkodni. Alig hogy megnyilt 1912. novemberében a kápolna, az Isten jóságáról, szeretetéről, leereszkedéséről mitsem tudó nép két hónap vasárnapjain hallotta szentbeszéd sorozatban az Oltáriszentség szeretetteljes és fönséges misztériumait. Megértette az Úr hivó szózatát: «Jöjjetek hozzám mindnyájan...», mindnyájan... Szegénységtek, nyomorúságtok nem lehet jogcim, hogy Tőlem elmaradjatok. Nektek épúgy szól, mint keresztelő szent János tanítványainak: «a szegényeknek az evangélium hirdettetik». S az Úr mostoha nyája, mely az irgalmas szeretetről nem sokat tudott és tapasztalt, boldog volt, érezte és megértette, mit jelent a jó Pásztor hivogató szózata és szeretet — részvétteljes leereszkedése. Az első hónapban 900-an áldoztak; maga az első esztendő már 8300 szent áldozást mutatott. Az angyalföldi szegény nép is úgy tett az Üdvözítővel, mint a szamaritánusok, kik «kérék őt, hogy nálok maradjon». Szent áldozásaikban megérezték a jó Mester közelségét és mind többen tömörültek az Úr Jézus köré. Mult évben már 10.600 volt az áldozások száma.

Kitört a világháború, mely egyenesen lelki katasztrófát jelentett volna számukra, de így úgy jártak, mint az apostolok a háborgó tengeren. «Nagy háborgás lőn... úgy, hogy a hajócska elboríttaték a haboktól», de mégsem volt ok a kétségbeesésre, mert körükben tartózkodott az Úr.

A háború senkire sem nehezedett oly nagy súllyal, mint épen erre a nyomorgó munkásnépre, ezekre a szerencsétlen családokra. Az eucharisztikus Mester együttérez velők. Ezt ők jól tudják. Néha úgy érzik és vélik, mintha aludnék az Úr. Nem, Ő az Oltáriszentségben mindig ébren van, éjjel-nappal és várja azokat, kik a megpróbáltatások utain «fáradnak» és az élet nyomorúságával «terhelve vannak», hogy «megenyhítse őket». S a nép jön és a kápolna már nem képes befogadni az irgalmat keresők és vigasztalásért, meghallgatásért könyörgők nagyseregét. Nemrégiben is, midőn a kalocsai érsek nálok szent misét pontifikált és őket a harcban küzdő katonáinkért felajánlandó áldozások végzésére buzdította, feltűnő volt, mily sokan áldoznak. «Két cibórium tartalmát kellett szétosztani, pedig ez már a harmadik szent mise volt s a hivek minden mise alatt nagy számban járultak a szentségekhez.» Az eucharisztikus Jézus áldása kisérje e szegény munkásnép apostolainak fáradozását.

Háborús esetek.

Egy észak-elzászi népfölkelő megható sorokban írja le plébánosának harctéri örömeit, hogy néhányszor szent misét hallgathatott és főleg, hogy a szent mise alatt áldozhatott. Otthon napi áldozó volt. A harctér élményei megértették vele, ki nekünk Jézus Krisztus a szent áldozásban, ahová csak a szülők, testvérek, jóbarátok sóhaja kisérheti az embert, az Úr Jézus személyesen eljön és erősíti, vigasztalja a benne bizókat.

A napokban ment el a harctérre egy családos népfölkelő. Egyszer már megsebesült, most másodszor szólította a hazai föld a határ védelmére. A harctéren megfogadta, hogy megváltoztatja életét és buzgó gyermeke lesz egyházának. Több hónapi itthon tartózkodása alatt hetenkint gyónt és gyakran áldozott. A gyakori szent áldozás sok kegyelmet, erőt jelentett számára. Elutazása napján még egyszer meggyónt, hogy úgymond — «tiszta lelkiismerettel még egyszer szivembe fogadhassam az én jó Üdvözítőmet, kinek gondjaira biztam családomat és magamat s akit megismertem és megszerettem».

A gyakori áldozás hatása.

Az egyik fővárosi hadikórházban fekszik élethalál között egy katona. Derék vitézünk nemcsak a királynak, de egyúttal az eucharisztikus Jézusnak is katonája. Már régóta napi áldozó. Nagy fájdalmai közepette sírva fakadt örömében, hogy betegágyán is sokszor egyesülhet Urával és hogy a háborúban átélt hosszú és nehéz napok után ez a legnagyobb boldogsága és jutalma. Áldozásait oly nagy hittel és áhitattal végzi, hogy példája a legtöbbet mondó és legjobban ható predikáció társaira.

Telefon-pósta. *Pázmándi.* Egy kissé elmaradtunk értékes cikkei leadásában. Okát tessék abban látni, hogy a háború első hónapjaiban csak 18 oldal volt lapunk terjedelme. *Oltáregyesületek figyelmébe!* A kérvények elbiráltattak, de sok kielégitést nem nyerhetett. Hiszen háború elején jeleztük, hogy az Oltáregyesületek Központja kötelességének ismeri, hogy a háború-okozta rendkívüli és istenes munkákból derekasan vegye ki a részét. 75 ágyas kórházunk most is tele van sebesültekkel. Ez az oltáregyesületek kórháza, ahol a betegek nemcsak testileg gyógyulnak meg, hanem lelkük is sohasem ismert bensőségre tesz szert az Eucharistia gyönyörű szentélye mellett. S mennyi nyomor és szegénységről sirnak a lerombolt és legázolt kárpátokmenti templomok! Az oltáregyesület máris készül nagy munkájára, mely ott reá vár. Az eucharisztikus Úr Jézus irgalmas Szamaritánusa a háborus nyomornak s az oltáregyesület hivatását teljesiti akkor, amikor ebben eszközül szolgál.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

XV. Benedek pápa Őszentsége apostoli áldását küldi az eucharisztikus szövetségnek.

Mikor X. Pius pápa meghalt, fájt a szivünk és árvának éreztük magunkat, mert ő a gyermekek valódi atyja, igazi barátja volt. De ime, kedves tagok, öröm tölti el szivünket, mert az új pápa, XV. Benedek Őszentsége megmutatta, hogy szintén szeret minket. Hiszen ő is földi helyettese annak a jó Jézusnak, aki az Oltáriszentségből annyira gondot visel reánk.

A Szentatya szivét keserű fájdalom szaggatja, mert a keresztények egymást ölik a harctéren. Éjjel-nappal azon fáradozik, hogy a nemzetek békét kössenek és végre megszünjön az a borzasztó vérfürdő, melyben annyi százezer magyar katona drága vére omlik.

S ilyen sok gond és baj között mégis reánk gondol, a magyar eucharisztikus szövetségi tagokra és *szent áldását küldi minden igazgatónak, tagnak és azok hozzátartozóinak*, hogy az édes Jézus szeretetében, a tagsági hűségben, a gyakori szentáldozásban megerősödjünk.

Meg is fogadjuk a Szentatyának, hogy a mi Urunkat és vezérünket, az Úr Jézust, aki itt él az Oltáriszentségben, soha el nem hagyjuk; buzgó, lelkes tagok maradunk a mi szent szövetségünkben és boldog örömmel járulunk, legalább minden vasárnap, a szentáldozáshoz.

Hálaadásul a Szentatya áldásáért, a legközelebbi szentáldozást a *Szentatya szándékára* ajánljuk fel!

Szentséges Atya.

Csejtenthalor József, Esztergomi főpapiházmegyei áldozópap, a hittudományok tudora, a magyar, ifjúsági Eucharisztikus egyesületek általános igazgatója, alázattal Szentséged lábaihoz borulva a papiszent áldásáért esedezik saját maga, minden egyes helyi igazgató, valamint az összes tagok és azok családjai számára.

Róma, 1915. március 1.

Ex audientia Vaticana, die 24. Martii 1915

Benigne annuimus secundum preces

Benedictus PP. XV.

Katonáink istenfélelme.

Eljött a szép május és több virágot talált, mint máskor. Nem épen a földből nőtt ki ez a sok virág, hanem az emberek szivéből. Nézd, mennyi piros vérrózsa — az a sok seb, hős katonáink testén! Rózsák, mert szeretetből szenvedték el a sebeket; szeretetből hazánk iránt, szeretetből irántunk is, mert érettünk harcoltak. Felajánlják ezt a sok vérrózsát a májusi Királynőnek, hiszen mindenkinek ott volt a mellén a Szűzanya érmecskéje, amikor a háborúba vonultak: akárcsak az ő katonái volnának.

Bizony övéi is. Nemcsak Máriás-zászlók alatt mentek a harcba, mint a régi magyar katonák, hanem oly tisztán élnek is, mint egykori hős vitézeink. Mert mikor a magyar katonák régente, pl. Nagy Lajos királyunk idejében más országokban hadakoztak, azoknak az országoknak a tudósai följegyezték róluk, hogy csodálatosan tiszta, szemérmetes életűek voltak. És ez így van most is. Ime, egy-két kis példa arra, hogy mennyire gondolnak katonáink szűz Máriára és mily tisztán őrzik meg lelkűket.

Február 2-án történt Pozsonyban. A jézustársasági atyák templomában nagy ünnepségnek kellett végbemennie. Mikes János szombathelyi püspök úr az urak és középiskolai tanulók Mária-kongregációjába új tagokat készült fölvenni. Természetesen már hetekkel előbb volt meghatározva, hogy kiket vesznek föl. De ime, majdnem az utolsó pillanatokban, egy órával az ünnepség előtt megjelenik a kolostorban egy alezredes és kéri fölvételét a kongregációba. «Csak ma reggel érkeztem meg a csatatérről — úgymond. — Arról értesültem, hogy itt ma tagfölvétel lesz és rögtön elhatároztam, hogy én is belépek a tagok közé. Mikor ugyanis egyik nap a csatatéren csapatommal oly borzasztó golyózáporba kerültem, hogy mindnyájan kénytelenek voltunk a nyirkos földön feküdni, akkor, amint kezemmel a földet túrtam, egyszerre rózsafüzért találtam. Azt hittem, ez azt jelentette, hogy a boldogságos szűz Mária kívánsága, hogy ha élve kerülök haza, valami különöset tegyek az ő tiszteletére. Hála az ő anyai jóságának, megmenekültem. Amint meghallottam, hogy ma ünnepélyes tagfelvétel lesz, mindjárt eszembe jutott: ime, lépj be te is, ezzel különös módon tiszteled a jó égi Anyát.» S egy órával később már szűz Mária kongregációjának a tagja volt.

Egyik főhadnagy nemrég visszatért a harctérről. Nyolc hónapig majdnem folytonosan állott tűzben. Az egész hosszú idő alatt alig hétszer vethette le lábáról a cipőt, különben éjszaka is mindig künn a lövészárokban tartózkodott. «Csak az Isten kegyelme, hogy még csak meg sem hültem — így szólt. — Sőt hálát adok Istennek, hogy a háborúban lehettem. Hiszen még testemnek is használt: az a sok szen-

vedés megerősített; érzem, hogy sok évvel tovább fogok élni. Lelkem pedig még nagyobb hasznát látja annak, hogy háborúban voltam. Jó szent gyónást végeztem, mielőtt bevonultam s amiközben röpködtek körülöttem a golyók, sokszor gondoltam arra, hogy milyen hibákat követtem el gyakrabban az életemben. Több hibáimat föl is jegyeztem magamnak, a háború után odaadom az írást egyik barátomnak, hogy ha visszaesnék azokba, pirongasson meg, hogy mit igértem meg a háború alatt.» Amint hazatért, az első vasárnapon ott térdelt nejével az Úr asztalánál.

Ez a főhadnagy beszélte, hogy katonáink az egész idő alatt nem követnek el bűnt. Oly ártatlanul élnek, hogy szent gyónás nélkül is mindennap meg lehetne őket áldoztatni. Ha mégis itt-ott megtörténik, hogy valaki megfeledkezik magáról, az egész csapat megdöbben s attól tart, hogy Isten megbünteti a meggondolatlant.

Szentmisét szegények hónapokon át nem hallgathatnak. Ha aztán van rá egyszer alkalmuk, boldogok. Ime, egy eset. Egyik galiciai faluban a plébános a szentmiséhez készült vasárnap. Egyszerre fegyvercsörrenés, egy fiatal hadnagy vezetése alatt két katona lép be a sekrestyébe. «Főtisztelendő úr, engem parancsnokom küldött ide kocsival; katonáink ezerszámra állnak néhány kilométerre e helytől; a templomban el nem férnének. Jöjjön velünk, végezzen nekik tábori misét» — mondja a tiszt. — «De, uram — válaszolja a plébános — híveimnek kell miséznem, két szentmisét csak püspökömtől engedélyével szabad mondanom s püspökömhöz nem fordulhatok most.» Ámde a hadnagy nem tágít, könyörögni kezd: «Főtisztelendő úr — így szól — embereink epekednek az imádság és az istentisztelet után. Hónapok óta nem láttak papot az oltárnál. Szánja meg őket! Hadd erősödjön meg a lelkük!» S a jó plébános elgondolja, hogy az anyaszentegyház parancsa szerint ilyen esetben az is elég, ha utólag jelenti a püspökének, hogy két szentmisét végzett. Elvégzi először hiveinek az istentiszteletet, azután kocsira raknak mindent, ami a tábori miséhez szükséges. Megérkeznek a csapathoz, ott öt perc alatt kész az oltár ládákból, mert örömében mindenki segíteni akar. Akkor középen utat nyit a katonaság, köpenyegeket terítenek szőnyeg gyanánt az útra s megkezdődik a szentmise. Sokan könnyeztek örömükben s valamennyien térdenállva, összekulcsolt kezekkel imádkoztak.

Gyermekeim, kövessük a hős katonákat! Szeressük szűz Máriát, kivált e hónapban, amely az ő tiszteletének van szentelve. Őrizzük meg lelkünket tisztán s akkor naponkint áldozhatunk. Becsüljük meg a szentmisét; örüljünk, hogy naponkint vehetünk részt benne. Imádkozzunk, hogy az Úristen adja meg nekünk a békét s addig is óvja és oltalmazza vitéz katonáinkat.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Félórai szentségimádás.

Sokat-sokat kell imádkoznunk, hogy a jó Jézus megkönyörüljön rajtunk és megszüntesse a háborút. Amit eddig tettünk, még mind kevés, mert nagyon sok a rossz ember; ő miattuk van a háború.

A budapesti tagok azért most minden vasárnap szentségimádást tartanak az Örökimádás-templomban. Egyik vasárnap a fiúk, a másikon a leányok. Ketten egyszerre egy félóráig, utánuk megint más kettő. Milyen nagyszerű lenne, ha minden szövetség megpróbálná, ha az egész országban vasárnaponkint ezer és ezer gyermek térdelne az Oltáriszentség előtt és kérné az édes Jézust, hogy ne hagyjon el bennünket szüntesse meg a háborút. A pápa ő szentsége is akarja, hogy ezért sokat imádkozzunk. Aztán itt a *május* hónapja, amikor sok virágot hozunk a boldogságos Szűznek: ez lesz a legillatosabb virág, ha májusban megkezdjük a félórai szentségimádást. Az igazgató bácsi csinál erre egy külön imakönyvet, júniusra készen lesz. Rajta, kedves tagok, úgy mint a pásztorok Betlehemben, imádjuk őt az Oltáriszentségben.

Budapest. A *Leányok eucharisztikus szövetsége* április 18-án népes értekezletet tartott, melyben elhatározták, hogy *pünkösdhétfőn* elzarándolnak Máriabesnyőre a szent Szűz kegyképe elé. Az *Ifjak eucharisztikus szövetsége* pedig — az április 25-én tartott megbeszélése szerint — május 9-én.

Alcsut. Istenem, de szép lehetett, hogy ismét fáradozott veletek kedves új tagok, az angyali jóságú *Erzsébet főhercegnő* ő császári és királyi fensége, mikor saját kezével tűzte az új tagok keblére a szövetségi érmet! Legyen áldott érte a jóságos főhercegnő, ti pedig, kedves kis tagok, legyetek buzgók, kitüntetéstek mindnyájunk öröme és büszkesége. Beke Gyula barátunk gyönyörű levelében meg is igéri, hogy az Úr Jézust nagyon fogják szeretni az alcsuti tagok.

Kispest. Szivesen közölném Jeney Gizella gyönyörű beszámolóját, ha annyi hely lenne. Bizony 200 tag már szép szám! S buzgóságtok, mint leveledből látom, Gizikém, mintaszerű. Hogy a «tésztafélék a katonák számára» sikerültek-e, nagyon szeretném tudni. Tudod, néha én is kíváncsi vagyok, mint az én drága leánytagjaim — mindig. Üdvözöllek benneteket s különösen a jó Held Imre tisztelendő urat.

Királyrév. Két kis tagtársatok nálam járt s örömmel hallottam, hogy nem csüggedt a buzgóságtok. Csak kitartás, gyermekeim! Ölel az igazgató bácsi.

Dénesd-Csölle. A főtisztelendő káplán úr gyönyörű leveléből látom, hogy milyen jók az én csöllei és dénesdi kedvenceim. Bizonyára soknak a papája és rokona van háborúban. Szegények! Nagyon sokszor gondolok reátok. Dénesden nem lehetne több tag? Szeretettel ölellek, gyermekeim és jó szüleiteket üdvözlöm.

Temesvár. (Belvárosi zárda.) Bod Bella beszámolója szerint ez a kis megárvult csoport hű szövetségi fogadalmához! Az árvákat jobban szereti az édes Jézus, ezért csak kitartás! Pá!

Ikervár. Nemrégiben felétek jártam vonaton, ó, mennyire gondoltam reátok, kedves tagok. Örülök, hogy olyan sokan vagytok. Az ismétlőiskolákból majd jó lesz «Ifjak szövetséget» alakítani, ha érdemesek lesznek reá.

FOHÁSZ.

Üdvözlégy ó, hajnalcsillag,
Mária, édesanyánk.
Be sok szomorú nap virrad,
Kérünk, ó, hallgass reánk.

Segíts meg nehéz időkben,
Terítsd ránk palástodat.
Ott messze a fegyver dörren,
Halál-kint, gyászt osztogat.

Ó, segítsed haza őket,
Akiket mi úgy szeretünk,
Magyar hazánkért küzdőket.
Ó, Mária, légy velünk!

Budapest. *Schwerth Mária*
euch. szöv. tag.

Fehérvasárnap a vérmezőn.

Az öreg népfelkelő sohse hitte volna, hogy még ilyen fiatalos tüzek égnek az ereiben. Valóságos harci szomjúság szállotta meg és elkeseredett dühhel gondolt az ellenségre. Nézte a Kárpátok szomorú bérceit és a lelki fájdalom könnye csordult pilláira, ahogy a betörőkre gondolt.

A bánat sokszor csap át gyülölségbe. És az öreg népfelkelő lelkét is gyülölség töltötte el, ahogy a szomorú bérceket nézte. Gyülölség az

ellenség iránt — a Kárpátokat tipró, hazánkat rontó, magyar vérre szomjas ellenség iránt.

A szeme fellobogott.

— Ha ellenségre találunk, — szólt hátra a kis őrjáratnak, — nincs kegyelem, nincsen irgalom. Jaj annak, aki ide merészkedik a hazai tölgyek közé, le kell lőni, mint a kutyát.

A katonák intettek. Szomorú komorsággal szegeződtek előre a fegyverek a susogó tölgyek között.

— Megállj!

A népfelkelő vezényelt. Rekedten, de szinte ujjongva sikoltott a hangja és szive keserűsége, emésztő gyülölete bent égett ebben a vezényszóban.

Megrettent orosz csapatocska állt szemközt.

A népfelkelőnek égett a szeme. A dühtől reszketett keze, ahogy emelte fegyverét és tekintetének elkeseredett lobogásában benne égett a kis orosz csapat halálos itélete.

Azok megdermedve álltak. A másik pillanatban már földön hevertek a fegyverek és fehér kendő lebegett a muszkák kezében.

— Kegyelem? — nevetett fel gúnyosan a népfelkelő. — Kegyelem kellene? Kegyelem a kiontott magyar vérért? Kegyelem a megcsúfolt Kárpátokért? Kegyelem?! — dörgött a hangja és izzó szenvedéllyel emelkedett teste, mint a prédára ugró nemes vadé. Nincsen itt kegyelem, vesszetek kutyák!

Célzott. De még nem sült el a fegyver. Várt, amíg nem reszket a keze, mert találni akart, biztosan találni, az orosz szivén fusson át a golyó.

A többi katona is célzott. Csak a csapatvezető lövésére vártak.

De a lövés még késett.

És az öreg népfelkelő nézte a célba vett oroszt. Öreges ember volt, szakasztott, mint ő. Családapának látszott a munkában roskadt testtartásán, szemének könnyező félelmén, amelyikbe bele volt írva az otthon hagyott kicsikékért gyötrő aggodalom, a nyakában függő medaliónon, amelyikben bizonyosan ártatlan arcocska mosolyog.

És a népfelkelő szive fölött megmozdult valami. Egy hazai levél, a kis lánya kezeirása.

«Apukám drága, fehérvasárnap leszek első áldozó. És akkor fehér lesz a szivem és szeretni fogok mindenkit. Még az ellenségek kicsi gyermekeit is, akik szintén első áldozók és szeretnek engem és velem imádkoznak. És fogok imádkozni, hogy a jó Isten őrizze meg az ő apukájukat is. Édes apám drága, úgy-e jól teszem? Mert fehérvasárnap csak szeretni szabad...»

És a katona szivébe beleszállt valami gondolat. Hogy igaz, ép ma van fehérvasárnap, amikor csak szeretni szabad. Talán ép most imádkozik kis leánya a fehérvasárnapi gyerekek apukáiért és talán ezeknek a szomorú, fáradt muszka katonáknak is van fehérvasárnapi kicsi gyerekük...

Könny futott szemébe és leengedte a fegyvert:

«Ne imádkozzon hiába Jucika...» Akkor csendesen szólt hátra:

— Nem bántjuk őket, megkegyelmezünk. A napsugár pedig bevilágított a szomorú tölgyek közé. Fehéren izzott az ágakon vissza mosolyogva a kegyelmezők és megkegyelmezettek enyhült arcára.

Szakasztott olyan volt az a napsugár, mint a békéért imádkozó fehérvasárnapi gyermekek boldog mosolygása. *Blaskó Mária.*

A pestujhelyi eucharisztikus szövetségről.

Megalakulás. A pestujhelyi római katholikus polgári leányiskolában 1915. február 14-én alakult meg ez a kedves Eucharisztikus Gyermekszövetség, melynek mi buzgó tagjai akarunk lenni.

Szövetségünk 71 tagból áll, polgári és elemistákkal vegyesen, akikkel együtt a polgári iskolában gyülekeztünk az említett napon s innen párosával a mi kis kápolnánkba mentünk. Az ünnepélyt a «Porba hullok Uram» cimű gyönyörű énekkel kezdtük meg, melynek elhangzása után a tisztelendő úr gyönyörű megható beszédet intézett hozzánk. Ezután dobogó szívvel térdeltünk az oltár elé s a tisztelendő úr mindegyikünknek feltüzte azt a szép érmecskét. Most már mi is tagok voltunk s ünnepélyesen mondtuk el a felajánló imát a kis ujságból. Miután ez is megtörtént, az Oltáriszentséggel kapott áldással megerősítve hálát adtunk a jó Istennek s örömtől sugárzó arccal tértünk haza.

Első gyülésünk. Február 14-én alakult meg a mi szövetségünk és február 28-án tartottuk az első gyülést, melyet választásra hívtunk össze.

A gyülést beszéd előzte meg, melyben a főtisztelendő úr a szentáldozáshoz megkívántató előkészületről és hálaadásról szólt. Azután megkezdődött a szavazás, melynek eredménye a következő:

Az igazgató természetesen a mi jó főtisztelendő urunk: Vedres Béla

Elnöknő: Török Eugenia k. a., a IV. polgári osztály főnöknője.

Alelnöknő: Keresztény Margit k. a. elemi iskolai tanítónő.

Jegyző: Borsányi Mária IV. polgári oszt. tanuló.

Aljegyző: Skoday Gabriella IV. polgári oszt. tanuló.

Tanácsos a polgáristáknál: Nagy Irén IV. polg. oszt. tanuló, az elemistáknál: Lamp Cecilia VI. oszt. tanuló s azoknál, akik Pestre járnak iskolába: Revus Jóska III. reáliskolai tanuló. *Borsányi Mária*, IV. polg.

Röptében a nagyvilág körül.

Szentek szigete.

A szép jelző Irországé. Az ir nép VIII. Henrik idejétől rettenetes sok üldöztetésnek és nélkülözésnek volt kitéve az angolok részéről úgy vallási, mint polgári tekintetben. De a sok üldöztetés dacára sem tudott az anglikanizmus tért nyerni és hódítani. Az ir nép hű maradt Krisztus egyházához. Ma is Nagy-Britannia területén Irországban találunk legmélyebb katholikus hitéletet. Szépen buzgólkodik a «férfiak apostolsága», melynek célja a gyakori szent áldozást a férfivilágban gyakorlativá, otthonossá tenni. Az irek jól tudják, hol kell keresnünk életet, erőt, kegyelmet, vigasztalást. Az «apostolság» tagjai havonta legalább egyszer áldoznak. Ma Irországban a férfiak nagy tömege, legyenek intelligensek vagy munkások, keresi föl naponta az Úr oltárát és mint egy pap írja, ki huzamosabb időn át ott tartózkodott, egyenesen szégyen, ha valaki magát kivonja. Irország a dicséretes példa, mire képes a tevékeny hit. Méltó a «Szentek szigete» elnevezésre. Hazánk jelzője még szebb: Mária országa. Az Oltáregyesületek, eucharisztikus gyermekszövetség, kongregációk, ájtatos társulatok nálunk is sokat eredményeztek, de még nagyobb volna az Úr Jézus öröme, ha főleg a gyermekek és nők körében tapasztalható örvendetes és épületes buzgóság minél több férfit is hozna az Úr oltárához.

Irország fiai hithűségének köszönheti boldogulását; a magyar nemzet jövője is fiai hithűségén nyugszik. Az irek hithűsége gyakori szent áldozásaik gyümölcse. E téren az okos és tapintatos apostolkodásban sok öröme volna az Urnak. Buzduljunk és cselekedjünk. *Dr. W. P.*

«Örökimádás-templom» a világháború és a meggyilkolt trónörökös pár emlékére. A világháború és a meggyilkolt trónörökös pár emlékére a gyilkosság szinhelyén, *Sarajevoban* maradandó emléket, Örökimádástemplomot fognak építeni. Folytonos engesztelés és imádás tömjénfüstje fog a gondviselő Isten szine elé szállni azért a sok vérért, szenvedésért,

nyomorért, milliók haláláért és pusztulásáért, mit emberi gonoszság, bűn és romlottság zúdított az emberiségre. Ahol orgyilkosok égbekiáltó elvetemültsége a monarchia trónörökösét nejével együtt gonoszul meggyilkolta és megindítója lett a világháború kimondhatatlan borzalmasságának, ott áhitatos lelkek, tiszta szivek, megtérő Magdolnák fogják a legméltóságosabb Oltáriszentséget imádni és engesztelni az emberi természet szörnyű eltévelyedéséért. Az egész társadalom, az összemberiség felelős azokért a gonoszságokért, amelyekkel egyes tagjai a világot vérmezővé változtatták, ahol épen az ártatlanok vére patakzott leginkább.

A monumentális templomemlék közadakozásból fog létesülni és hirdetője lesz az emberiség történelmének legvéresebb korszakának, melyben csakis az Isten-hit és vallásos erő mentette meg a nemzeteket a végpusztulástól. A templom megvalósításával Bory Jenő művészt bizták meg, ki mint népfelkelőhadnagy szolgál a háború kezdette óta a déli harctéren. Terveit az illetékes helyen nagyörömmel fogadták.

Háborús feltámadás. Az «Örökimádás-templom» feltámadási ünnepélye katonai pompával ment végbe. De nem az a régi, lármás katonai pompa, hanem csupa bensőség, imádás, hódolat dobogott a csukaszürke zubbonyok alatt. A mennyezetet sebesültek vitték, ugyancsak ők ügyettek a templomi rendre. Katonai zenekar kisérte a legméltóságosabb Oltáriszentséget kis diadalútjában. Nem maradt szem szárazon a nagy embertömegben, mely a templomot és környékét megszállotta. Istenem mit csinálnak a mi derék katonáink a harctéren? Talán épen most arat köztük legjobban a halál kaszája.

S hő fohászok szálltak a Legszentebb felé, ki egyedüli vigaszunk és erősítőnk. Ha mindentől is megfoszt a háború: szeretteinktől, az életfenntartás eszközeitől, de az Úr Jézustól nem képes minket elszakítani. Sőt ezerszerte jobban hozzásimulunk, mert egyedül tőle várhatjuk vigasztalan helyzetünk fordulatát.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (IV. közlemény.)

A székesfehérvári Oltáregyesület is működik a háború szenvedésének enyhítése terén.

Oltáregyesületünk elnöke, Szőgyény-M. Julia, mint a helybeli Vöröskereszt-Egylet hölgybizottsága s fehérneműosztályának fáradhatatlan vezetője, továbbá a választmányi tagok, a terjesztőnők s általában az egylet tagjainak legnagyobb része mint ápolónő vagy a kórházi konyhákban mint felügyelőnő odaadó buzgósággal működik, vagy pedig a fehérnemű-

osztályban van elfoglalva. Egyletünk — hála Szuborics Jenő prelátus-kanonok igazgató urunk nagylelkűségének — 150 koronát ajánlott föl a helybeli Vöröskereszt-Egylet céljaira s 50 koronáért imakönyveket szerzett be, melyeket hölgyeink a sebesült katonák között osztanak szét, ahol e kedves ajándékot mindig a legnagyobb örömmel fogadják. Mondanunk sem kell, hogy mindezen ténykedés mellett nem felejtkeznek meg tagjaink az Oltáregyesület legelső magasztos céljáról sem, ápoltjaik lelki szükségleteiről gondoskodnak, gyónásaik-, szentáldozásaikról, valamint arról is, hogy minél több szentmisében lehessen részük, egyszóval megtesznek mindent, ami derék katonáink vallásos életére jótékony hatást gyakorolhat.

A szekszárdi Oltáregyesület mult évi működésének kimutatásában már rövidesen jelezve van, hogy milyen módon vett részt egyletünk a háború szenvedéseinek enyhítésében. Kiegészítésül közlöm, hogy Oltáregyesületünk gondoskodott róla, hogy karácsonykor összes sebesülteink, akik a helybeli Vöröskereszt-kórházban ápoltatnak, elvégezték a karácsonyi szentgyónást és szentáldozást. Karácsony első napján szentmise és prédikáció is volt a legnagyobb kórteremben, hol az Oltáregyesület szerelte föl az oltárt.

Karácsonykor gyüjtést indított az Oltáregyesület igen szép eredménnyel és 500 katonát ajándékozott meg karácsonyi szeretetadománnyal s ismételve osztott ki uzsonnát s cigarettát a beteg katonák között. Sok száz imafüzetet, rózsafüzért, érmet osztottunk ki a sebesültek között s most is állandóan folytatjuk. Vallásos folyóiratokat és az Uj Lapot is küldjük a kórházakba.

Nagy szükség lenne azonban még katholikus folyóiratokra és füzetekre, túlságos sok a selejtes olvasmány a kórházakban.

A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya április 13-án tartotta havi értekezletét. Jelen voltak: özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnökasszony, Marie de Jerusalem zárdaelnöknő, Kiss Aladárné alelnöknő, özv. Heinrich Ferencné, özv. báró Vécsey Józsefné, báró Vécsey Eszter, Bruzer Mihályné és Felmajer Vilma választmányi tagok.

Az értekezletet Kánter Károly igazgató vezette. A jegyzőkönyv és a pénztári napló bemutatása után az igazgató ismételten kifejezést ád az Oltáregyesület gyászának *Pálffy* grófné halála felett. Kegyeletes szavakkal emlékezik meg az igazgató Medits lazarista atya haláláról. Mindketten eucharisztikus lelkek voltak és mintaképek gyanánt tündökölnek előttünk. A kegyelmes elnökasszony kéri a választmányt, hogy jelenjen meg 17-én a nővédelmi egyesület gyűlésén, mely Pálffy grófné emlékének szól. A *hercegprimás* őeminenciája melegen ajánlotta az Útmutatót az egyházmegyei papságnak s máris sűrűen történnek rendelések. *Majláth* püspök is válaszolt az Útmutató megküldésére és kijelenti, hogy az országos igazgatóval

meg fogja beszélni ama módozatot, amely az erdélyi Oltáregyesületeket a budapesti központhoz fűzhetné.

Az igazgató jelzi, hogy lassanlassan meg fogjuk küldeni az egyesületi *okmányt* minden plébániának, ahol Oltáregyesület van.

Az igazgató ismételten kiemeli a besztercebányai egyházmegyei oltáregyesületi igazgató, *dr. Császik István* kiváló buzgalmát. Az ő igazgatósága alatt a besztercebányai Oltáregyesületben a tagok száma 600-ról 7000-re emelkedett. Az *Örökimádás* folyóiratra is szorgalmasan szerzi az előfizetőket.

Az igazgató felhívja a figyelmet azokra a nehéz kötelességekre, melyek várnak az Oltáregyesületre a felvidéken, illetve a kárpáti harcok szinterén elpusztított templomok felsegélyezése terén.

Értésére adja a választmánynak, hogy a római anyaoltáregyesület a Szentatyánál volt, hogy átnyujtsa azokat az ajándékokat, amelyek az Oltáregyesületektől számára érkeztek. Ugyancsak nemrégen volt az anyaoltáregyesületbeli kiállítása. Érdekes megjegyezni, hogy a «Corpus Domini» templomában Rómában, mely a gyakori áldozás egyik főemporiuma, az elmult évben 38.000 szentáldozás volt, míg a budapesti Örökimádás-templomban 80.000.

Továbbá jelenti az igazgató, hogy az oltáregyesületi számadások fölmentek a megyés főpásztorhoz.

Ezeknek kapcsán ráterelődött a figyelem azon tekintélyes összegekre, amelyeket a kegyelmes elnökasszony, *özv. Pallavicini Edéné* őrgrófné személyesen gyüjtött a templom belső berendezésére. Kétségtelen, hogy az Örökimádás-templom megalkotása és pompás belső berendezése az elnökasszony nélkül el sem képzelhető. Az igazgató siet is ezen elévülhetetlen érdemeket hangsúlyozni. Nem érdektelen annak konstatálása, hogy a gyüjtésekből egy fillér sem ment a zárdára, hanem kizárólag a templomra és az Oltáregyesület palotájára. A zárda megépítését az elnökasszony megboldogult édesanyjának nagylelkűsége tette lehetségessé.

Az igazgató felolvas egyet-mást a Bolletinóból és a müncheni oltáregyleti közlönyből. Majd jelenti, hogy az oltáregyesületi kérvények elbiráltattak. Kérvény ugyanannyi jött, mint a mult évben. Természetes, hogy a háborúra való tekintettel csak kismértékben elégíthetők ki, mert hiszen az Oltáregyesület központjának sokat kellett a haza oltárára áldozni, katonáknak dolgozni és a 75 ágyas nagy kórház fenntartása minden hazai Oltáregyesületnek érdeme, mikor tagdíjaival a központot támogatta.

A kiállítás — természetesen a viszonyoknak megfelelő kis méretben — július elején lesz.

A gazdag tárgyú értekezlet imával ért véget.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

IRODALOM

A háború lelke. Prohászka Ottokár dr. püspök. Ára 4 korona. A háború óriási irodalmat termel, átjárja a sziveket, elméket; hatalmába keríti a tudományt, irodalmat. «A háború lelke» kétségkívül a legkiválóbb terméke a háborús irodalomnak. Prohászka nem szereti a háborút, nem lelkesedik érte, sőt mint kulturember iszonyodik tőle, de nálánál senki sem érzi jobban a háború nagy hivatását az emberiség történetében. Az etika, a kereszténység, a hazafiasság és szív és értelem olyan magaslatairól nézi a háborút, hogy az olvasó lelkét megnyugtató gyönyörűséggel tölti el a szerető isteni gondviselés iránt, mely a legnagyobb szenvedéseken át is felénk mosolyog.

S nézi a háborút Prohászka püspöknek sajátos intuitió és genialitás reflektoraival.

Az «Élet» folyóirat előfizetői örvendhetnek, hogy 70 fillér ellenében a háború ezen legértékesebb termékéhez juthattak.

Sekrestyések és harangozók vezérkönyve. Irta: *Pogonyi* Bernát balatoni róm. kath. lelkész. Kiadja: *Rétay* Kálmán plébános, az «Egri Népkönyvtár» szerkesztője. *Második, bővített kiadás.* Az egri főegyházmegyei hatóság engedélyével. Ára amatőrkötésben 1 kor. 40 fillér.

Pogonyi Bernát balatoni lelkész ezen cím alatt egy nagyon hasznos vezérkönyvet írt a buzgó sekrestyések és harangozók számára, mely őket főkép a komplikáltabb ceremoniákra, de általán egész évi teendőikre nézve is útbaigazítja. E gyakorlati irányú, egyszerű népies nyelvezettel, ügyes beosztással írt könyvecske egyrészt fölmenti a lelkipásztort a folytonos magyarázgatások és útbaigazítások terhétől, másrészt az egyházfi tájékozatlansága vagy épen tudatlanságából eredő zavaroknak is elejét veszi, melyek tudvalevőleg sem az isteni tiszteletnél annyira kívánatos harmóniának emelésére, sem az ájtatoskodó hivek épülésére nem szolgálnak. *A lelkipásztoroknak, kántortanítóknak,* kik a minisztránsok betanításánál szintén fölhasználhatják, továbbá a *sekrestyések- és harangozóknak,* úgyszintén *a templomgondnokok és kurátoroknak* tett a kiadó üdvös szolgáltot, midőn e hézagpótló vezérkönyvnek — melynek első kiadása rövid idő alatt teljesen elfogyott — újból való kiadására vállalkozott. Szerző egészen átdolgozta s a beérkezett észrevételek fölhasználásával tetemesen bővítette e munkáját, mely *szent Guidó,* a sekrestyések és harangozók patronusának szépen sikerült képével díszítve hagyta el a sajtót. A könyv négy főrészre oszlik. I. A szentmise. II. Ünnepi teendők. III. Szolgálat a szentségek kiszolgáltatásakor. IV. Különfélék. Mikor kell harangozni? Direktorium. Ostyasütés. Egyházi ru-

hák mosása. Tisztogatás. A harangozó a templomban és a magánéletben. Gyakori latin szavak magyarázata. *Megrendelhető 1 kor. 40 fillér árban Rétay* Kálmán plébános cimén *Miskolczon.* A nm. püspöki kar legtöbb tagja engedélyezte, hogy a szegényebb javadalmazású helyeken a templom pénztárából is beszerezhető.

Bernardinus. A kath. egyházi szónoklat szolgálatában. Szerkesztik: *P. Hedly Jeromos, P. Trepán Leonárd és P. Zadrovecz István.* Megjelenik havonkint Kolozsvárott (szent Ferencrendi zárda). Ára 8 korona.

Szent Gellért ifjúsági pasztorációs folyóirat, *Strommer Viktorin dr.* sz. Benedek-rendi pannonhalmi főiskolai tanár szerkesztésében. Előfizetési ára egész évre 8 korona. Ifjúsági beszédeket, pasztorációs cikkeket és irodalmi rovatot tartalmaz. Nevelőknek rendkívül értékes segédforrás.

Mária-Kongregáció. Hitbuzgalmi képes havi folyóirat. Szerkeszti *Bangha Béla S. J.* (Megjelen havonként egyszer.) Előfizetési ára: tömegesen rendelve (20 példány) egy évfolyam 1 korona, külön rendelve 2 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Mária-utca 25.

Egyházi Közlöny. Szerkeszti: *Gerely József.* Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Eszterházi-utca 19. sz. Megjelenik hetenkint. Különösen a papság kedvenc lapja. Előfizetési ára egész évre 12 korona.

XV. Benedek Pápa Apostoli Körlevele az összes katholikusokhoz megjelent külön füzetkében és magyarul. A csinos füzetet a Religio szerkesztősége adta ki és a kiadáshoz következő magyarázatot fűzi:

Ezt az apostoli körlevelet, sokak kivánságára gróf Mailáth Gusztáv erdélyi püspök engedelmével az ő egyházmegyei körleveléből átvettem és «Religio» cimű folyóiratomban közöltem. Innen készült ez a külön lenyomat. Egy példány ára egyenkint 30 fillér, 10 példánytól kezdve példányonkint 25 fillér, 100-tól kezdve 20 fillér. A megrendelést ily cimen tessék tenni: dr. Kiss János, egyetemi tanár Budapest, IX., Mátyás-utca 18. sz.

Most jelent meg és Buzárovits Gusztáv könyvkereskedésében Esztergomban kapható: **A megfeszített üdvösség.** Korszerű beszédek Krisztus igaz egyházáról s a valódi hazaszeretetről. Irta: Vanek Ferenc budweisi e. m. esp. plébános. Fordította: P. Tomsa Ambrus ferences áldozópap. Ára 1 korona. E hat beszédből álló beszédsorozatnak tartalma: 1. A látható egyház és a hitetlenség. 2. Az apostoli egyház és az álhaladás. 3. A katholikus egyház és a nemzeti egyházak. 4. Az egységes egyház és a hitszakadás. 5. A szent egyház és a hitközönyösség. 6. Az egyedül üdvözítő egyház és a vallási türelmesség. Az összes beszédek a hazaszeretettel — mint egy piros fonállal — át és át vannak szőve, itatva s alkalmazhatók az egyházi év minden szakában. E beszédek eredeti nyelvükben, egymásután több kiadást értek. A hívek, sebesültjeink, lelkiolvasmányul is használhatják.

A háborús idők imakönyve. *Pázmány Péter* nyomán. Összeállította és kiadta: a Szent-István-Társulat. A háború nagy megpróbáltatásai közelebb viszik a hívő lelkeket Istenhez s ezt a közeledést kívánja előmozdítani a Szent-István-Társulat fenti cím alatt kiadott könyvével, amely a lánglelkű primás Pázmány Péter gyönyörű imáit tartalmazza, kibővítve számos aktuális imával és elmélkedéssel. A könyv ára csinos vászonkötésben 1 K. Gyémántkiadás: elegáns bőrkötésben (320 lap) 2 K. Megrendelhető: Szent-István-Társulat könyvkereskedésében Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2.

elhunyt tagtól 1.48 K, Salgó Erzsi 50 f, O.-E. tagoktól: Kohl Anna 1 K, Vincze Mária 1 K, Dessinger Anna 60 f, Ács Erzsébet 50 f, Bohling Anna 50 f, Schuss Anna 40 f, Tósity Erzsébet 40 f, Kétl Katalin 30 f, Konrad Anna 30 f, Szabados Mária 30 f, Brydzinski József 3 K, Brydzinski Józsefné 2 K, Onmacht Anna 2 K, özv. Szeidler Jánosné 1 K, Bucsek Elisabeth 1 K, Turszky Irma 2 K, Perger Stefánia 2 K, Kanitz Józsefné 3 K, Lábánovich Anna 3 K, Stankovits Ferencné 60 f, Polcz Anna 40 f, Zachár Mátyásné 40 f, dr. Cseley Józsefné 10 K, Rusz Ferencné 4 K, özv. Stipek Pálné 6 K, özv. Nejtek Józsefné 4 K, Scheiling Ferencné 3 K, Scheiling, Holup Mária 24 f, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: 19.24 K, Csere Mihály 6 K, Dominek Sándorné 50 f, Krajcsik Mária 2 K, Tomka Paula 6 K, Spisits Erzsébet 3 K, Szabó Mária 2 K, Antonovich János 1 K, Weigand Teréz 4 K, Weigand Kázmérné 4 K, Szűz Istvánné 2 K, özv. Steinkugler Edéné 1 K Barna Lászlóné 1 K, Bosnyák Erzsébet 1 K, Vaszkó Gizella 5 K, a kassai egyh. területén O.-E. tagságdíj 75 K, Szegoretz Mária 1 K, O.-E. tagoktól 19.08 K, Bárdy Istvánné 2 K, Radnay Jánosné 2 K, Takács Róza 2 K, Radnay Magda 40 f, Radnay Gizella 1 K, Radnay Erzsébet 1 K, özv. Stromszky Lajosné 2 K, Stromszky Matild 2 K, Fekete Eszter 2 K, Hadházy Erzsébet 1 K, Holly Karolina 1 K, Kóczián Lászlóné 2 K, Pávlik Anna 2 K, Köpeczi Margit 1 K, Németh Teréz 5 K, Bellágh Istvánné 6 K, O.-E. tagoktól 3.40 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: özv. Áldásy Antalné 4 K, dr. Germann Istvánné 4 K, özv. Slávek Józsefné 2 K, Keller Antalné 4 K, Bobula Sándorné 4 K, özv. Melcher Mátyásné 1 K, Dragon Jánosné 1 K, özv. Schmied Lászlóné 2 K, Gebel Luiza 1 K, Fechermanek Katalin 24 f, Koller Raimundné 4 K, Szlancsik Lucia 2 K, Kozák Antalné 2 K, özv. Szatmári Józsefné 2 K, O.-E. tagoktól 11.80 K, Kohányi Miklós 1 K, Kohányi János 2 K, Kohányi Jánosné 2 K, Miszoglad Anna 1 K, Miszoglad Emilia 2 K, Góat Rozália 40 f, Holló Györgyné 2 K, Szallár Józsefné 1 K, Szolgovits Irma 2 K, Eperjesi Ferencné 1 K, Erőss Károly 2 K, Janovics Matild 5 K, Janovics Mária 2 K, özv. Demeter Sándorné 2 K, Német Irén 1 K, Kovács Sándorné 1 K, Juhasz Mari 1 K, Ferencz Anna 2 K, Bordigan Teréz 40 f, komáromi férfiak oltáregyesülete 15 K, Fries Gertrud 1 K, Truckenbrod Apollonia 1 K, Pichlmayer Albert 1 K, Eberling Józsefné terjesztőnő által: Pinsker Sarolta 2 K, Pinsker Augusta 2 K, Ginther Hermin 2 K, Tihanyi Laura 2 K, Pardanyi Emilné 2 K, Eberling Józsefné 4 K, Eberling József 2 K, Rejtő Sándorné 4 K, Egyén Jolán 2 K, Kegl Gizella terjesztőnő által: özv. Sustrovits Antalné 2 K, Kelemen Antalné 3 K, Weidinger Györgyné 4 K, özv. Jung Mihályné 3 K, Gudeincz Anna 3 K, Winger Ilona 6 K, Minge Laura 2 K, Kégl Gizella 2 K, Czigler Rozina 1 K, Tollvizer Mária 4 K, Kosa Lászlóné 2 K, Steinbauer Mihályné 20 f, Dekleva Adél 2.20 K, Haasz Józsefné 4 K, dr. Haasz Aladár 2 K, Haasz Emilia 10 K, Jäger Borbála által o.-egyleti tagoktól 430 K, o.-egyleti tagoktól 4.34 K, o. egyleti tagoktól 30 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által: Czuczay Józsefné 2 K, Pikarszky Luiza 4 K, Pikarszky Jeremiás 4 K, özv. Branyiczky Istvánné 2 K, Branyitzky Margit 1 K, Branyitzky Anna 1 K, Missik Anna 1 K, Czinger Mihályné 2 K, özv. Ékessy Mátyásné 4 K, budajenői o.-egyleti tagoktól 12.24 K, Zsiga Andrásné 1 K, A Gellért O. E. tagok 26.60 K, Bencsik Erzsébet 30 f, dr. Bolvára Illés 4 K, Bolváry Illésné 4 K, Krczmrcz Irma 4 K, Valkó András 1 K, Mayer Julia 1 K, Néveri Mária 2 K, Hor-

váth Ilona 4 K, Vincze Mária 1 K, Csekó Gábor igazg. az egri főegyházm. tagoktól 600 K, O.-E. tagoktól 30 K, Weiss Berta 1 K, Nejedly Vincéné 1 K, Horánszky Ferencné 4 K, Dömötör Marianne 2 K, özv. Érczhegyi Ferencné 2 K, Nagy Rozália 1 K, O.-E. tagoktól 25.76 K, Konászky Mária 50 f, özv. Richter Nándorné 1 K, Rainer János 10 K, Szentirmay Irma 5 K, Lichteneckert Teréz 4 K, Práda Vilma 2 K, Uhlmann Anna 50 f, Vertik Józsefné 50 f, Kuzmits Johanna 1 K, Balog Margit 1 K, Manzák Ferencné 2 K, Szabó Józsefné 1 K, Simon János 1 K, Simon Jánosné 1 K, Hitterin Mária 1 K, Márton Gáborné 2 K, Kármann Mária 1 K, Fejös Apola 1 K, Kármann Julianna 50 f, Bodocs Mária 40 f, ft. Molnár Béla pléb. úr által: O.-E. tagoktól 40.08 K, O.-E. tagoktól 20.40 K, ft. Klacsonscky József úr által: O.-E. tagok 132.82 K, Schultzenberger Irma és Ilona 4 K,

1915 januárban befoly adományok: Szappanos Matild 1 K, Szakács Róza 1 K, Csúra Terézia 1 K, Bódi János 2 K, Szikora Sándorné 1 K, Csákány Julis 60 f, özv Márczy 3 K, özv. Funk Antalné 2 K, Czakó Rozália 2 K, Mihálka Jánosné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Csajkás Mihályné 1 K, Zwickl Jozefa 2 K, Itali Juliska 3 K, özv. Török Imréné 24 f, özv. Rözer Miklósné 24 f, Répászky Margit 24 f, Hochstein Györgyné 1 K, Pájer Istvánné 2 K, Kantarik Krisztina 2 K, Bohácsik Mariska 1.24 K, Lebengut Ferencné 2 K, Kleineisel Jánosné 1 K, Veszely Vincéné 2.40 K, özv. Weisz Gyuláné 2 K, Fischer Anna 40 f, Fischer Aranka 40 f, Garay Stefánia 40 f, gróf Zelénszky Róbertné 5 K, Rothen Alajosné és családja 4 K, bucsai O.-E. tagoktól 20.48 K, Nagy Péter 1 K, Burdet Eugénia 2 K, Kocsi Anna 1.40 K, özv. Finta Imréné 1 K, Fellner Károly 6 K, Fellner Károlyné 6 K, Stiassni Szilveszterné 2 K, Frkán Anna 2 K, Prohászka Istvánné 1 K, Hausler Márton 2 K, Mihálik Jánosné 2 K, Gödölle Emma 1 K, Letovics Alajos 60 f, Letovics Alajosné 60 f, Csiffary Teréz 4 K, Binder Rezső 2 K, Kind Teréz 2 K, Zakariás Kálmán 50 f, Zakariás Kálmánné 50 f, Bolváry Gézáné 1 K, Herz Anna 1 K, Czinkel Erzsébet 40 f, Marutykó Klára 1 K, Gregoreta Mária 1 K, Hanak Antal és neje 4 K, Matykó Karolin 1 K, Illés József 1 K, Győri Lászlóné 1 K, Hufnagl Emma 1 K, Metzler Jánosné 1 K, Soszenszki Jánosné 1 K, Pataki Ferencné 1 K, Pataki Ferenc 1 K, Takács Borbála 2 K, Truzsics Erzsébet 2 K, Rozmann Jánosné 1 K, Rozmann János 1 K, Jancsik Stefánia 80 f, Kraemer Géza és neje 20 K, özv. Katuza Albertné 24 f, Vidats Dezsőné 3 K, Szegh Erzsébet 2 K, gróf Török Hermina 4 K, Kopácsi József 20 f, Nagy Anna 2 K, Posch Borbála 2 K, Forián Aloys 2 K, Lipp Karolina 2 K, Sebestyén Mária 2 K, Korpecs Anna 2 K, Viszenpart Aloysia 2 K, Dér Teréz 1.20 K, Schuller Teréz 2 K, Korpits Anasztázia 4 K, Wurzinger Mária 2 K, Pap Józsefné 1 K, Nagy Mária 40 f, Bacsa Erzsi 40 f, Fábián Teréz 40 f, Fábián Erzsi 40 f, Kováts Ferencné 2 K, Lukics Anna 2 K, Feitl Aloyzia 2 K, Veisz Teréz 2 K, Mátus Appolonia 2 K, özv. Vécsey Józsefné bárónő 4 K, báró Vécsey Ester 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 40 K, herceg Hohenlohe Klodvigné 20 K, özv. gróf Hadik Béláné 40 K, Hegyessy Flóra 20 K, Ghyczy Ida 10 K, Madaras Józsefné 10 K, Tihanyi Béláné terjesztőnő által: báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, Tihanyi Béláné 10 K, Moravecz Ignácné 4 K, Kántor Erzsi 2 K, Kántor Vilma 2 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: Hofbauer Erzsébet 2 K, Kakucsy Györgyné 4 K, Groschl Károlyné 2 K, özv. Felbermayer Nándorné 2 K, Blaskovics Ida terjesztőnő által: Kokovay Ilona 2 K, Blaskovics Irma 2 K, Blaskovics Ida 5 K, Tausch Hermin terjesztőnő által: Gyorgyevics Amália 1 K, Ollinger Antalné 2 K, Gyimonyi Józsefné 2 K, özv. Simay Jánosné 4 K, Szelke Árpádné 5 K, Igersics Gizella 2 K, Sechász Józsefné 2 K, Karcz Ferencné 2 K, Kolla Éva 2 K, Tausch Hermin 2 K, Salamon Malvin 1 K, Szilágyi Lajosné terjesztőnő által: Tretter György 2 K, Tretter Györgyné 2 K, Tretter Magdolna 6 K, özv. Tarszinger Józsefné 3 K, Tarszinger Ferenc 2 K, Visnovszky Mátyásné 1 K, Fremmel Borbála 1 K, Szilágyi Lajosné 2 K, Szilágyi Lajos 2 K, Belény Györgyné 5 K, Váró Ferencné 2 K, Loewell Matild terjesztőnő által: dr. Kanits Kálmánné 4 K, Kanits Teréz 2 K, Ezsöly Józsefné 1 K, Skopecz Gusztáv 40 f, Csapp Valéria 5 K, Skopecz Gusztávné 5 K, Pekker Istvánné 4 K, Vacula Jánosné 1 K, Horváth Károly 1 K, Gersits Józsefné 80 f, Bohán Mária 60 f, Miss Bartel 10 K, özv. örgróf Pallavicini Edéné 40 K.

1915. januárban befolyt adományok. Skopecz Mária 40 fill., Miskó Józsefné terjesztőnő által: Seifert Jenő 1 K, Seifert Dezső 1 K, Albrecht Mária 2 K, Elias Cecilia 2 K, Tonhauser Mária 3 K, Labos József 1 K, Kovzenszky Antal 4 K, Koozenszky Antalné 4 K, Hack Mária 1 K, id. Gábon Józsefné 5 K, Callicaris Ferenc 2 K, Vágó János 5 K, Liss L.-né 5 K, Beelusek Jánosné 2 K, Hauk Anna 1 K, özv. Zimmermann Tamásné 1 K, Vormündl Ferenc 1 K, özv. Németh Emma 2 K, Zelencsik A. 2 K, Jachneck Mária 2 K, Sauer József 1 K, Szauer A. 1 K, özv. Giefing Istvánné 4 K, Pelczer Gyula 2 K, Pelczer Gyuláne 2 K, Hanny Károlyné 2 K, Hanny Károly 2 K, Pálházy Józsefné 4 K, Andresz Katalin 2 K, Andresz Anna 1 K, Posztoszky Ignác 1 K, Giersch Gyuláné 2 K, Griem Berta 4 K, Franelle Irma 4 K, Rabos Zóza 4 K, Wagner Irén 3 K, Wagner Béla 3 K, özv. Del Medico Ágostonné 10 K, Zeidl Antalné 5 K, ifj. Schödl Viktor 1 K, Sinka Katalin 2 K, Holma Márta 4 K, Wohlrat Márta 2 K, özv. Czimeres Károlyné 1 K, Csizmadia Anna 1 K, Tarnóczy Eszter 2 K, Pap Mária 3 K, Kunszt Julia 3 K, Schraut Paula 2 K, Messner Julianna 4 K, Szüts Erzsébet 4 K, Szüts Anna 2 K, Kozma Erzsébet 2 K, Kozma Gizella 2 K, özv. Kraemer Simonné 4 K, Kraemer Ilonka 2 K, Kraemer Emilné 2 K, Kraemer Emil 2 K, Salobodnyik Zsuzsanna 4 K, Jekel Margit 2 K, Reisz Mária 2 K, Mayer Katalin 1 K, Kozma Mária 4 K, Balogh Szidónia 2 K, özv. Katona Ágnes 5 K, Ptztvál Mária 3 K, Haber Vilma 2 K, Lamprecht Irma 3 K, özv. Lambrecht B.-né 3 K, Lambrecht Erzsike 3 K, Sztáray Mihály 2 K, Sipeki Kálmánné 2 K, Liszák Mihályné 2 K, Szórády Józsefné 2 K, Frenreisz Gézáné 2 K, Barabás Margit 2 K, Mank Lajosné 5 K, Fettl Lipótné 2 K, Zahajezky Jánosné 2 K, Élő Mária 5 K, Wetgelsberger Boriska 2 K, Buchbauer Anna 3 K, Peutsel Antalné 1 K, Nógrády Jozefa 4 K 24 fill., Csudnay Károlyné 4 K, Szilvássy Rozália 2 K, Payer Mária 2 K, Pölczel Anna 2 K, Daum Mária 2 K, Hupka Luiza 5 K, Szölgyény Ferencné 10 K, Bottka Lászlóné 5 K, Bottka Sarolta 5 K, Szurdesz Ilonka 2 K, Molitorisz Ilonka 2 K, Görög Ferencné 2 K, Szulyovszky Camilla 2 K, Görög Ferenc 2 K, Kerecsényi Ferencné 10 K, Gyömrei Teréz 5 K, Kálvin Teréz 2 K, Lengyel Julia 2 K, Danczinger Józsefné 2 K, Szakatics Anna 1 K, Peutsel Mária 1 K, Nagy Antalné 2 K, Tomasovszky Irma 2 K, Tomasovszky Mária 2 K, Voda Ferenc 2 K, Kubát Rozália 4 K, Harsányi Elekné 4 K, Bánó Józsefné 20 K, Kramarik János 4 K, özv. Lafranev Károlyné 4 K, Bernhardt Mária 2 K, Gyenge Gyuláné 2 K, Kózay Zsuzsanna 1 K, Tóth

Józsefné 50 fill., Schleisz Katalin 40 fill., özv. Beliczay Jánosné 1 K, Kösztler Ágoston 12 fill., Kösztler Mária 12 fill., Kump Klára 4 K, O. E. tagoktól 127 K 16 fill., báró Mansdorf Géza és családja 16 K, Petz Róza 2 K, Tordai Grail Erzsi 5 K, O. E. tagoktól 40 K., gróf Széchényi Imréné 10 K, O. E. tagoktól 10 K, O. E. tagoktól 51 K 37 fill., O. E. tagoktól 49 K 92 fill., O. E. tagoktól 30 K, O. E. tagoktól 39 K 60 fill., O. E. tagoktól 24 K 40 fill., Fehér Antalné 4 K, Szabó Mariska 2 K, Bernyó Julia 3 K, özv. Günther Tivadarné 4 K, özv. Ott Ignácné 4 K, Krizsán István 1 K, Paulik Franciska 2 K, Tóth Pálné 10 K, O. E. tagoktól 13 K 78 fill., Herceg Erzsébet 1 K, Illésy Gyuláné 2 K, Huszár Miklósné 10 K, Ragányi Gézáné 2 K, Sotola Ernőné 2 K, Kristóffy Ferencné 2 K, Merkl Anna 60 fill., Tiff Terézia 1 K, Kőszeghy Vendelné 3 K, Tóth Karolin 1 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, Obendorfer Jánosné 1 K, Takács Zsigmondné 2 K, Hofer Ferencné 2 K, Paezona Antalné 2 K, Fridrik Ernőné 2 K, Zöld Márton 1 K, Mocsári Erzsi 20 fill., Albert György 18 K, Hajdu Ferencné 30 fill., Szalma Péterné 2 K, Lecskó Jánosné 1 K, Tolnai Józsefné 2 K, Slanics Mihályné 1 K, Bárány Ferencné 1 K, Kis Jánosné 1 K, Peringer Magda 50 fill., Sélley Borbála 50 fill., O. E. tagoktól 19 K 24 fill., Haoz Elisabeth 1 K, Takács Adél 40 fill., Gerbl Margit 1 K, Cseprecz Sándorné 24 fill., Bohuszláv Józsefné 70 fill., Láczay Elekné 2 K, O. E. tagok 27 K 66 fill., gróf Coudenhove Kunó 5 K, O. E. tagok 30 K 72 fill., ft. Kárpáti József plébános 10 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, O. E. tagok 42 K 10 fill., Selmeczbányai Oltáregyesület 18 K.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Június hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek június a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonkint egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kisérték. — 8. Úrnapján (junius 3-án) vagy nyolcadán valamelyik napon. — 9. Jézus Szive ünnepén, junius 11-én. — 10. Keresztelő szent János ünnepén, junius 24-én. — 11. Szent Péter és Pál apostolok ünnepén. — 12. Kiállítás alatt tartott közgyűlés napján.

Ideiglenes búcsúk: 1. Hétévi és hét negyvennapi, ha törődött szivvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnők ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék június hónapban.

Június Jézus szentséges Szivéé. Azé a szentséges Szivé, mely ott lüktet a tabernakulumban, ott a szentostya szinei alatt s amelyet a szentségimádásokban, imaórákban a legméltóságosabb Oltáriszentségben imádunk. Az Úr Jézus *résztvevő, szánakozó* Szivét keressük fel június hónapban s kérjük, hogy szánja meg a szenvedő világot, ne tudja tovább nézni az ő jóságával a nagy vérfürdőt, melyet emberi gonoszság és haszonlesés árasztott a világra.

A június havi imádási óránkat, szentáldozásunkat és oltáregyesületi ájtatosságainkat ajánljuk *Jézus szentséges Szivének,* hogy szánja meg a szenvedő emberiséget és segítse Szive jóságával.

Telefon-pósta.

B. J., Csorna. Legyen szerencsénk minél többször. A küldött cikket nem közölhetjük, mert polémiát kezdeni egy hitbuzgalmi lapban nem szabad. Megzavarná a lelkeket. Követelménynek felállítani a heti vagy kétheti gyónást, föltétlenül túlzott dolog volna. De másrészt nagyon veszedelmes talajra lépünk, ha a gyakori gyónást olyan liberálisan vesszük, mint a beküldött cikk. Sokat és egyedül prudensül tehet a lelkiatya, aki egyik gyónójának a heti, másiknak esetleg csak a havi gyónást fogja javasolni, bár mindegyik napi áldozó.

Cs. M., Marosvásárhely. Tetszik látni, hogy egyet hozunk. De a másik kettőt szabadjon mellőznünk.

B. Z. Bajót. Igaza van a plébános úrnak. Az a mód, amelyet levelében jelezni méltóztatik, igen alkalmas a gyakori szentáldozás terjesztésére. De nem egyedüli. Más megint mást tart alkalmasabbnak. E téren — bár egy a cél — számos a methodus és leleményesség. Ép azért nem vállalkozhatik az Oltáregyesület arra, hogy a nevezett módot magává tegye és pláne a püspököknél szorgalmazza. Egyébiránt a szép ideát nem hagyjuk elaludni, hanem hozzuk egyik rovatunkban.

Cséfalvi, Gyulafehérvár. A megható és tanulságos apróságot feltétlenül leközöljük. Sok eucharisztikus bensőséget kívánunk önnek, fiatal barátunk!

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. JUNIUS 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Vueskics Gyula:* Úrnapra. — *Horváth Szaléz O. Cist.:* Jézus szive — a bűnösök menedéke. — *Blaskó Mária:* A tudós. — *Csányi E. Medárd:* Első találkozás (költemény). — *Pázmándi Emil:* A Mester Szive. — *Fr. Tarzicius:* Egyetlenegy elmulasztott husvéti gyónás miatt. — *Fr. Tarzicius:* A kevélység büntetése. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *dr. Wéber Pál.* — Gyakran és buzgón. — Az áldozás reformáló ereje. — Háborús eset. — Az Úr Jézus országa. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Az eucharisztikus gyermek és a mezei munka. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — A «Fehérkeresztegylet» Mohácson. — Feketék buzgósága. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatások.*

ÚRNAPRA.

A KERESZTÉNYSÉG diadalünnepét üli. Mikor a természet legragyogóbb pompáját öltí magára, mező és rét, hegy és völgy virágillattól áradoz, hullámzó vetések sárgulni kezdő kalászai reménységgel töltik el az emberek lelkét, mikor a természet bűvös szépsége mindenkit a szabadba vonz — az egyház sem marad a templom falai közt, hanem kiviszi a kegyelmek kútfejét, a kenyér szine alá rejtőző isteni Üdvözítő szent testét kiviszi a szabadba és körülhordozza azt utcáinkon és tereinken a lehető legfényesebb körmenetben.

Ez a fényes körmenet nyilt és hálás elismerése annak, hogy a megváltás kegyelme nem maradt a Kálvária keresztjén, az áldozati oltáron, hanem kiáradt onnét az egész földkerekségre, megvilágította az elméket, lángra lobbantotta a sziveket, átalakította, megjavította, megnemesítette, megszentelte az embereket és megteremtette az igazságosság és szeretet alapján a keresztény társadalmat.

Ebben a fényes diadalmenetben részt vesz egymás mellett úr és szolga, gazdag és szegény. Van elég oka reá mindegyiknek, hogy a Megváltó Krisztus iránt való hálájáról és hitéről ország-világ előtt nyilt vallomást tegyen.

Negyedszázaddal ezelőtt szerencsés voltam az úrnapi körmenetben részt venni ott, ahol a szentséget vivő főpap után országunk felséges királya haladt. Hajadon fővel, alázatos szívvel követte a menetben az Oltáriszentségben jelenlevő királyok királyát, nyilt vallomást téve hitéről, alattvalói előtt Isten szolgájának vallva magát, kinek feladata királyi

hatalmával, bölcs kormányzással s ha kell vitézi kardjával védelmezni Isten földi országát.

Körülötte vannak az országnagyok, államférfiak, hadvezérek, főurak, tanácsadók, kiket azzal bizott meg, hogy nevében szolgáltassanak igazságot, hozzanak törvényeket, oltalmazzák a népet és fenntartsák a rendet. És mellettük ott voltak — mint itt a mi körmenetünkben — a tisztviselők, polgárok, kereskedők, iparosok és földművelők ezrei és ezrei, hogy hálát adjanak a szentségi Jézusnak, aki példájával megszentelte a munkát — fizikai és szellemi munkát egyaránt — aki az átkot áldásra változtatta, az azelőtt megbélyegző, a pogányok szemében lealázó foglalkozást becsülés és tisztelet tárgyává tette.

És az Úr diadalútja elé virágot hintettek — mint itt minálunk fehérruhájú és fehérlelkű leánykák, kiknek ajkai — nemük nevében — dicséneket zengenek a szentségi Jézusnak, hogy megszabadította őket abból a szégyenteljes állapotokból, amelyben a pogányság idején sínylődtek ezredéveken át és felemelte őket a keresztény nő méltóságába.

Szegények, árvák, vigasztkeresők, segély után kiáltozók, inséget szenvedők és koldusok zárják be az úrnapi diadalmenetet. Nekik is joguk van részt venni abban. Ha szenvedés, nélkülözés jutott is nekik osztályrészül, mégis van okuk a hálára. A kereszténynszeretet és irgalom megkönnyíti, elviselhetővé teszi sorsukat. Alapos a reményük, hogy ha megnyugvással viselik Istennek látogató kezét, annál bővebb lesz majd örökkéval jutalmatok a mennyekben.

* * *

Úrnapja nemcsak a kereszténység áldásaiért való hálaünnep, hanem egyúttal nyilt vallomás hitünkről, hitünknek egyik alapvető igazságáról.

Az Isten fiainak szavaiból és egyházunk tanításából tudjuk, hogy az Oltáriszentségben kenyér és bor szine alatt maga az Isten egyszülött Fia, az Úr Jézus Krisztus van jelen. Jelen van pedig nem mint puszta emlék és jelkép, hanem jelen van lényegileg teste és vére, istensége és embersége. Ugyanaz, aki megváltásunkért egykor a földre jött, aki 33 évig a földön járt, tanított és csodákat művelt, ugyanaz, aki a Tábor-hegyén szinében elváltozott, aki az utolsó vacsorán a szentségeket szerezte és rendelte, ugyanaz, aki érettünk magát a Kálvária keresztjén feláldozta, aki feltámadott, felment a mennyekbe, ül az Atyának jobbján és egykor eljövend itélni eleveneket és holtakat. Méltán mondja azért a trienti sz. zsinat (Sess. 13. cap. 5.): «Kétségtelen, hogy e szentség iránt, — a kath. egyház mindenkori gyakorlata szerint — a ker. hivek az imádás ugyanazon tiszteletét kötelesek tanusítani, mely az igaz Istent megilleti. Mert hisszük, — így folytatja, a zsinat, — hogy ebben ugyanazon Isten van jelen, kit az örök Atya a világba vezetett mondván: Imádják őt az Isten

minden angyalai. (Zsid. 1, 16); ugyanaz ki előtt a bölcsek imádva leborultak és kiről a szentírás bizonyítja, hogy apostolai Galileában imádták. (Máté 28, 17.)»

Ebből következik, hogy az imádás teljes joggal és mindenkor megilleti a szentségi Jézust, nemcsak mikor körmenetben kivisszük utcáinkra és tereinkre, nemcsak mikor ki van téve az oltárra, hanem akkor is, mikor a szentségháznak belsejébe rejtőzik. Ha be is van zárva a szentségház ajtaja, nincs elzárva az út a szentségi Jézushoz, kinek mindig tárva a szive számunkra s aki itt van mindig az oltáron, hol kegyesen fogad mindenkor mindenkit, hol bármikor bárki is, előzetes bejelentés nélkül is, szine elé járulhat, audienciát nyerhet nála s honnét vigasztalásával, áldásával, kegyelmével megerősítve térhet vissza.

Ebből érthető, hogy valamint a kereszten bemutatott áldozat a legfontosabb és legáldásosabb esemény az emberiség történetében s központja az egész világtörténelemnek, úgy ennek megujításán a szentmiseáldozat vagyis maga a szentségi Jézus központja az istentiszteletnek s az egész szertartásnak és az áldozat helye, az oltár, központja a templomnak. Az oltár különbözteti meg templomainkat az üres imaházaktól. Ahol nincs oltár, ott nincs áldozat, ott nincs jelen Krisztus teste, ott felesleges minden dísz és pompa. A mi oltáraink on ott van a legfelségesebb áldozat s azért iparkodunk minden telhető fénnyel és pompával diszíteni templomainkat, főleg oltáraink at: ötvösművészet, festészet, szobrászat, hímzés, műipar, ének és zene versenyeznek egymással a szentségi Jézus dicsőítésében.

* * *

Az Oltáriszentség egyúttal központja, legfőbb ereje, éltető lelke az egész anyaszentegyháznak. «Ami a nap az égboltozaton a csillagok között, ugyanaz a legfelségesebb Oltáriszentség az anyaszentegyházban.» Krisztus keresztáldozata hozta az emberiségnek a megváltást, az egyház a keresztáldozat megújítása a szentmise és a szentségek révén alkalmazza a megváltás gyümölcseit az egyes emberekre. Krisztusnak a kereszten kinyitott oldalából vér és víz folyt ki: abból támadt életre az egyház, abból nyilt meg a kegyelem csatornája, mely a szentmise és a hét szentség által árasztja reánk Krisztus kegyelmeit. A többi szentségnek központja a legméltóságosabb szentség. Minden más szentség bevezetés, előkészítés az oltáriszentséghez. A többi kegyelmet ad, ez magát a kegyelem adóját nyujtja. Igy válik az Oltáriszentség központjává a kegyelmi rendnek és magának az anyaszentegyháznak.

* * *

Az Oltáriszentség nemcsak az egyháznak és a templomnak, nemcsak az istentiszteletnek és a szentségeknek központja, hanem egyúttal

központja, éltető lelke kell hogy legyen, minden egyes hivő életének is. Az Úr Jézus maga mondotta: Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet adandó vagyok, az én testem a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Miként az ember kebelében működő szív feldolgozza a vért s szétküldi az erekbe, véredényekbe, sejtekbe, hogy életet kölcsönözzön minden egyes tagnak, úgy működik Jézus Krisztus is a legméltóságosabb szentségben. Saját szentséges Szivéből adja a vért nekünk, melynek keringenie kell ereinkben. Nem aludt vér az, hanem életerő, tűz, villanyos áram van abban, mely fenntartja az embernek természetfeletti életét.

Annál az egyesülésnél, melynek az Úr asztalánál leszünk részesei, bensőbbet, áthatóbbat képzelni sem lehet. Az étel, melyet a természetes életben magunkhoz veszünk, átváltozik a mi lényegünkké — az Oltáriszentségben nem változunk át s leszünk eggyé Krisztussal. Aki eszi az én testemet az énbennem marad és én őbenne. Szépen mondja erről a nagy keresztény bölcs szent Ágoston: «Mily csudálatosak, ó Uram a Te szavaid! Te és én eggyé leszünk! Igazán bámulatra méltó dolog. Ki foghat meg ilyet? Tehát az én Urammal és Istenemmel egyesülök és Ő énbennem marad és én Őbenne; — tehát nem annyira én élek, mint Krisztus énbennem.»

Az Oltáriszentségnek ez a csudás hatása alakította át annak idejében oly hirtelen a pogányvilágot. Az első keresztényekről, kik mindennap járultak az Úr asztalához, még legnagyobb ellenségeik is csak jót tudnak mondani. Bámulva látják, hogy bár ugyanazon viszonyok, ugyanazon körülmények között élnek, mint a pogányok, mégis egészen más az életük, más az erkölcsük, más egész világuk. Egyetértőek, türelmesek, békések, áldozatkészek, szorgalmas és kitartó munkások; és mindezeken felül különösen kettőt emelnek ki erényeik közül — ami a pogányoknak legjobban feltünt — hogy szeretik egymást és tiszta életűek — mint az egykori pogány iró Epist. ad Diognetem klasszikus tömörséggel jegyezte fel róluk: az asztaluk közös, de nem a hálószobájuk. A mindennapi mennyei eledel egyaránt megerősítette őket hitükben és példás keresztény erkölcseikben.

Vajjon ma elvesztette volna erejét Krisztus teste? Vajjon ma nincs-e szükség erős fegyverre a hitünkért folytatott küzdelemben? Nincs-e lépten-nyomon megtámadva szent hitünk? Nem halljátok-e a társaságban, a korcsmákban, kávéházakban, mozikban, szinházakban, gyüléseken, a

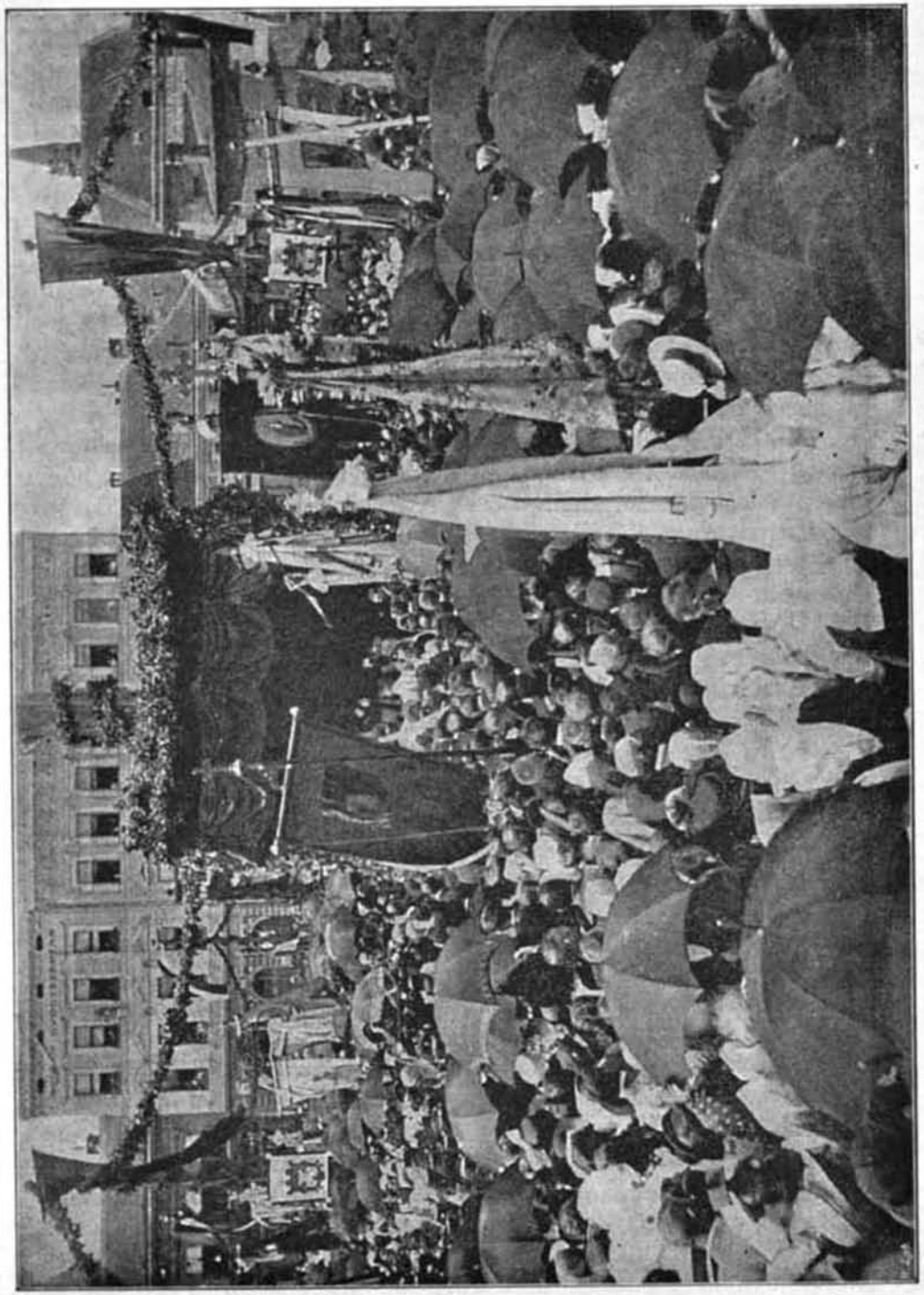

Úrnap.

piacon, az utcán, az irodában, a műhelyben, sokszor otthon a családban, sőt még egyes iskolákban is nem halljátok-e a hitünk ellen intézett támadásokat, piszkolódásokat, gúnyolódásokat? Nem olvassátok-e az ujságokban, röpiratokban, regényekben, folyóiratokban és tudományos szinezetű — vagy legalább annak gondolt — könyvekben a hit ellen, a vallás ellen, az egyház ellen, sőt egyenesen az Isten ellen szórt és folyton meg-megújuló káromkodásokat, rágalmakat, hazugságokat és gyalázkodásokat? Nincs-e ezek miatt folytonos veszedelemben hitetek? Nem vagytok-e ezek által szüntelen botránykozásnak, kisértésnek kitéve a hit dolgában? E kisértések és támadások ellen a legerősebb fegyver ma is az, ami az első keresztényüldözések idején volt — az Oltáriszentség: Krisztus teste és vére. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet énbennem marad és én őbenne.»

Nemcsak lelkünket erősíti meg Krisztus teste, hanem egyúttal megszenteli testünket is. Az Oltáriszentségnek u. i. egyik kiváló hatása, hogy megerősít a tisztátalan kisértések ellen, megakadályozza a rossz kívánságok felszinrekerülését s eloltja a szenvedélyek vad tüzét. Mária Fiának szüzi teste a mi testünket is tisztává teszi. Az angyali kenyér kiváló eszköze az angyali erénynek, a tisztaságnak. Áldozáskor testünk az Úr Jézus Krisztusnak hajléka, szivünk valóságos szentségház. Szabad-e a szentségházban megtürni a szennyet és pókhálót? Nem szabad megtűrni a mi szivünkben sem — mely az Isten Fiának lakhelye, a világ bálványait, nem szabad bepiszkolni azt a föld sarával. Az Oltáriszentség az írás szavai szerint (Zakariás 9—17.): választottak gabonája, szüzeket nevelő bors; ez nevelte a szent Imréket, szent Alajosokat és a szüzi tisztaságnak többi liliomait.

A tiszta erkölcsre ma nagyobb szükség van, mint bármikor. A modern hitetlenség, az új pogány szellem, pogány erkölcsöket teremtett mindenütt; társadalmunkban féktelen szabadosság uralkodik, még pedig nemcsak a külvárosi és falusi korcsmákban és lebujokban, hanem a finom úri szalonokban és fényes kávéházakban is, az érzékiség féktelensége megrontotta már a családi élet levegőjét is. Minden komolyan gondolkodó tudja, hogy az erkölcsiségen épül fel a jelen és jövendő nemzedéknek testi egészsége, földi jóléte és örök boldogsága. Gyenge, mételyes korcs nemzedék nem képes sem a szellemi élet vezetésére, a kulturális törekvések irányítására, sem a hazának szívben és vérben való önzetlen szeretetére, sem a családi boldogság biztosítására, sem az egyéni jólét előmozditására. Pedig ilyen környezetben, amilyent ma a társadalom, a sajtó, az irodalom, szinház, mulatóhely, az utca, sokhelyt az iskola és a meglazult családi élet nyujt, csak gyenge, mételyes, korcs nemzedék nevekedhetik. E bajok ellen ott a legbiztosabb orvosság az

Oltáriszentségben, a választottak gabonájában, a szüzeket nevelő borban. Minél többen és minél gyakrabban élnek vele, annál bőségesebben érzik annak áldásait nemcsak egyesek, hanem a család, a társadalom és az egész nemzet.

* * *

A Vatikánnak világhirű műkincsei között minden hozzáértő szemlélőt bámulatra ragad a világ legnagyobb festőjének a halhatatlan, Rafaelnek ismeretes két gyönyörű festménye az Oltáriszentségről.

Az egyik falra odafestette a művész a pogány hitetlen bölcselőket, kik közül egyik így, másik amúgy gondolja boldogítani az embereket, de vergődő, hányatott lelkük biztos iránytű, isteni útmutatás nélkül nem tudja megtalálni az igazságot s az óhajtott és keresett és minden áron hajszolt boldogság helyett szerencsétlenségbe döntik magukat és követőiket.

Ezzel szemben lefestette a keresztény élet iskoláját, hol minden szem egy pont felé van irányítva: az élet célját megmagyarázó Oltáriszentség felé, mely körül nyugalmat, békét talál minden földi vándor, a hatalmas uralkodó épp úgy, mint a szegény napszámos, a dicsőséges pápa éppúgy, mint a legegyszerűbb jámbor hivő s akárcsak a mennyei Krisztus körül csoportosuló megdicsőült lelkek békét s benne boldogságot találnak mindannyian.

Abban a gyönyörűséges körmenetben, melyre most indulunk, mintegy megelevenedni látjuk Rafaelnek az utóbbi felséges képét. Boldog egyértelműséggel vesz itt is részt egymás mellett főúr és szolga, katona és polgár, pap és világi, szegény és gazdag, férfi és nő, öreg és ifjú s eleven hittel, dicsőséges diadalénekkel kisérik a mi Urunkat, Istenünket.

Köztünk is vannak szerencsétlenek, de azért ez az ünneplés nem elégedetlen tömeg tüntetése, mi is jogok, elévülhetetlen örök jogok, hitünknek szent igazai mellett tüntetünk, de azért körmenetünk nem forradalmi menet — nem rombolni, hanem épülni és építeni akarunk, nem pusztulásban gyönyörködni, hanem a béke áldását akarjuk élvezni, mely vér nélkül árad abból az isteni Szívből, melyett ott hordozunk utainkon és tereinken énekelve, imádkozva, könyörögve és esedezve, hogy boldogságot csepegtessen azokba a hányatott szivekbe, melyek Őbenne keresik az élet küzdelmei között a békét és áldást s juttasson egykor majd nekik részt mennyei dicsőségéből. Amen. *Dr. Vucskics Gyula.*

Dicsőíttessék és magasztaltassék
Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Jézus szive — a bűnösök menedéke.

Azon időben, midőn Jézus nyilvános működését megkezdette, élt Bethániában egy Mária Magdolna nevű igen bűnös asszony, akit nagy bűnei miatt a gonosz szellem is megszállva tartott. A gonosz lélektől az Úr Jézus csoda által megszabadította őt. Azonban neki többre volt szüksége, mint a megszállottságtól való szabadulásra; még ennek a megszállottságnak az okát is el kellett távolítani. Szüksége volt tehát még bűnbocsánatra is, hogy így kegyelmet találjon Istennél. Telve hálával Jézus szivének irgalmáért, mely őt a gonosz lélektől megszabadította s mély bűnbánattal és forró vággyal, hogy bűneitől megszabaduljon és szivének nyugalmát megtalálja, fölkeresi az Üdvözítőt és nem törődve a világ itéletével, csak szabadulást és kegyelmet keresve, bemegy a farizeus házába, ahol Jézus épen asztalnál ült. Ott Jézus lábai elé veti magát, siratja bűneit, könyörög és szivében vágyik a bűneitől való szabadulás kegyelme után. Jézusnak könyörülettel teljes szive nem utasítja őt el, megbocsát neki és megvédelmezi a farizeus elitélő nyilatkozatával szemben, megdicséri szeretetét és alázatos, mély tiszteletét, melyet ő iránta tanusított s végül egész nyiltan megadja neki a fölmentést és ezzel a lelkiismeret békéjét, a szív nyugalmát. «Bűneid meg vannak bocsátva; a te hited meggyógyított téged, menj békével.»

Jézus Krisztus maga a *szentség* volt és ezért engesztelhetetlen gyülölettel viseltetett a bűn iránt; Jézus Krisztus azonban egyszersmind maga a *szeretet* is és ezért szereti az embereket és jót akar nekik. Mivel tehát Ő látja, hogy egyedül a bűn az, amely a ő kedves testvéreit már a földön és még inkább az örökkévalóságban a legnagyobb mértékben nyomorékokká és boldogtalanokká teszi, azért Ő valóban az volt és még most is az, amit a farizeusok álszenteskedésükben szemére vetettek: Ő a vámszedők és bűnösök *barátja*. Mint a bűn ellensége és az emberek barátja akarja Ő ezt a kettőt egymástól távoltartani; el akarja szakítani az embereket a bűntől, minden boldogtalanság forrásából, hogy azután ismét boldogokká tegye őket. Mennyit fárad az Ő részvéttel teljes szive, hogy ezt a célját elérhesse! Mennyire dicséri és mily vonzóan rajzolja ő maga könyörületességét a bűnösökkel szemben, hogy azokat a bűntől magához vonja!

Az ember a bűn által elfordul Istentől, olyan, mint a *juhocska*, mely a nyájból elválik, a pusztaságba téved és az ordító oroszlán zsákmánya lesz. Jézus azonban, a jó pásztor, szivének könyörülő szeretetében utána megy az elveszett juhocskának, a bűnösnek, az ő útján és intve s figyelmeztetve visszahívja őt. Ezt teszi Jézus az ő sugalmazásai által, a

lelkiismeret figyelmeztetése, a szív nyugtalansága s földi szerencsétlenségek, boldogtalanság által. Igy támaszt Ő lassankint irtózást a bűntől.

Az ember a bűn által a sátán *zsákmánya* lett. Jézus lejött az égből, le a világ nyomorúságába, nem azért, hogy az igazakat fölkeresse, hanem, hogy a bűnösöket a sátán karjaiból s hatalmából kiszabadítsa, az Atya irgalmáról szóló szent tanítása által s legkegyesebb szivének példája által, amellyel Ő a bűnösöket magához csalogatja. Igy ébreszti Ő fel a reményt a megbocsátásra s indítja meg a visszatérést Istenhez.

Az ember a bűn által *tékozló fiú*, Jézus az ő részvéttel teljes atyja. Alig, hogy a bűnös fölkerekedik, hogy a bűnös élettel felhagyjon, a könyörülettel teljes szív eléje siet, kegyelmével megelőzi őt, kegyelemért esdő kérését meghallgatja és fölbátorítja bűnei őszinte bevallására.

Az ember a bűn által a *sátán foglya* lesz; a sátán a bűn kötelékei által őt fogva tarja és maga után akarja vonni az örök kárhozatba. Jézus az ő megszabadítója. Ő ezeket a kötelékeket föloldja a bűnbánat szentségében, a bűnöst ismét szabaddá teszi az Isten gyermekeinek szabadságában.

A bűnös állapotban levő ember Isten igazságosságának *adósa* és nincs semmije sem, amivel fizethetne. A szerető szivű Úr Jézus önmagát adta érte váltságul; Jézus magára vette az ő bűnét, elszenvedte érte a büntetést és az adóslevelet legszentebb vérével törlesztette le a keresztfán; és valahányszor egy bűnös megtér, Jézus kiömlött vérének erejénél fogva tartozásának teljes elengedését kapja meg az isteni igazságosság részéről.

Az ember a bűn megbocsátása után is még sokszorosan *beteg*. A halál ugyan elvétetett a lélektől, azonban a sebek, a rossz hajlamok és szokások még megmaradtak. Jézus mint orvos nem az egészségesekhez jött, akik nem szorulnak orvosra, hanem azért jött, hogy meggyógyítsa a megtört sziveket. Ezt a gyógyítást azáltal eszközli, hogy szentséges szivéből belső világosságot és lelkierőt ad az embernek az Oltáriszentség gyakori vételében és az alázatos ima meghallgatása által s ily módon a vezeklő rossz hajlamai fölött uralkodni tud. Igy tett az isteni szív minden szentté lett vezeklővel.

S mily kimondhatatlan öröm tölti el ezt a szelid megváltó-szivet, ha annyi keresése és hivása által, szenvedései, élete és halála által végre sikerült egy emberi lelket a bűnből kiszabadítania és az Atyához visszavinnie!

«Örvendjetek velem» — szól az ég angyalaihoz és szentjeihez, «örvendjetek velem! A fiú, a gyermek, aki halott volt, ismét él; elveszett és megtaláltatott.» És mint vigasztalja az Ő jó szive a megtértek szivének legédesebb békéje által, a bátorító bizalom által, hogy új életet

kezdjen, kegyelemmel teljes segítség által a szenvedések elviselésében, az örök életre való vidám remény által! «Dicsérjétek az Urat, mert Ő jó és könyörületessége örökké tart.» (Zsolt. 117. l.)

A bűn megutáltatása által vágyik az isteni szív bennünket a bűntől megszabadítani és egyre jobban meggyógyítani. Azért tehát ne csüggedjünk és ne késlekedjünk szegény lelkünknek ezt a szerencsét, az isteni szívnek pedig ezt az örömöt megszerezni, hanem töredelmes megtérés és komoly feltétel által engedjük, hogy az isteni szív a mi szivünket megtisztítsa és meggyógyítsa.

Hattler: «Herz-Jesu-Monat» nyomán

Horváth Szaléz O. Cist.

A tudós.

A HIRES tudós izgatottan járkált fel-alá szobájában. Érezte, hogy nagy munkája sikerülni fog. Pár kisérlet még és a szervetlen anyagból szervest varázsol az emberi tudás.

Szikár alakja még jobban kiegyenesedett, ahogy megállt felesége előtt. A hangja szinte ünnepélyesre vált:

— Sikerülni fog!

Az asszony csöndesen intett rá. A negyvenes években levő szép, komoly asszony volt. Fehér homlokára szinte kirajzolódott hatalmas szellemi intelligenciája. Ezt a szellemet szerette meg annak idejében a nagy tudós és valóban húsz éves házasságuk folyamán valóságos tudóstársa lett az asszony. Együtt terveztek — együtt lesték, várták, vitatták a nagy feltalálást.

De ez egyszer az asszony nem mutatott érdeklődést. Elnézett a tudós feje fölött. Akkor megrebbent pillája, mintha látományból ébredne hirtelen.

— Igaz, hogy véres harcok dúlnak most északon?

A tudós diadalmas mosolya kissé lehűlt.

— Mindég csak a gyerekre gondolsz — felelt szinte bosszankodva. — Nem is érdekel semmi más. Ne féltsd őt lelkem, az olyan könyvmoly-gyerekek nem nagy vitézek, vigyáz ő magára.

— De igaz, hogy véres harcok vannak odafönt? — kérdezte makacsul újra az asszony.

— Azt írják a lapok. De hagyd már, beteggé tesz a töprengés. Nem is érdekel már a sikerem?

— Siker? — Valami gúnyos, fájdalmas érzés vibrált az asszony hangjában.

A tudós meglepetve nézett máskor megértő feleségére.

— Hát persze, a nagy találmány, amiről mindig álmodoztunk. A szervetlen anyagból szervest varázsolni — és ezzel romba dönteni az evolúcióellenes apologétikák leghatalmasabb érvelését!

Az asszony hosszan nézett maga elé.

— Mondd csak — ha nem sikerülne mégse, akkor hinnénk az Istenben?

A tudós elhülve kapta fel tekintetét.

— Miféle kérdés? Miféle logika? Nem értelek... Az én kis tudós kollégám beszél így? Ha nekem nem sikerül, sikerül másnak és...

— Kár — sóhajtott közbe az asszony.

Akkor megvillant apatikus tekintete.

— Mondd, ti tudósok, mi egyszerű emberek mért nem találunk fel egy szérumot az emberi kegyetlenkedés ellen? Mért nem vetünk véget a háborúnak? Mért nem támasztjuk fel az elesetteket, mondd, mért nem támasztjuk fel a halottakat?

Felemelkedett. A szeme különös tűzben égett, a hangja emelkedett és végén remegőre vált. Szinte sikított, ahogy ismételte:

— Mért nem támasztjuk fel a halottakat? Ha elesik a fiam, mondd melyik tudománnyal fogjuk életre kelteni?

A tudós megrémülve nézte az asszonyt. Azután szánakozásba simuló gyengédséggel fogta meg kezét.

— Nyugodj meg édes. Te — te okos asszony. Hiszen értelek. Ideges vagy, gyötör az aggodalom. Ne gondolj rá, bízzál, a fiú haza jön.

Az asszony csüggedten rázta a fejét:

— Bízni? Hiszen ez a keserű: Nekünk tudósoknak nem lehet bízni! Nincs törvényünk arra, hogy fiamat visszahozza a tudomány. Mondd, miben bízzak hát?

A tudós zavarba jött.

— Nézd, — próbálta okosan vigasztalni. Mikor utoljára írt, még nem volt tűzvonalban. Gondolkodjunk csak logikusan. Azóta mindössze pár hét mult el.

— Addig százszor is eleshetett! — vágott bele kétségbeesetten az asszony. És mi — mi nyomorult tudósok mit tehetünk? Miben bízhatunk? Ismerek egy szegény mosónét — az százszor boldogabb. Imádkozik a fiáért és Istenben bízik, hogy hazahozza. Mi nem imádkozhatunk, nem bízhatunk senkiben. A varrónémnak elesett a fia. De megnyugszik, hogy viszont látja majd a feltámadásban. Nekünk nincsen feltámadásunk...

Elcsuklott a hangja. Ráborult a tudós vállaira.

— Bocsáss meg — fult el zokogásba a hangja. Tudom, hogy kínozlak — tudom, hogy sértelek. — Bocsáss meg — nem tehetek róla.

Az anyaszívnek sejtései vannak, ha nem is hirdet róla törvényt a tudomány.

A tudós arca elkomorodott. Csitítgatta, vigasztalta az asszonyt. Bromot adott be és lefektette a kerevetre. Mikor megcsendesült pihegése, visszament a laboratóriumába.

Lehajtott fejjel, elkedvenetlenedve állott. De hirtelen felragyogott az arca. Eszébe jutott a siker és lázas izgalommal lépett a lombikokhoz.

— Mindjárt — mindjárt — mondogatta gyerekes örömmel és dolgozott nagy nekihevüléssel.

Akkor hirtelen megállt keze a lombikon. Hangos, sikongató, velőbe tépő kacagást hallott. A másik pillanatban eltorzult arccal, görcsös kacagással állt az ajtóban nyitott levéllel az asszony.

— Meg van — meg van a találmány?! — fuldokolt sírva — kacagva. Most mást találj ki, az nem is olyan nagy dolog, mint a szervetlen anyagba életet adni. Mást találj ki, kisebbet, egyszerűbbet. Az élőbe add vissza a kialudt életet...

Közelebb lépett.

— A fiadat! — sikoltott velőtrázóan. — Támasszad fel a fiadat!

Megingott. És ájultan esett a földre. A tudós megkövülten nézte. És nézte a nyitott levelet. És egyszerre mindent megértett.

Akkor fogta a lombikot, amibe nehéz kutatások gyümölcse rejtőzött. Fogta, nézte és lassan megfordította. Tartalma csöpögve csurdogált a földre.

Számolta a cseppeket, tíz, húsz, harminc... Azután az egész üveget lecsapta a földre és zokogva roskadt térdeire a törött üvegek mellé:

— Isten... Isten... fuldoklott zokogása — légy neki irgalmas — támaszd fel egykor, támaszd fel Isten a drága szép fiamat! *Blaskó Mária.*

ELSŐ TALÁLKOZÁS

Szép volt! Ünnepet ül a lelkem,
Ha visszagondolok,
Mikor először jött szívembe
S kisérték angyalok.

Akkor bókoltak a virágok,
Suttogva beszéltek
S egyszerre ezer gyermekajkról
Tört elő az ének.

Úgy volt! Mellettem húgom térdelt,
Koszorú volt rajta,
Az én kezemben gyertya égett,
Anyám így akarta.

És jött az Úr fehér ruhában,
Mosolygott az arca,
Istenem!... akkor a szivemet
Hóvirág takarta...!

Csányi E. Medárd.

A Mester Szive.

A FÖLTÁMADÁS nemcsak angyali fény volt egy elhagyott sírnál, új életnek fakadása a holtak honában, nemcsak egy kegyetlen halálnak legyőzése nagypéntek után, hanem egy végtelen nagy örömnek hirdetése a lelkek számára, kik hisznek Ő benne és akik úgy szeretik, hogy hozzája zarándokolnak ájtatos lélekkel, mint a szent asszonyok tették Jeruzsálemben azon az emlékezetes husvéti reggelen.

És én azt gondolom, hogy ezeket is s más oly sokat valami fölséges, ellenállhatatlan varázserő vonz ehhez az eltemetett, de még a halálban is felejthetetlen Krisztushoz; és ez az Ő Jóságos Szive. Végre is szív kell az embereknek; hisz mit érne a világ a tudomány, kultura, haladás kápráztató korában, ha egy melengető szive nem lenne, hol az élet harcában, az önzés rideg hazájában, a kétségbeesés válságos percében egy édes, szerető tűzhelyt nem lelhetne. Úgy, mintha mindig téli erdőben járnánk, melynek fái megkövült szivű emberek, azok zúzmarás koronái részvétlen és szeretetlen élőknek érzéketlen lelkei, melyen bizony mint zöldelő mezőn tavaszi virágok sohsem fakadnának.

Egy szív vonzott és vonz most is mindenkit Jézus sírjához, hová egy értünk úgy megkínzott testet temettek, de amely testnek isteni lelke ismét csak életet varázsolt a megdermedt tagokba és heves dobogásba hozta azt a Jóságos Szivet is, a Mesternek isteni Szivét.

Ezt várták oly sokan! Hisz oly sokszor hallották tőle azt a régi hivogató szót, mely a fáradtakat és terhelteket magához enyhülésre hívta. S amit kerestek és hőn óhajtottak, azt megtalálták nála. Mert minek is mutatta magát ez isteni Szív a föltámadás után?

Azon a nagy reggelen azt látom, hogy a Mesternek Szive: *vigasztaló Szív.*

Van egy fölséges jelenete a husvét reggelének, midőn Magdolna keresni ment az eltemetett Jézust, «Mária pedig kinn álla a sírboltnál sírván. Midőn tehát sírt, lehajolván a sírboltba tekinte...» Mily nagy lehetett lelkének sajgó fájdalma! Úgy járt utána Kálvárián, nagypénteken, a temetés napján, elhagyott éjben, fázós szürkületben, mint aki valami nagyot veszített, mit nem tud felejteni, mint ahogy a megfagyott gyermek kereste földbe tett anyját a téli éjszakán. Ó mennyit és mi mindent kapott ettől a Mestertől a kesergő nő! Most is fülébe csengenek szavai: «Menj el békességben!» Akkor is könnyet hullatott és fájt a szive; akkor is kereste Őt lázas sietséggel — de akkor mégis meggyógyult a szive, felszáradt a könnye; — de most... most... csak zokog, «mert elvitték az én Uramat és nem tudom hová tették Őt!»

Istenem, mily sokan kereshetik most ezt az eltávozott Krisztust

Magdolna epedő lelkével! Hiszen most is szürkület van, jobban mondva fénytelen éj nem egyeseknek, hanem ezreknek egén. Ebben az éjben úgy bolyonganak a lelkek, mint az úttalan vándor ismeretlen tájakon, hol az országút pora ruhájához tapad. Lenyomja őket és lépéseiket ólomsúllyal huzza lefelé egy egész világnak fájdalma, mit milliók viselnek. Ez óriási súly a nagyoknak járását is roskataggá teszi, pedig nem egy, hanem ki tudja hány viszi e terhet magán. E bizonytalan éjszakán azután fekete madarak félelmetes suhogása csapja meg arcukat s a rémes sötétben haldoklók utolsó sóhaját hozza el fülükbe. Viruló, fiatal virágok hervadt szálai vonulnak el mellettük halovány arcokkal, cserlombos sírok kopár lombjai sorakoznak egymás mellé. És e tapogatódzó, fájdalmas embersereg érzi, hogy belől fáj valami, sírni kezd az éjben, mint Magdolna sírt a sírboltnál a szürkületkor.

De husvétnak reggelén a nagy halottnak sírjánál világosság támadt s a bánatos nő felé is e szó hallatszott: mit sírsz? A csapásoktól lesujtott ember felé is az ő lelkének éjében is fényesség támad s a nagy messzeségben feltünik számára egy ragyogó Szív: a feltámadt Mesternek dobogó Szive.

Ó hányat vigasztalt e Szív a siralom völgyében. A naimi özvegynek Ő mondotta: Ne sírj! A négy napja eltemetett Lázárhoz Ő kiáltott le az életnek szavával. A keresztúton síró asszonyok könnyeit Ő törölte le; a nagy pusztaságban ötezer szenvedő Őt hallgatta és ezeknek is Ő adott erőt. És most is a halál torkában levőknek, az itthonmaradt sorsüldözötteknek, az elhagyatottan küzködőknek is az Ő töviskoszorúzta Szive jelenik meg, mint megtépett, de diadalmasan lobogó zászló, hogy azok, kik szenvednek, hozzásimuljanak.

A tövisek világában a töviskoszorúzott Szív egy új erőt adó enyhítő balzsam azok lelkére, kik a Mesternek Szivében a fájdalmak tengerére találnak, honnét hallhatják a biztató szót: Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen engem!»

A vigasztaló Szív azután csakugyan győzött!

Most azután értem, hogy mért tudnak sokan bizni, a bizonytalanság tengerén is, mért nem roskad össze az özvegy, ki férjét vesztette, mért nem lankadnak a küzdők karjai, miket a nagy munka ernyeszt, mert van egy reményük, egy édes, szerető, sokat küzdött, lándzsával átdőfött, a halálban megtört, de győzelemmel koszorúzott szivök és menedékük s ez Jézusnak isteni Szive.

Az Ő szerető Szivéről beszél a nagypénteki kereszt fekete fája, az Ő sírjának kék, zöld szinű fénylő lámpácskái, a sok ezertől imádott Oltáriszentség hófehér ostyája, mert mindegyikből előtör az Ő mindent, még a halált is legyőző diadalmas jó Szivének a vigasztaló sugára.

Pázmándi Emil.

Egyetlenegy elmulasztott husvéti gyónás miatt.

Nagy szent Gergely pápa egy napon a szent Péter templomában egy 180 év előtt meghaltért szentmisét mondott. Alapított szentmise volt. Mindjárt a szentmise elején, midőn a pápa e szavakat mondja: Requiem aeternam... (Adj Uram örök nyugodalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik), suttogást hall, mintha valaki halkan mondaná: «Soha sem lesz nyugalmam.» A szent attól félvén, hogy az talán a sátántól származó ámítás, újból elkezdte a szentmise bekezdésének szavait; de újból ugyanazon szavakat hallotta: «Nem lesz nekem soha nyugtom, mert az én lelkem örökre elkárhozott».

A pápa mindazonáltal folytatta a szentmiséjét és midőn Úrfelmutatás után a halottakról megemlékezett, arra kérte Istent, adná tudtára, miért kárhozott el ez a szerencsétlen lélek, azon kinyilatkoztatást nyerte, hogy ez azért kárhozott el örökre, mert egyetlenegyszer elhanyagolta a husvéti szentgyónást és áldozást amiatt, mert nem akart az ellene vétett felebarátjának megbocsájtani.

Fr. Tarzicius.

A kevélység büntetése.

Az Isten iránt való gőgös háládatlanságot — kivált a tőle nyert tehetséget illetőleg — borzasztó büntetés szokta követni; tapasztalta ezt egy párisi hírneves tanár is, Tournay István 1201-ben.

Ezen férfiú éles elméje, előadásának világos volta, kitünő tanmodora oly nagyszámú hallgatóságot vonzott köréje, hogy egyik terem sem volt képes befogadni.

Midőn egyszer a Szentháromságról tartana előadást, hallgatóit egészen elragadta; de ekkor a kevélység is oly erőt vett rajta, hogy tovább már nem tartóztathatá magát. Szemöldökeit büszkén felhúzá, azután szánakozólag mondá: «Oh Jézus, mily szépen szilárdítottam meg törvényeidet! Valóban ha komolyan ellened akarnék szólani, ép ily alaposan megtudnám is azokat cáfolni!» — E pillanatban megőrült a tudós és miként az állat bőgni kezdett; senkit sem ismert meg s élte végéig hasonlóvá lett az állathoz. Csak utolsó óráján kezdé kissé érteni a Miatyánkot és Hiszekegyet.

Fr. Tarzicius.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

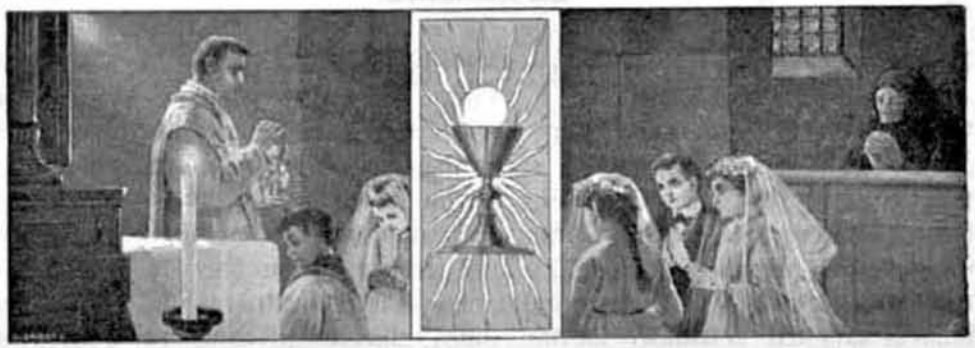

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WEBER PÁL.

Gyakran és buzgón.

ARANYSZÁJÚ szent János 45-ik homiliájában arról a végtelen nagy szeretetről beszél, melyet az Úr Jézus irányunkban a szentáldozásban gyakorol. «Mert midőn szeretetét mutatja meg nekünk, az utánavágyódónak nyújtja magát, nemcsak hogy lássák, hanem hogy tapintsák, megegyék... A szülők gyermekeiket gyakran másoknak adják táplálás végett, ellenben Krisztus... önmagát szolgálja föl... miattunk vett közönséges húst és vért magára a megtestesülésben s viszont testet és vért ad nekünk, melyek által vérrokon lesz velünk.» Bizonyos, hogy az Úr Jézus mérhetetlen nagy kegyéért és leereszkedéseért nagyon boldogoknak tarthatjuk magunkat; szerencsésebbeknek, mint azokat, kik házukba fogadhatták, vagy kik ruhája szegélyét érintve egészségüket viszszanyerték, mert a szentáldozásban halhatatlan dicsőségével lelkünkbe száll, hogy — mint a római káté mondja: «sebeinket meggyógyítsa és a legbensőségesebb ajándékokkal fölékesítve magához kössön.» Ezért járulunk oly gyakran a szeretet lakomájához. A gyakori szentáldozással járó kegyelmek csak növelik lelkesedésünket, hogy minél buzgóbban végezzük szentáldozásainkat. Az Úr Jézusnak megnyilatkozó és éreztető szeretete mindinkább odaadóbb viszontszeretetre hangolja a lelket. Szentáldozásainknál legyen programmunk: minél gyakrabban és minél buzgóbban. IV. Jenő pápa az örményeknek írta: «E szentség hatása, melyet a méltón vevőnek lelkében eszközöl, a Krisztussal való egyesülés». A trienti szent zsinat is erősen buzdít, hogy a buzgó, ájtatos előkészület «igen szükséges». Hivatkozik az Úr Jézus példájára, ki «mielőtt... az apostoloknak drágalátos teste és vére szentségét adta volna, ámbár már tiszták voltak, megmosá lábaikat annak jelentésére, hogy legnagyobb gondot kell arra fordítanunk, hogy semmi se hiányozzék részünkről a

legnagyobb lelki tisztaságból s ártatlanságból, midőn a szent titkokhoz akarunk járulni. Azután pedig értsék meg a hívek, hogy... aki tiszta és elkészült lélekkel veszi magához az Oltáriszentséget, a mennyei kegyelem legdúsabb ajándékaival ékesíttetik.» A zsinat buzdításaiból nem az következik, hogy «terhesnek és nehéznek tartsuk magunkat oly nagy előkészület alá vetni», mert hiszen oly nagy vendégnek fogadására, mint az Üdvözítő, sohsem lehet nehéz vagy terhes, hanem csak örvendetes az előkészület.

Zakeus «fölhága egy vad fügefára, hogy lássa... az átmenendő» Jézust. Midőn az Üdvözítő «ama helyre jutott, föltekintvén... látá őt és mondá neki: Zakeus! Sietve szállj le, mert ma a te házadban kell maradnom. És sietve leszálla és örömmel fogadá őt.» Ha Zakeus magánkívül volt örömében, mily nagynak kell lenni a mi örömünknek, amikor nap-nap után hozzánk jön az Úr. Ennél nagyobb szerencse nem érhet bennünket e földi életben. Az öröm hangolja, képesíti az embert áldozatra. Még ha egy kis áldozattal, önmegtagadással járna is előkészületünk, az öröm eltünteti, legyőzi a nehézségeket. Az öröm nem ismer akadályokat. Az öröm menyasszonyi ruhába öltözik, mikor Ceciliával a vértanúságra készül; koszorúba fonja haját, mikor Perpetuával az arenába megy, nem nézni, hanem küzdeni, szenvedni és Krisztusért meghalni. Az öröm, hogy Krisztussal bensőségesen egyesülhetünk, csak irányítani fogja életünket, hogy szent Ágoston szavai szerint: «Úgy éljünk, hogy naponkint áldozhassunk.»

Az Oltáriszentségnek is, mint a többi újszövetségi szentségnek, «ssját erejénél fogva» az a hatása, amelyre rendeltetett. Az Oltáriszentséget Krisztus Urunk azért rendelte, hogy szent teste és vére a kenyér és bor színe alatt lelkünk tápláléka legyen. A szentáldozásnak Krisztustól rendelt hatása a Vele való egyesülés. A szentségnek «saját erejénél fogva» gyakorolt hatása mellett azonban megvan «a cselekvő érdeme folytán», az ájtatosság és buzgalom mértéke szerint gyakorolt hatása is. Minél buzgóbban, méltóbban áldozom, annál bőségesebb a szentáldozással járó kegyelem is. Ezért mondja a trienti zsinat: akik nemcsak a szentségi jeleket veszik magukhoz, hanem lelkükben is keresik az egyesülést a szentségi Krisztussal, vagyis: «vágy és kívánság szerint eszik... a mennyei kenyeret, élő hittel lángolva, mely a szeretet által munkálkodik», tehát az apostol tanítása szerint buzgó előkészülettel és «menynyegzős ruhával fölékesítve» járulnak ez isteni asztalhoz, «a legbőségesebb gyümölcsöket nyerik».

Ezt a gondolatot fejezik ki a gyakori szentáldozást illetőleg X. Pius pápa szavai is, hogy «egyenes és jámbor szándékkal» áldozzunk. Egyenes szándékkal! — Tehát nem hiúságból, sem emberi tekintetből. Jám-

bor szándékkal! — Vagyis ájtatos, buzgó, elkészült lelkülettel. Nagy legyen hitünk, de nagy legyen szeretetünk is, mely buzgóságban, rendezett lélekben, áhítatos előkészületben nyilvánul.

Az 1902-ben elhunyt Contardo Ferriniről tudjuk, kinek szenttéavatását már több város kérelmezte, hogy napi szentáldozásaihoz a legnagyobb buzgósággal, hittel, odaadással, bizalommal készült. Az üdítő harmat megelőzi a napkeltét és előkészíti a növényzetet a napsugár melegének befogadására és felhasználására. Ilyen üdítő harmat a buzgó előkészület, mely a lelket a kegyelem szivárvány szineivel bevonja, ez a lélek ünneplő ruhája, melyben Ura fogadására és üdvözlésére megjelen. Jelszavunk: minél gyakrabban és minél buzgóbban. A gyakorit és buzgót ne válasszuk el egymástól; annyira összefüggnek, együvé tartoznak, mint a rózsa tövéhez, a napsugár a naphoz.

A régi latin közmondás szerint: megtesszük az egyiket és nem hagyjuk el a másikat. *Megtesszük az egyiket*, hiszen az Úr Jézus kívánsága, hogy minél többször járuljunk ez isteni lakomához, különben «nem leszen élet» mibennünk. Mert mit használ az isteni lakoma, ha nem veszünk részt benne. Nemcsak Szentséges Atyánk XV. Benedek, nemcsak X. Pius pápa, hanem már a szent atyák is hangoztatták, kikre a trienti szent zsinat is hivatkozik, hogy minél «gyakrabban kell ismételni az Oltáriszentségben való részesülést». *Nem hagyjuk el a másikat* hanem mindannyiszor buzgón elkészülünk, hogy a szentáldozások gyümölcsei annál bőségesebbek és örvendetesebbek legyenek bennünk napról-napra, hogy mind jobban és bensőségesebben egyesüljünk az Üdvözítővel, hogy mindegyre gazdagabban folyjon belénk az életnedv a mi főnkből, Krisztusból és hogy végre lassankint teljesen belé olvadjunk a bennünk föllángoló szeretet által.

Ami már most gyakorlatban a buzgó előkészületet illeti, ha nehézségeink és aggályaink volnának, bízzuk magunkat gyóntatónk útmutatására. Ha az ő tanácsa szerint járunk el, nyugodtak lehetünk, hogy előkészületünk megfelel a szentség méltóságának ép úgy, mint lelki előmenetelünk kívánalmainak.

Az áldozás reformáló ereje.

Az igazi nevelő Jézus Krisztus. Leghatásosabb nevelési eszköze a szentáldozás. Itt magát teljesen nekünk ajándékozza, itt osztja bőségesen kegyelmeit. Az Ő szent teste átformálja, átalakítja az embert Ő hozzá hasonlók leszünk. A kovász lassankint átjárja a lisztet, megdagasztja és magához hasonlóvá teszi. Ugyanezt teszi az Úr Jézus szent,

kegyelme. Az embert megnemesíti, lelki tehetségeit saját szelleméhez átidomítja, hogy az Úr Jézus gondolatai szerint fog gondolkozni, érezni, beszélni és cselekedni. A gyakori szentáldozás érteti meg velünk szent Pál apostol szavainak értelmét és igazságát: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.» A gyakori szentáldozás «Krisztus iskolája». Innen kerülnek ki a krisztusilag megnevelt lelkek. Az ember ebben az iskolában öltözik «a megváltás újságába». Nagykanizsán a mult évi szentáldozások száma már meghaladta a 65.000-et. A legmeghatóbb az, hogy a rendőrség háláját fejezte ki a buzgolkodó atyáknak, hogy áldásos pasztorációjuk eredménye a rendőrség kevesebb dolga, a kihágások és vétségek sokkal kisebb száma. Az atyák ezt az Úr Jézusnak tulajdonítják. Az apostol szerint gondolkoznak, ki írja: «Isten malasztjából vagyok pedig, ami vagyok» és apostoli munkálkodásomban «az Isten malasztja énvelem». Ők a jó pásztorhoz, az élet forrásához terelik a juhokat. A jó pásztor őrködik és neveli juhocskáit s őket az igazság utain vezeti. Mennyire kívánatos, hogy a gyakori szentáldozás minél nagyobb arányokban fejlődjék.

Háborús eset.

Ultkoriban több francia anyanyelvű német katona vonult át a fővároson. Úton voltak a harctérre. Az Örökimádási templomba is betértek, hol meggyóntak és itt tartózkodásuk ideje alatt többször áldoztak. Ezek a derék emberek jól ismerték barátjukat, az Úr Jézust. Meghatottsággal mondották, mily kimondhatatlan nagy az örömük, hogy messze távol otthonuktól, Lotharingiától szentáldozásaikkal újból és újból az Úr Jézus szent Szívébe ajánlhatják családjukat. Míg ők itt buzgólkodnak, amit ők családjukért, szeretteik ő érettük otthonukban ugyanazt teszik. Az Úr Jézus az összekötő kapocs szentáldozásainkban; akiket elválasztanak hegyek, völgyek és kilométerek, azok egymásra találnak szentáldozással az Úr Jézus szent Szívében.

Az Úr Jézus országa.

Új-Pomeraniában szintén erősen föllendült az Eucharistia szeretete. Az egyik stációról kapjuk az örvendetes hírt, hogy a napi áldozók száma már meghaladja a 150-et. Imádságunkkal is buzgólkodjunk, hadd terjedjen az Úr Jézus eucharisztikus országa.

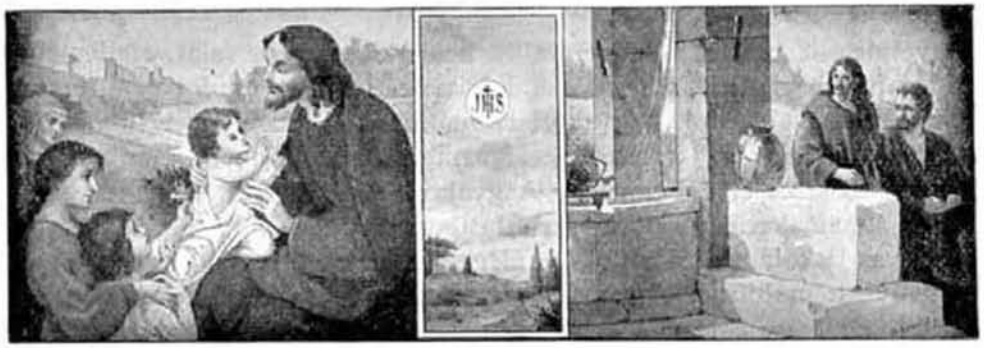

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Az eucharisztikus gyermek és a mezei munka.

Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom, mondta egykor az édes Üdvözítő. Akkor volt ez, mikor szombatnapon meggyógyította a 38 év óta beteg embert. A zsidók meg akarták kövezni, mivelhogy szombaton cselekedte ezt, már pedig ők azt állították, hogy szombaton semmit sem szabad tenni, még beteget sem gyógyítani.

Mily égi bölcseséggel felelte az Úr Jézus: «Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom». Csakugyan az Atya Isten nem tart pihenőt: nemcsak, hogy szombaton és vasárnapon épúgy munkálkodik, mint más napokon, hanem minden egyes pillanatban is nagy munkát végez. Mi ez a nagy munka? Gondoskodik a világról és fönntartja azt. Amint tudjuk, különösen rólunk gondoskodik. Bizonyítják például a szántóföldek, amelyeken a kalászok, mint valami tenger, hullámzanak, amikor beléjük kapaszkodik a szél.

Tehát az Úr Jézus épúgy munkálkodik pihenés nélkül, mint az ő mennyei Atyja. Atyjával együtt kormányozza és fönntartja a világot; Atyjával együtt sokasította meg ez évben is a szántóföldeken az elvetett magot. Ugyanaz az Úr Jézus tette azt, aki a szentségházban lakik s akit a szentáldozásban magunkhoz veszünk. De a gabonát már le nem aratja, csűrökbe nem gyűjti, ki nem csépli. Megtehetné ugyan, hogy készen adná nekünk a kenyeret, mint ahogy a pusztában megsokasította az öt kenyeret és két halat: de nem akarja megtenni, mert azt kívánja, hogy ha Ő és mennyei Atyja a mi kedvünkért szüntelenül munkálkodnak, kövessük a példájukat és ha nem is pihenés nélkül, de dolgozzunk a magunk kedvéért, hogy kenyerünk legyen.

Többször néztem azt a szép képet, amely az édes Jézust ábrázolja,

amint a szántóföldön magas búzakalászok között halad apostolaival. Gyakran áldozó gyermekek! meg vagyok róla győződve, hogy szivetekben lakik a kegyes Üdvözítő, aki nagyon szereti a szép természetet s s különösen a búzát, amelyből a szent ostyák lesznek. Már most gondoljátok el, hogy vele mennétek gabonatáblák közt. Úgy tegyetek, mintha szemébe néznétek. Mit láttok ott? Én szomorúságot fedezek föl. «Miért szomorkodol Jézusom?» «Azért, mert nincs, aki learassa, kicsépelje, csűrökbe gyűjtse, amit Atyámmal a magyar népnek adtunk. Az apák, a felnőtt legények a kegyetlen háborúban vannak; itthon csak öregek, asszonyok és gyermekek maradtak. Hiába sokasítottuk meg a magot, hiába adtunk elegendő esőt és napmeleget a földnek». mondja az Üdvözítő.

De íme! egyszerre felderül jóságos arca. Egyik nagyobb gyermek elébe térdel és így szól: «Jézusom, ne szomorkodj! Ugyan csak gyermek vagyok, de azért már tudok segíteni a mezei munkában. És sok fiú és sok leány van a magyar hazában, aki ért hozzá; áldj meg minket, elvégezzük a munkát!» És Jézus megáldja: «Legyen erősebb ez évben a magyar gyermek keze, hogy tudjon dolgozni s ne kelljen a szegény országnak éheznie! Megáldom munkátokat: legyen kenyere atyátoknak, bátyátoknak is, mikor győzelem után majd hazatérnek.»

És kisebb gyermek jön és szól Jézushoz: «Fogadd el, jóságos Királyom, az én szolgálatomat is! Szántóföldön dolgozni ugyan nem tudok még, de otthon kisebb testvérkéimre vigyázni birok. Ezt fogom tenni s úgy jó anyám és nagyobb testvéreim bátorságosabban dolgozhatnak a földeken. Kérlek, áldj meg engem is!» És Jézus megáldja: «Legyen éberebb a szemed, hogy vigyázni tudj testvéreidre; legyen szentebb a nyelved, hogy tisztább szeretettel tudd őket inteni s jóra birni; legyen készséges a szived, hogy magad se okozz szomorúságot anyádnak, akinek úgyis bús a lelke, amióta férje és felnőtt gyermeke a harctéren vagyon!»

És Jézus ismét eltűnik, elrejtőzik szivetekben. Onnan nézi napról-napra, tesztek-e aszerint, amint ez a két gyermek az ő nagy örömére megigérte.

Cselekedjetek úgy, gyermekeim! Nem szégyen ám dolgozni! Nézzétek csak: az Úr Jézus földi éltében is csupa olyan ember között szeretett tartózkodni, akik két kezükkel dolgoztak. Szűz Máriát, nemde, úgy képzelitek, hogy rokkán fon a názáreti házban?! Szent József ács; az apostolok halászok. Az Úr Jézus életének legnagyobb részét, harminc évét, nem Jeruzsálemben töltötte, a gazdag tudósok között, hanem Galileában, ahol szegény kézmíves és földmíves nép lakott. Sőt élete harmincadik évéig ő maga is dolgozott Szent József oldala mellett.

Bizonyára senki sem gondolja közületek, hogy más az az Úr Jézus, akit a szent áldozáskor magatokhoz vesztek és más Jézus volt az, aki valaha a földön járt. De ha ugyanaz, úgy ma is legjobban azokkal szeret lenni, akik kezükkel dolgoznak. Íme, itt az alkalom: szüleitek és mások is szivesen fogadják el segítségteket. Aztán milyen kedves dolog is azt a földet mívelni, amely nekünk a szentmiséhez szükséges kenyeret és bort adja! Örüljetek, ha bármi keveset tehettek is! Ha pedig többet tehettek, örömetek is nagyobb lesz.

Mily édes dolog lesz, mikor az apa, a bátya visszatérnek a háborúból és látják, hogy rendben a ház, tele a csűr, a kamra: nyugodtan pihenhetnek meg. És szemük rátapad az ő gyermekükre, testvérükre, aki oly szorgalmas volt. Mit fog a szemük neked mondani? Te pedig a szentáldozáskor meg fogod akkor majd köszönni az Úr Jézusnak, hogy erőt adott a munkára, mert a csatákban elfáradt apádnak, bátyádnak örömet szerezhettél.

Vannak azonban olyan gyermekek is, akiknek szülei nem laknak falun s így az aratásban semmikép sem vehetnek részt. Ezek imádkozzanak annál többet, falusi társaik helyett is, mert azoknak kevesebb idejük lesz az imára; teljesítsék hűségesebben igéretüket, amelyet tettek, amikor az eucharisztikus szövetségbe beléptek; végül becsüljék és szeressék a jó falusi gyermekeket, akik Jézusnak az ő munkájukkal nagy örömére vannak és sokat izzadnak, hogy a városban lakó eucharisztikus testvéreknek is legyen kenyerük.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Milyen lesz a vakációm?

Gondolj először arra kedves barátom, hogy milyen lesz a vakációja a belga deáknak, a némettől dicsően meghódított északkeleti Franciaország deákjának, vagy a lengyelországi deáknak? Óh, ott mindent rom borít. Faluk, városok leperzselve, rommá bombázva, a fák, növények kiirtva, a kedves szülői otthon feldulva! S te magyar deák minderről a szenvedésről mitsem tudsz. A mi országunk ment az ellenségtől, falvaink, városaink épek, a mezők, erdők, földek pompásak. Oh, hogyan hálájam ezt meg a jó Istennek, aki úgy megsegítette a magyart. A hálátlanság utálatos tulajdonság. Most meg veszedelmes is, mert az ellenség ágyui még nem némultak el.

Azért kedves eucharisztikus tagok, mikor boldog vakációt, sok örömet kivánok mindnyájatoknak, erősen szivetekre kötöm, hogy nyáron is buzgók legyetek, járjatok gyakran áldozni, szeressétek a templomot, az édes Jézust, a boldogságos Szűzanyát. Szeressétek nemcsak azért, mert ezt becsülettel megigérted, mikor az eucharisztikus szövetségnek tagja lettél, hanem *hálából*, köszönetből, hogy a jóságos Isten a mi szép, drága hazánkat nem adta az ellenség kezébe. Áldott legyen az ő neve és áldott legyen a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Budapest. Csoportonként tartunk gyűléseket az Örökimádás-templom udvarán. A tagok buzgón készülnek, hogy az *Úrnapi körmeneten* teljes számban résztvegyenek.

Úgyszólván minden vasárnap folyik a tagok szentségimádása a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Lippa. «A mi drága érmecskénk, a szövetségi érem az édes Jézussal kötött szövetségünk jele. Hűek legyünk Hozzá mindig, nagykorunkban is. Neki adjuk szivünket állandó lakásul... Pillantsunk érmeinkre; szent Tarzicius képét látva, jusson eszünkbe ennek a gyermeknek forró szeretete, mellyel szivére ölelte az édes Üdvözítőt. Inkább meghalt, semmint ellenségeinek adta volna. Kérjük, adja az ő hősi szeretetét a mi szivünkbe». Igy fogadtak hűséget a lippai új tagok, kiket örömmel üdvözlünk szövetségünkben.

Jászapáti. Várjuk az új szövetséget! Pataky Irén buzgó pesti tagunknak gratulálunk, hogy közreműködhetett egy új, buzgó szövetség megalakitásában.

* * *

Az *Úrnapi körmeneten* mindenütt vegyenek részt az eucharisztikus szövetségek — éremmel a keblükön. Mi legyünk dicsősége az édes Jézusnak diadalútjában. Szeretném, ha a tagok megírnák, hogy milyen volt mindenfelé az úrnapi körmenet.

FESLŐ BIMBÓK

A «Fehérkereszt-Egylet» Mohácson.

Kedves Igazgató bácsi! Mikor megkaptam a «Jézusom Örömöm» februári füzetét és olvastam benne «Ferkó légiónárust», akkor igen csodálkoztam, hogy ez a Ferkó milyen okos fiú. És én azt gondoltam, hogy a leányoknak is kell valamit a Hazáért és a katonákért tenni. Igaz, hogy mi is kötöttünk hósapkát, térd- és érmelegítőt és azonkívül ruhanemüt és pénzt is küldtünk a katonáknak. De ez nagyon kevés és azt gondoltam, hogy majd itt Mohácson meg fogjuk alapítani a «Vöröskereszt-

Egyletet» és akkor majd mindenféle jócselekedettel fogjuk a Hazát és a katonákat segíteni. De én nem iparkodtam megalapítani a «Vöröskereszt-Egyletet», nem is törődtem vele semmit és majdnem elfelejtettem. Mikor aztán megkaptam az áprilisi füzetet, akkor olvastam, hogy Ferkó testvére, Bözsi, már megalapította a «Vöröskereszt-Egyletet.» De az sem olyan nagy baj, gondoltam, mert egy kissé átfordítottam és most ez a neve: «Fehérkereszt-egyleti testvérek.» Szeretetből nevezzük magunkat testvéreknek. Szabályokat is írtam, melyek a következők:

«Fehérkereszt-Egylet» szabályai:

1. Minden vasárnap a szentmisét és a szentáldozást a testvérek egyik része kötelezi magát a sebesült katonákért, a másik része az elesett katonákért, a harmadik része a haza győzelméért, a negyedik része pedig kötelezi magát a szentmisét és a szentáldozást az árvák- és özvegyekért felajánlani.

2. A testvérek arra törekszenek, hogy a jóban kitartsanak.

3. Minél több testvért igyekeznek az egyletnek nyerni.

4. A testvérek egyik része minden szerdán önmegtagadást tart a sebesült katonákért. A második része minden csütörtökön az elesett katonákért. A harmadik része minden pénteken a haza győzelméért. A negyedik része pedig minden szombaton önmegtagadást az özvegyek- és árvákért ajánl fel.

5. Az egylet tagjai csak azon leányok lehetnek, akik az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe vannak írva.

6. Főelnöknőnk Szűz Mária, egyleti Főtisztelendő urunk pedig az Úr Jézuska.

Mikor ezt kigondoltam, akkor szépen hozzáfogtam és irtam egy levelet a Tanácsosomnak melyben megírtam neki, hogy meg szeretném alapítani a «Fehérkereszt-Egyletet» és a szabályokat is elküldtem neki. Azután még azt írtam neki, hogy mutassa meg egy pár tanácsosnak és a mi nem jó azt javítsák ki. De ők nem javítottak rajta semmit, csak ezeket a szabályokat írták hozzá.

A szentmise szabályai.

1. Hogy májusban minden nap jöjjünk el a zárdatemplomba és pedig a kórusra kell menni este 6 órakor, a májusi ájtatosságra.

2. Hogy minden csütörtökön jöjjünk el a szentmisére, hogy imádkozzunk azokért az Eucharisztikus Gyermekszövetségi tagokért, akiknek az apjuk meghalt a haretéren.

Végül pedig megmutatták az én levelemet, a mi kedves jó Tisztelendő urunknak és ő is helyeselte a dolgot. A Tisztelendő úr pedig a gyűlésen azt mondta nekem, hogy írjak a kedves Igazgató bácsinak. De én megijedtem és azt gondoltam, hogy bár ne kezdtem volna sem-

mit és nem is akartam írni, mert azt gondoltam, hogy ez dicsekvés volna. De a Tisztelendő úr azt mondta, hogyha ez dicsekvés volna, akkor ő sem mondta volna, hogy írjak. Azért tehát ne gondolja kedves Igazgató bácsi, hogy én ezt dicsekvésből írom, hanem azért, mert nagyon szeretem a mi kedves jó Tisztelendő urunkat és mert ő mondta, hogy írjak. Itt, Mohácson nem is virágozna úgy az Eucharisztikus Gyermekszövetség, hogy ha ez a kedves jó Tisztelendő úr nem volna.

Nagyszombaton minálunk a feltámadás nagyon szép volt. A Püspök-templomban magyar, a Zárda-templomban pedig sokac volt. Egy kicsit esett az eső, de azért mindnyájan eljöttünk éremmel a mellünkön. Még nyolc fehérruhás leány is volt, akik a mennyezetnél mentek és lámpát vittek a kezükben. A Zárda-templomban pedig sokac leányok voltak leeresztett hajjal és ők is vittek lámpát. Nagypénteken és nagyszombaton szentségimádás is volt.

Kedves Igazgató bácsi! Ez a Ferkó, aki azt a szép naplót írja, olyan okos fiú és azt mégsem tudta, hogy Mohácsnál nem a tatárok, hanem a törökök verték meg a magyarokat. De azért a magyar is győz és győznek itt Mohácson az Eucharisztikus Gyermekszövetségi tagok is, mert a szentáldozást, szentmisét és egyéb jócselekedeteket a Hazáért és a katonákért ajánlanak fel. Kezeit csókoljuk és maradunk őszinte tisztelettel, az összes «Fehérkereszt-Egyleti Testvérek».

Szeretett, jó Igazgató Bácsi!

Nem mulasztjuk el, hogy a temesvár-józsefvárosi eucharisztikus gyermekszövetség tagjainak nagy örömérol be ne számoljunk kedves Igazgató Bácsinak. Minden hónapban nagy örömmel várjuk a mi kedves kis lapunkat, de mintha sejtettük volna, mekkora örömet hoz magával a februári szám, még nagyobb örömmel vártuk.

Végre megkaptuk! Nagy élvezettel olvastam a szebbnél szebb történeteket, verseket, de mégis legjobban megörültem az Igazgató Úr felhivásának. Már ezután nem is beszéltünk egyébről, mint Jézus szentséges Szivébe való felajánlásunkról. Nagy napja volt ez az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek, nagy ünnepe, mely örökre emlékezetes marad elménkben. Mint egy második elsőáldozásra, úgy készültünk arra a magasztos pillanatra, mikor tiszta erényvirágoktól illatozó sziveinket felajánlhatjuk, bezárhatjuk Jézus szent Szivébe. Már előtte való napon felhasználtunk minden alkalmat, hogy jó cselekedetekből, önmegtagadásból erényvirágot kössünk csokorba s ezzel diszítsük föl szivünk hajlékát. Így elkészülve, várva-vártuk a vasárnapot. Végre elérkezett! Tiszta napsugaras nap volt ez, mely mintegy azt látszott kifejezni, hogy nemcsak

mi, hanem Jézus szentséges Szive is örül e nagy napnak. Gyors léptekkel siettünk iskolánkba, hogy büszkén tüzzük fel szövetségi érmeinket és így vonultunk szép sorban a zárdai templomba a nyolcórai szentmisére. Megszólalt a csengetyű, megkezdődött a szentmise. A kóruson megzendült a gyönyörű ének, melyet ez alkalomra a képezde tanítónőjelöltjei énekeltek. Körülbelül 300 eucharisztikus gyermekszövetségi tag volt jelen e magasztos ünnepen. A legnagyobb áhitattal hallgattuk a szentmisét s szivünk örömtől repesett, mikor az áldozás következett. Áldozás előtt szeretett Eisele főtisztelendő urunk rövid beszédet tartott a nap jelentőségéről, mely után buzgó szivvel hangosan mondtuk el a főtisztelendő úrral együtt a gyönyörű felajánló imádságot. Az imádság végeztével kinyitotta a tisztelendő úr a szentségházat és kivette az Oltáriszentséget. Bennünket mennyei öröm szállott meg és boldogságtól ragyogó arccal, összetett kezekkel közeledtünk az Úr asztalához. És mikor magunkhoz vettük az Édes Jézust, a legnagyobb szeretettel üdvözöltük szivünk csendes hajlékában és átadtuk a virágcsokrot. Én érzem, tudom, hogy annyi száz ártatlan gyermek imáját nem hagyja az Édes Jézus meghallgatás nélkül. És azóta boldogok vagyunk mind, mert Jézus szentséges Szivébe rejtőzve, mint erős, legyőzhetetlen bástyából fogjuk ezután az ellenség ellen bocsájtani naponkint a negyvenketteseket, gépfegyvereket és srapnelleket s így mi is részt veszünk a háborúban és erős a bizalmunk, hogy az Úr Jézus meg fogja adni szegény, sokat zaklatott hazánknak a győzelmes békét.

Kedves, jó Igazgató Bácsinak kezeit csókolva, Temesvár-Józsefváros, hálás hive: *Kohler Anna*, az eucharisztikus gyermekszövetség tagja.

Feketék buzgósága.

A KÖZÉPAFRIKAI Villa-Maryia misszióstelep hithirdetője írja, mily nagyfokú buzgóságot mutatnak szentáldozásaikban a feketék. Megható a lelkek vágyódása és éhsége az élet kenyere után. Naponta olyan 100 fekete áldozik, kiknek legtöbbje nap-nap után egy-két órás utat gyalogol a templomig. Jó és rossz időben egyformán megjelennek az Úr asztalánál. Az ilyen buzgóságot és nagy előkészületet nem hagy az Úr jutalom nélkül. Érzik is ők, ezért nem lankadnak, ellenkezőleg napról-napra gyarapodnak, gazdagodnak áhitatban, buzgóságban, kegyelemben.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Röptében a nagyvilág körül.

A háború az Eucharisztia szolgálatában. Egy esztergommegyei kis falúban a háború a következőképen szüli az eucharisztikus lelkületet és életet a falú minden rétegében: Az iskolásgyermekek közül kettő mindennap égő gyertyával a kezében járul ünnepélyesen a szentáldozáshoz, melyet a hazáért és a hadseregért s más szükségletekért ajánlanak fel. Ez a mód, annak ünnepélyessége és a vele szándékolt fontos érdek nagy horderőt kölcsönöz a szentáldozásnak. S míg a gyermekek sóvárogva várják a napot, amelyen rájuk kerül a sor, addig a felnőttek nem állhatják meg, hogy részt ne kérjenek belőle, ők is mind többen mennek áldozni. S amit talán hosszú szentbeszédek el nem értek, az most egyszerre megvalósul: buzgó, gyakori szentáldozás a hivek vallási életének gerince és fööröme. Amit a háborúban megszerettek, arról már a békében sem fognak tudni lemondani.

Bécs imádkozik. A bécsi eucharisztikus világkongresszus hatását kell abban látnunk, hogy nagy bajban az Oltáriszentséghez menekül Bécs városa.

Fényes hajlékot adott nemrégen a legméltóságosabb Oltáriszentségnek és ragyogó diadalnapokat szerzett az eucharisztikus Úr Jézusnak, azért bizik most annyira benne. Épüléssel olvassuk, hogy már több izben hatalmas szentségi körmenetet tartottak, melyen a legméltóságosabb Oltáriszentséget a hercegérsek viszi, a Körmenetben pedig *polmesterek, miniszterek* és mindenekelőtt az *uralkodócsalád* tagjai vesznek részt. A Votivkirche monumentálisan nagy terén szokott megindulni, mire 40—50 ezer ember hömpölyög végig a tündérszép Ringeken egészen az ősi szent István dómig s könyörög a szentségi Úr Jézushoz győzelemért, a katonákért, békéért. A körmenetek valóban méltók a katholikus Bécs nagyságához.

Segélykiáltás az üldözött mexikói katholikusokért. Az északamerikai katholikus szövetség, élén P. R. Tierney S. J., J. Whalen és C. D. Cun-

ningham elnökökkel az Egyesült-Államok elnökéhez, Wilsonhoz, fordult tiltakozó feliratukkal:

1. Részvéttel viseltetünk az üldözött mexikói püspökök, papok és apácák iránt. Ezreket fosztottak meg közülök minden vagyonuktól. Kinozták, majd kegyetlen módon megölték őket. Jámbor nők, kik éltüket a krisztusi irgalmasság gyakorlására szentelték, az alávaló bánásmód következtében elpusztultak.

2. Tiltakozunk az ellen, hogy a sajtó ezeket a kegyetlenségeket elhallgassa, melynek pedig föladata, hogy a nemzet érzelmét vezesse és a közvéleményt kialakítsa. A sajtó erről tudni sem akart idáig, jóllehet, annak idején a Beilis-pörben, úgyszintén a protestáns hithirdetőnő, Stone ügyében terjedelmes tudósításokat közöltek.

3. Szent hitünk, melyet irgalom nélkül üldöznek, a krisztusi erények melyeket alávaló módon meggyaláztak, az alapjából kiforgatott emberiség, a keresztény műveltség, a hová rablás, pusztulás, gyilkolás lépett, nevében követeljük, lépjen közbe a kormány bármily eszközzel, hogy tisztességes polgárok, nők igazságtalan üldözése Mexikóban megszűnjék.

Az erélyes, testvéri segélykiáltás, mellyel az északamerikai katholikusok sietnek mexikói testvéreik segítségére, a legszörnyűbb üldözés miatt történik. A régi pogány római császárok sem voltak gonoszabbak és vérengzőbbek, mint Mexikó szabadkőmíves vezetői, kik az üldözést szítják és rendezik.

A templomok istállókká lettek vagy tanácsteremnek rendezték be. A gyóntatószéket a legjobb esetben elégették. Az egyházi ruhákkal lovaikat takarták be vagy magukra öltve azokat föl, ruhátlan nőkkel karjukon fényképeztették le magukat, hogy azután ezeket a képeket, mint a papok erkölcstelen kicsapongásainak bizonyítékait, terjesszék.

Mindez a borzasztóság a szabadkőmíves Ferrer tanítványától, Villareal katonai kormányzótól származott. Ő volt a szellemi vezetője az üldözésnek.

És mindezt csak a katholikusokkal tették. Más vallás követőit nem háborgatták.

1914. júliusában Mexikó püspöki kara ünnepélyesen tiltakozott a vérlázító igazságtalan üldözés miatt.

XV. Benedek pápa október 25-én Mexikó érsekéhez, Mora y del Rio-hoz és a püspöki karhoz írt levélben vigasztalja, bátorítja őket, hogy Isten segítségében bizva, legyenek kitartók. Szorult helyzete ellenére is jelentékeny összeget küldött nekik, hogy amennyire lehet, segítse a kirabolt papságot és a kolostorokat.

De még ez nem mind. Rómából jelentik:

Jelenleg az összes mexikói püspökök vagy börtönben, vagy szám-

üzetésben vannak. A michoacani érsek mint tehénpásztor tudott csak menekülni. Ötven napi viszontagságos út után tudott csak az Egyesült-Államok területére menekülni. Durango érsek börtönbe került, jóllehet 70 éves. Michaocan és Guadalajaka érsekeit, mivel külföldre menekültek, halálra ítélték. Sok tartományban minden templomot bezártak, a misézést és gyóntatást súlyosan büntették. Másutt egy-két templomot nyitva hagytak, de csak oly papokat engedtek be, kiket püspökeik hivataluktól fölfüggesztettek. Tulaneingoban egy világi embert, Ruben Ramirezt tették lelkészszé. Habár világi, mégis prédikál, sőt misézik is. Zacatecasban két lelkészt és két iskolatestvért Villa elnök lelövetett. Ekkor azonban óvást emelt az Egyesült-Államok kormánya ez ellen s ezután Villa óvatosabb lett, hisz nekik köszönhette pályáját.

Papokat és apácákat büzhödt börtönbe zártak, mig másokat marhaszállító vaggonokban, alig ruházva, táplálék nélkül szállítottak az Egyesült-Államok határára. Zacatecas 35 papot börtönzött be. Villa ezekért félmillió koronát kért váltságdíjul. Sok utánjárással és nagy áldozatok árán az összeg begyült, de a leszámolásnál 20.000 koronát Villa eltüntetett s így csak akkor bocsátotta szabadon a foglyokat, mikor ezt az összeget is megkapta. Az országban nem maradhattak, hanem a börtönből a vasutra hurcolták őket és az Egyesült-Államokba szállították. Útközben még 5000 pesat követeltek. Torreon lakosai ezt is megadták papjaikért.

Orizabán csak egy templomot hagytak nyitva, de a misézés itt is tilos volt, a papokat számüzetésbe küldték, a gyóntatószékeket szabadkőmívesi jelekkel mázolták be, a székesegyházban gyalázatos orgiákat ültek, a püspöki palota kaszárnya lett. Toluca és környéke pap nélkül áll.

Az uralkodó állapotokat legjobban jellemzi Toluca kormányzójának a kiáltványa, mely szerint ő a katholikus vallás túlkapásait megtorolta, mert:

1. A szentbeszédet eltiltotta, az a népet fanatizálja.

2. A bőjt és vezeklés tilos, épugy az alamizsna vagy a papság és egyház támogatása.

3. A gyászmisék megszüntek teljesen, úgyszintén a gyónás akár templomban, akár azonkívül. Mindkettőért halálbüntetés jár.

4. Vasárnap csak egy misét lehet mondani, de a pap nem lakhat a templom közelében, sem pedig oly ruhát nem hordhat, hogy felismerhető legyen.

5. Az olyan polgárt senki sem üdvözölheti, ki azelőtt (!) katholikus pap volt.

6. A vasárnapi egyetlen egy misén kívül, az összes egyházi ténykedés, mint keresztség, temetés, gyászistentisztelet szigorúan tilos. Min-

den pap, akit a kormányzó felhatalmaz valami működésre, írásban köteles kinyilvánítani, hogy az állam rendelkezéseit tiszteletben tartja.

Még borzasztóbb dolgok kerültek a nyilvánosságra abból a tiltakozásból, melyet az amerikai származású protestáns Steeker Márton nyujtott át Briannak, az Egyesült-Államok államtitkárjának. Számos gyalázatosságukat toll le sem írhatja.

EGYESÜLETI ÉLET.

A pozsonymegyei központi Oltáregyesület. Az ottani igazgató jelentéséből értesülünk, hogy a pozsonyi Oltáregylet választmánya jelenleg a következő tagokból áll:

Elnöknő: Széchsen Ernesztina grófnő.

Alelnöknő: Széchsen Teréz grófnő.

Igazgató: Czaykowski Evariszt.

Jegyző: Janotta Nándor s. l.

Pénztáros: Széchsen Mária grófnő.

Assziszlensnők: Prileszky Ilona úrnő, özv. Vay Dénesné báróné, Hillenbrand Leontin úrnő.

Terjesztő hölgyek: Binder Mária, Kramer Hedvig, Löw Ilona úrhölgyek.

*

Az oltáregyesületi ájtatosság minden hó első csütörtökén a pozsonyi orsolyiták zárdatemplomában fél 8-kor meg lesz tartva a következő rendben: olv. szentmise a legméltóságosabb Oltáriszentség kitételével; az evangélium után szentbeszéd; Communio után közös szentáldozás; mise végeztével imák pro vivis et deftis sodalibus; áldás.

Ugyanaz nap délután 5-kor az elnökgrófnő lakásán választmányi ülés.

Ezen ülés kezdődik a Szentlélek segélyhivásával; utána lectió Kemp. Tamás IV. könyvéből; erre az igazgató szól buzdítólag, utána az alelnöknő beterjeszti a beérkezett kérvényeket; a pénztárosnő elszámol a beérkezett pénzekről; s ha egyéb tárgy nincs, egy Miatyánk és Üdvözlettel pro †† sodalibus befejeztetik az ülés.

*

Az ájtatosság módozatai nem egyeznek ugyan a szokásos oltáregyesületi ájtatosságokkal, de mindenesetre épületes buzgalomról tanuskodnak.

Országos központi budapesti Oltáregyesület májusi választmányi gyűlését 10-én tartotta. Az értekezletet Kánter Károly igazgató vezette. Jelenvoltak: Marie de Jerusalem alelnöknő, a zárdatitkárnő, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá báró Vécsey Józsefné, báró Vécsey Eszter, Cziráky Lujza grófnő, özv. Heinrich Ferencné és Felmayer Vilma választmányi úrnők.

A kegyelmes elnökasszony sürgönyileg jelentette, hogy leánya betegsége miatt a gyűlésen meg nem jelenhetik. A jegyzőkönyv és a pénztári napló bemutatása után az elnöklő igazgató üdvözli *dr. Breyer Istvánt* abból az alkalomból, hogy miniszteri osztálytanácsossá nevezték ki. A választmány nagy örömét fejezte ki, hogy erre a fontos pozicióra jutott, mert hiszen már oltáregyesületi lelkész és «Örökimádás» szerkesztő korában ismerték meg szerénységét, munkabirását. Dr. Tiefenthaler József szerkesztő — az igazgató fölszólítására — jelentést tesz az eucharisztikus szövetségek helyzetéről. Három évvel ezelőtt alakult meg s most már behálózza egész Magyarországot. Mintegy 15 ezer tagja van. Folyóiratja, a «Jézusom örömöm» eleinte az «Örökimádás» gyermekrovatának 8 oldalas külön lenyomata volt s 700 példánnyal indult meg. Ma már 16 oldalas önálló díszes folyóirat s havonkint 11.000 példányban hagyja el a nyomdát. A választmány örömmel veszi tudomásul a jelentést.

A nyitraegyházmegyei Oltáregyesület beküldötte évi működéséről szóló kimutatását. Kánter Károly igazgató több pontra hivja föl a figyelmet, melyből a nyitrai Oltáregyesületek munkássága és buzgalma előnyös színben tárul a választmány elé. Folyóiratunk alkalomadtán bővebben fog reá kiterjeszkedni. Az igazgató óhajtja, hogy a római anyatársulatba is küldessék «Útmutató».— Czaykovszky Evariszt pozsonyi oltáregyesületi igazgató jelentését épüléssel hallgatja a választmány. Az igazgató jelenti, hogy özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnökasszony őexcellenciája megboldogult férje és édesanyja lelkiüdvéért misealapítványt tett az Örökimádás-templomnak.

Majd felhivja az igazgató a figyelmet arra a nagy bűnbánati körmenetre, melyet a hercegprimás őeminenciája személyesen fog vezetni május 30-án.

A budapesti Oltáregyesület kiállításáról is történik megállapodás. Eszerint július 4-én nyilik meg s néhány napig áll majd nyitva a közönség számára. Természetes, hogy ez a kiállítás az idén nagyon kis igényű, mivel az Oltáregyesület munkaerejét a háború emésztette föl.

Az értekezlet imával ért véget.

*

A fogarasi Oltáregyesület lendületes beszámolóját — egy kissé megkurtítva ugyan — a következő számban hozza az «Örökimádás».

IRODALOM

«Szűz Mária Virágos Kertje.» Örvendetes esemény a magyar könyvpiacon, hogy a fenti mű már V-ik kiadásban jelenik meg. Nemcsak nemzetünk hagyományos tisztelete a boldogságos Szűz iránt, hanem e könyv tartalma is oka volt annak, hogy a hivő közönség oly szeretettel

fogadta e művet. A boldogságos Szűz erényeit ismerteti e mű. A szerző — egy tudós és buzgó jezsuita atya — nagy ügyességgel kapcsolja be az üdvös tanításokat a gyakorlati életbe. Az a haszna is megvan e könyvnek, hogy most e háborús időkben sok-sok vigaszt fog nyujtani a szomorkodóknak a fájdalmas Anya erényeinek ismerete és emléke. Szerettük volna, ha a nyelvezet kissé magyarosabban üt ki, de reméljük, hogy egy újabb kiadásban a nyelvezet is tiszta magyarsággal fog csengeni. A könyv ára kötve bérmentes küldéssel 1.80 K. Megrendelhető Péter Antal theologiai tanárnál Gyulafehérvárt, vagy a Szent Bonaventura-könyvnyomdában Kolozsvárt, Karolina-tér 7.

«**A Katholikus Hitterjesztés Lapjai**» ez évi 3—4-ik március—áprilisi füzete a következő kiválóan érdekes tartalommal jelent meg: Tartalom: A hitterjesztés lassu haladásának főokai. — Apostoli körút Kurdistanban. — A hinduk élete. — Tíz évi apostoli működés Kelet-Kwang-tongban. — Az ugandai missió. — Szudán nomádjai. — A silluk négerek térítésének első kisérlete. — Az apácák működése Madagaskár szigetén. — Missiói tudósítások. — Katholikusüldözés Mexicoban. — Kegyes adományok. — Számos kép. — A tanulságos és ismeretterjesztő képes havi folyóirat előfizetési ára: egész évre 6 korona. Megrendelhető «A Katholikus Hitterjesztés Lapjai» kiadóhivatalában, Nagyvárad, Ujvárosi plébánia.

A nagy esztendő cím alatt egy háborús könyv hagyta el a sajtót. Szerzője *Landauer Béla*, az ismert haditudósító. A könyv minden érdeklődést megérdemel, mert a csataterek nagy, véres eseményeinek *első összefoglalása*. De nem szabad krónikás följegyzésekre gondolnunk. Landauer az iró sokatlátó szemével, a véres események, a fölégetett falvak, rombadőlt városok, várak, hullahegyektől borzalmas csataterek közül az emberi nagyság dokumentumait szedi össze és az írni tudás művészetével épít a mi nagy küzdelmünknek emléket. A szemtanú friss benyomásai, az események színhelyén megilletődött lélek beszéde ez a könyv a háborúnak sok olyan részletéről, melyet a rohanó események kitöröltek lelkünkből. A könyv az izgalmas dráma erejével hat és a vad események titkainak emberi szívvel való föllfedezésében értelmét látjuk szenvedéseinknek, gyászunknak, az elesett hősök halálának. A sorok között a szerző lelke vigasztal és szinte szuggerálja a nagy magyar jövendőségbe vetett hitet: hőseink megrázó erőfeszítéseinek láttán. A háromszínnyomású borítékban megjelent könyv az «Élet» kiadása (Budapest, I., Fehérvári-út 15.), ára 2 korona 50 fillér. A könyv hatása szenzációs lesz.

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Szombathely-egyházmegyei Oltáregyesület 263 korona 4 fillér, Szerencsés Mór 2 K, Békéscsabai Oltáregyesület 80 K, Eger-főegyházmegyei Oltáregyesületi tagok 600 K, Meil Mária 2 K, König Ferencné 2 K, Nemcsányi Gyula 1 K, Kovács Mária 2 K, Szentpéteri Bodnár Katalin 30 fill., Szakadits Anna 2 K, Szabó Terézia 2 K, Speter Luiza 2 K, Glocker Anna 2 K, Seh Helena 4 K, O. E. tagoktól 5 K 52 fill., O. E. tagoktól 5 K, ft. Grócz Béla 7 K, O. E. tagoktól 15 K, Bartos Teréz 2 K, Szász Mária 1 K, Szász Julianna 1 K, özv. Marjai Károlyné 7 K, Budics Mária 2 K, Piehler Jánosné 2 K, Kárpáti József 30 fill., özv. Böcskey Sándorné 2 K, Barna Mária 6 K, Bati Sándorné 1 K, Hugai Mária 4 K, Barát Mihályné 2 K, Rajnoha Margit 10 K, Praznovszky Gézáné 10 K, Varga Andrásné 50 fill., Holzwarth Irén 7 K, ft. Pintér Imre 2 K, Feleki Rezsőné 10 K, Feleki Géza 40 K, Domenics Mária 2 K, Kiss Teréz 1 K, Fodor János 50 fill., Fodor Borbála 50 fill., Mariel Lajosné 2 K, Messelhauser Ilona 2 K, Kapalka Rozália 4 K, Józsa Jánosné 1 K, Skreka Sándorné 1 K, Szombathely-egyházmegyei tagok 110 K 62 fill., O. E. tagoktól 12 K 34 fill., O. E. tagoktól 44 K 40 fill., Gürtler Ilona 1 K, Gürtler Anna 1 K, özv. Lukács Józsefné 2 K, Reich József 1 K, Gelez Mihály 1 K, Holló János 1 K, Tóth Géza 2 K, Szafranszky Antal 1 K, Bathási Vencel 1 K, Jancsó Imre 1 K, Gróf Julia 2 K, Konstatics István és neje 2 K, özv. Korinek 24 fill., Novák Mártonné 20 fill., Weisenberger Irma 4 K, Balás Ignácné 2 K, Bodrogkereszturi tagok 14 K 90 fill., Chyzer Kornélia 2 K.

1915. februárban befolyt adományok. Héber Károlyné 3 K, Burik Zsófia 24 f, Bognár Ágnes 24 fill., Gáspár Terézia 3 K, Szajkó Teréz 2 K, özv. Cserháti Jánosné és családja 50 fill., Bakonyi Márta 4 K, Hergerth Szerena 4 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Szalay József 1 K, Szalay Józsefné 1 K, Schober Irma 8 K, Hanna Károlyné 2 K, Országh Péterné 1 K, Droppa Róza 1 K, Eger-főegyházmegyei tagok 400 K, Béky Gerenc 1 K, Kál Nándor 1 K, Meixner Emilné 2 K, Löffler Emilné 4 K, Obendhäuser Mária 2 K, Dancsák János 2 K, O. E. tagok 54 K 96 f, özv. Gruber Szilárdné és Gruber Hedvig 4 K, Szabó Mária 2 K, Skerlecz Cara báróné terjesztőnő által: Ferk Angela 40 fill., Miklin Emma 40 fill., Neunkirchner Magdolna 40 fill., özv. Klobusiczky Istvánné 3 K, Böcsödi Teréz 30 fill., Böcsödi Lidia 30 fill., Seebacher Karolin 40 fill., Privitzer Julia 30 fill., Kracmar Irma 4 K, Smegál Ferenc 60 fill., Sebestyén Ágnes 1 K, özv. Révfy Istvánné 2 K, özv. Püspöki Lajosné 2 K, ft. Lábay Gyula plébános által: O. E. tagoktól 6 K, ft. dr. Hass József által: O. E. tagoktól 794 K 90 fill., fr. dr. Rusznak Miklós által: O. E. tagoktól 9 K 88 fill., Kiss György 1 K, Csopoti Lajos 2 K, gróf Somssich Béláné 5 K, ft. dr. Hoss József által: O. E. tagoktól 617 K 70 fill., a szepesegyházmegyei tagoktól 150 K 70 fill., ft. Nagy Géza által: O. E. tagoktól 4 K 8 fill., özv. dr. Herrich Károlyné 10 K, Benes Magdolna 20 K, Tomory Erzsébet 50 fill., Földesy Gabriella 50 fill., Német Mária 24 fill., Heincze Anna 30 fill., Vorvirth Irma 30 f, Futó Mária 1 K, Ivancsics Ágnes 2 K, Pálfy Iuliá 2 K, Kraicsovics Antalné 1 K, Kraicsovics Aranka 1 K, Kuppán Jánosné 2 K, Urbánszky Mária 2 K, ft. Plent István által: O. E. tagok 110 K, ft. Andrássy László által: O. E. tagoktól 15 K 72 fill., O. E. tagoktól 6 K, özv. Wagner O. 4 K, Martini Erzsébet 1 K, Troppa Emma 2 K, Nagy Juliska 1 K, Katuza Albertné 24 fill., Balázs Katalin 1 K, Vin-

czen Mária 2 K, özv. Bruska Jánosné 2 K, Orgovár Jánosné 1 K, Merrath Károly 1 K, özv. Kluzatsek Rezsőné terjesztőnő által: Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek János 2 K, Ált Leopolda 2 K, özv. Szevera Ferencné 2 K, özv. Machát Vincéné 2 K, özv. Kluzatsek Rezsőné 24 K, Bodnár József 1 K, Kegl Gizella terjesztőnő által: özv. Herkély Sándorné 6 K, Bégány Józsefné 2 K, Gömöri Róza 1 K, Hamarák Ferencné 2 K, O. E. tagoktól 17 K 4 fill., O. E. tagoktól 89 K 1 fill., O. E. tagoktól 14 K 40 fill., O. E. tagoktól 5 K, Freiler Katalin 10 K, Wetzelsberger Katalin 2 K, Komáromy Katalin 2 K, Perlsberg Gizella 10 K, Perlsberg Zelma 10 K, Havashé Hermina 2 K, Kögler Gusztávné 5 K, Árvay József 2 K, Springer Mária 1 K, Kostyál Emília 2 K, Kostyál Istvánné 2 K, Oszvald Anna 2 K, Talviezer Gizella 4 K, Keserü Margit 1 K, Kollár Borbála 1 K, Kaldenecker Mária 2 K, Kormos Veronika 2 K, Incze Róza 2 K, Herman Lászlóné 4 K, Höhler Gizella 2 K, Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: Butz Ferencné 2 K, Herold Mária 2 K, báró Barkóczy Ilona 2 K, Jungmayer Mihályné 2 K, özv. Fock Anna 30 fill., Krezinger Istvánné 3 K, Szentiványi Sándorné 5 K, Poll Borbála 2 K, Habenschuss Ferencné 1 K, özv. Foki Zsigmondné 2 K, O. E. tagoktól 19 K 24 fill., Polónyi Karolin 1 K, Melhárt Pálné 8 K, Polák Istvánné 1 K, Gáspár Julianna 40 fill., O. E. tagoktól 34 K, 40 fill., Szoták Erzsébet 2 K, Csehmindszenti tagoktól 31 K, O. E. tagoktól 13 K, Asztalos Márta 24 fill., Asztalos Julianna 24 fill., Pócz Margit 24 fill., Murmann Alexandra terjesztőnő által: Bartlinszki Mária 40 fill., Russ Rozália 24 fill., Bartl Erzsébet 50 fill., Pozsgai Klára 24 fill., Gombár Ilona 24 fill., Junker Erzsébet 50 fill., Seffer Julia 40 fill., Wittner Anna 24 fill., Huber Magdolna 24 fill., Sitkai Mária 40 f, Keszter Erzsébet 24 fill., Keten Teréz 24 fill., Micsik Rozália 50 fill., Micsik Ignác 50 fill., Kampf Karolin 24 fill., Schön Anna 80 fill., Götz Borbála 60 fill., Breznay Sándorné 2 K, Breznay Margit 2 K, Rusztay Károlyné 2 K, Liskó Erzsébet 50 fill., Minyár Karolin 40 fill., Fillep Dorottya 50 fill., Waterl Erzsébet 50 f.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. **Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.**

Uj Élet. Társadalmi és ismeretterjesztő lap. Megjelenik hetenként kétszer, csütörtökön és vasárnap. Szerkesztő: *Csukovics* János, *Sopron*, Ferenc József-tér. Előfizetési ára egész évre 8 korona. Az «Uj Élet» katholikus organum s nemrégen bontotta ki zászlóját. Ajánljuk az olvasóközönség szives pártfogásába.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. JULIUS 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: A budapesti Oltáregyesületi kiállítás megnyitóbeszéde. Mondotta: *dr. Rott Nándor* praelátus. — Kánter Károly országos oltáregyesületi igazgató beszámolója az 1914. évről. — *Csányi E. Medárd:* Postcommunio. (Költemény.) — *Cséfalvi:* Egy haldokló gyermek első és utolsó szent áldozása. — A sivatagban. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *dr. Wéber Pál.* — Hálaadásunk. — Ozorai atya. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* — A gyakori szentáldozás és a bocsánatos bűn. — A kis libapásztor könnyei. — Eucharisztikus szövetségek. — Afrikai gyermekszövetség. — *Quotidián Lajos:* A gyermek csókja. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatások.*

A budapesti Oltáregyesületi kiállítás megnyitóbeszéde.

Mondotta: *dr. Rott Nándor* praelátus.

Finom érzékkel rendezi az Oltáregylet kiállítását az Úrnap nyolcadában. Helyesen hódolnak a kiállításukkal épen most, midőn az Egyház a szeretet szentségének emlékét ünnepli: *Krisztus szeretetének* csodáját, összes csodáinak mintegy összefoglalását.

Mert az Úr sok csodát művelt. Az ő hatalmának és jóságának erejében a vakok láttak, a sánták jártak, a bélpoklosok megtisztultak, a süketek hallottak, a holtak föltámadtak s a világ pogányainak, az örömtelen sokaságnak hirdette Krisztus az életnek és boldogságnak tanát, a jó hírt, az evangéliumot! De mindennél nagyobbat tett, midőn hatalmának és erejének forrását: *önmagát, végtelen szeretetét hagyta nekünk* a kenyér és bor színe alatt lelkünk táplálására.

Ez a titokzatos szentség és a benne rejlő végtelen szeretet hordja *életünket*, ez éleszti bennünk *az isteni szikrát:* a kegyelmet, ez járja át a természetnek alacsony ösztöneit és tölt el minket Krisztus szivével, Krisztus gondolataival és érzéseivel, ez hoz minket isteni rokonságba és éleszti bennünk az örök életnek reményét.

Ennek a végtelen szeretetnek kegyetek viszontszeretettel adóznak, midőn nem Krisztus szegényeit: hanem magát Krisztust *öltöztetik munkájok által.* Az oltár Krisztus koporsójára emlékeztet, tehát kegyetek a szent asszonyok munkáját folytatják, midőn illattal, gyolccsal, fénnyel látják el az oltárt s ezen munka mellett lelkökben hallják az Angyalnak szavát, ki a megrémült szent asszonyoknak szólt: Ne féljetek, Krisztust

keresitek, ő föltámadt s megelőz titeket Galileában! Megelőzi önöket majd kegyelmeivel, megelőzi áldásával minden léptőket s az örök élet Galileájában, melyet megvet a világ, miként a régi Galileát is megvetette Judea, ő lesz jutalmok, bérök, dicsőségök; ő fogadja majd kegyeteket országában.

Kegyetek azonban, m. t. úrnők, Krisztust öltöztetik akkor is, midőn papjainak egyházi ruháiról gondoskodnak. A pap második Krisztus. A pap az oltárnál kitárja karjait Krisztus felé, hogy a kegyelemnek kévéit kapja s azokat szétossza az élet sivatagában, bajában és szenvedésében koplaló, szenvedő nép között. Mily méltatlan kép az, ha szennyben és rongyban áll a nagy imádkozó, Krisztus papja, a népnek hivatott közbenjárója Isten színe előtt. A kegyetek szerető gondja, finom érzése, gyengéd és ihletett áhítata megszünteti a torzképet s azon mérsékelt fény és pompa, melyhez a templomot segítik: kedvesebbé teszik az áldozatot, a papot, a hivőket az Urnak színe előtt; kedvesebbé teszik, mert a fény és tisztaság áldozatból fakad, a munka és a nagylelkűség áldozatából.

Ha tehát az örök életet igéri Krisztus azoknak, kik az irgalmasság testi cselekedeteivel egyet ruháznak a nyomorgók közül: mennyivel inkább áldja meg majd önöket, kik koporsóját diszítik, kik papjait ruházzák, templomát ékesítik! Többet nyernek Krisztustól, mert valóban Krisztust ruházzák, Krisztusnak hódolnak, Krisztusnak a szeretet szolgálatát nyujtják.

Ez egyúttal hadi szolgálat is. Hiszen azt a Krisztust kérlelik szorgalmukkal és munkájukkal, ki a világ szivét, a királyok szivét kezében hordja. Kegyetek könyörgése folytán a békesség királya fönségesen fölmagasztaltatik s fönségét azzal mutatja majd, hogy meghódolnak majd előtte, hogy imádva borulnak le előtte majd a földnek összes királyai.

Legyen az Úr békéje, az ő szent Szivének kegyelme bőséges jutalmok s teljesedjék be a kegyetek szivében első sorban az angyali ének: békesség a földön a jóakaratú embereknek. A kiállítást ezennel megnyitom.

Kánter Károly országos oltáregyesületi igazgató beszámolója az 1914. évről.

Oltáregyesületünknek két egyaránt jellemző jelszava van.

Az egyik: Áldassék vég nélkül és dicsőitessék
a legméltóságosabb Oltáriszentség.

A másik: Domine dilexi decorem domus Tuae.
Uram, szeretem a Te házadnak ékességét.

E kettős jelszóval *alakult meg az első oltáregyesület* Belgiumban,

ezen kettős jelszó alatt *indult utjára 56 évvel* ezelőtt Istenben boldogult Trautwein Nepom. János és özv. gróf Cziráky Jánosné kezdeményezésére a mi Oltáregyesületünk is.

Azóta Oltáregyesületünk a jó Isten segítségével tőle telhetőleg iparkodott az Oltáriszentségben köztünk élő Úr Jézus Krisztus imádását és kiengesztelését gyakorolni és terjeszteni, amint nemkevésbbé azon volt, hogy a hazai szegény templomokat egyházi kellékekkel segítse és felruházza. Így tett az elmult 1914. év folyamán is.

Az Oltáregyesület első feladatának megoldásáról, mely főképen a mi Örökimádó templomunkban folyt le, a templom buzgó lelkésze és az Örökimádás folyóirat érdemdús szerkesztője fog beszámolni, míg *csekélységem inkább csak egyes jelentősebb mozzanatokról,* jelesen az egyházi ruhák készítése és hova történt kiosztásáéól akarok némi áttekintést adni.

a) Nem hallgathatom el az 1914. évi egyesületi életünknek *legjelentősebb mozzanatát.* Ezen évben adta ugyanis ki főm. bíboros hercegprimás, kegyelmes érsekünk az Oltáregyesületek felől *főpásztori körlevelét,* mely amidőn *első sorban az esztergomi* főegyházmegyében szándékozik rendezni és fölvirágoztatni az Oltáregyesületeket, másrészről *országos* jelentőséggel bir, mert követendő minta gyanánt szolgálhat a többi egyházmegyékre is. Ennek a körlevélnek *első örvendetes eredménye volt,* hogy *a pozsonyi* Oltáregyesülettel is közelebbi viszonyba jutottunk és a háborús idők daczára számos helyről fordultak hozzánk oltáregyesületi ügyekben.

b) Az 1914-iki főpásztori körlevél siettette egyúttal az oltáregyesületi útmutató kiadatását is, melyet egyelőre 1000 példányban nyomattunk és jórészben már szétküldöttünk, várva most, hogy az Úr Jézus szétszórja és megtermékenyíti a veteményes magvakat, melyeket abban széthintettünk.

Az egyházi szerelvénynek kiosztásában szabályainkhoz hiven nem a protekciót, hanem a templomok nagyobb szegénységét tekintettük és vettük irányadóul; érezzük, hogy a háború okozta pusztítások (70 község) helyrehozásában nagy munka vár reánk és hogy ezt a nagy munkát is iparkodni fogunk lelkiismeretesen teljesíteni.

Feltűnő lehet mindenekelőtt a mélyen tisztelt közönség előtt, hogy az idén csak ily csekély számú egyházi kelléket állítottunk ki.

Ennek oka, mint ismeretes, semmi egyéb, minthogy harcaink, *élet-halálharcaink kitörésekor* a budapesti Oltáregyesület is kötelességének ismerte, hogy az édes magyar haza iránti szeretettől és sebesült vitézeink iránti részvéttől vezéreltetve, ápolási célokra nyissa meg egyesületi házát és az ápolás teljesítésére kérje az egyesület tagjait.

Az alábbi kimutatás részletesebben szól ezen Jézusi és hazafias munkáról, melyet a Mária Reparatrix apácák és az ápoló tagok együttműködésével oldott meg és old meg továbbra is oltáregyesületünk.

Azonban az egyházi kellékek készítéséről sem feledkeznek meg úrnőink, hanem a M. R. anyák vezetésével, amennyire idő és anyagi képesség engedte, szorgalmasan dolgoztak otthonukban és itt az oltáregyesület házában, a heti munkaórák alatt.

Előterjesztette azután az igazgató a pénztári számadást, amely szerint az 1914. évben a bevétel 65.894 K 20 f, a kiadás 65.152 K 37 f volt s így a pénztári állomány 741 K 83 f. Ezután az Oltáregyesületben készült tárgyak jegyzékét mutatta be. Készült: 90 kazula, 7 pluviale, 4 felon, 50 alba, 50 karing, 20 ministránsing, 500 vállkendő, 500 corporale, 500 purificatorium, 500 lavabo, 500 palla, 8 velum, 10 sótla, 5 ciboriumköpenyke, 6 burza, 4 cingulum, 2 antipendium, 30 ministránsruha, 11 ciborium, 2 monstrancia, 12 beteglátogató-készlet, 2 füstölő, 9 szentelvíztartó, 6 öröklámpa, 8 pacificale, római, 2 pacificale, görög, 8 kánontábla-készlet, 3 kehely, 6 pár gyertyatartó, 2 pár girandole, 2 mennyezet, 6 tabernaculum, római, 1 tabernaculum, görög, 2 ámpolna tálcával, 4 missale romanum, 9 missale defunctorum, 14 tábori oltár teljes felszereléssel, csak ezeknek értéke együttvéve 6000 K. A tárgyak a következő egyházmegyék között osztattak ki: Esztergom főegyházmegye: 8 templom, Besztercebánya egyházmegye: 2 templom, Szepes egyházmegye: 1 templom, Szombathely egyházmegye: 6 templom, Eger főegyházmegye: 3 templom, Rozsnyó egyházmegye: 3 templom, Kassa egyházmegye: 6 templom, Eperjes görög-katholikus egyházmegye: 2 templom, Munkács görög-katholikus egyházmegye: 1 templom, Szamosujvár görög-katholikus egyházmegye: 1 templom, Hajdudorog görög-katholikus egyházmegye: 1 templom, 12 kápolna. *Az oltáregyesületi tagok száma szaporodott 11.000-rel.* A kórház bevételei a tíz háborús hónap alatt 42.476 K 84 f-t, kiadásai 42.402 K 95 f-t tettek ki, a pénztári maradvány 73 K 89 f. A kórházban rendesen 72 sebesültet ápolnak. A háború kitörése óta összesen 497 közlegényt és 13 tisztet ápolt a kórház. Az Örökimádás templomát és az Oltáregyesületet többször meglátogatták: Dr. *Csernoch* János bíboros hercegprimás, *Auguszta* főhercegasszony, aki a kiállításon is jelen volt és *Stefánia* kir. hercegnő. Az 1914-ik évben 1,056.000 ostya készült a házban, amelyet az egyesület 198 plébániának szállított. 5 közös és 78 magános lelkigyakorlatot tartott az egyesület 843 résztvevővel.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 1 kor. 80 fill.

POSTCOMMUNIO

Tüz égeti lelkem,
Tüz perzseli szám,
Most
Jött a szivembe
Szép égi Arám.

Könny könnyezi arcom,
Fény süt le reám,
Csend!
Most a szivemben
Jaj! csend legyen ám!

Hogy izzik a lelkem,
Hogy ég a szivem,
Benn
Égi vendége
Pihegve pihen.

Most könnyü a keblem,
Most csókos a szám,
Most
Mondja a lelkem...
Legszebbik... imám!

Csányi E. Medárd.

Egy haldokló gyermek első és utolsó szent áldozása.

Kevéssel karácsony előtt történt. Egy kórház hatalmas termében feküdt a hatéves Germana. Még alig kapott valamiféle vallásos oktatást, azonban igen élénk felfogású és rendkivül érzékeny lelkületű lévén, néhány nap alatt elsajátította mindazt, amit mások éveken át tanultak.

Mindnyájan, akik Ádámtól származunk, hajlunk a bűnre. Benne is megvolt a rosszra való hajlandóság. Könnyen haragra gyult és minden csekélység bántotta őt. De megvolt benne a jóakarat is rossz hajladóságának legyőzésére. Egy alkalommal kinézett a kórterem ablakán és látta, hogy a kertész a kiszedett kórókat elégeti: «Igy fogom tűzre vetni szenvedélyeimet — mondotta a kicsike. — Én nem leszek többé haragos».

A betegek szórakoztatására a teremben készítették a karácsonyi jászolt. Germanára akkor épen egy nagy tapaszt ragasztottak, amely égette őt, mint a tűz. De a jámbor gyerek vigasztalta magát: «Minél inkább szenvedek, annál szebb lesz a jászol!»

A kis Germana betegsége napról-napra rosszabodott. Különösen gyötörte őt a fejfájás. Azért gyakran a teremben függő feszületre emelte szemeit és suttogta: «Germana igen sokat szenved főfájása által, de mégis . . . nincsen töviskoronája!»

A kórház lelkésze arra gondolt, hogy meggyóntatja a súlyosan beteg gyermeket. Hogy megtudja, vajjon van-e hozzá megfelelő képessége, néhány kérdést intézett hozzá. «Oh én tudom már, — felelte a

kis szenvedő, el fogom önnek mondani minden vétkemet, és a jó Isten meg fogja nekem bocsájtani. És holnap fog nekem hozni egy szent ostyát, melyben Jézus van».

Egész éjjel bensőségesen imádkozott Germana. Mikor megvirradt, a mellette ülő betegápoló nővérhez fordult: «Kedves nővér, ugy-e aludt az éjjel, én nem aludtam! Tegyen reám egy fehér lepedőt, mert ma fogadom először magamba az Úr Jézust».

Nemsokára belépett a pap a terembe és ellátott néhány beteget a szent Utravalóval. Germana szent vágyakozással ült fel ágyában. Kinyujtotta kezecskéjét. Szemei a szeretet tüzében égtek. Olyan volt, mint egy angyal. A pap közeledett hozzá és kérdezte:

«Mit akarsz, gyermekem?»

«Jézust akarom magamhoz venni».

«És miért akarod?» Egy pillanatig gondolkozott:

«Azért, hogy szivemben imádhassam őt».

A pap nem vonakodott többé, teljesítette a kedves gyermek forró óhaját. Germana megáldozott és folyton ismételgette: «Jézusom, én szeretlek téged. Jézusom köszöm neked . . .»

Fájdalmai nagyobbodtak. A következő napon Mária és József szent nevének segítségül hivása közben kiadta tiszta lelkét. Ki tudná leírni, mily örömmel vitték az Isten szine elé a Szűz Anya és szent József a gyermek lelkét, aki már oly korán belépett a szenvedés iskolájába és ott oly nagy előmenetelt tett és oly igazi, benső vággyal járult az Úr asztalához először és utoljára.

Németből: *Cséfalvi.*

A sivatagban.

OTT TÖRTÉNT, ahol a napsugár tüzesebben ragyog a földre, ahol ezer tarka virág nyilik, ahol óriási nagy fák rázzák koronájukat a szélben és a sűrű erdőkben félméternyi magasra nő a fű. Messze, messze túl a tengeren van ez a föld és Afrika a neve. Pogányok laknak ott, olyan szegény emberek, akik nem hallottak soha a jó Istenről, nem tudnak semmit az édes Jézuskáról, a szépséges mennyországról, még megkeresztelve sincsenek. Szegény bűnös emberek! Vadak, emberevők, mert nem mosta lelküket tisztára a jó Isten kegyelme.

És ezek közé az emberek közé utaznak át a nagy tengeren bátor és áldott szivű hithirdetők, hogy megtanítsák szegény pogányokat az édes Jézus szavaira és meghintsék a szent keresztvízzel.

Ilyen hithirdetőkről szól a történetem...

Ott jártak szegények mezítláb a forró homokon, éhezve, szomjazva, betegen, lázasan. Elviseltek minden szenvedést és üldözést, mert a vad pogányok közül sokan még meg is akarták ölni jótevőiket.

De a hithirdetők rosszért jóval fizettek. Eltürtek minden szenvedést, csakhogy a megtérő jókat megkeresztelhessék.

Ez volt azután egyetlen örömük, egyetlen vigaszuk. Ha akadt olyan pogány, aki szivébe fogadta az édes Jézus tanítását és odaállt a szent keresztvíz alá, akkor minden szenvedést elfelejtettek.

A budapesti Oltáregyesület szentségi körmenetéből.

Ilyen jó, megtérő pogány volt egy 9—10 éves kis néger gyerek. Göndör sötét haja, tüzesen villogó szeme, fekete bőre volt, mint a többinek, de a szive fehér volt, mint a hajnalban nyiló tiszta liliom. Elhagyta vad, pogány szüleit, elhagyta fekete pajtásait és lépten-nyomon követte a jó papbácsikat. Csakhogy minél többet halljon beszélni a Jézuskáról és lássa azt a szép fehér kenyeret, ami nem is kenyér, hanem a Jézuska teste.

A pap bácsi is nagyon szerette a kis négert. Magával vitte, engedte, hogy sátrában aludjon és beszélt neki gyönyörű szépen.

A kis néger hallgatta, hallgatta ragyogó szemekkel, epedő szívvel.

Hát még milyen boldog volt, mikor egy gyönyörű, napsugaras reggel odaállhatott a pusztába kuszó virágok közé és a papbácsi meghatott arccal öntötte rá a keresztvizet és égre emelt szemekkel mondta a keresztelést:

— József, én téged megkeresztellek az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen!

Ó de boldog volt az újonnan keresztelt kis József! Ragyogott az arca, repesett a szive, százszor szebbnek látta az égboltot, ragyogóbbnak az esti csillagot, kedvesebbnek a kicsi virágszálat, gyönyörűbbnek az egész világot, mert... mert tiszta volt a lelke.

József attól a naptól még sokkal buzgóbb lett. Szorgalmasan tanulta a katekizmust és nem volt más vágya, csakhogy ő is áldozhasson már.

Végre ez a nap is elérkezett. Ép egy nagy puszta szélén ütöttek sátrat a papbácsik. Persze József is köztük ugrándozott. Alkonyat volt... Az ég piros tűzben fénylett. Szellő suhogott, erős virágillatot hozva. A papbácsik fáradtan ültek és elgondolkozva néztek arra, amerről az édes haza integet. Akkor az egyik papbácsi magához hivta Józsefet.

— József fiam, gyere ide mellém, nagy örömet mondok neked!

József odaszaladt és csillogó szemekkel nézett a papra.

— József, holnap tovább vándorolunk a pusztában. Nehéz, veszedelmes ut... Azért indulás előtt megáldoztatlak. Igen, József, holnap lesz életed legszebb, legragyogóbb, legboldogabb napja: az első szentáldozás.

József úgy nézett a papra, mintha álmot látna. Szivét olyan boldogság öntötte el, hogy szólni sem tudott. Akkor térdeire borult előtte és zokogva csókolta meg a kezét.

— A Jézuska... A Jézuska... — mondogatta csak egyre.

Éjjel aludni se igen tudott. Sokáig nézte a sátorba bemosolygó eget és azon gondolkozott, hogy a Jézsuska is készülődik most hozzá.

Hajnalban legelőször volt talpon. Arcraborulva végezte reggeli imáját és azután szép fehér ingecskébe öltözött, amit Európából küldtek jámbor emberek.

Amíg József imádkozott, a papbácsik oltárt csináltak a sátorban. A nap már forrón sütött. A homokot felkavarta a meleg szél, az eget csunya szürke por takarta, ami rossz jel Afrikában. Gondolt is rá József! Ő boldog volt, szive repesett az örömtől és csak Jézuskánál volt minden gondolata.

Mire minden elkészült a szentmiséhez, a papbácsi megfogta József kezét:

— József, a nagy pillanat közeledik. Most már nem leszel többé egyedül... Ketten lesztek, ketten éltek a szivecskédben, te magad és a Jézuska. Ő mindenütt veled lesz és te mindent, mindent vele tegyél ezentúl!

József hallgatott, csak a szeme volt fényes a boldogságtól. Akkor odatérdelt az oltár elé.

Mise alatt föl se pillantott, lelke a mennyországban járt és alázatos örömmel várta az Urat. Végre megszólalt a szentáldozási csengő:

— Giling-galang...

És József előtt megcsillant az édes Jézus teste hófehér mezben.

— Uram, nem vagyok méltó... — sugta a gyerek ajka és a másik pillanatban már nyelvén nyugodott Jézus.

És akkor csoda történt. Olyan csoda, ami más gyereknél nem szokott történni rendesen. József egy pillanatra látott, úgy mint az angyalok. Fényes napsugár lövelt a szive felé és abban a napsugárban állott tündöklő ragyogásban, úgy mint itt a szobron látod, kitárt karokkal, édes mosolygással Jézus.

József behunyta szemét elragadtatásában és arccal borult az oltár elé. Addig maradt úgy, míg a tisztelendő úr szeliden fel nem emelte.

Ó milyen boldog volt József egész nap. Mindig maga mellé képzelte Jézuskát és úgy beszélgetett vele, mint édes kis testvérével. Kérdezte és maga is felelt rá úgy, ahogy gondolta, hogy Jézuska felelne.

Gyönyörű, szépségesen szép nap volt! De jaj... a gyönyörű, fényes napra jött a csunya, fekete éjjel.

József édesen aludt el este a Jézuskával; egyszerre felriadt... Tűz... lárma... kiabálás!... József felugrott és kiszaladt a sátorból. Középen nagy tűz égett, össze-vissza rohantak véresszemű, csunya, fekete emberek, repültek a nyilak, irtoztató ordítás volt.

A kis néger rögtön tudta, mi történt. Vad pogányok támadtak a jámbor papokra.

Borzasztó volt, hogy elmondani se tudom. Az egyik pap holtan feküdt vérében. Szivéből folyt a vér, de megpihent arca mosolygott az ég felé...

A vérben vad emberek jártak borzalmas táncot a tűz körül. A többi pap már messzire elmenekült. József látta a pusztában tovarohanó tevéket és messziről a fehér kendők lobogását, ami biztosan neki szólt, őt hivta a Jézuskához!

— Jézuska! — jajdult fel József. — Jaj, nem látlak többé Jézuskám, mindenem. Jaj, jaj, többé nem áldozhatok!

Futni akart, de egy vad ember visszatartotta, látták, hogy szintén fekete, hát nem bántották, hanem magukkal hurták a borzasztó győzelmi táncra. Józsefnek a szive majd megszakadt, könnyei, mint a zápor hullottak, akkor többé nem látott semmit és ájultan bukott a földre.

Mire felébredt, már ujra hajnalodott, a tűz kialudt, a vért magábaitta a forró homok és a vad emberek aludtak a hamu körül.

József talpraugrott. Azonnal tudta, mit csinál! Utánaszökik a tisztelendő uraknak, csakhogy legalább még egyszer áldozhasson, még egyetlen egyszer lássa az ölelő karokkal feléje siető Üdvözítőt. Nem sokat gondolkozott, a másik pillanatban már nekiiramodott a pusztának.

Futott... futott... Kis lábai alatt égett a homok, a nyelve eltikkadt.

— Jézuska — sugta és tovább szaladt. Akkor érezte, hogy forró szél kerekedik, látta mint emelkedik szeme előtt kavarogva a homok. A kis bennszülött jól ismerte: ez a puszták halálthozó forró szele.

De mit törődött vele? Ő a Jézuskához akart, ha kell, halálon is át.

Már alig tudott szaladni, a szél erősebb lett. Mintha lángok fogták volna körül, olyan meleg volt. Akkor felkapta a szél a homokot és verejtékes arcába verte. Égető parázs volt már minden szem homok.

József alig birta. Nehezen gázolta az emelkedő homokot. Még egy pár lépés és a szél földre verte.

— Jaj, meghalok a Jézuska nélkül — sikoltott fel József.

Keservesen feltápászkodott, erőlködve futott pár lépést. Akkor kimondhatatlan boldogsággal csillant fel a szeme.

Nem messze, zöld fáktól védett helyen megpillantotta a papok sátorát.

De a kicsike már nem birta tovább. A szél telehordta szemét, száját égető homokkal. Nem látott, fuldoklott... Még egy pár lépés és újra összeesett.

— Jézus! — sikoltott szívszaggatóan és behunyta szemét.

És Jézuska meghallgatta. Odavitte a hangot a papbácsikhoz, akik sietve futottak a hang felé. A kis József keresztapja vette karjai közé a félholt gyermeket és odavitte a zöld fák alá. De már késő volt. József haldoklott, nem nyitotta fel szemét.

Könnyes szemekkel állták körül a papok. Akkor az egyiknek eszébe jutott valami. Felvette papi ingét és a szentségtartóból elővette Jézus szent testét. Azzal odalépett a félholt gyerek elé.

— József, a Jézuska hív! — szólt ünnepélyesen.

És csakugyan... József felnyitotta szemét. Kimondhatatlan boldogság ragyogta be arcát, szólni már nem tudott, de ölelésre tárta ki karjait.

Megint nyelvén pihent a szent test. És amint lenyelte, József megint látott. Újra látta a fényes napsugárban előtte álló Jézuskát. Érezte ölelését és olyan könnyű lett a teste, hogy a Jézuska karjaiban szállt, szállt fölfelé.

Repült... repült és már nem fájt semmi és nagy-nagy fényességben látta a Jézuskát folyton maga mellett...

— Meghalt! — sugta csendesen a pap és keresztet vetett a ragyogó arcu kis feketére. Csakugyan. A többi mind letérdelt némán, könnyes szemekkel. Ajkuk halkan imát mondott és a fényes mennyországból Jézuska mellett boldog mosollyal nézett rájuk József.

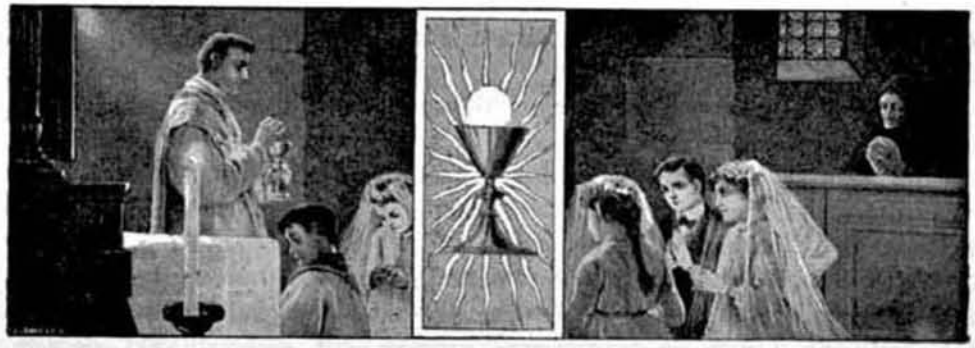

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Hálaadásunk.

Assisi szent Ferenc legendáiban olvassuk, hogy egy alkalommal Masseo testvérrel forró napsugárban mezőn haladt keresztül. A szomjúságtól gyötörve egy nagy fa árnyékában üdítő forrásvízre találtak. Letelepedtek és kevés kenyerüket elfogyasztva, ittak a forrásból. A Szentnek arcán könnyek folytak végig. Megilletődve kérdezte a testvér: «Jó atya, miért sirsz?» «Testvér — válaszolta Ferenc, nem kell-e öröm- és hálakönnyeket sirnunk, midőn a mennyei Atya ilyen pompás lakomát készített számunkra?» Masseo testvér alig tudta nevetését visszatartani. Erre a szent komolyan folytatta: «Gondold meg, testvér, mennyi jósággal gondoskodik az Úr szegény teremtményeiről. Mivel érdemeltük meg ezt az atyai szeretetet és gondoskodást? Öröktől fogva látta, hogy étlenszomjan e helyre fogunk jönni és gondos szeretetéből itt van az árnyékos fa a tiszta forrásvízzel, ahol megpihenhettünk és kenyerünket, melyet az ő szeretete miatt kaptunk jó emberektől, elköltheettük. Nem kell-e Isten nagy jóságának előcsalni a viszontszeretet és hálálkodás könnyeit?»

Igy gondolkodott, érzett és hálálkodott a szerafi Ferenc egy kis darab kenyérért és a friss italért. De mi ez a titokteljes lakoma édességéhez és kegyelemteljességéhez viszonyítva, amelyet az Úr oltárainkon naponta számunkra készít? Nem földi, mulandó, hanem angyali kenyeret, a mennyei édességgel teljes mannát nyújtja nekünk; olyan üdítő italt ad, mely bennünk «szökőkút vize lesz az örök életre». (Ján. 4, 14.) Az Úr oltáránál a zsoltáros szavai szerint: «Mintegy zsirral és kövérséggel telik meg lelkünk és a vigadás ajakival» fogjuk dicsérni az Úr szent nevét.

Az egyház ezt a hálaadást, mellyel az eucharistiai kegyelemáradat szívünkbe ömlik, buzgóságunkra és áhitatunkra bizza. Ezért a pap is

csak rövid hálaadási imádságot (postcommunio) mond a szent misében. Hálaadásunk buzgóságunktól függ és szeretetünktől. Bizonyos, hogy az áldozás az Úr Jézus végtelen nagy jótéteménye. A jótéteményért hálásak szoktunk lenni. Az emberek előbb kérnek, mint hálálkodnak. Kérésre érdekeink, körülményeink hangolnak; hálaadásra szeretetünk. Soha imádság oly bensőséges érzéssel nem tört elő szivből, mint mikor a tíz bélpoklos — undorító és visszataszító betegségük miatt nem mervén az Úrhoz közeledni — messziről «fölemelték szavokat mondván: Jézus, mester! könyörülj rajtunk». Megkapták, amit kértek. Meggyógyultak, megtisztultak. De a tíz közül csak egynek volt szeretete, aki «látván, hogy megtisztult, visszatére, nagy szóval magasztalván az Istent és arcra borúlva az ő lábai előtt, hálát adván». (Luk. 17.) Az Úr szereti, ha hálásak vagyunk, hisz minden, amit tőlünk kiván, a szeretet.

A szent áldozás a legnagyobb kitüntetés és szerencse, ami minket érhet. Bátran mondhatjuk, hogy életünk legszebb pillanatai azok, mikor Urunk nálunk van. Nálam Krisztus, bennem Krisztus. Mária «a legjobb részt választotta», midőn «az Úr lábainál ülvén, hallgatá az ő igéjét». (Luk. 10, 38.) Mártha is helyesebben cselekedett volna, ha nem sürögforog és «sokban törődik», hanem «üljön le ő is, mikor ott a mester: merüljön el lelkébe». (Prohászka).

Az áldozás után a szent perceket föl kell használnunk. Nálunk az Úr! Boldog percek, végtelen értékű percek: egész közel az Úr Jézus szerető szivéhez, a szegény koldus a lehető legközelebb a leghatalmasabb királyhoz.

Mit csinál a szegény a király kihallgatásán? — hódol. Mit csináljunk mi, mikor a legnagyobb Úr van nálunk? Hát mit csináltak a tanítványok Tábor hegyén Urunk szineváltozásán? — leborultak, imádtak, hódoltak. Tegyük ugyanazt. Pazzi szent Magdolna szokta mondani: «Az áldozás utáni idő a legdrágább számunkra e földön és a legalkalmasabb Jézussal beszélni.»

De miről beszéljünk Jézussal? Elégséges annyit mondanunk, amit a jerikói vak Bartimeus mondott az Úrnak: «Jézus! Dávidnak fia! könyörülj rajtam». S az Úr minket is fog kérdezni: «Mit akarsz, hogy cselekedjem neked». (Márk. 10, 51.) Ne felejtsük, hogy ez a kitüntetés, kegyelmes pillanat a szent áldozás után nyilik számunkra.

Tőlem függ, hogy meddig maradok az Úr Jézus lábainál a szent áldozás után. De mindenki körülményei szerint hosszabb vagy rövidebb ideig hálatelt lelkülettel és érzéssel merüljön el Urának imádásba. Legyen hálaadásunk *mindenkor* bensőséges. A napi áldozás csak új és új szépségeit tárja elénk a legszentebb Szívnek, mely szépségek örömre hangolnak, hogy minél tovább a szent Szív közelében maradhassunk.

A tengeren legszebb a napnyugta. A bíborpiros, arany sugarak ezerféle változatban és szintörésben játszanak a fodros hullámokkal. Sajnáljuk, ha a lenyugvó nap csodálatos szepségű korongját a tenger elnyeli. Hasonló az Úr Jézus jelenléte is szivünben — lelkünkben. Eltelünk örömmel, boldogsággal, meghatottsággal és szinte fáj, ha hálaadatunk végén kötelességünk elszólít. Amint a napnyugta sem tart órákig, az Úr Jézus szentségi jelenléte sem tart sokáig: addig, ameddig a szentségi szinek bennünk megmaradnak. De magunkkal kell vinnünk benyomásait, emlékeit, kegyelmeit. Az emmausi tanitványokkal «kényszerítsük az Urat» imádásunkkal, hódolatunkkal, szeretetünkkel, imádságunkkal, hogy «maradjon velünk». Maradjon velünk kegyelmeivel, jóságával, biztató irgalmasságával, könyörületességével, szeretével. S aztán [megszentelt lélekkel, fölemelkedett szívvel, kettőzött szorgalommal és buzgósággal lássunk napi munkánkhoz. *A jól végzett* szent áldozás sohasem lesz kötelességeink elmulasztásztására, munkánk kárára. Ezért is oly nagyon fontos, hogy a gyakorlatban, ha nehézségeink és aggályaink volnának, bízzuk magunkat lelkivezetőnkre.

«Maradj velünk» — mondjuk mi is a tanítványokkal hálaadásunk végén. Imádlak Jézusom, most munkámra megyek, még egyszer üdvözöllek, köszöntlek, imádlak, áldalak, de *maradj velem* kegyelmeddel, jóságoddal, irgalmaddal, mig holnap végtelen szeretetedből újból megjelenhetek szent oltárodnál.

Este egy fohásszal még egyszer köszönjük meg a szent áldozás kegyelmeit. Szent Pál is buzdít bennünket, hogy gyarapodjunk «Krisztusban hálaadással» és «az imádságban állhatatosak legyünk és éberek hálaadással» (Kol. 2, 6 — 4. 2).

Mennyire igaz lesz így a zsoltáros szava: «Valóban jobb egy nap a te tornácaidban, mint ezer» a szegény világban.

Ozorai atya.

A MAGYARORSZÁGI szent Ferenc rendnek egyik legkiválóbb tagja volt Ozorai, ki május 20-án borzalmas vasuti szerencsétlenségnek esett áldozatul Nagykanizsán. Legutóbbi számunkban hírt adtunk, mily örvendetesen föllendült Nagykanizsán az utóbbi években az Eucharistia tisztelete és szeretete. Ennek a Krisztusi munkának volt egyik legbuzgóbb felkarolója és munkása a boldogult. Jutalmazza meg apostoli fáradságát Az, akinek oly mélységes tisztelője, példás imádója és hódolója volt a kenyér szinében.

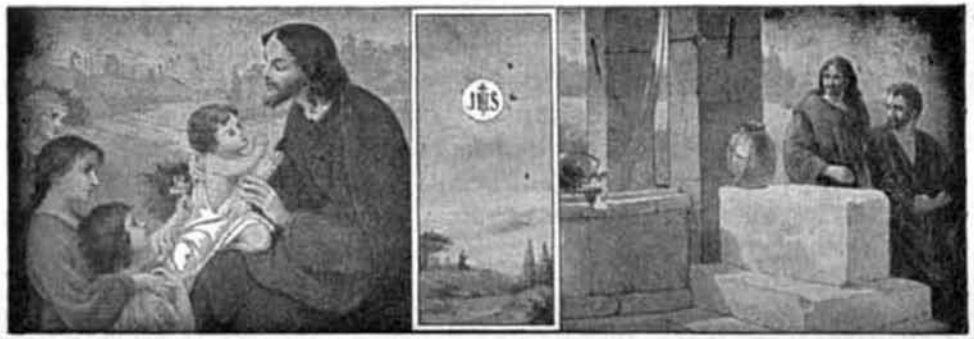

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

A gyakori szentáldozás és a bocsánatos bűn.

Gyakran jársz, gyermekem, áldozni és tudod, hogy a méltó szentáldozáshoz két dolog szükséges: 1. hogy lelkiismereted ne vádoljon halálos vétekről, 2. hogy szent szándékkal vedd magadhoz Jézusodat, vagyis ne azért, hogy az emberek megdicsérjenek vagy az iskolában jobban szeressenek, hanem hogy lelkednek használj vele.

Ha bocsánatos vétekben áldoznál, nem követnél el szentségtörést. Ezt is tanultad már. De azért nem ajánlom, hogy bocsánatos vétekben járulj az Úr asztalához. Igyekezzél attól is megszabadulni. Mert látod, aki halott, az egyáltalában nem tud táplálkozni, annak a legegészségesebb étel sem használ többet; aki él ugyan, de gyomorbeteg, annak meg nem válik az étel annyira egészségére, mint a teljesen egészséges embernek. E példában a halott azt a lelket jelenti, amely a halálos bűnnel szennyezte be magát: annak a szentáldozás nemcsak nem használna, hanem még ártana is, mert iszonyú szentségtörést követne el. A gyomorbeteg az a szív, amelyet bocsánatos vétek terhel: a szentáldozás, ez az angyali kenyér hasznára van ugyan, de nem annyira, mintha lelke teljesen egészséges, azaz a bocsánatos bűnöktől is tiszta volna. Kár lenne tehát bocsánatos bűnben tudva és akarva áldoznunk, mikor elég könnyen lehet azoktól a szentáldozás előtt megszabadulnunk, ha nem is gyónjuk meg.

Azt hiszem azért, hogy jó lesz megmondanom, miképen lehet ezektől a vétkektől szent gyónás nélkül is megtisztulnunk.

Bánd megbocsánatos bűneidet és bánatodért elengedi azokat az Úristen. Hogyan történhetik ez legkönnyebben? Lásd, többször mondd el

napjában a Miatyánkot. Imádkozd szívből, meggondolva a szavakat. Azt is mondd e legszebb imában: «*Bocsásd meg a mi vétkeinket*». Ha e szavak szivedből jönnek és nemcsak ajkad ejti ki, úgy az Isten megtisztít a bocsánatos vétkektől. Így napjában többször is megszabadulhatsz e bűnöktől: az estiimától reggelig elkövetettektől, mikor reggel imádkozod az Úr imáját; a napközben elkövetett bocsánatos vétkektől akkor, amikor a legközelebb fordulsz a Miatyánkkal az Úristenhez és így tovább. Persze, nemcsak arra kell vigyáznod, hogy ezt a kérést szívből mondjad, hanem arra is, hogy te magad szintén bocsáss meg azoknak, kik téged megbántottak. Hiszen nemcsak azt mondod: «Bocsásd meg a mi vétkeinket», hanem hozzáteszed: «*Miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*». Ha te megbocsátasz a felebarátodnak, az Úristen is megbocsát neked; ha te engesztelhetetlen maradsz, az Úr sem engedi el bocsánatos bűneidet.

Másik idő a bánatkeltésre az esti lelkiismeretvizsgálat. Végezd azt, gyermekem, naponkint az estiima alkalmával. Két-három perc alatt gondold el, hol voltál, kivel voltál aznap, miket gondoltál, beszéltél, cselekedtél vagy mulasztottál el. Erre aztán képzeld el, mintha az Úr Jézus jelenne meg neked és kérdezné: miért tetted ezt? Szeme szomorú, hangja szelid, mikor ezt kérdi — s te erre biztosan megbánod bűneidet.

Harmadik idő erre a szentáldozásra való előkészület. Az előkészületi imákat mondd el szívből, ájtatosan s mikor a szentáldozásra csengetnek, úgy gondold, hogy érdemetlen bűnös vagy, hogy egészen a földig kellene magadat megaláznod, és ily lélekkel verd háromszor a melledet és mondd: «*Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...*»

Mivel azonban azt kívánom neked, hogy minél tisztább lélekkel járulhass a szentáldozáshoz, elmondok még más módokat is, amelyeken megtisztulhatsz bocsánatos bűneidtől. Ezek a szentelmények.

A legközönségesebb szentelmény a szenteltvíz. Mindenütt található: nemcsak a templomban, hanem minden katholikus háznál is. Szép a jelentése, mert az édes Üdvözítő szent vérét jelenti. Mikor az áldozópap a vizet az anyaszentegyház nevében megszenteli, kéri az Úristent, hogy azokat, akik e vizet használják, szabadítsa meg minden testi-lelki bajtól. Tehát az anyaszentenyház könyörög a vízszenteléskor az Úristenhez. Meghallgatja az Úr az anyaszentegyházat? Ugyan kit hallgatna meg, ha őt nem? Hiszen az anyaszentegyház az Úr Jézusnak a jegyese. A régi szent keresztény tudósok azt írják, hogy épúgy, amint az Úristen az első férfinak, Ádámnak, oldalából alkotta az ő feleségét, Évát, Jézusnak is az oldalából, isteni Szivéből, végtelen szeretetéből támadt az anyaszentegyház. Azért szűz Máriát kivéve, senkinek az imáját nem hallgatja meg szivesebben az Isten, mint az anyaszentegyházét. Ennélfogva használd

gyakran a szenteltvizet; gondolj arra, hogy Jézus szent vérét jelenti; fohászkodj fel Istenhez, mikor meghinted magad vele: «Jézusom szent vére, tisztíts meg engem!» — és megtisztulsz.

Ugyancsak szentelmény az áldás, amelyet az áldozópap a legméltóságosabb Oltáriszentséggel vagy kezével ad a szentbeszéd után, az áldoztatás előtt, a szentmise végén. Hányszor, de hányszor van alkalmad arra, hogy ez áldásokat elnyerjed! Ne fogadd meggondolás nélkül, ne vesd magadra olyankor könnyelmű gyorsasággal a keresztet, hanem szépen, ájtatosan és alázatosan s eltünnek lelkedből a bocsánatos vétkek.

Igaz, hogy a szentáldozás is eltörli a bocsánatos bűnöket. De nem illendőbb és hasznosabb, ha már a szentáldozáskor nincsenek már lelkünkben? Néha hajnalban felhők borítják az égboltozatot. A nap sokszor ugyan elűzi sugaraival a felhőket s aztán diadalmasan ragyog fölöttünk; de hát addig, amíg a felhőket szét nem kergette, sem aranyos sugarai nem tündökölnek, sem ő maga nem látható, sem a virágokat nem élteti oly erővel, melegével. Értsd meg a példát: a nap az Úr Jézus, akit a szentáldozásban magadhoz veszel; a felhő a bocsánatos bűn; a virág a jócselekedet, az erény. Ha bocsánatos vétekben áldozol, olyan az, mint Jézus közt és közötted felhő volna: nem érzed elég nagy örömmel, hogy szivedben van; először a bocsánatos vétket kell lelkedről elűznöd, csak aztán adja neked az erőt a jóra. Ellenben, ha még a szentáldozás előtt tisztulsz meg bocsánatos bűneidtől, tiszta a lelked égboltozata, azt az erejét is, amivel megtisztított volna tőlük, egészen adja neked, hogy jót cselekedhess és szentül élhess.

A kis libapásztor könnyei.

A KÖZSÉG plébánosa sétálni ment. Sétaközben meglátja egyik kis tanítványát, amint libát őriz. Gyakran szokott ez a fiúcska áldozni, de most, a szűnidőben, még a vasárnapi szentmisére sem jár. A plébánost nagyon elszomorította ez a dolog, azért szemrehányást tesz a kis libapásztornak. A gyermek szeme könnybe lábad és megmondja, hogy szivesen járna templomba, szivesen áldoznék naponkint is, de szülei nem engedik, nyáron libát kell őriznie. Mennyit beszélnek e gyermek könnyei! Azt jelentik, hogy szivében, ahonnan jönnek, nagy szeretet lakik a szentségi Úr Jézus iránt. Ezek a könnyek forró vágyat és imádságot fejeznek ki a kegyes Megváltóhoz: beszéljen szivére szüleinek, hogy templomba járhasson és az angyalok kenyerét magához vehesse.

Az Úr Jézus belátott a gyermek szivébe, látta nagy szeretetét és vágyát a szentmise és a szentáldozás után. Belátott szüleinek lelkébe is:

látta, hogy azok nem istentelen emberek, hanem csak azért nem engedik gyermeküket a libák mellől a templomba, mert az már úgy szokás.

Mit tett az Úr Jézus? A gyermek megigérte a plébánosnak, hogy a következő szombaton a szent gyónáshoz járul. Természetes, hogy amikor erre engedélyt kért szüleitől, elmondta, mikép beszélgetett a plébános úrral. Ekkor az Úr Jézus bánattal töltötte el a szülők szivét: világosan látták, hogy nem jól tették, mikor gyermeküket még vasárnap sem engedték a templomba és eltiltották a szűnidőben a szentáldozástól.

Azóta a kis fiú nagyörömmel jár a templomba és a szentáldozáshoz. Öröme kétszeres, mert nemcsak ő maga szolgálhat az Úr Jézusnak, hanem azt is látja, hogy jó szülei vannak, akik hallgatnak az Úr Jézusra.

Gyermekeim, sokat ér könnyetek, ha talán valaki tiltja nektek a templombajárást vagy a gyakori szentáldozást; de sokat ér akkor is, ha magatok hibájától hanyagoljátok el: sirassátok meg, az Úr Jézus szivesen ad majd kedvet az ő őszinte szolgálatára és szeretetére!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Afrikai gyermekszövetség.

Az afrikai gyermekszövetség célja a keresztény gyermekeket adakozásra buzdítani a szegény négergyermekek javára, hogy ezáltal az afrikai missziónak állandó segélyforrást nyisson, alamizsnákban és imádságokban. Aki havonként 2 fillér vagy évenként 24 fillér alamizsnát ad, akkor a szövetség tagja lesz és szines felvételi képet és kláver-érmecskét kap. A gyermekszövetség alapítói, vezető és tagjai a Kláver szent Péter-társulat résztvevői és mint ilyenek részesülnek mindazon búcsúkban, melyeket XIII. Leo és X. Pius a társulat tagjainak engedélyezett. Az összes tagoknak továbbá részük van mindazon szentmisékben, illetve szentáldozásokban, melyeket a Kláver-társulattól támogatott számos hithirdető és hithirdető nővér, valamint a keresztény négerek végeznek. Ajánlatos, hogy a tagok mindennap mondják el az Afrika megtéréséért való imát. (300 napi búcsú.)

Ime beszámolok egyhónapi működésünkről:

A tagok száma 48. Ezek közül előfizető a néger lapra 4. Elmondott imádság *872*, szentáldozás értük 40. Pénzadomány 3 K. Ezüstpapir 25 dgr. Fémhulladék 2 kgr.

***

Fel tehát, fiúk! Csatlakozzunk minél többen a szegény négereket védő egyesülethez.

Rászorulnak különösen most a szegény négerek, mert nem tudják, hogy állanak szent hitükkel, mikor keresztény nemzetek egymást ölik.

Szentpéteri Gyula
alapító euch. szöv. tag.

***

Budapest. Három fontos esemény játszódolt le legutóbb a mi szövetségünkben.

Az első a *Leányszövetség* pompás kirándulása Mária-Besnyőre. 71-en voltunk. Vendégünk is volt Vedres Béla pestujhelyi plébános úr személyében. Verőfényes idő kedvezett. A tagok kitűnően szórakoztak, de imádkoztak is buzgón a kegytemplomban.

Hisszük, hogy a ragaszkodás és szeretet kedves szövetségünk iránt minden leányszívben megerősödött.

A második esemény, hogy a gyermekszövetség különféle csoportjai (középiskolák, elemik, fiúk és leányok) is tartottak lelkes gyűléseket a templom udvarában.

Harmadik — legfontosabb — esemény szövetségünk életében, hogy június 6-án a nagy szentségi örökimádási körmeneten mi is résztvettünk és pedig nagy számban. Három zászló védelme alatt mentünk. A szövetség nyitotta meg a menetet. A fiúk keblükön fehér szegfűvel, a leányok fehérben, fátyolban, virágot hintve a drága Oltáriszentség előtt, melyet ebben a diadalmenetben végigkisértünk Budapest utcáin.

A pápai gyermekszövetség 180 tagot számlál s a tagok igen buzgók.

Igen lelkes igazgató bácsink van — írják a tagok — Dragovics István hittanár úr személyében. Háromhetenkint gyűlésünk van. Oly kedves és leereszkedő a gyermekekhez, hogy ezek mind jobban-jobban simulnak a jó Jézushoz.

Pályázatokat is hirdet majdnem minden gyűlés alkalmával, majd kis költeményeket, kis leirásokat, rejtvényeket és rajzokat tűz ki, majd versenyszavalásra serkenti őket. Ilyenkor tetszenék látni e kis tagokat, mennyire örülnek, ha valamelyik köztük a nyertes. Van öröm. Természetes, a sok rajz és költemény között van olyan is, melyet kiselejtezünk, de ez nem apasztja a kicsinyek buzgóságát. Reménylem, részletesebben maga az igazgató úr fog értekezni a kis méhek munkásságáról.

Tallós. «Háborúsan, érem nélkül, de ünnepélyesen igért 18 új tag minden szépet és jót, de azért mégis kaptak «háborús» érmet, melyet hordani fognak, míg megjön az «igazi».

Gondolom, most már az új tagok meg is kapták az «igazi» érmet.

Gelencze. Igaz örömmel öleljük keblünkre a gelencei szövetséget. Az édes Jézus áldása legyen a 72 tagon, hogy egy se vesszék el közülök. Üdvözlöm a buzgó esperes-plébános urat és a kedves tagokat.

Jászapáti. Szeretettel üdvözöljük az új szövetséget és szívből kívánjuk, hogy sok örömet szerezhessetek buzgóságtokkal az édes Jézusnak és kedves szüleiteknek. Pá!

A gyermek csókja.

Egy tisztelendő nővér ostyasütéssel foglalkozott. Ép mikor sütött, jött hozzá egy kis leányka és sorba csókolgatta a már készen levő ostyákat. A jó nővér örömmel nézte ezt, de nem szólt semmit, mert a sütés alatt nem volt szabad beszélnie. Mikor a dolgát elvégezte, kérdezte a kis leányt: «Mondd csak, miért csókolgattad az ostyákat? Hiszen az édes Jézuska még nincs bennük?» Erre gyermekdeden azt feleli: «Az nem tesz semmit, legalább, ha elrejtőzik bennük, már rajtuk találja az én csókomat.»

Quotidian Lajos.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus triduum az Örökimádás-templomban. Úrnap után következő három napon az idén is megtartotta az Központi Oltáregyesület a szokásos triduumot a *gyakori szentáldozás terjesztésére.*

Az első nap szónoka: Kánter Károly, országos igazgató a gyakori szentáldozás dekrétumait, pápai rendelkezéseit magyarázta részletesen. — A gyakori szentáldozás feltételeit, időkort, a betegek gyakori áldozását stb. nem a lelkész vagy szülő felfogása dönti el elsősorban, hanem a pápai rendelkezés, melyhez körülményeinket szabnunk kell.

Dr. Tiefenthaller József a gyakori szentáldozás dogmatikáját fejtegette: az Eucharistia összes szentírási szövegei tartalmazzák a gyakori vétel szükségességét.

Dr. Hanauer Á. István a gyakori szent, mélységes, nagy kihatásairól, lelki hasznáról mondott hatásos beszédet. — A hívek tömegesen járultak a szentáldozáshoz. — A triduum gyönyörű befejezése a vasárnapi nagy, szentségi körmenet volt, amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség az Örökimádás-templom nagyszámú egyesületeitől, a hívek ezreitől kisérve, haladt végig Budapest utcáin.

Verőfényes nap kedvezett az Oltáriszentség diadalútjának, a menynyezetet felette három előkelő világi úr és három katonatiszt hordozta.

A templom kapuja fölé monumentális nagy oltár épült, külön ez alkalomra, ahonnét ünnepies áldást osztottak az Oltáriszentséggel mindazon tömegekre, melyek a templomból kiszorultak.

Ahová elhallatszott az ágyúdörgés. *Ungvártól* csak harminc kilométernyire dörögtek mult ősszel az orosz ágyúk. — Hatóság és lakosság egyaránt reákészült a keserű valóra: talán már ma, vagy holnap lépi át az orosz városunk kapuját.

De Isten csodálatos segítsége, a magyar katonák hősiessége és a nagy-német szivós okossága messze visszaüzte a fenyegető ellenséget a

Kárpátok istenadta erődei alól. Mikor ezért mélységes megkönnyülés és szivbeli hála a jó Isten iránt uralja bensőnket, rendszerint belekapcsolódik a lelkünkbe az a gondolat: megmenekült Budapest, a főváros, megmenekült az ország és alig gondolunk reá, hogy mi menekült meg ott keleten. Mert fel kell fedeznünk a köztudat számára Kelet-Magyarországot, mely távolról sem Ázsia. Például Ungvárott a vidék, a természeti kultura gyönyörű, elragadóan szép. A város kedves, a katholikus kultura olyan fokot ért el, hogy egy dunántúli város sem mulja felül. A város felett a homonnai Drugethek ősi vára trónol. Monumentális falak, stylszerű, reneszánsz épület, melynek falai most szemináriumul szolgálnak s benne az egyház levitái készülnek krisztusi apostolságra. Teljesen modern theologiai tanrend, tudós professzorok, pazar szép szemináriumi kápolna arról tanuskodnak, hogy tényleg apostoli lelkeket szándékoznak itt nevelni. A szemináriumtól elegánsan csendes és tiszta néptelen utca vezet a püspöki katedrálishoz, melynek imponáló méretei, finom arányai méltán meglepik a szemlélőt. Renesszánsz kél benne versenyre a barok nemesebb felfogásával. Ilyen messze keletre csak a krisztusi hit tudott eljutni a világító fáklyával, melyet ez esetben a jezsuiták helyeztek asztalra, hogy világítson. A kathedrálisnak két szép, bizánci motivumokkal ékeskedő tornya már kívülről is elárulja, hogy benne most a görög szertartás szerint dicsérik az igaz Istent és osztják a mi Urunk megváltói kegyelmeit.

A templom belsejének nemesen egyszerű dekorációját görög szentek emblémejei élénkítik. A mennyzeten görög felfogású festmény, a Tanító Krisztust ábrázolja. A szentélyt a hajótól elválasztó egyszerű képállványnak csinos, új- és ószövetségi képei körülbelül teljes ikonosztaziont képeznek. A kis tabernákulum oszlopos baldachinum alatt húzódik meg szerényen.

A nagy tisztaság, mely a templomban uralkodik, érezteti velünk, hogy Isten házának kiválóan gondját viselik. A kathedrális mellé simul a meglepően szép és nagy püspöki rezidencia. Hajdan jezsuiták otthona, ma pedig egy meleg szivű és aranylelkű püspök kormányozza belőle a munkácsi görög katholikus egyházmegyét.

A püspöki rezidenciából gyönyörű kilátás nyilik Ungvár városára, melyből első tekintetre kitünik 6000 római katholikus latin hivőt pasztoráló tágas plébánia-templom, melynek mindkét tornyán tüntetően nagy latin kereszt diszeleg. Mikor bennejártunk, épen istentisztelet volt és a hívek úgyszólván megtöltötték a templomot, pedig hétköznap volt. A bensőség, sok áldozó, szépen dokumentálták, hogy itt nagyon szeretik az édes Jézust. Megemlíthetnők még a görög katholikus plébánia-templomot, a Drugethektől alapított királyi katholikus főgimnáziumot stb.

De csak egyet emelünk még ki: a bázilitáik modern, hatalmas intézetét. Meglepett, mert nem sejtettünk a magyar bazilitákban annyi élelet, melynek ilyen hatalmas megnyilvánulása lehetne.

Akármilyen messze keleten van Ungvár s bár 5000 zsidó lakosához még sok galiciai vendég is csatlakozik, mégis azzal az impresszióval távoztunk a muszkától fenyegetett városból, hogy minden izületében katholikus és modern kultur centrumot tiport volna az orosz invázió. Hálát adunk azért a gondviselő Istennek, hogy ezt meg nem engedte. *Dr. T. J.*

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti országos központi Oltáregyesület kiállítása június hó 4-én nyilott meg fényes ünnepség keretében. Jelen voltak: dr. Rott Nándor érseki felügyelő, Kánter Károly országos igazgató, dr. Hanauer Á. István apát, dr. Tiefenthaler József, dr. Weber Pál, Komlósy Miklós, gróf Csekonits Endréné, Cziráky Lujza grófnő, Vécsey Eszter bárónő, herceg Eszterházy Marianna, özv. br. Skerlecz Károlyné, báró Skerlecz Karola, Szentiványi Sándorné, özv. Bruzer Mihályné, Madaras Józsefné, Pesthy Árpádné, Rádai grófnő, Lafrankó Károlyné, Reiner Irma, Gervay Lujza, számos terjesztőnő úrnő, dr. Zsemberi Béla vöröskeresztes főfelügyelő, a váci Oltáregyesület nevében Rapcsák Józsefné elnöknő stb.

Dr. Rott Nándor prelátus, érseki felügyelő lelkes hangú beszéde nyitotta meg a kiállítást. Majd Kánter Károly országos igazgató számolt be az Oltáregyesület 1914. évi működéséről. Dr. Tiefenthaller József lelkész a templomi hitéletet ecsetelte néhány vonásban.

Ezek után Rott Nándor prelátus megáldotta a különféle egyházi szereket és ruhákat. Az ünnepség az Örökimádás-templomban ért véget, ahol a lelkész mondott szentbeszédet és az igazgazgató tartott nagy segédlettel szentségi áldást.

A kiállítás természetesen árnyéka sem volt az előbbi évek hatalmas kiállításának. A háborút követő nyomor, a sebesültek szükségletei felemésztették az anyagi erőt s munkás kezet egyaránt. Még is meglepő örömmel konstatálta minden szemlélő, hogy még annyit is képes volt termelni az Oltáregyesület. Lapunk más helyén hozzuk a munka eredményét.

A kiállítás három napig állott nyitva a közönség számára, amikor is sokan adakoztak a szegény temlomok javára és iratkoztak az Oltáregyesületbe.

A dunaföldvári Oltáregyesület három napos lelkigyakorlata, május hóban *P. Oslay Oswald* gyöngyösi theologiai tanár vezetése mellett, rendkivüli nagy érdeklődés mellett folyt le. Özv. *Bruzer Mihályné* elnökasszony lelkes vezetése alatt álló Oltáregyesületi tagok nagy számban vettek részt. Sőt a páter kitünő előadásai másokat is a szószék köré vonzottak, kik között még a másvallásuak sem hiányoztak.

A hallgatóság hitében megerősödve, buzgóságban nekilendülve, isteni kegyelemben meggazdagodva hagyta el a lelkigyakorlatot, melynek fényes sikere Istennek jóságos kegyelme után elsősorban P. Oslay apostoli lángolásának és buzgóságának köszönhető.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (V. közlemény). *A fogarasi Oltáregyesület.* Rátok gondolok katholikus leányok, asszonyok, *a mi gárdánkra*, akik a lélek titokzatos hídjain egymást kereső, sóvárgó, hű testvérek serege vagyunk. Mindnyájan dolgoztunk, tettünk és áldoztunk már sokat a közjóért, bizonyára egy sincs közöttünk, aki távol maradott volna az emberi értékek eme nagy mérkőzésének idején és ha egyébként nem tehette, szíve feldobogásának hangot adott fillérei, ezüstje, aranya csengésével.

És mégis — tudom — sokaknak ajakáról fakadt ugyanaz a keserű önvád, amely abból a levélből felsír: *az igazi jótékonyságot nem tudjuk, nem ismerjük*, az igazi jótékonyságnak, az igazi keresztény irgalomnak a legfájóbb sebeket, a lélek égő sebeit is be kellene gyógyítania. Ezt nem tudjuk és azért nem érezzük azt a tiszta örömet, amely a jól teljesített munka legszebb jutalma szokott lenni.

Nemcsak a testi nyomorban sinylődők azok a szegények, akiken a keresztény irgalom segíteni vágyik! *A lélek is*, amely soha így meghajszolva, megvérezve, meggyötörve nem volt, a megkínzott, megsebzett lélek is várja, hogy sebeit bekötözzük, hogy hulló vérét lemossuk, hogy csillapító táplálékot nyújtsunk neki vigasztaló szavakban, derüs, nyugodt életnézetekben, a helyzet fölé emelkedettségben. És azért jutottatok eszembe, katholikus leányok, asszonyok, *mert ez az az idő, mikor egy igaz katholikus nő élethivatásának eszményét valósíthatja meg;* — ez az az idő, mikor az *Oltáregyesületeink* teljességébe léphetnek ama hivatásnak, amelyet a lelkek *testvéri megértésével, keresésével* és *támogatásával* az egyház kijelölt számukra.

Az Oltáregyesületek egész lélekből való hiveinek kell a társadalmat megtanítani arra, hogy mi az igazi jótékonyság, az emberi szenvedések eme sohasem ismert nagyságának az idején.

Az Oltáregyesületeknek a hivatása, hogy azokat keressék fel elhagyatottságukban, akiknek a szenvedés és a halál korbácsának súlya alatt a *lelke* forog veszélyben. Ott kell megjelennie halkan, segítő és simogató kézzel, ahol a lélek erős várának, a *hitnek* a falait is szétrombolta talán az a lecsapó gránát, amely egy drága szivet szakított el övéitől örökre... Ahol a sors csapásainak a súlya alatt az önbizalmát, önbecsülését veszíti el a lélek

és *ez rendíti meg vallásos hitét is.* Ez a legszörnyűbb szenvedés, mikor a lélek ennyire egyedül van és itt cseng esdő pillantása leginkább egy testvér felé, aki visszaadja önbizalmát, aki lemerül vele a bezárult ajtók mögé, a bánat súlyával elföldelt kincseket újra felkutatni, hogy érezze saját értékének erejét, becsét, hasznavehetőségét.

És hányan vannak, akik — ha földi javakat nem is tudnak áldozni, ha a betegek ápolására fizikai erejök nincsen is, de a lelkök kincseit vágyón osztanák szét; — szavaik, tanácsuk, részvevő vigasztalásuk, lelki igaz törődésük le tudna törölni nehány könycseppet ott, ahol nem annyira a testi nyomor, mint a *lelki elhagyatottság,* a támasznélküliség kálváriáját járják roskadó lábakkal. Ezek a *háború lelki sebesültjei,* — és az a háború, amely ezeket a sebeket osztja — ugyan örök, de a mostani véres harcok osztják a legsúlyosabbakat. Sokan vannak köztük — ezeket keressétek fel, mert ők nem mennek tihozzátok — akiket az élet még nem tanított meg *kérni,* mások előtt sírva mutogatni sebeiket, hogy irgalomra hívják a jóltevő emberiséget. Ide menjünk hívás nélkül, ide nyissunk be idejében! Ez a legnagyobb jótétemény, hiszen a végső kétségbeesés Istentől is csak azt kéri: «Uram, *adj erőt,* hogy elviselni tudjam csapásaidat, amelyet rám mért bölcs rendelésed»!

Hányszor van azonban, hogy akik átértik és át is érzik az igazi jótét eme határtalan értékét, mégis félénken maradnak kívül az ajtón, kopogtatni se mernek az ő láthatatlan adományaikkal, nehogy értéktelennek tartsák azokat, hiszen megszoktuk a jótettek birodalmában *az aranyat* tekinteni az egyetlen váltópénznek és látjuk, néha mennyire hiúság vására a jótékonyság.

Az *Oltáregyesületek* a cselekvő jótékonysággal karöltve a *lelki adakozás* hivatását mindig gyakorolják, gyakorolniok kell, — de sehol sem láttam ennek a nagy és nehéz feladatnak oly gyönyörűen sikeres megoldását — mint messze a csodaszép havasok aljában egy határszéli kis városban: *Fogarasban,* ahol a vármegye nagytekintélyű főispánjának felesége: *Széll Józsefné* az *Oltáregyesületnek* (úgyszintén a *Vöröskereszt-Fióknak* is) a megalapítója, lelke és vezetője.

A legigazabb katholikus nő, akit valaha ismertem, ez a csupalélek asszony és férjével vállvetve, határt nem ismerő áldozatkészséggel fáradoznak mindketten ama kulturtörekvések sikerének biztosításán, amelyek a vármegye szellemi niveauját, közegészségét, katholikus hívei hitbeli — és magyarságának nemzeti fenmaradásáért folytatnak erős küzdelmet az elnyeléssel fenyegető idegen vallás és nemzetiség tengerében.

Maroknyi magyarság között is csekély a katholikus hívők száma a *Lorántffyak* és *Bornemisszák* régi fejedelmi városában. De annál erősebb lánggal ég a katholikus testvériség szelleme, amióta hivatott gondos szemek őrzik és szítják ezt a szent lángolást és ápolják kedves, bizalomkeltő példaadással az összetartozás érzését.

Rendkívüli eredménynek kellene tekintenünk az *Oltáregylet* anyagi hozzájárulását a hadsereg felsegélyezéséhez, midőn *1000-nél több hósapkát és egyéb téli ruhanemőt adományozott a* hadseregnek e célra — és a szegény gyermekek téli felruházását ép oly gondosan ellátta emellett, mint más esztendőkben — továbbá hívei áldozatkészségét, midőn naponta felváltva jóízű ozsonna kiosztásával javítják a sebesültek élelmezését, (ehhez a többi Nőegyletek is hozzájárultak) ha nem szokta volna meg a társadalom már természetesnek tekinteni a jótékonyság eme páratlan sikereit.

Az is figyelemreméltó, hogy az *önkéntes ápolónők legnagyobb része* az egylet tagjai közül került ki, maga az elnök járván itt is jó példával elől, mikor 4—5 órát tölt naponta a nehéz sebesültek kötözésével, mint aki Drezdában magasabb ápolói tanfolyamot végzett. Innen hozta magával — évek utánjárása, fáradozása után — a képzett apáca-ápolónőket a vármegyei közkórházba és rendezett be itt olyan kis kápolnát a saját és a város többi uriasszonyainak kézimunkáival, amelynek párját aligha találnók egyhamar a hasonló kórházi kápolnák között.

Az nem tartozik ide, hogy a kórháznak nagyvárosokhoz méltó teljes felszerelését is a főispán neje küzdötte ki évek lankadatlan szorgalmával, — de az már újra mint oltáregyleti elnöknek az érdeme, hogy módot nyujtott arra, hogy egyik buzgó Oltáregyleti tag: *Abel Janka* áll. polg. isk. tanítónő a sebesült katonákat vallásos énekekre tanítsa és a szentmisék alatt ez az énekkar énekel.

Lehetetlen meghatóbbat képzelni ennél — nem marad ott egy szem szárazon a hallgatóság között, amikor a marcona arcok áhítattól átszellemülve rákezdik:

Boldogasszony Anyánk, régi nagy patronánk...

Nagy inségben vagyunk...

«Aki énekel, az kétszer imádkozik».

A karácsonyi és husvéti ünnepek alkalmával *alkalmi tárgyú vetített képekkel kisért felolvasások* szórakoztatták a szegény kórházi lakókat — mind annak a csodálatos energiájú, nagyszívű asszonynak a jóvoltából — akinek pedig öt-hat jótékony akció és egylet ügyeit kell majdnem egymagában vezetnie.

De azért van hozzá ideje és érthetetlen módon fizikai ereje is — szép, fiatal «nagyasszonya» ő ennek a történelmi multtal bíró vidéknek — hogy ez évben is, mint évek óta mindig tette, felkeresse otthonukban az ő betegeit, szegényeit, lelki törődöttjeit, akiken irgalmas lelke segíteni vágyik, mert ez az ő női lényéhez tartozik, sohasem önmagáért, mindig csupán a mások javáért élni.

Ahol arra van szükség, anyagi segítséget nyújt, másutt pedig munkát ad, dolgozni tanít, mert: «az alamizsna öl, de a becsületes munka fokozza az önbecsülést» — szokta mondani.

Népszerűsége csodálatos, messze várinegyékből fölkeresik ezt a minden izében előkelő asszonyt, akinek mégis egyetlen vágya egész teljességében megoldani azt a feladatot, amelyre mint katholikus nő, hivatva érzi magát és aki ezt vallja minden igazérzésű nővel együtt. Minden szenvedőben testvérét látom lelkemnek, amelynek igaz értékét is a magam szenvedése ismertette meg velem.

És amit a lelkéből ad, az szines és meleg és sugárzó és az életet tudja visszalopni az elhagyatott, az egyedül álló, a sorstól meggyötört lélekbe — simogató, enyhe, balzsamos szavaival.

Óh, a szavak, néha a szavak legnagyobb ajándékai az életnek.

Gondoljunk azokra a lelkigyakorlatokra, amelyek hatása alatt, úgy érezzük, kincsekkel megrakodva térünk haza előbb még oly szegény hajlékunkba! — Akik **ezt** az adományt nyújthatják embertársaiknak, azok többet tesznek minden anyagi jótékonyságnál, mert míg amarra elég a divat egy parancsoló szeszélye, emehhez igazi, ritka benső értékek kellenek.

A lélekre is gondoljatok, akik a jótékony missiók céljait szolgáljátok, a lélek számára is gyűjtsetek. Gyűjtsön lelketek szavakat, mély érzéseitek kifejezésére — büvös erejű szavakat, amelyek életre hívják az élő testben a halott lelkeket — meleg, forró szavakat, a lelketek tűzmélyéből egyszerre felfakadókat, egyszerűeket, igazakat, amelyek a titkos hídra lépnek és átsietnek a testvérlélekhez, amely nyitott ajtóval, mohó vágyakozással, néma csókkal fogadja és zárja magába őket...

Ismerek nőket, nagy, igazlelkű nőket, akik még a maguk szenvedését is úgy gyógyítják, hogy felkeresnek a maguk körében minden szenvedőt, mert csak az tud vigasztalni, aki maga is átesett a megpróbáltatások tűzkeresztjén és szent megnyugvással tölti el őket a tudat: ha egyedül vagyok, ha magányosan, megértő társ nélkül áll a lelkem a *szeretetben, nem vagyok egyedül* a *szenvedésben*, tudok osztozni fájdalomban — az egész világot átfogó örök, szent fájdalomban...

Igazi hivatása ez volna minden szerető szívű nőnek, de *kétszeresen hivatásuk azoknak*, akik az *Oltáregyesületeknek* lelkök egész bensőségével tagjai. Az igazi katholikus testvéri léleknek csendes, zajtalan, de folytonos munkája, amely vágyva keresi az alkalmat, hogy pazar bőséggel ossza a szeretet *lelki* adományait élete minden útjain.

Azonban ne feledjük a költő, a nagy gondolkodó szavait, akinek neve most nem hangzik ugyan rokonszenvesen fülünknek — Maeterlinck mondja:

«Nem találjuk meg mások lelkében az istenit csak úgy, ha megmutatjuk magunkban az istenit. — És talán a te egyszerű szavaid lesznek azok, amelyek megmutatják nekem az Istent, aki velem ül a szobámban».

Don Shy.

Dr. Breyer István osztálytanácsos. Akik ismerték, mindannyian a legnagyobb örömmel hallottak Breyer István doktornak erre a fontos pozicióra való meghivásáról. Az oltáregyesületnek és főleg az «Örökimádás» folyóiratnak van elsősorban oka ezen örvendeni. A papi életre döntő hatással vannak — kétségkívül — az első működési évek, a működési tér, amelyre a jó Isten a fiatal papot meghivja.

Dr. Breyer István ezeket az éveket katexochén az Oltáriszentség mellett töltötte el, amikor mint budapesti hittanár az oltáregyesület szolgálatába szegődött; a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponkint kihelyezte az oltár trónusára, hogy a hivek imádják s tartotta esténkint ismét az ünnepies betételt; szerkesztette két éven az «Örökimádás» folyóiratot. Innen a munkaszeretet, szerénység és Jézus Szive szerinti papi lelkület, mely értékessé teszi s mi sem örvendetesebb, hogy az ilyen érték megkapja a maga megilletö helyét, ami mindenesetre biboros főpásztorunk bölcseségét és éleslátását dokumentálja.

Míg másfelől talán csak gratulálnak, addig az Örökimádás-templom hivei és testületei buzgón kérik az édes Jézust, adjon új működési körében is sok kegyelmet és áldást, hogy mindig egyházunknak javára és Jézusunk dicsőségére dolgozhassék.

A pozsonyi orsolyiták templomában az 1914-ik évben 57.430 volt a szentáldozások száma.

Nagyobb adományok. *Kassa* városa részéről 600 korona érkezett az Országos Központi Oltáregyesület pénztárába, mint 1913—14. évi tagdíjak. Dr. Tóth Kálmán theologiai tanár a papi *Eucharisztia Társulat* részéről küldött 150 koronát.

Az esztergomi oltáregyesület, amilyen mértékben örvendett dr. Breyer István meghivásának az egyházi ügyek élére a kultuszminiszteriumban, olyan fájdalmas volt rá nézve igazgatójának elvesztése. A távozó igazgató nagy szeretetét és hozzáértését az oltáregyesület ügyeiben Budapesten szivta magába, ahol hangyaszorgalmú munkása volt az olláregyesületnek.

De a biboros főpásztor csakhamar megszüntette a székűresedést és az esztergomi oltáregyesület igazgatójává *dr. Madarász István* érseki ceremoniáriust nevezte ki. Örömmel üdvözöljük e minőségében és szívből kívánjuk, hogy sokat tehessen az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségére.

Dicsőíttessék és magasztaltassék
Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

IRODALOM

Nádasdy Márián elmélkedések. (12°, 525 lap, ára 4 K 20 f.) Csinos kiállítású, feltünően könnyű kis könyv ez, mely egyes aszkétikus irónk véleménye szerint hézagpótló s papoknak, szeminaristáknak és apácáknak, szerzeteseknek és világiaknak s mindazoknak, kik valamelyes lelkiéletet akarnak élni, egyaránt megfelelő. Kor, rang és állapot különbség nélkül mindenkit szent hitünk szerint való életre, Jézus Krisztus követésére, a megpróbáltatásoknak nagylelkű és érdemszerző elviselésére, igaz jámborságra, alázatos szeretetre és szép keresztény szokásokra lelkesít. Minden napra és ünnepre, a kiválóbb szentek tiszteletére és a hónapok első péntekére vannak benne elmélkedések és a Szentséglátogatásra alkalmas gondolatok a Szentírásból.

Gyakori áldozók számára kitünő készülés, ha a napnak megfelelő elmélkedését elolvassák belőle és arról gondolkozva, emelik szivöket eucharisztikus Jézusunkhoz.

A lapok elismerően nyilatkoztak róla. Megrendelhető: Debreczenyi Istvánnál, Székesfehérvárott, Iskola-u. 4.; a Központi Oltáregyesületnél Budapest, IX., Üllői-út 77.; és a Szent-István-Társulatnál, Budapest, Kecskeméti-utca 2. és a nagyobb könyvkereskedésekben.

Tudományt a népnek. Irta dr. Vass József. Kiadja: Pécsi Újlap alapja. Pécs. Ára 8 fillér. Dr. Vass irásai mind a legnagyobb érdeklődést érdemlik. Kétszeresen mondható ez a jelen kis iratról. Különösen ajánlható a templomi könyvestáblák polcaira.

Háború idejére alkalmas imádságok és templomi énekek. Közrebocsátja Hodács Ágost. Ára 20 fillér, tömeges rendelésnél tetemes engedmény. Sok apró-cseprő cédulát könnyen elveszti az ember, itt egybe vannak gyüjtve a szokásos hadi imádságok és függelékül énekek hozzácsatolva. Okos gyakorlati célt szolgál.

Séták Egerben címmel, magyar és német nyelven, pompás kis füzet hagyta el a sajtót. Sok érdekes kép diszíti a helyes füzetkét, amelyben egy betegségéből felépült katona mondja el, mi minden érdekes tudni és látni való van Eger, városában? Aztán akármilyen vallású legyen is valaki, megtalálja ebben a könyvecskében: mikor, melyik templomban, milyen istentiszteleten vehet részt? ami bizonyára elég fontos azoknak, akik a templomos Egert ha csak egy kissé is szeretik. Vegyük meg azt a leíró képes füzetet és küldjünk belőle rokonainknak, ismerőseinknek. Bizonyos, hogy nagyon kellemes meglepetést szerzünk vele. A füzet ára, akár a magyar, akár a német példányé, 30 fillér. Tíz példány ára már nem 3 K, hanem csak 2 K 25 f. Megrendelhető Egerben, az érseki liceum nyomdájában.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Junker Katalin 50 fill., Günter Katalin 50 fill., Emer Mária 50 fill., Meinar Anna 50 fill., Katta Katalin 50 fill., Kortna Vilma 50 fill., Murmann Alexandra 25 K, Gubás Juliska 1 K, Szőlősy Ilona 2 K, Forián Albert 2 K, Papp Lászlóné 1 K, Kiss Józsefné 1 K, Krizsák Andrásné 1 K, Almásy Zsuzsanna 1 K, Jeszenszky Róza 1 K, Stefán Anna 1 K, Dobai Paula 2 K, Herman Juliska 1 K, Körmösi Viktor 1 K, Nagy Mariska 1 K, Hamar Jánosné 1 K, Fejes Lina 1 K, Kamarik Karola 1 K, ajándék 13 K, Bálint Ernőné 4 K, Ámán Jánosné, Báthory Ivánné 4 K, Jordán Ferencné 4 K, Szelke Józsefné 4 K, Wedecker Józsefné 2 K, Piske Józsefné 2 K, Fekeze Emerencia 2 K, Szivar Luiza 1 K, Brankner Veron 2 K, Árkosy Károlyné 2 K, Fok Ferencné 1 K, Fok Mariska 1 K, Fok Emma 1 K, Ottinger Károlyné 1 K, Ottinger Lajos 1 K, Ottinger Irén 1 K, Ottinger Ilona 1 K, Vermes Mihályné 1 K, Winkler Erzsébet 1 K, Szombathely-egyházmegye területéről 147 K 18 fill., Selyem Juliska 30 fill., Pente Mátyásné 1 K, Malala Zsófia 2 K, Maczkó Mária 2 K, Raderer Ferencné 2 K, Rááb Irma 1 K, O. E. tagoktól 24 K, König Mária 1 K, Karlbauer Mária 30 fill., Ványi Ödönné 1 K, Szik Józsefné 24 fill., Holzinger Józsefné 24 fill., Holzinger Teréz 24 fill., Haasz Ferencné 24 fill., Orosz Amália 1 K, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: Iritcsek Margit 1 K, Klement Jánosné 3 K özv. Gerstenbrein Józsefné 2 K, Német Józsefné 2 K, Nemes Teréz 2 K, Károlyi Gizella 3 K, Palkovics Róza 5 K, Székely Miklósné 3 K, O. E. tagoktól 68 K 44 fill., Schiberna Julia 2 K 40 fill., Nacsa János 5 K, Oláh Rozália 5 K, Nacsa Juliska 5 K, Nacsa Terike 5 K, Kudoba Julianna 40 fill.

1915. márciusban befolyt adományok. Juhász János 1 K, dr. Farkas Gézáné 10 K, Molmam Mária 60 fill., Hardy Ferenc 2 K, Ruszkovics Julianna 2 K, Török Anna 1 K, Török József 1 K, özv. Holdonner Orbánné 5 K, Mészáros Ignácné 6 K, Weidner-Diessel Ernőné 2 K, Beszetrczebánya-egyházmegyétől 1099 K 52 f, Griger Ilona 2 K, N. N. 1 K, Eperjesi Erzsi 1 K 40 fill., Duda Ferencné 1 K, Balkatama Mártonné 60 fill., Beluczky Mária 24 fill., Farkas Margit 24 fill., Veszprémi Józsefné 1 K, O. E. tagoktól 20 K, Ghyczy Ida 2 K, Slivitzka Borbála 2 K, Gergely Gizella 4 K, Gergely Vilma 2 K, Nyilas Teréz 2 K, Németh Anna 1 K, Szkalka Erzsébet 2 K, Szakatits Anna 1 K, özv. Zókáné 2 K, Palkovics Franciska 2 K, Leszteneszky Julia 2 K, Poszpischl Borbála 10 K, Grancsa Julia 2 K, Peta Mária 2 K, Pesthy Árpádné 4 K, Pesthy Margit 2 K, özv. Hausschild Gézáné 10 K, Kozel Paulina 4 K, Havel Lipótné 4 K, Udvardy Kornelia 4 K, Termes Józsefné 2 K, özv. Csaszkóczy Mihályné 5 K, Löffler Mária 2 K, Peterdy Alice 2 K, Osváth Margit 1 K, özv. Hartmann Jánosné 4 K, Kovács Julianna 1 K, Rezács Anna 11 K, Huszarik Anna 2 K, O. E. tagoktól 19 K, Gábriel Andrásné 20 fill., Gábriel Mária 20 fill., Schierer Jozefa 2 K, a Kassai egyhm. tagdíjak 50 K, Panyi Józsefné 50 fill., Panyi Józsefné 50 fill., Kardos Jánosné 4 K, Merl Ilona 3 K, Molnár Viktória 4 K, Szabó Lajosné 2 K, özv. Tichy Józsefné 10 K, Takács Mihályné 2 K, Dömötör Erzsébet 40 fill., Ribár Karolin 2 K, Havas Istvánné 2 K, Ágoston Lajosné 1 K, Németh Mariska 1 K, Molnár Imre 4 K, ft. Kapalla József plébános által

25 K 92 fill., Berkes Kálmánné 10 K, Bencze Szentpáli Gabriella 10 K, Werthenstein Sarolta 6 K, Rajmán Boriska 10 K, Marchart Mária 1 K, Bednarik Antalné 2 K, Termes Józsefné 2 K, Kurucz Lajosné 1 K, Klim Antalné 1 K, Kovács Mihályné 24 fill., Benkő Józsefné 2 K, özv. Kenessey Gézáné 1 K, özv. Gara Istvánné 30 fill., Mészáros Ferenc 48 fill., ft. Schreiber Aladár által 59 K, Németh Istvánné 50 fill., Németh Zsófia 50 fill., gróf Wenkheim Gézáné 10 K, Bucsinszky Viktorné 6 K, ft. Musztyanovi Gábor által 18 K, Beluczky Mária 24 fill., Rainer Ilka 20,K, Rainer Irma 5 K, Nemes Károly és neje 2 K, Dobos Istvánné 50 fill., Schmidt Karola 4 K, özv. Weidinger F.-né 2 K, Lorencz Adél terjesztőnő által: Kresztics Mária 2 K, Szalay Gizella 2 K, Knapp Konstanzia terjesztőnő által: Knapp Endréné 2 K, Koncz Istvánné 2 K, Kapel Ferencné 1 K, Herméli Lajos 2 K, Knapp Antalné 2 K, özv. báró Brandenstein Ottóné 2 K, Leitner Emma 2 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Haviár Irén 4 K, özv. Hampel Antalné 2 K, Balonyi Erzsi 1 K, Zsolnay Elza 2 K, báró Riedel Zdenkóné 2 K, Rónay Irén 2 K, Rónay Mária 2 K, Szalay Dezsőné 2 K, Fray Istvánné 2 K, Arnold Tilda 2 K, Rózsa Katalin 2 K, Kerékgyártó Irma 2 K, Őhegyi Jánosné 4 K, Dévényi Margit 2 K, Sulyok Teréz 1 K, özv. Herald Ferencné 4 K, báró Mühlen Gusztávné 4 K, Hermann Lászlóné terjesztőnő által: Novák Márton 4 K, Tausch Hermin terjesztőnő által: Kirchner Adél 2 K, Paska Mária 24 fill., Barabás Anna 24 fill., Moldova Béláné 2 K, Szontagh Sándorné 10 k, özv. Papp Lajosné 4 K, özv. Planer Antalné 4 K, Madaras Józsefné terjesztőnő által: Dörfler Janka 2 K, Proks Vilmosné 2 K, Vandnák Lászlóné 2 K, Takács Zsuzsanna 50 fill., Takács András 50 fill., Bezolt Anna 1 K, Bakos Mária 1 K, Franz Georgina 2 K, Rácz Irma 2 K, Bertók Katalin 40 f, Svaier Aranka 2 K, Svaier Julia 2 K, Gajári Ödönné 10 K, özv. gróf Almássy Kálmánné 50 K, O. E. tagoktól 19 K 24 fill., özv. Niamessny Imréné 2 K, Bogna Gyuláné 2 K, Haidecker Elza 4 K, Vég Erzsébet 1 K, Bernhardt Béláné 1 K, Pintér Rozália 1 K, Zichy Livia grófnő 10 K, Ibrányi Ferencné 6 K, Rózsay Valéria 2 K, Stahly Ignácné 4 K, gróf Győry Teréz 10 K, Szombathely-egyházmegyei tagok 32 K 8 fill., Zalaegerszegi tagok 55 K, Haasz Emilia terjesztőnő által: Haasz József 4 K, dr. István Gorinepp Ferencné 2 K, Mayer Stefánia 2 K.

1915. áprilisi adományok: Barta Irén 1 K, Berger Borbála 1 K, Szabó Miklósné 2 K, Poór Mária 2 K, Poór Erzsébet 2 K, Marocsinszka Adél 4 K, Radovits Mária 5 K, Ruber Mari 1 K, özv. László Istvánné 2 K, Neszvada Vilmosné 1 K, Jobert J. 8 K, Németh Erzsébet 60 fill., Sulymosi Janka 4 K, Szilveszter Lajosné 2 K, Szenes Sándorné 3 K, Dobis Mária 8 K, özv. Keilinger Mihályné 2 K, Bakos Jánosné 2 K, Hellebront Berta 2 K, O. E. tagoktól 153 K, Szanczven Istvánné 1 K, özv. Szőke Jánosné 2 K, Posztoczky Ivánné 2 K, Eger főegyházmegyétől 298 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Horváth Mária 60 fill., Horváth Fanni 60 fill., Katona Istvánné 32 fill., Pup Jánosné 60 fill., özv. Pap Imréné 60 fill., özv. Gerse Jánosné 1 K, Novara Katalin 50 fill., Ronkó Mihály 1 K, N. tagsági díj 1 K, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Miskolczy Gyuláné 6 K, Schreiner Józsefné 4 K, Krisztanics Jánosné 2 K, ifj. Krisztanits Jánosné 2 K, Ebergényi Sándorné 5 K, Ozorák Antalné 1 K, O. E. tagoktól 16 K 56 fill., Skodruka Mátyásné 1 K, Haas Gyuláné 2 K, Proksch Bolda 2 K, Balog Margit 1 K, Kuzmitz Johanna 1 K, Frumen Ferencné 1 K, Heslein Borbála 5 K, Banga Jánosné 2 K, Oláh Gizi 2 K, Schätz Istvánné

10 K, Vehovsits Frigyesné 1 K, Szeglet Dénesné 2 K, Mas Mária 2 K, Walter Béláné 50 fill., Kluger János 1 K, Kosár Andrásné 2 K, Bernyó Jánosné 50 fill., Szalay Mária 2 K, Linter Ambrus 50 fill., Bögehold Ferenc 1 K, Bögehold Sarolta 1 K, Steinakovics Kálmánné 2 K, özv. Miskó Ferencné gyűjtése 111 K, Kovács Mária 1 K, Wágner Anna 2 K, Buzsák Anna 3 K, Mészáros Ferenc Sándor 2 K, Kende Péterné 4 K, özv. Wenczell Mihályné 4 K, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: Gemeiner Ivánné 6 K, Prohovszky Vincéné 4 K, Prohovszky Paula 4 K, Lip Lajosné 4 K, Kurucz Gézáné 2 K, Száraz Jánosné 4 K, Dosztál Vendelné 5 K, Schmidt Ferencné 5 K, Szeibert Anna 4 K. Özv. Lafranko Jánosné terjesztőnő által: Szemere Árpádné 4 K, Lafranko Erzsébet 4 K, Lafranko Gyula 4 K, Hulitin Károlyné 4 K, Warganak Ferencné 10 K, Hulitin Galm Gizella 10 K, N. N. 5 K, özv. Lafranko Istvánné 30 K, özv. Lafranko Jánosné 60 K. Mitskó Ferencné terjesztőnő által: Schlieder Mihály 24 fill., Schlieder Juliska 24 fill., özv. Pilcher Ferencné 24 fill., Simon Istvánné 1 K, özv. Hüttner Jánosné 4 K, özv. Simon Jánosné 4 K, összesen 7.72 K; Friesz Károlyné terjesztőnő által: Weisz Béláné 1 K, Feith Tamásné 2 K Huber Miklósné 1 K, összesen 4 K; özv. Kapisinczky Ervinné 2 K, Zvekits Jánosné 2 K, özv. Világhy Nándorné 2 K, Szabó Mária 1 K, Báli Istvánné 2 K, Asztalos Sándorné 1 K, Dobronyi Mihályné 50 fill,. Orosz Anna 4 K, Varga Rózi 24 fill., Fábián Verona 24 fill., Roskovics Ignácné 4 K, Cserba Erzsébet 2 K.

1915. májusban befolyt adományok: Oswald Károlyné 6 K, Géczy Teréz 2 K, Bohnhofer Ottilia 1 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Kozma Mariska 1 K, Funk Olga 1 K, Matesz Franciska 24 fill., Tujner Mária 1 K, Dluchy Klára 2 K, Hegyi Irma 2 K, Sáros-Eperjesi O. E. tagoktól 48 K 78 fill., Jávorka Verona 4 K, Tóth Sámuel 30 fill., Felmayer Vilma választmányi tag által: Riegler József Edéné 4 K, özv. Schöja Antalné 4 K, Schöja Hermin 4 K, Vágner Klára 4 K, Tellmann Lajosné 4 K, Magyar Karolin 1 K, Kreicse Ágnes 1 K, Korinek Ferencné 50 fill., Mihok Erzsébet 50 fill., Felmayer Vilma 50 fill., Kapisinszky Ervinné 1 K, Darnai Józsefné 5 K, özv. Dankos Ferencné 10 K, özv. Domján Istvánné 2 K, özv. Balázsné 2 K, Gasparits Jozefa 2 K, özv. Millián Károlyné 24 fill., Wenzl Anna 2 K, dr. Seitz Lászlóné 4 K, Kajner Ferencné 8 K, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: Hickl Lajosné 4 K, Rákosy Györgyné 2 K, Lnib Lajosné 2 K, Jaitsek Ferencné 15 K, Hellebronth Jánosné 2 K, Ivanovich Sándorné 4 K, Szalontay Józsefné 2 K, Deli Gáborné 2 K, az ebedécei fiók gyűjtése: 81 K 90 fill. Pálffy Anna grófnő 40 K, özv. Sipőcz Istvánné 1 K, Pelle Józsefné 3 K, Kolonics János 1 K, Sebesti Andrásné 90 fill., Eperjesi Mária 1 K, Molnár Mariska 1 K, Császár Antal és neje 4 K, Bocsa Eszti 3 K, gróf Wenkheim Dénesné 6 K, özv. Vincze Ferencné 2 K, Ft. Plent István esp.-plébános által Kassa város O. E. tagoktól 600 K, Steiner Mártonné terjesztőnő által: Kerper Ottilia 2 K, Kerper Antonia 2 K, Lónyai Gizella 2 K, Steiner Katica 2 K, Szeicz Ervinné 2 K, Fuchs Irénke 2 K, Szilágyi Lajosné terjesztőnő által Omlódi O. E. tagoktól 69 K 90 fill. Loewel Matild terjesztőnő által: Major Janka 6 K, Tóth Mária 1 K, Zima Józsefné 1 K 40 fill., Borsody Teréz 2 K, özv. Szigeti Nándorné 2 K, Dávid Józsa 2 K, Patócs Jánosné 1 K, Patócs János 1 K, Madár Antalné 1 K, Madár Mária 1 K, Szőke Józsefné 50 fill., Kegl Gizella terjesztőnő által: Auerhammer Anna 4 K, Kántor Erzsi terjesztőnő által:

Sperling Józsefné 4 K, Szily Berta 2 K, Bozzay Ödönné 2 K, Friesz Károlyné terjesztőnő által: Breitner Mária 4 K, Hajducska Gézáné 2 K, Lónyai Béláné 2 K, Szágmányi Józsefné 2 K, Smithauer Ágostonné 2 K, Smukács Prokopné 2 K, Császba Ferencné 2 K, Steiner Mártonné 10 K, Ötvös Józsefné 2 K, Molnár Sándorné 1 K 30 fill., Geréb Zoltán 50 fill., Máriaglück Eugénia 2 K, Rajna Magdolna 1 K, Fejérváry Celesztine 10 K, özv. Hauser Jánosné 4 K, Szalassy Luiza 3 fill., Csajtay Mihályné 2 K, Kállay Bénine 4 K, Kállay Erzsébet 4 K, Kállay Magdolna 4 K, Vitályos Mariska 24 fill., Vitályos Gizella 24 fill., Kisfaludi Luiza 2 K, özv. Hatvani Lajosné 1 K, Koller Ferencné 1 K, Német Vincéné 50 fill., Liksz Szilveszterné 50 fill. Dér Józsefné 2 K, Herz Dóra 2 K, Bakó Róza 50 fill., Tomaschek Jozefin 6 K, Pattantyús Mihályné 1 K, Obendorfer János 20 fill., Tolt József 1 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt Angela 2 K.

1914. novemberben befolyt adományok: Győri Ferenc 1 K, Győri Ferencné 1 K, ft. Kuhár István a belatini tagoktól 3 K, Robitsek Irma 4 K, özv. Keller Károlyné 2 K, Császár A. és neje 4 K, ft. Spuller Gyula pléb. 4 K, O. E. tagoktól 3 K, Szögyéni O. E. tagoktól 30 K, a laborczmezői O. E. tagoktól 44 K, báró Huszár Imréné 1 K, Beumer Janka 2 K, a kisiratosi O. E. tagoktól 12 K, Kliment Pál 1 K, Balázs Eszter 50 fill., Balázs Mózes 24 fill., Pilisszentiváni tagok 29 K 58 fill., Jobbágyi plébániahivatal 6 K, Jurán Gizella 4 K, Habetler Anna 2 K, Krencsik Róza 8 K, Muha Mária 2 K, özv. Benedek Lajosné 4 K, Stefancsik Aranka 2 K, Dobsik Adél 2 K, Pyting Mária 2 K, Egri Anna 2 K, ft. Székely János gk. pléb. által 18 K, Ábrahám Györgyné 1 K, Kaiser Mihály 1 K, Geng Terézia 1 K, Zeleznik Mária 2 K, Zeleznik Franciska 2 K, Altdorfer Nándor 1 K, Altdorfer Nándorné 1 K, Altdorfer Mária 1 K, Csölle Cecilia 3 K, Danka Erzsébet 40 fill., Major Mária 40 fill., Kiss Teréz 1 K, Eisenhofer Erzsébet 2 K, Janura Teréz 1 K, Hausz Rozália 3 K, özv. Garder Józsefné 1 K, özv. Ujváry Istvánné 2 K, Begna Ferencné 22 K, Ghyczy Ida 10 K, Faragó Lajosné 4 K Tamás Mária 4 K, Hunkár Ilona 10 K, Mezey Johanna 2 K, Pogány Anna 2 K, Wachtl Teréz 3 K, Pintér Endréné 2 K, özv. Ulrich Pálné 1 K, Csortán Józsa 2 K, Brunner Irma 1 K, Wazarcsák Zsuzsanna 4 K, özv. Windisch Jánosné 2 K, Molnár Juliska 1 K, Szüts Miklósné 8 K, Pusztay Mátyás 2 K, Pusztay Mátyásné 2 K, Steiner Mártonné terjesztőnő által: Zubriczky Anna 2 K, Szeicsuk Tamásné 4 K, Pollány Józsefné 2 K, Lasky Józsefné 2 K, Németh Gézáné 2 K, Tatt Ferencné 4 K, Nonn Józsefné 2 K, Nonn Laura 2 K, Nonn Adél 2 K, Kafka Franciska 2 K, Raics Antalné 2 K, Waczik Rózsa 2 K, Szmukács Prokopné 2 K. Bognár Róza 2 K. Balonyi Ilona terjesztőnő által: Sulyok Teréz 1 K, Imre Erzsi 2 K. Gervay Luiza terjesztőnő által: dr. Emmer Kornélné 12 K, Zimka Ilona 1 K, Zimka Gergely 1 K, Zimka Alajos 2 K, Benor Borbála 1 K, Lusztig Borbála 24 fill., Perger Mária 24 fill., Perger Juliska 24 fill., Bregovics Éva 24 fill., Zwirna Anna 24 fill., Gervay Luiza 2 K. Özv. Bányai Miklósné terjesztőnő által: Hollferner Irma 20 K, Horvát Veronika 2 K, özv. Láncz Nándorné 10 K, özv. Mészely Lajosné 10 K, Jekelfalusi Róza 10 K, Fejér Lidi 2 K, Pataki Ferenc 2 K, Spolarics Vilmosné 5 K, Varga Teréz 4 K, Bachmanné 10 K, Semberg Miklósné 10 K, Spitz Teréz 2 K, özv. Balla Károlyné 2 K, özv. Lengyel Lászlóné 8 K, özv. Bányai Miklósné 5 K. Lehota József 1 K, Lehota Józsefné 1 K, Pfiszter Erzsébet 2 K, Nagy Ferencné 1 K, a németújvári tagoktól 22 K 72 fill., ft. dr. Reinold pléb. által O. E. tagoktól 18 K 46 fill., az óbarsi, garamkelecsányi és nagykaszmályi tagoktól 48 K, Vitár Julianna 2 K, Holly Emma 1 K, Kocsi Anna 1 K 40 fill., ft. Herbay Pál esp.-pléb. által O. E. tagoktól 21 K 44 fill., erdőteleki tagok 8 K, özv. Fuchs Ferencné 10 K, ft. Gregorovits Lipót O. E. tagoktól 100 K, ft. Szopkó István az abosi, licsérdi és sároskőszegi O. E. tagoktól 50 K, O. E. tagoktól 2 K, Bartos János 24 K 4 fill., Szemthy Luiza 2 K, Sipos Mária 2 K, Demeter Kata 24 fill., özv. Kovács Ferencné által O. E. tagoktól 6 K 74 fill., Semetke Istvánné 25 fill., Gál Marcella 25 fill., Freiszmuth Lipót Pál 2 K, Szirmai Rezső 1 K, Kovács Péter által O. E. tagoktól 15 K 82 fill., Énekes Julianna által O. E. tagoktól 9 K, gróf Serényi Istvánné 10 K, Horvát Emma 4 K, Horvát Anna 4 K, Horvát Etel 12 K, Pribil Mária 2 K, dr. Meszner Tivadarné 12 K, Veszely Mária 2 K, özv. Szabadhegyi Zoltánné 5 K, az O. E. deméndi tagjaitól 9 K, Császár Zsófia 2 K, Seefelder Lajosné 1 K, Gradl Anna 2 K, ft. Kajtár István által O. E. tagoktól 50 K, Vulánszki Kázmérné 1 K, özv. Köteles Lajosné 1 K, Cserenyecz János rk. plébániától 2 K, Gyebnár Zsuzsanna 2 K, Seres Erzsébet 1 K, N. N. 1 K, Pataki István 24 fill., Jantyik Mária 24 fill., Bartyik Zsuzsanna 24 fill., Hegedüs Gizella 2 K, Szabó Ljaosné 2 K, Bodnár Izabella 2 K, Belenye Piroska 1 K, Marchart Mária 1 K, Geszler Erzsébet 50 fill., Aczberger Gyuláné 2 K, Hajdu Györgyné 2 K, Szekér Vilma 1 K, özv. Kafka Franciska 5 K, Grösszinger Józsefné 3 K, Disz Anna 24 fill., özv. Kahler Albertné 4 K, Bignio Gyuláné 4 K, Ft. Rajsits Ferenc által 12 K, Hadviger Matild 5 K, Borsós Károlyné 2 K, Kopácsi Istvánné 80 fill., Magyar Rózsi 1 K, Magyar Szidónia 1 K, Mellen Mihályné 1 K, ft. Geiger Alajos pléb. által O. E. tagoktól 6 K, Lorencz Adél terjesztőnő gyűjtése: Posztl Hugóné 2 K, Fromm Julia 1 K. Karkis Malvin terjesztőnő gyűjtése: Karkis Malva 2 K, özv. Telkessy Istvánné 2 K, Telkessy Erzsébet 2 K, Karkis Kornélné 2 K, Czint Józsefné 2 K. A sárvári tagoktól: Dala Ferencné 1 K, Németh Jánosné 60 fill., Horváth Józsefné 1 K, Szobó Istvánné 1 K, Varga Jánosné 40 fill., Biczó Mihályné 1 K, özv. Lakatos Béláné 40 fill., Pipics Jánosné 2 K, Pintér Ferencné 1 K, Mecs Jánosné 60 fill., özv. Cseszkó Jánosné 1 K, Pogácsás Jánosné 40 fill., Németh Sándorné 1 K, Hető Ignácné 1 K, özv. Polgár Istvánné 1 K, ifj. Biczó Józsefné 1 K, özv. Németh Istvánné 80 fill., Németh Mihályné 1 K, Erdődi Julianna 30 fill., Konta Károlyné 1 K, Horváth Józsefné 50 fill., Horváth Anna 50 fill, Illés Györgyné 1 K, Nagy Irén 3 K 46 fill., Safranszki Anna 2 K.

Július hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek július a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek. 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonkint egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kisérték. — 8. Július 13-ika utáni első vasárnap mint a legfőls. Oltáriszentségnek «Brüsszel csodájáról» elnevezett ünnepén. 9. Július 22-én Mária Magdolna napján. 10. Július 29-én szent Márta ünnepén. 11. Július 31-én loyolai szent Ignác ünnepén.

Ideiglenes búcsúk: 1. Hétévi és hét negyvennapi, ha törődött szivvel és áhitatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napi búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnők ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék július hónapra.

Az édes Jézus megmondja az evangéliumban, hogy a jó pásztor utána megy az elveszett juhnak. Felkeresi, vállára veszi és boldogan haza hozza. Hátha a pásztornak esik baja? Nem kell-e a nyájnak nyugtalankodni miatta? A világháború ezt az esetet vetette fel. A pápa őszentsége, Krisztus földi helyettese jó pásztor. Békében is gondozta a nyáját, a háborúban pedig még sokkalta inkább. Imával, vigaszszal, a békéért való küzködéssel, a tehetetlen badifoglyok hazabocsáttatásával állt oldalunk mellett.

De most őt érte baj, veszedelem. Egy hitszegő nemzet kebelében, az utcai csőcselék dühének kitéve, az olasz háborút felidéző szabadkőmivesség gyűlöletének kiszolgáltatva, szivében a határtalan fájdalommal, hogy az emberek egymást ölik, szenved kimondhatatlan sokat az egyház látható feje. Nem menekül, nem szökik, mert ez ellenkeznék az egyház méltóságával, függetlenségével, kétezeréves jogaival és az apostoli tradícióval, melyek őt Rómához kötik.

Siessünk a szorongatott pásztor segítségére! Siessünk Péter apostol utódjának gyámolítására, mert ha megverik a pásztort, szétszéled a nyáj.

Az oltáregyesületi tagok azért ajánlják fel július havában a szentáldozásukat, imádásukat, oltáregyleti áitatosságukat az anyaszentegyház *szorongatott fejéért, a nagy veszedelemben forgó Szentatya — a pápa — javára.*

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Uj Élet. Társadalmi és ismeretterjesztő lap. Megjelenik hetenként kétszer, csütörtökön és vasárnap. Szerkesztő: *Csukovics* János, *Sopron*, Ferenc József-tér. Előfizetési ára egész évre 8 korona. Az «Uj Élet» katholikus organum s nemrégen bontotta ki zászlóját. Ajánljuk az olvasóközönség szives pártfogásába.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. AUGUSZTUS. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* A dicsőséges szent Jobb. — *Fr. Tarzicius:* Furnesz szentje. — A kegyelmes úr. — *Dr. T. J.:* Öröklámpa. — *A. M.:* Oltáriszentség. — *Dr. Turchányi Lászlóné:* Az igazak könnyei fölhatnak az égbe. — *Csányi E. Medárd:* Legyen örökre béke. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *dr. Wéber Pál.* — Az első keresztények buzgósága — Háborús esetek. — *Dr. Sch. Gy.:* A mindennapi szentáldozás hősei. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Nemzetünk két nagy ünnepe. — *Lovich Ilonka:* Tarzicius — Szép virágcsokor. — *Feslő bimbók.* — *Irodalom.* — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Kimutatás.*

A dicsőséges szent Jobb.

Kevesen tudják, hogy a magyar ősi törvénytárak legkiválóbbika az *aranybulla* (1222) már törvénycikkelyt alkotott a szent Jobbról. Törvénybe iktatta a szent Jobb történelmi értékét, tiszteletét. Arpádházi királyaink bölcsesége és keresztény öntudata megérezte, hogy mi a keresztény Magyarországnak a szent jobb, melyet a gondviselés megőrzött számára. Az aranybulla első törvénycikkelyével kívánta a nemzet figyelmét felhívni arra, hogy a szent Jobb mit tett és mire tanít.

Mit tett. Sok alamizsnát osztott. Eszköze volt annak a nemes Szívnek és nagy léleknek, mely a királyt népének szerető atyjává, patriarchájává avatta. Ezért is megérdemelte a szent jobb, hogy időklen időkig fennmaradjon. Csak hogy a nemzet szeme és ezeréves lelke többet is lát a szent Jobban. Megszemélyesítője a szent István azon politikai nagyságának, mellyel nemzetét — beiktatván azt a kereszténység nagy családjába — megmentette és az ezeréves fennállás szilárd alapjait lerakta.

Minő hatalmas népek hömpölyögtek végig Európa felületén! Rettegett hatalmas népek, kiknek ma már csak a történelem őrzi neveiket és létezésüknek idejét. Nem akadt szent Istvánuk, ki hozzáértésével, bámulatos bölcseségével és életszentségével a kereszténység terebélyes fája alá terelte volna, s azért letűnntek, elmerültek fékezetlenségüknek sírjába.

De a magyarnak akadt szent Istvánja, *nemzeti* Megváltója. S ádáz, áldatlan testvérharcok, melyek minden nemzetet elsorvasztanak, százados leigázások, örökös háborúk nem tudták letiporni azt a nemzetet, melynek egy szent István a megalapítója. Sőt minő dicső ma magyarnak lenni! Neve

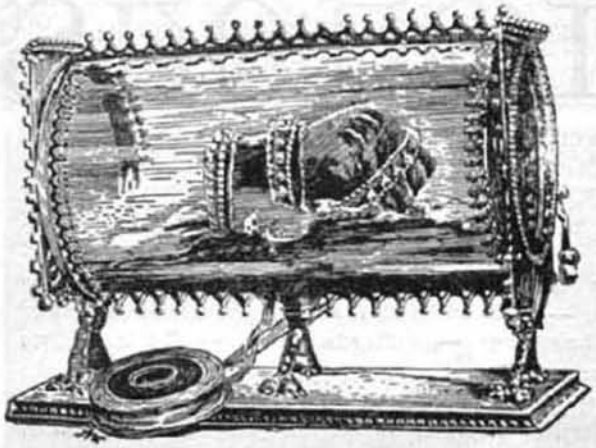

A szent jobb.

betölti a földkerekséget, zászlaja idegen országok megbecsülésében fürdik; vére, ez a drága, önzetlen magyar vér a legértékesebb átdozat azon az oltáron, melyet a háború épített a nemzeteknek. Szent István szelleme él nemzetében. Sokat koptatott el belőle a történelem, erősen elhomályosították a nemzetfelforgató törekvések, melyek átkai az emberiségnek, de a háború megpróbáltatásai ismét kipattantották a nemzet szivéből szent István szellemét. Lelkem elszáll a nagy katonai temetőkbe. Legközelebb van hozzánk az ungvári katonai temető. A keresztség teszi az embert keresztténnyé. S a keresztségben megvillognak — mint egy modern költőnő is megénekli — a kis keresztek és nagy keresztek. Ilyen ez a katonai temető. Csupa kis kereszt. Százával, ezrével egymás mellett. S felettük egy hatalmas nagy kereszt, melyen aranyos Krisztus-test veri vissza a nap sugarait. Az élők érzését, gondolkozását, meggyőződését, a holtak városa és tábora beszéli. Tiszta kereszténység itt minden. Az ad erőt a harcosnak, az lelkesedést a küzdőnek, annak árnyában kíván a megdicsőült megpihenni: Szent István király keresztény Magyarországa!

Május 30-án páratlan fényben hordták körül Budapesten a szent jobbot. A legkeresztényellenesebb újságoknak is elállt a lélekzetük és egybehangzóan konstatálták, hogy még millenáris esztendő nagy ünnepi felvonulásai is elhomályosulnak a szent Jobb fényes körmenete mellett. A katholikusok százezrei a város és állam vezetői, a trón képviselője és természetesen az egyház legfőbb vezetői voltak a szent jobb apródjai. S jön augusztus 20-a, amikor ismét megújul a nemzeti és vallásos megbecsülés eme monumentális megnyilatkozása. Újra körülhordják a drága jobbot, hogy amit tett a történelem folyamán, az most tanulsággá váljék minden igaz magyar szív számára: csak a kereszténység, melynek fáját a szent Jobb nálunk elültette, csak a kereszténység lehet Magyarország fejlődésének, jövőjének, fennmaradásának alapja és pedig elsősorban az ősi, tiszta, változatlan katholikus kereszténység, mely a szent Jobbot a nemzet számára őrzi és fenntartja.

Dr. Tiefenthaler József.

Furnesz szentje

(Régmult időkből.)

Egy szép nyárinap estéjén, bizonyos ősrégi apátság ujoncai a kertben időzének, hogy ott a napifáradalmak után kissé megpihenjenek. A nap épen utolsó sugarait veté e tájra, mely ünnepies csendben pompázott a szemlélők előtt.

Az ujoncmester, egy igen tisztes arcú, középkorú férfiú, egy irattekerccsel kezében sietett lelki fiai elé s hozzájuk érve, kérdé őket, hogy volna-e kedvök egy kis történetet végighallgatni. Az ujoncok örvendve fogadták az ajánlatot, mire egy gesztenyefa alá telepedtek kedvelt mesterök köré, ki azután felolvasá előttük az alább következő eseményt, mely itt rövid kivonata csak a szépen leírt történetnek.

A furneszi apátságban — így kezdé az ujoncmester — élt egy János nevű laikustestvér; egyszerű földmívesek gyermeke volt, de egyszerű szülői által jól neveltetvén s a természettől a jámbor életre nagy hajlammal birván, a szerzetbe lépett, hol szentsége csakhamar fényleni kezde, úgyhogy a távol eső vidékeken is hire futott s nem is beszéltek róla másként, mint a «furneszi szentről».

Ezen elnevezés — mert János testvér

A királyi várkápolna, mint a szentjobb temploma.

is meghallotta azt — megzavará szentünk nyugalmát s miután a gonosz lélek úgyis irigy szemmel nézte ezen jámbor testvér erényes életét, hogy őt megejtse, a hiuság érzetét kelté fel benne. Azonban résen volt az őrangyal is és nem hagyta védencét elmerülni; még jókor felismeré János a veszélyt, melyben forgott s egyik napon leborult a Megfeszített képe előtt s buzgó imában kéré az Urat, hogy küldjön reá olyan megszégyenítő dolgot, mely őt az emberek előtt megvetésre méltóvá tegye, de oly módon, hogy Istent emiatt meg ne bántsa s lelkét bűnnel be ne szennyezze.

János imája sokkal gyorsabban nyert meghallgattatást, semmint gondolá.

Ugyanis a szerzetnek igen jótevője vala Philippa királyné, ki gyakran nagy összegeket küldött az apátnak, részben a szerzet javára, részben pedig a szegények közti kiosztásra. Sir Guy de Montmar egy előkelő fiatal nemes, az apát öccse, volt többnyire a királyné megbizottja, ki által alamizsnáit az apátnak küldé. Sir Guy tehát nagyon otthonos volt az apátságban; az atyák igen kedvelték az ifjút s ez viszont az atyákat.

János testvér úgyszólva jobb keze volt az apátnak, ki különféle ügyeiben igen jól használhatta s így — hogy szükség esetén hamar kéznél lehessen — cellája is közel volt az apát szobájához. Sir Guy igen szeretett az «együgyű» Jánossal tréfálkozni, kit apró elbeszélései által nem egyszer ijesztett meg, úgy hogy a világ nem ismert gonoszságainak hallatánál egyre veté magára a kereszteket, min azután az ifjú jókat kacagott.

Még ott imádkozott a feszület előtt János, midőn sebes nyargalással az apátsághoz megérkezett az ifjú s felsietett az apáthoz, ki igen szivesen fogadta. Philippa királyné ismét egy aranyokkal tele erszényt küldött a szegények számára. Sir Guy most csak rövid ideig szándékozott az apátságban időzni, minthogy fontos politikai küldetése őt Franciaországba szólitá, de addig mégsem folytathatta útját, míg egy bizonyos nemes szintén meg nem érkezik, kivel együtt kelle mennie, erre várt tehát az apátságban s miként mondá, ha az jó széllel utazik, egy-két óra mulva már itt is leend.

— Ha így van, akkor azonnal előkeresem az okmányokat, melyeket a királyné kíván — mondá az apát s János testvér után küldött.

A küldönc Jánost imádkozva találá, amint épen esedezik az Úrhoz, hogy az emberek előtt vessze el jóhirnevét, s hogy így annál inkább megnyerhesse Isten tetszését.

Midőn az apáthoz belépett, ez megmagyarázá neki, mit kell irnia. A pénzzel telt zacskó ott feküdt az asztalon.

— János testvér — így szólt kárörvendő arccal Guy — ti jámbor szerzetesek azt mondjátok, hogy a pénz minden rossznak a gyökere, már most miként fejted meg nekem, hogy mégis honnan van az, hogy annyi jót lehet azzal tenni, például ezzel a nagy összeggel is, melyet az imént magammal hoztam?

János a pénzre tekintett s azután így szólt:

— Nem a pénz haszna fölött, hanem annak rosszrafordítása miatt sopánkodunk és...

Azonban Sir Guy félbeszakítá beszédét s mondá:

— Mondd csak nekem, nem volna kedvedre, ha ezt a sok pénzt neked adnák s te tehetnél vele azt, amit akarsz?

— Ah Isten őrizzen ettől! — mondá egyszerűen János — a világért sem szeretnék valami pénznek a birtokában lenni.

— Emeld fel csak ez erszényt, hogy milyen súllyal bir — mondá az ifjú.

— Nem én, lovag úr! ezt én nem teszem; hálát adok az Istennek, hogy arannyal, ezüsttel nincs dolgom!

— Ez mind helyes — viszonzá Guy — de azért mégis látom rajtad, hogy szivesen tekintgetsz a pénzre.

Mielőtt a megrémült János ezen szavakra felelhetett volna, megszólalt a házi csengetyű s így minden késedelem nélkül az apáttal együtt eltávozott a szobából, csak Sir Guy maradt nehány pillanatra vissza. Ha valaki figyelemmel kisérte volna az ifjú nemest, láthatta volna, mint oson be János cellájába, azután csintalan mosollyal, mint siet le a lépcsőkön.

Már mindnyájan együtt voltak az étteremben midőn a várt követ, kivel Guynak utaznia kelle, megérkezett; szerencsés útja volt s így sokkal hamarább érkezett meg. Az ügy, mely miatt Franciaországba kellett menniök, oly fontos vala, hogy minden marasztalást szivesen megköszönve, azonnal indultak.

Guy oly izgatott volt, hogy az utazáson kívül másra alig látszott gondolni; az őt kisérő atyákat barátságosan üdvözlé, azután a nyeregbe pattant, így szólva:

— Ha mind az igaz, mit hallottam, a szép Furnesz virányait csak pár év mulva fogom viszont látni!

Mintegy két óra mulva az apát magához hivá az atyákat; tisztes arcán mély bánat kifejezése volt olvasható. Mélyen megindult hangon tudatá velök, hogy a nagy összeg, melyet a királyné csak az imént küldött, asztaláról megfoghatatlan módon eltünt. Ki vihette el? Ki nyulhatott hozzá? El nem képzelheti. Idegen nincs az apátságban. Rablók nem lehettek, mert akkor egyéb értékes tárgyak is hiányzanának.

Rémülettel hallák az esetet az atyák s tanácsolák, hogy ki kell kutatni minden egyes cellát.

A tanács elfogadtatott; mire sorra járták a cellákat, persze hiába.

Midőn János cellájának ajtaja elé értek, kérdőleg tekintének az apátra, hogy vajjon be menjenek-e? Az apát szelid mosollyal intett, hogy igen. Beléptek tehát; a legegyszerűbb, legszegényebb cella volt ez; az ágyon egy rossz habitus-csuha feküdt, felemelték és ó, ki írja le a megütközést, midőn egy zacskó arany esik ki az alól! Megfoghatatlan rejtély! «Jánost hivjátok ide» — mondá mély sóhajjal az apát. János belépett s bámulva látta kis cellájában a nagy gyülekezetet, de a fekvő zacskót nem vette észre.

— János testvér — mondá az apát. — Tudni fogod, miért hivtalak ide; ha hibád nem volna, nyilvános örökös hallgatásba temetném azt, de így testvéreid miatt, kiket a veszteség ért, ki kell azt nyilvánítanunk. A pénzt celládban találtuk meg. Jöjj térdepelj le és valld be vétkedet.

János tisztafényű szemeiben, melyeket az apátra emelt, zavart bámulatot, meglepetést lehetett olvasni, de bűnt nem. Már épen ártatlanságát akará bizonyítani, midőn az apát így folytatá:

— Te voltál legutoljára a szobámban, tehát nincs kétség vétkességed iránt, egy hirtelen kisértés lepetett meg; bánd meg gyorsan, valld meg és tarts bűnbánatot.

János nem szólt egy szót sem. Arca halvány lett s egész testében reszketett, mert épen midőn ártatlanságát akará állítani jutott eszébe imája. Ime az Úr meghallgatta őt. Ime itt az alkalom meg kell azt ragadnia. Őt, kit eddig szentnek tartottak az emberek, most mint tolvajt vessenek-e meg? A gonosz lélek rémíti, de az angyal lelki szemei elé tartá ezen hősi önmegtagadás rendkívüli érdemét s végre győzött lelkében a jó szellem. Egy felkiáltással, melyet senki sem értett meg, az apát lábaihoz eveté magát János, arcát elrejté kezeibe. Az atyák vétkesnek hitték s nehéz sóhajokban törtek ki, midőn kedvelt társukat ott térdelni látták.

— Huszonhét év óta vagyok köztetek — mondá az apát — de e hosszú idő alatt soha ilyesmi nem fordult elő, most történik először, hogy eme bűnt büntetnem kell. A botránynak ne menjen hire; akarom, hogy ez velünk a sírba szálljon! Menj Hilár atya s mondd meg a testvéreknek, hogy köszönjük imájukat. A pénz előkerült, hogy miként, azt hallgasd el. Testvérük vétke sohase lesz említve többé, ő penitenciát fog tartani s mi el fogjuk feledni vétkét. Ezzennel felmentem őt minden hivatala alól és soha többé nem fog viselni ilyesmit. Isten kegyesen fogadja majd bűnbánatát.

Ezután az apát és atyák elhagyták János celláját, ki ismét feszület elé térdelt le s forró imában köszöné meg Istennek iránta tanusított irgalmát.

János e naptól kezdve mellőzve volt minden nevezetesebb dolognál s ő mellőztetését angyali megadással viselte el, lelke pedig szebb, ragyogóbb volt, mint valaka. Az emberek is lassan feledni kezdték «Furnesz szentjét», az apátságban lakók pedig bizonyos tartózkodással voltak János iránt, hogy miért, maguk sem tudták, csak gyanitották, hogy kellett valaminek történnie társukkal, de hogy mi volt, ezt nem is sejték. Igaz, volt idő, midőn a szegény félreismert szerzetes lelke a keserűség tengerébe csaknem alámerült, de ilyenkor egy tekintet a Megfeszített képére, ismét lecsillapítá fellázadni akaró érzelmeit s tovább hordá nehéz keresztje terhét.

Évek, hosszú-hosszú évek multak így el, Sir Guy fürdött a dicsőségben, melyet bátorsága s egyéb érdemei szereztek neki. Egyik napon követet küldött az apáthoz, hogy annak megvigye azon hírt, miszerint reményli, hogy röviden viszontláthatja kedves ismerőseit az apátságban.

János testvér hő vágya volt mindig az angyalok ünnepét a mennyben tölteni, ezen vágya utolsó életében fokozódott s ki is jelenté reményét, hogy ezen szép ünnepet már nem sokára ott fogja megülhetni.

Egyik napon az atyák egyike akarata ellen mély fájdalmat okozott Jánosnak, ugyanis a kincstárkulcsra lévén szüksége, Jánost szólítá, hogy hozza azt el neki, de hirtelen mást gondolt s így szólt:

— Ne, ne, te János, majd Sebestyén testvér lesz szives elhozni. János alázattal hajtá le fejét ezen bizalmatlanságra, de hallgatott.

Végre betelt megpróbáltatásának ideje, őrangyalok ünnepét megelőző napon a reggeli hórák imádkozásánál nem jelent meg a karban ima után. Utána néztek távoleső cellájában, mert már évek óta nem laká régi celláját az apát közelében. Ott feküdt szegény eszmélet nélkül a földön, ágyba tették s öntudatra hozták, de a betegápoló testvér kijelenté, hogy János már a fölkelő napot nem fogja többé láthatni.

Az apátot értesítették a közeli szomorú esetről. János elvégzé utolsó gyónását, magához vevé az Úr szent testét, felvéve az utolsókenetet s vidám, nyugodt szívvel mondá, hogy holnap az angyalok közt leszen ama rég óhajtott ünnepen. Az apát is meglátogatta őt s «Istenhozzád»-ot mondott ezen jó gyermekének. S ezen utolsó órában, melyben az apát keze áldólag pihent fején, még egy súlyos kisérletet kellett Jánosnak kiállania, t. i. hogy most fedezze föl ártatlanságát.

— Legalább halálom után gondoljanak jót felőlem — mondá önmagához. — Nem — felelé erre hősi szive — életem, miként halálom Istenben legyen elrejtve — s hallgatott. Igy telt el egy egész délelőtt. Végre beállt az agónia.

A lélekharang csengésébe vegyült egy paripa dobogása. Sir Guy érkezett meg. Az apát örült öccse viszontlátásán, ki szeretettel kérdezősködött régi ismerősei felől.

— Hát János testvér mit mondott, midőn a pénzt ruhája alatt meglelé — kérdé — ugyan mily rémült arcot vágott hozzá?

Az apát ijedten tekintett öccsére s fuldokolva kérdé, hogy mit akar ezzel mondani, magyarázza ki magát.

Sir Guy elbeszélé, hogy miként rejté el a pénzt az együgyü szent cellájába, de erről teljesen megfeledkezett, midőn társa oly hirtelen megérkezett s vele utrakelt, azóta gyakran mosolygott magában, midőn elképzelé a testvér rémületét a pénz megpillantásánál.

Az apát komolyan hallgatá öccsét, azután ünnepélyesen mondá:

— Úgy hát Isten legyen nekem irgalmas, mert igazságtalanul itéltem el egy szentet — s most elmondá a pénzzel történt esetet — s most szép lelke a mennybe száll, mert a harang siró szava neki szól, öcsém — fejezé be szavait az agg apát — de talán még nem késő, hozzá akarok menni s őt térdeimen kérlelem meg.

— Igen, ő egy igazi szent volt — mondák az atyák s követték az apátot.

Midőn beléptek a cellába, a haldokló feléjük fordítá orcáját, mely túlvilági boldogságtól fénylett.

— Fiam, gyermekem! — kiáltá az apát térdre esve az ágy mellett s szemeiből forró könnyek peregtek alá a haldokló kezére, melyet kezébe vett. — Bocsáss meg nekem, bocsáss meg mindnyájunknak. Isten felderíté ártatlanságodat.

Egy pillanatra örömsugár fénylett az elhomályosult szemekben; azután Istennek egy mosolya, az angyalok üdvözlete, a bold. Szűz fogadta János testvért örök életbe.

— Ó, jaj nekem — zokogá az apát — ő már a mennyei karok között van.

Az atyák ott álltak a kiszenvedett körül, nem sírtak, mert hiszen az, ki itt a megvettetést oly hősiesen viselé el, nyilt jelét viseli nyugalmat és boldogságot kifejező arcán az üdvözülésnek, a cella pedig mennyei illattal telt meg, mi csak erősebb bizonyságul szolgál e feltevés számára. Sir Guy később gyakran elbeszélte ezen esetet gyermekeinek, intve őket, hogy könnyelműen sohase cselekedjenek semmit. *Fr. Tarzicius.*

A kegyelmes úr.

Türenne tábornagy egy nagy ünnepen a szentségekhez járult. Miután meggyónt, a többi bűnbánók közé térdelt és nagy áhitattal a szentáldozáshoz készült. Mikor csengetyűvel jelt adtak a szentáldozásra, fölkelt és lesütött szemmel s összetett kézzel indult az oltár felé. A tábornok szolgája, ki urát nem vette észre, épen előtte ment áldozni, de egy úr intett neki, hogy a kegyelmes úr utána megy. A meghökkent szolga rögtön kitért és urát előre akarta engedni. Türenne azonban annyira el volt merülve imájába, hogy az első pillanatban nem is tudta, mit akar a szolga. Tiszteletteljesen a tábornagyhoz megy és halkan megsúgja neki: «Kegyelmes úr, méltóztassék kérem előre menni, az Úr asztalához». Türenne mosolyogva odaszól neki: «A kegyelmes úr az ajtó előtt maradt. Itt csak egyetlen Úr van, tudniillik Az, akit most mindketten szivünkbe fogadunk, menj csak tehát előre!» *Quotidian Lajos.*

Öröklámpa.

Csodálatos kis alkotmány. Rejtett, igénytelen, mysztikus kis lángocska, mely mintha minden pillanatban elaludnék. Pedig dehogy, hiszen *öröklámpa*, örökláng. Az anyaszentegyház szigorú parancsa, hogy mindig égjen. Éjjel-nappal. Nem is szabad Oltáriszentséget tartani, ha nem történik gondoskodás arról, hogy öröklámpa legyen és égjen. Innen vannak az öröklámpa alapítványok, amelyek másrészt az alapító hivő lelkéről is tanuskodnak. Sőt az erkölcstanítók úgy vélik, hogy akinek bűnös hanyagságából egy teljes napot nem ég az öröklámpa, annak halálos vételnek a felelőssége nyomja a lelkét.

De az öröklámpa főképen azért örök égő, örök lángocska, mert örök igazságok hirdetője.

Elsősorban azt jelenti, hogy ott abban az oltárszekrényben, mely előtt ég, az Úr Jézus van jelen a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Egy öröklámpás templom nem üres templom. Két utazóval történt, hogy valamelyik nagy német város szépségeit tanulmányozták. Megszemlélték annak gyönyörű ó-gót templomát, mely most a protestánsok használatában van, de természetesen valamikor katholikus templom volt. «Kérem uraim — mondja az udvarias sekrestyés — tegyék fel kalapjaikat, mert nincs itt senki.» Igaz, ott nem volt senki. Nem volt Eucharisztia, az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben s így természetesen öröklámpa sem.

Az öröklámpa tehát külső jele annak, hogy legméltóságosabb Oltáriszentség van. Ha idegen templomba lépsz, csak ezt kell keresned s arrafelé térdet hajtani, hogy imádásodat az Úr Jézus iránt kifejezésre juttassad.

Az öröklámpa *éjjel-nappal* ég, mert az Úr Jézus éjjel-nappal ott lakozik az Oltáriszentségben. Nemcsak a szentmisében, nemcsak a szentáldozásnál, nemcsak a szentségimádásnál, hanem mindig, folyton-folyvást. «Én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig», ezt az igéretet itt

valósította meg igazán az Úr Jézus. Köztünk van, köztünk időzik s bár mindenki elfelejtkezik Róla, ő virraszt felettünk és törődik sorsunkkal. Öröklámpa — örök jelenlétét az Úr Jézusnak hirdeted.

Az öröklámpa *egyszerű*. A lámpa, a tartó legyen díszes, elegáns vagy legalább is ragyogó tiszta, de a kis lángocska a legdíszesebb tartóban is olyan egyszerű, olyan igénytelen. Nem volna ott szebb egy nagy lángkéve, mint halottak napján nagy emberek sírján? Vagy minő modern lenne egy villanykörte, ívlámpa stb.? Sohasem! Kis mécs kell oda, kis pislákoló lángocska, hogy hirdesse az Úr Jézus *elrejtettségét* az Oltáriszentség *egyszerű* szineiben. Ex inanivit se — kivetkőzött isteni pompájából érettünk, hogy hozzánk férjen, egyszerű, elrejtett, hogy a világ gőgjéért vezekeljen, néma, csendes, hogy a világ vásári zajába elmélyedést, elmélkedést vigyen.

Vegyük észre az öröklámpát s értsük meg néma, de monumentális tanítását, melyet szüntelen hirdet a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

Dr. T. J.

Az Oltáriszentség.

FEDEZÉKBEN aludt a katona, már harmadnapja nem alhatott, mert folyton támadt az ellenség, éjjel-nappal. Tengernyi vér, tömérdek veszteség árán visszaverték. Hullák hevertek a hegység lejtőin, véres vizek csobogtak végig patakjai medrében. A hősök pedig, kik ily nagy küzdelem után legyőzték az ellenséget, ledőltek pihenni, mindenki ott, ahol épen a harcot bezáró parancsszó érte.

Szőkehajú, szelidarcú, alig húszéves volt a katona. Feje fáradtan pihent egy véres, nagy hanton; kezei nyugtalanul izegtek-mozogtak véres elejű zubbonyán. Nem volt megsebesülve, de súlyosan megsebesült pajtását vitte ki a tüzvonalból és ekkor annak vére őt is bepirosította.

— Hová? Hová menjek? — kérdezte álmában.

Fehér ruhájú angyal állt előtte, az álmok halkszavú, szelid, szőke angyala. Jer velem, mondá alig hallhatóan, mutatok neked valamit. Jer! És kezét nyujtotta az ifjú vitéznek. Mint a könnyű tollpehely úgy emelkedtek fel a levegőbe és pillanatok mulva a belga síkságok fölött lebegtek. Nagy seregek álltak itt véres tusában szemközt. Ember, ember ellen küzdött és a csatornák vize vértől piroslott.

— Ó jó angyal, minek mutatod ezt nekem? Hiszen csak az imént láttam ilyesfélét odahaza!

Ekkor Afrikába vitte az angyal az ifjú katonát. Ott is mindenfelé küzdő seregeket, vértől ázott mezőket láttak.

— Már megint! — sóhajtott az ifjú. — Mutass már derűsebb képeket. Az angyal szomorúan mosolygott: az egész föld vértől párolog. Hová vigyelek? Nézz megint és láss!

Gyönyörű tengerszoros tárult szemeik elé, zöld partjai a béke mosolygó képe. Ó, dehogy. Amott óriási csatahajók sötétlenek, melyeknek ágyúi vészt okádnak fekete torkukból a paradicsomi szépségű partokra. Itt is a halál tart aratást.

— Menjünk, menjünk innen, vezess a nyilt tengerre! — sóhajtott az ifjú. Talán ott nem látunk embervért folyni.

Tova lebegtek tehát és az óceán fölé kerültek. De mi volt a felszinen. Csupa hulla, csupa embervér. Felrobbantott, megtorpédózott hajók szerencsétlen utasai és legénysége és azoknak vére.

A katona búsan mosolygott. Kedves angyal, ezért kár volt engem idehoznod. Hiszen kiontott vért eleget láttam hazámban is. Ó, de mondd meg nekem, miért e nagy csapás a világon? Miért bünteti a Mindenható ily nagyon az emberiséget?

— Jer és lásd, szólt az angyal és kézenfogva az ifjú vitézt, visszalebegett vele Európa fölé.

Nagy városok fölött repültek, melyekben nagy tömegek sétáltak az utcán. A nők szemérmetlen, kihivó pillantásokkal, illetlenül ruházkodva nevetgéltek, nagyrészüknek keblén kigyó feküdt, a férfiak szeméből pedig a paráznaság kigyója leselkedett rájuk. A boltokban szinte kigyók tekergőztek, a könyveken, ujságokon, árucikkek nagyrészén.

— Mit jelent ez? — kérdé a katona csodálkozva.

— A kigyó a gonosz lélek jelképe; ő uralkodik most a föld nagyobbrészén, a keresztet engedték eltiporni, elveszni... pedig ha arra fordították volna azt a pénzt, amit most csak hadiköltcsönre adnak, hogy jó, erkölcsös, hitvallásos legyen a sajtó, most nem folynék annyi embervér a földön.

A katona összerázkodott. Be sok kigyó és egyik undokabb a másiknál... Mérges kigyók ezek?

— Hogy mérgesek? — A legrosszabb fajtából. Csipésük nem a testet, de a lelket öli meg.

Ó édes jó angyal, vigasztalj meg már valami szebb látomással, esengett a katona.

— Jer és láss... templom fölé lebegtek most, melyből fény áradt ki. A templom belsejébe is beletekinthettek, mert a teteje olyan lett számukra, mint az üveg. Odabenn épen áldoztak a hivek. Aki magához vette az Oltáriszentséget, azonnal fényes lett, mint egy csillag. És midőn kiléptek az ilyenek a templomból, a kigyók sziszegve nekik rohantak, de ők könnyen elűzték őket, e szóval: az Úr Jézus nevében távozzatok.

— Ezt már szeretem látni. Ó bár sok ilyen templom lenne a világon és sok áldozó.

— Sok templom? — mondá szomorúan az angyal. Évről-évre kevesebb... kigyó pedig évről-évre több. Az emberiség vak, saját legfontosabb érdekei iránt. Olyanok, mint az esztelen gyermek, ki megeszi a cukrot, ha mérget tartalmaz is. Ők is a bűn, a szenvedélyek kielégítése miatt készek, saját vesztükre, Isten ellenségeihez szegődni... még Buddha és egyéb pogány esztelenségeket is divatba hoztak. Isten nem kell nekik, pedig mily nagy szeretettel nyujtja nekik a képzelhető legnagyobb boldogságot egy örökkévalóságon át!

— Most már értem! — sóhajtotta a katona, miért e vérözön. Bár megujulna, megjavulna tőle a világ!

— Meg fog javulni, ha az Oltáriszentséget kicsiny és nagy, férfi és nő szeretni és imádni fogja.

— Úgy legyen! — mondá a katona és fölébredt. Bámulva nézett körül: ah, hiszen a fedezékben vagyok... Álom volt az egész!

Két hét mulva egy vidéki nagyobb városba került a katona, ujoncokat kellett neki ott átvenni. Első dolga volt a templomba menni és a szentségekhez járulni. Olyan könnyű, boldog lett utána a lelke... és mikor visszakerült a tűzvonalba, bizakodva nézett az égre: fényes csillag leszek én is egykor odafönn!

És az is lett. Golyó járta át ifjú szivét, lelke pedig felszállt a magasba, hol nincsen viszály és háború, hanem örök béke... A jó Isten trónja előtt tisztelgett és jelentette: Felséges, mindenható Úristen, jelentem alássan, hogy megjöttem, a te engedelmes hű katonád, szent fiad Oltáriszentségének alázatos imádója. Magamhoz vettem a szent kenyeret, mely örök életet ád... Ó adj nekem helyet a te szép, örök országodban... A jó Isten helyet adott neki oda. Odalenn pedig ágyúztak tovább. *A. M.*

Az igazak könnyei felhatnak az égbe...

(A boldogságos Szűz szavai La Saletteben.)

Míg Lourdes általánosan ismert az egész világon és talán nincs olyan keresztény község, melyben a lourdesi Szűz vonzó fehérruhás alakját nem ismernék, a boldogságos Szűznek egy másik délfranciaországi kegyhelye és megjelenése: a lasalettei, sokkal kevésbbé ismeretes. Pedig az utóbbi helyen, melyben 1846. szeptember 19-én kegyeskedett az ég királynéjának e siralom völgyébe leszállani, igen fontos kijelentéseket tett a Szűzanya az emberiség számára. Ha valaki kételkednék e megjelenés és

e kijelentések hitelességében, bátran teheti, mert e megjelenés és e jövendölés nem hitcikkely, azonban, ha szemügyre veszi és óvatosan megfontolja e megjelenés körülményeit, valamint e jövendölések közreadását, bizony aligha fog egyebet mondani, mint: itt igazán a boldogságos Szűz jelent meg, igazán az ő szentséges ajka mondott számunkra megrázó jövendöléseket a világ végső sorsáról, sőt a mostanról is. Érdekes, hogy a mostani világháborút szóról-szóra előre megmondta, de hát ez nem annyira érdekes, mint szomorú ránk nézve, hogy az emberiség e jövendölést tudva, mégis csak a rettenetes vérözön hullámaiba került, hogy a még rettenetesebb bűnözöntől megtisztuljon.

La Salette kedves kis község a délfranciaországi Alpokban. Szép vidéke azonban terméketlen és a lakosok nagyrészt állattenyésztésből élnek, mert a hegyi legelők finom, illatos fűvét így értékesíthetik legjobban. Ezen illatos fűszeres levegőjű hegyi legelők egyikén őrzött teheneket azon a nevezetes szeptemberi napon is két pásztorgyermek, a tizenegyéves Maximin és a tizenötéves Melanie. Sejtelmük sem volt, hogy milyen világraszóló, nevezetes eseménynek lesznek rövidesen tanui. Első napon voltak együtt, mert Maximin csak mint kisegítő szerepelt a beteg tehénpásztor helyett. Miután megebédeltek, fölkerekedtek, hogy a tehenek után nézzenek, de azok csendesen pihentek a hegy lejtőjén. Ekkor legnagyobb csodálkozásukra valami fényes felhőt pillantottak meg közvetlen maguk előtt.

Közelebb menve a felhő kettévált és ők egy gyönyörű, de mély szomorúságot kifejező nőalakot pillantottak meg egy kövön ülve. De nem ijedtek meg nagyon tőle, mert a szép nő nyájas szóval hívta őket közelebb: ne féljetek, gyermekek, azért jöttem, hogy nektek valami nagy ujságot mondjak és beszédbe ereszkedett velük olyan kegyes anyai módon, hogy a gyerekek egészen fölbátorodtak. Aztán mindegyiknek külön hosszú jövendöléseket mondott el a boldogságos Szűz, de csodálatosképen, amit az egyiknek mondott, azt a másik nem hallotta és viszont.

Azonban mondott olyant is, amit mindketten halhattak, még pedig a következőket: ha az én népem nem akarja megadni magát, kénytelen leszek fiam kezét reája bocsátani. Oly nehéz, oly súlyos e kéz, hogy már nem tudom többé visszatartani. Mennyit szenvedek értetek! Ha azt akarom, hogy fiam titeket el ne hagyjon, szüntelen kérnem kell őt, sokat kellene ezért tennetek és köszönnetek, mert sohasem tudjátok e sok fáradságot eléggé meghálálni.

Továbbá kijelentette a boldogságos Szűz, hogy a vasárnap megszentségtelenítése és a káromkodás és a böjt megszegése azok a bűnök, melyeket a Mindenható kiváltképen sujt, aztán éhinséget jövendölt, mely már 1847-ben bekövetkezett, valamint a gyermekek nagyobb halandóságát, ami szinte nem maradt el. De ennél fontosabbak az emberiségre nézve azok a kijelentések, melyeket Melanie azon megbizatással nyert, hogy csak tizenkét év mulva szabad azokat közhirré tennie. És csakugyan bár mindent elkövettek, hogy a szegény tudatlan leányka e jövendöléseket hamarabb mondja el, nem volt hatalom, mely őt azok közlésére rávehette volna, míg 1851-ben a pápa őszentsége nem nyilvánította azon óhajtását, hogy e jövendölést ismerni akarja. Ekkor a grenoblei püspök, kinek egyházmegyéjéhez La Salette tartozik, Maximhez és Melaniehoz saját püspöki helyettesét és püspöki titkárát küldte el. Maximin ez időben már a grenoblei kis szeminárumban tanult, Melanie pedig a gondviselésről nevezett kedves nővérek anyaházában. Eleinte sehogy sem akarták titkaikat leírni, de miután a két kiküldött meggyőzte őket a pápa mint az egyház fejének azon jogáról, hogy minden vallási ügyben, mint az Isten helyettese eljárhasson, leírták azokat, még pedig külön-külön a grenoblei püspöki palota termeiben, világiak és papi emberek jelenlétében, kiket a püspök e célra mint tanukat kijelölt. Ez megtörténvén, a püspök megint vikáriusát, Rousselot abbét, valamint a grenoblei székesegyház plébánosát, Gerin abbét küldte el e titokteljes, püspöki pecsétekkel lezárt iratokkal Rómába IX. Pius pápa őszentségéhez. A Szentatya először Maximin levelét olvasta el, melynek közlése még most is tilos, aztán Melanie iratát, melynek elolvasása után mélyen elszomorodva jelentette ki: egész Európát iszonyú csapás fenyegeti.

De ezen jövendölést sem hirdették ki azonnal, hanem különböző okoknál fogva csak 1870-ben tétetett az közhirré. Miután a jövendölés szövege igen hosszú, itt csak lényegesebb pontjait említjük, de azokból is láthatja mindenki, hogy a boldogságos Szűz a jelenlegi világháborút jövendölte meg benne.

— Melanie — így szólt a boldogságos Szűz — amit most mondani fogok neked, 1858-ban közhirré teheted. (De mint láttuk, ezt csak 1870-ben tehette, főként Napoleon császár tiltakozása miatt.) Azon a ponton áll, aki Isten, hogy hallatlan módon fenyítsen! Jaj a föld lakóinak! A nép vezetői elhanyagolták az imát és bűnbánatot, az emberek testi és lelki szenvedéseket fognak kiállani, az Isten magukra hagyja őket és büntetésekkel sujtja. Mindez 35 éven túl fog bekövetkezni. A társadalom a legborzasztóbb ostorcsapások, a legnagyobb események előestején áll. Fiam helytartója ne távozzék Rómából. Legyen szilárd és bátorlelkű, küzdjön a hit és szeretet fegyverével. Én vele leszek. *Olaszország bűnhődni fog elbizakodása miatt, hogy lerázni akarja magáról az Úr igáját.* Háborúnak lesz kitéve, mindenfelől vér fog folyni... Aztán a boldogságos Szűz megemlíti ez általános romlás okait, az emberek gonoszságának büntetéseül a rossz szellemek szabadon bocsátását 1864-ben, ennek folytán a gonoszság és hitetlenség nagyfokú elterjedését különösen rossz könyvek és spiritizmus meg egyéb babonák, valamint a sok hamis próféta (hitetlen tudósok) által.

Aztán újból kijelenti: Olaszország, Spanyolország, Franciaország, Angolország háború szinhelyei lesznek és borzalmas, általános háború keletkezik, egyideig Isten sem Francia-, sem Olaszországról nem fog megemlékezni, mert Jézus Krisztus evangéliumát többé nem ismerik.

Az igazak sokat fognak szenvedni, de imáik, bűnbánati cselekedeteik és könnyeik felhatnak az égbe és az Isten egész népe bocsánatért és irgalomért fog esedezni, az én segítségemet és közbenjárásomat kérve. Akkor megsemmisülnek Jézus Krisztus ellenségei, újra béke áll be és az emberek kiengesztelik Istent, Jézus Krisztusnak szolgálva, őt imádva és dicsőítve és mindenütt felvirágzik a szeretet.

Így biztat a boldogságos Szűz, hozzátéve azonban, hogy e békés idők se fognak sokáig tartani és aztán már az emberiség földi életének utolsó korszaka fog elkövetkezni.

Röviden írtuk csak le a jövendölés igéit, de ezekből is megláthatja mindenki, hogy a mostani világháborút már 1846-ban megjövendölte a boldogságos Szűz. Miután a jövendölést csak 1870-ben hirdették ki, így a 35 évet ettől kezdve kell számítani. Harmincötéven túl... ez épen a mostani időkre illik. Franciaország züllése már 1905-ben kezdődvén a szeparációs törvénnyel, mikor a francia állam, a katholikus egyház addig oly hű leánya nyiltan kimondta elszakadását a katholikus egyháztól. Ezt a jó Isten, a világ mindenható ura sokáig nem türhette.

Rettenetes időkbe, vészes viharokba születtünk bele. De ne csüggedjünk: Üdvözítőnk édesanyja velünk van és értünk imádkozik. Ha pedig túléltük szerencsésen e rémes időket, béke áll be, Krisztusnak szolgál az emberiség, őt imádja és dicsőíti. Az Oltáriszentséget az egész földkerekségen szeretni, tisztelni és imádni fogják, míg csak eljön a vég. Hiszen Krisztus urunk kijelentette: egy akol lesz és egy pásztor.

Ne féljünk tehát és mondjuk a pápával: Benned biztam, Uram és meg nem szégyenültem. A boldogságos Szűz esdje ki mindnyájunknak a megtérés, bűnbánat és állhatatosság kegyelmeit.

Dr. Turchányi Lászlóné.

LEGYEN ÖRÖKRE BÉKE...

A dalt te mondd,
Uram!
Te légy Múzsája
Dalomnak, énekemnek,
Ezüstös lantom
Rezgő húrjain,
Ha szól az ének
S vele dicsérlek!

A dal tied
legyen!
Ha napsugárban
Lelkem dalol vidáman,
Ha éjszakában
Libbenő szárnyon
Eljő az álom
S szemem lezárom!

Dalom tied
legyen!
Ha hajnalpírban
Reám virrad az élet
S eltűn az álom,
S pihent lélekkel
Kezem először
Imára zárom!

Tied a dal,
Uram!
Ha förgetegként
Világ csatája tombol
Messze szerteszét,
S világcsatában
Népek ezrei
Segélyed esdi!

A dalt te mondd,
Uram!
«...Legyen a földön
Béke... örökre béke!...»
S édes hazánkra
Ha jő ez áldás,
Legyen jutalma
Örök... imádás!

Csányi E. Medárd.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Jézus legszentebb Szive, add, hogy mindig jobban szeresselek!

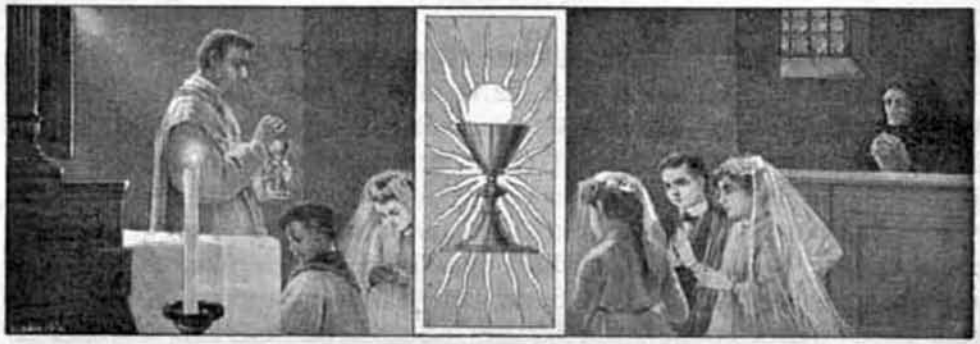

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Az első keresztények buzgósága.

Többször szoktunk hivatkozni az első keresztények hitbuzgóságára. Tényleg ők sok tekintetben példaképeink. De ami leginkább megragad bennünket: a mélységes bizalom, hit és odaadás az Oltáriszentségben jelenlevő Üdvözítőhöz. «Mindennap egyakarattal a templomban valának» — olvassuk az Apostolok cselekedeteiben (2, 46.) — és «örvendezéssel és egyenes szivvel vevék az eledelt». Sok bizonyság szól amellett — szent Jeromos is említi, hogy akik a szentmisén jelenvoltak, azok valamennyien egyúttal az Úr asztalalához is járultak.

Az üldözések idején sok akadállyal és nehézséggel járt a szentmise megtartása és a szentmisén való részvétel. Sokszor a katakombák szűk helyiségei szolgáltak a szentmisék tartására. Az ilyen földalatti helyeken már a szűkös hely miatt sem jelenhettek meg sokan, különben is sokszor életveszéllyel járt a legkisebb megnyilatkozása is a keresztény hitnek és érzületnek. Már maga az a tény, hogy a katakombákban elrejtve ünnepelték a szentmisét, hogy annak gyümölcsében: a szentáldozásban részesülhessenek, nagy buzgóságról tesz tanuságot. Vallásosságuk, jámborságuk, hitéletük, buzgóságuk középpontja az Oltáriszentség volt. A mult században az egyik római katakombában festményt találtak, mely az első keresztények vallásos buzgóságának egy megható jelenetét ábrázolja. A festmény láttára egy jezsuita atya a megindultságtól könnyekre fakadt.

Hogy mennyire az Oltáriszentség köré fonódott gondolatuk, buzgóságuk, hitük és bizalmuk, bizonyítja az egyháznak egy ténykedése. A sokszoros és heves üldözések többször megakadályozták a szentmise tartását. Nem jöhettek össze, mert életveszéllyel járt, következőleg közösen sem áldozhattak. E körülmények indokolttá és szükségessé tették az egyház azon intézkedését, hogy nemcsak papok áldoztathattak, hanem a

világi keresztények magukkal vihették és otthonukban őrizhették az Oltáriszentséget és meg is áldozhattak. Ez is mutatja, hogy a szentáldozás volt hitéletük középpontja, amint különben nehéz is volna megérteni csodálatraméltó hősies magatartásukat és a vértanuságig erős hitüket és meggyőződésüket.

Templomaink szent helyek. Amit az Úr mondott Mózesnek az égő csipkebokorból, ugyanazt hirdeti oltáraink on az örökmécses fénye: «a hely, melyen állasz, szent». Szent hely a mi templomunk. Szent hellyé teszi az Úr Jézus személyes jelenléte az Oltáriszentségben. Amikor az üldözések dúltak az egyházban, amikor a keresztény templomok elpusztultak vagy bezárultak, az Úr Jézus a keresztény családok lakásaiban húzta meg magát és ezen személyes jelenlétével szentelte meg a keresztények lakásait és avatta azokat mindmegannyi templommá. Otthonukban elrejtve őrizték az Oltáriszentséget. A házukat és a szentáldozással lelküket megszentelő Krisztus erősítette őket a kitartásra, buzdította és vigasztalta őket a szenvedések óráiban. Mielőtt a vesztőhelyre vitték volna őket, az Úr testével erősítették magukat és Aranyszájú szent János szerint tüzet lehelő oroszlánokként jelentek meg, az ördögnek és a világnak egyaránt rémületére és borzalmára. Míg a cirkuszok földjét pirosra festette az üldözött és vértanúi halálra hurcolt keresztények kifolyó vére és a bűn orgiáit ülhette éz ünnepelhette, eme rémes viharokban a keresztény családok tűzhelyét megszentelte a titokban őrzött eucharisztikus Jézus. Nagy hasonlatosságot találhatunk az akkori és jelen viszonyok között. Ma is a félelmes harctereken míg az ágyúk bömbölése halál és szenvedések nyitánya, a lövészárkok elrejtett helyein jelen van az Úr Jézus és mint oly sokszor olvashatjuk — a tábori lelkész ott áldoztatja a halálba induló vitézeket. Amint a harctereken katonáink érzik, hogy a szentáldozás valóban az Úr Jézus kegyelemteljes vigasztalását és erősségét jelenti, ez a szent tudat és meggyőződés éltette az első keresztényeket is.

Nehezen lehet elképzelni oly kegyetlen és borzalmas üldözést, mint amely pl. Márk Aurél császár uralkodásába esik. Nemcsak a bevádolt keresztényeket üldözték, hanem az összes hivőket. Sem korra, sem rangra, sem nemre nem voltak tekintettel. Az egyetlen *fénypont* e rémnapok pokoli sötétségében az Oltáriszentség volt. Amikor az egyház üldözése kihirdettetett, a püspök első teendője az volt, hogy az Oltáriszentséget a hivők között kiossza, hogy azt hazavigyék és otthonukban magukhoz vegyék. Mily megindító megható bizalom a szent áldozás iránt! Az Úr Jézus szeretete az üldözések rémnapjaiban nem szabott határt és mértéket, s amikor már szentmisére összejönni lehetetlenség volt, szenvedő hivei vigasztalására megengedte, hogy otthonukba vigyék, hogy őket személyes jelenlétével és szentséges testének táplálékul nyujtásával erősítse, megnyugtassa, vigasztalja. Legnagyobb boldogságuk az Oltáriszentség volt és aggodalmuk kiterjedt azokra is, akik fogságban voltak. Mindent megtettek, sokat fáradtak, hogy a fogságba jutottak a szentáldozás kegyelmeiben és áldásaiban részesüljenek. Szent Lucián, antióchiai pap, ki később Nikodemiában vértanui halált halt, a fogságban fölkereste a keresztényeket és miután oltár nem volt, a földre feküdt és a mellén mutatta be a szentmisét, hogy sínylődő testvéreit a szentmisének és a szentáldozásnak kegyelmeiben részesítse. Tarsicius az Oltáriszentséget vitte magával, midőn a pogányok megtámadták és megölték. Serapion halálos ágyán, miután pap az üldözés miatt hozzá el nem mehetett, egy gyermek kezéből kapta meg az utolsó Útravalót. Könnyekig megható az első keresztények nagy buzgósága az Oltáriszentséghez és az a mélységes tisztelet és lelkesedés, mellyel szentáldozásaikat végezték.

X. Pius pápának az 1905 december 20-án a gyakori és mindennapi szentáldozásra kiadott rendelete is megemlékezik az első keresztények példás hitéletéről, az Oltáriszentség iránt tanusított buzgóságukról és gyakori áldozásukról. Ha az első keresztények oly buzgók voltak a gyakori szentáldozásban a rémteljes üldözések napjaiban is, mily bensőségesnek kell lenni a mi lelkesedésünknek, amikor Üdvözítőnket nem a katakombák elrejtett helyein kell keresnünk, hanem mindenütt megtaláljuk templomainkban. A missziós telepeken az új keresztények sok helyen órákat gyalogolnak, hogy a szentmisén megjelenhessenek és áldozhassanak. Nekünk igazán nem fáradtság az Urat fölkeresni és megtalálni. Valóban dicsőíttessék és magasztaltassék vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Háborús esetek.

Elmenni háborúba és Jézus nélkül elveszni, veszteség, örök veszteség. Elmenni, de Krisztussal meghalni, nyereség, boldogság, örök boldogság. Egy tábori lelkész szentmisét olvasott, mely alatt két súlyosan sebesült katona áldozott. Alig hogy a mise befejeződött és a katonaság távozott a szabadban felállított oltártól, a két beteget az oltár mellett hagyták, hol hálaadásukat végezték. Egyszerre ellenséges gránát csap le az oltár mellé s a következő pillanatban a két katona lelke az örökkévalóságba költözött. Hálaadásuk boldog halállal végződött. Az oltár mellett temették el őket társaik.

* * *

A németek nagy püspöke, Keppler írja, hogy a háború nevelő is. Megtanítja az embert hinni és Krisztust szeretni. Akik eddig hidegek,

közömbösek voltak, a harctéren buzgók, a kórházakban példaadók. Egy német tábori lelkész írja, hogy legnagyobb örömét abban találta, hogy szentmiséin nagy számmal és többször áldoztak olyanok is, akik otthon inkább elmentek a templom mellett, mint bementek a templomba. Könnyekig megható a katonák fogadalma, mint óhajtják buzgóságukat odahaza még nagyobb bensőséggel folytatni. Imádkozzunk, hogy az Úr kegyelmének termése állandó legyen.

* * *

A Rajnavidéki nép mindig ismeretes volt jámborságáról, gyakorlatilag vallásos életéről, buzgóságáról. Lelkészük, mint egy német folyóiratban olvassuk, a következőket irta: «Az otthonmaradottak épülésére és vigasztalására jelenthetem, hogy a rajnaiak, amikor csak alkalmuk nyílik, meggyónnak és a kora reggeli szentmisén nagy számmal szoktak áldozni. *Nagyon sok katona* mindennap áldozik».

A mindennapi szentáldozás hősei.

Már ilyenek is vannak! Igen nagy a számuk! S e számból összehasonlíthatatlanul nagyobb a névtelen hősöké és elenyésző azoké, akikről — legtöbbnyire véletlenül — megtudjuk, hogy áldozatot hoznak a mindennapi szentáldozásért. Véletlenül jöttünk rá mi is néhány esetre.

Egy anya kis fiával eljött a Balatonra nyaralni. A sápadt, vézna fiúcska fáradt arcáról leolvasható, hogy az ő egészségéért jött az édes anya a magyar tengerhez. Letelepedtek az egyik helyen, fölvettek egy lakást. Akkor tudták meg, hogy abban a faluban egy hónapban egyszer van szentmise, a plébánia pedig 5 kilométernyire van és távol van a Balatontól. De van a szomszédban a víz mellett egy másik nyaralótelep, ahol naponkint két szentmise van, ahol tehát a testet is, a lelket is lehet gondozni. Fizetnek bánatpénzt, végigszenvedik másodszor a hurcolkodás kellemetlenségeit és költségeit, csakhogy mindennap magukhoz vehessék az Úr Jézus szent testét. Mintha a vértanuk kora támadna föl.

* * *

Egy budapesti cselédleányt elvitt urasága nyaralni. Hány cselédleány örül a nyaralásnak! Kevesebb a dolog, több a pihenés, újat is lát, fürdeni is fürödhetik. Igen ám! De van egy bökkenő. Azon a nyaralóhelyen nincs pap, nincs szentmise, nem lehetséges a mindennapi szentáldozás. A jó lélek vár néhány napig. Kínos várás a szomjas léleknek! «Három nap, három nap, szerető szivemnek három egész hónap!» Szentáldozás nélkül — ezt ő nem bírja. Lemond a nyaralásról, lemond a jó családról, le a jó tiszta levegőről; visszamegy a városba, ahol ugyan poros s romlott a levegő, de ahol magához veheti mindennap Őt, aki minden kellemetlenséget ellensúlyoz, aki minden áldozatot megér: magához veheti Jézus Krisztust a legszentebb Oltáriszentségben. *Dr. Sch. Gy.*

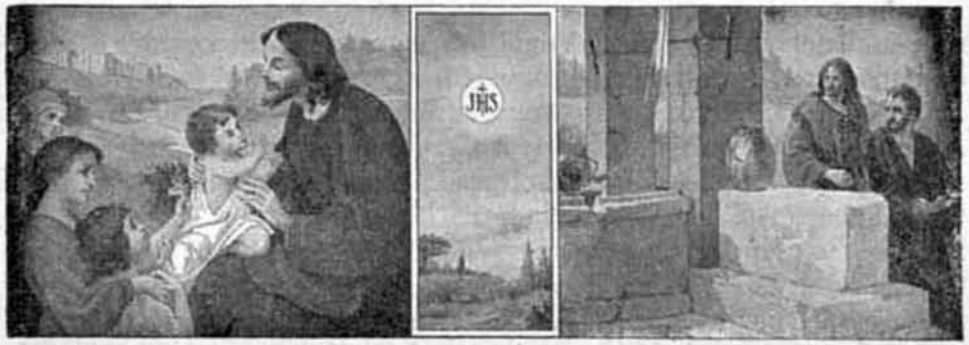

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Nemzetünk két nagy ünnepe.

Sokat hallottunk a mostani háborúban arról, hogy az oroszok a mi hős seregünk, kivált honvédeink fölött egy fehér nőt láttak lebegni, mintha vitézeinket megvédeni akarta volna. Magyarok és oroszok egyformán azt vallották, hogy Magyarország Patronája, a boldogságos szűz Mária volt az a nő. Nem mi hozzánk, hanem az anyaszentegyházhoz tartozik ezt megitélni, de azt mindannyian érezzük, hogy szűz Mária csakugyan védelmezte az ő országát, a mi édes hazánkat és erősen bizunk benne, hogy ezután sem hagyja el. Épen azért, ha valaha, úgy ebben az évben kell különös módon, szentáldozással megülnünk augusztus 15-én az ő nagy ünnepét, Nagy-Boldogasszony napját.

Hiszen miért mondjuk hazánkat Mária országának? Miért reméljük, hogy semmikép sem hagy el? Nemde azért, mert 1038-ban augusztus 15-én ajánlotta fel első szent királyunk, szent István, hazánkat szűz Máriának! Érezte a szent király, hogy halála napja itt van; szomorodott lélekkel gondolta el, nem lesz oly utóda, aki a hazát őszintén szeretné: azért tehát a mennyei királynénak ajánlotta fel a szent koronát, azaz az egész hazát.

Szent királyunk nyugodtan halhatott meg: a boldogságos Szűz a nagy veszedelemnek idején mindig megmutatta, hogy csakugyan elfogadta tőle a magyar szent koronát, valóban Magyarország királynéjának tekinti magát. Jött a tatár, gyilkolt, pusztított, de szűz Mária országát mégsem tudta eltörülni a föld szinéről: a tatár kitakarodott s a magyar haza újból fölvirágzott. S jött a török, 150 évig nyomta el a szegény országot, de hiába: neki is ki kellett takarodnia, mert Mária országában

nem uralkodhatik a pogány. Végül jött az orosz az ő tengernyi hadával, de szűz Mária ismét mutatja, hogy védi az országát.

Tudjuk, azért védi, mert szent István neki ajánlotta föl. De hát mi az ország, amelyet szent István szűz Máriának felajánlott? Ez a szép föld, melyet a négy nagy folyóviz: a Duna, Tisza, Dráva, Száva s az a sok többi folyó és a patakok úgy szelik át, mint valami ezüstszalagok? Ez a föld az, amelyen a Balaton, a Fertő és a többi tó tükre a nap fényében drágakő gyanánt ragyog? Ez a föld a haza, amelyen a buzatáblák aranytengernek látszanak s amelynek koronája az a számtalan sok hegy? Igen, ez is mind a haza: ezt mind fölajánlotta szent István szűz Máriának. De meg ne feledkezzünk egyről, épen a legfontosabbról, ami nélkül ez az ország nem volna a mi hazánk. Ez az egy mi vagyunk, akik a drága magyar földön lakunk. Hiszen, ha nem ringott volna a bölcsőnk, ez az ország nem is lenne a hazánk. Tehát a legfontosabbak a hazában épen mi vagyunk, akik itt élünk. Ennélfogva, amikor szent István szűz Máriának ajánlotta az országot, elsősorban a benne lakó embereket ajánlotta föl az égi királynénak, tehát minket is.

Azt kell azért magamnak mondanom: teljesen szűz Máriáé vagyok, mert magyarnak születtem és áldom az én jó Istenemet, hogy királynénnak szabad őt neveznem; áldom szent István királyunkat is, mert az Isten Anyját választotta patronámnak. Ámde ha szűz Máriáé vagyok, Jézusénak is kell lennem. Az Úr Jézus ugyanis mindenét, amit csak lehet, az ő szent Anyjának adta s viszont szűz Mária is akarja, hogy mindene Jézusé legyen.

Ajánld fel tehát magadat Patronánk tiszteletére az Úr Jézusnak. Ezt leginkább a gyakori szentáldozással teheted. Hiszen amikor méltó módon áldozol, valóban átadod szivedet-lelkedet Jézusodnak «és a szent Szűz oly kimondhatatlan örömmel tekint akkor szivedre, mint tekintett egykor Betlehemben a jászolra. Ha a mi égi Patronánk látja, hogy akik ez országban laknak, szeretik az ő szent Fiát s a szentáldozásban gyakran veszik magukhoz», ezt fogja mondani: «Magyarország nemcsak az én országom, hanem szent Fiamé is; itt meleg lakást kap a szivekben, azért ezt az országot mindenkor fogom oltalmazni».

Ne feledkezzünk el szent Istvánról sem, akinek szintén e hónapban, 20-án, van az ünnepe. Csak gondoljuk el: ő ma is él, valósággal él; ma is szereti a népét, amint szerette 900 évvel ezelőtt a földön. Halálosságán szűz Máriához fordult, hogy fölajánlja neki az országot: megtette ezt azóta is sokszor, teszi bizonyára most is gyakran a borzasztó világháborúban. Ó hányszor borult le az égben az Isten Anyja előtt és mondja: «Nagyasszonyom, gondolj a népedre! Ne hagyd el, hiszen a tied és szent Fiadé! Ne engedd, hogy feldúlják azok, akikben nincs szeretet isteni Fiad

anyaszentegyháza iránt, amely az élet kenyerét nyujtja lelkeknek!» És a szent Szűz meghallgatja kipróbált, hű szolgája szavát és oltalmazza a hazát.

Augusztus 20-án az ország áldozópapjai szent István tiszteletére mutatják be a szentmiseáldozatot az Úristennek. Kérik a szent király közbenjárását az Úrnál. Bizonyára kivált azért kérik közbenjárását, hogy minél előbb győzedelmes békénk legyen. Részt fogtok venni mindenesetre aznap a szentmisében: vegyetek részt a régi keresztények szokása szerint szentáldozással. Áldozzatok Szent István tiszteletére az édes haza javáért. Az Úr Jézus, aki szent Istvánt boldogítja az égben, a szent király nemzetét nem fogja elhagyni, ha teljes szivéből ragaszkodik hozzá.

TARZICIUS

«A börtön titkos, mély homályán
A holnap büszke csapata.
Reggel a cirkusz várja őket,
S a pálmalombos nagy csata.

A szűz jegyest ma várva-várják,
Erőt szerezni asztalán —
Átlényegült a szent Kenyér már,
Ah, el ki vinné?» — «Én, atyám!»

«Tarzicius, te? Gyönge gyermek?!»
«Ki Őt viszi, az mind erős!»
A Kincset kis szivére zárva
Oly boldog most a kicsi hős!

* * *

«Hová, te kedves, szép fiúcska
E csöndes utcán egymagad?
Az áhitatnak üde szárnya
Miért boritja arcodat?
Behúnyt szemű, fehér kis angyal,
Jöjj, rázd le bent az út porát!»
«Jó asszonyom, ha visszatérek!»
(És súg az ajk: «Ha addig élek! — »)
Tarzicius csak megy tovább.

«Tarzicius, jöjj, játsz velünk most!
Tovább sietned lesz idő...
A küldetést elvégzed akkor,
Ha már az est homálya nő.
Jöjj, játsz velünk a kedvemért ma!
Ez egy üres hely a tied...»
«Jó pajtás, ma nem játszhatom!
A küldetés — fontos nagyon!»
Tarzicius tovább siet.

«Hahó fiú! Megállj egy szóra!
Mutasd meg akkor mit viszel!
Nézzétek csak, hogy mit szorongat
Keblére mindkét kezivel!
A két kezed most vedd le onnan!
Mutasd nekünk! Levél-e? Szólj!»
Az ajka mozdul halk imába':
A drága Kincset fogja, zárja —
Tarzicius nem válaszol.

«Hah, tán keresztény és titkot viszen?
Pusztuljon akkor! Jertek, emberek!
Mit féltve őrzött, most bizton kiadja!»
(Reá rohannak — férfi és gyerek.)
«Vegyétek el!» — «Kímélni nem kell!» —
«Nos rajta hát!» — «Ereje fogy!» —
Hull, hull az ütleg szép fejére...
O, csak a Kincset baj ne érje!
Tarzicius a földre rogy.

«Hitvány ebek ti! Mit tevétek?
Ti gyilkosok... Oszoljatok!
Vagy megmutassam én különben,
Hogy százados miként vagyok?
Egy gyermeket leütni! Szégyen!
Lakoltok még mindannyian!»
A jó katona izmos karja
A vérző testet betakarja...
Tarzicius már halva van.

Rómára már leszállt az éjjel.
Az ősz pap lelke nem pihen meg.
Ki elindult az égi Kincsel,
Miért nem jő a drága gyermek?

«Ah, hű, nemes tiszt! Hírt hozál te?»
Eléje örvendezve fut.
«Tiszteld a vértanút karomban!
Elhoztam őt, a hős fiút!»

Az ősz pap szeme könnyözönben úszik.
A kis kacsókat bontja szeliden —
Dobogni megszűnt kicsi szív fölött
A szent Kenyér sértetlenül pihen...

Temesvár. *Lovich Ilonka.*

Szép virágcsokor.

Egy Mariska nevű kis leány azon búsult, hogy nem adhat virágot az oltárra, mert nincsen kertje a szüleinek, sem neki pénze virágot venni. — Te is vihetsz virágcsokrot az Úr Jézusnak — mondá neki barátnője, a kis okos Ilonka.

— Hogyan adhatnék? Hiszen szegény vagyok.

— Nézd, ha én áldozni megyek mindennap, igy gondolkozom: kedves Jézusom, más virágom nincsen, csak szivemnek virágai. Add, hogy azokból szép csokrot köthessek neked. Még pedig a forró szeretet illatos piros rózsáiból, az áhitatos imádság fűszeres illatú szegfűiből, a tisztaság hófehér liliomaiból, a hűség égkék nefelejtseiből, az alázatosság mennyei illatú ibolyáiból, a reménység örökzöldjéből, a szerénység igénytelen, de jószagú rezedáiból. Mindezeket szivesen nyujtom át neked édes Üdvözítőm, ha szivembe szállsz, mint valami királyi trónusra. Sőt még ezen kívül sok, sok szép és illatos virággal kedveskedem neked gondolatban. Látod, ezt te is megteheted Mariskám!

Katonaesetek.

Soktól hallottam már, hogy ilyen vallásos és istenfélő hadsereggel vivott csatában, mint a mienk, okvetlen nyernünk kell. Ezen kijelentést bátran mindenki megerősítheti, ha tudatában van annak, hogy szűz Mária, a mi mennyei anyánk, mióta szent István király Magyarországot az Ő oltalmába ajánlotta, a mi pátronánk, segítőnk. Csak Ő hozzá kell

folyamodnunk imáink közvetítéseért. Ő biztosan továbbítja imáinkat — oda, ahová mi küldtük — a jó Istenhez és az ott szives meghallgatásra talál. És teljesedni látjuk Jézus Krisztus egyszerű, de igen vigasztaló szavát: «Kérjetek és adatni fog nektek, keressetek és találni fogtok, zörgessetek és megnyittatik nektek».

Ime egynéhány példa katonáink vallásosságáról:

Harctérre induló ezredből az egyik katona fiatalkora óta a Mária-kongregációnak a tagja, elővette a Mária-érmet és azt gondosan bevarrta a blúza balzsebébe, hogy könnyen ki ne essen. Erősen hitte, hogy ha majd a harctéren lesz és egy golyó a szivének menne, szűz Mária azonnal segítene neki és megakadályozná, hogy a golyó a testébe jusson, mert Ő nem marad senkinek adósa, ki Őt tiszteli. Pár óra mulva a vonat robogott velük a harcmező felé. Amint odaértek, pár nap mulva a tűzvonalba kerültek. Hónapokon át küzdött hősiesen legkisebb sérülés nélkül. A sok küzdelemben a Mária-érmet tartó cérna elkopott és az érem kiesett. Mindjárt észrevette, de annyi ideje nem volt, hogy újból bevarrja és csak úgy a balkezével a jobb zsebébe tette. Alig tett pár lövést, egy golyó épen a jobbfelőli zsebének rontott. Mindjárt észrevette, de nem érzett semmi fájdalmat, amint a zsebébe néz, ott találja a golyót és a golyóütéstől behorpadt Mária-érmet. Ekkor gondolta aztán szűz Mária iránt érzett szeretettől elérzékenyedve, hogy szűz Mária milyen nagy gonddal kiséri azokat, kik Őt tisztelik, mert ha előbb ismét a balzsebébe tette volna az érmet, akkor nem lett volna, ami felfogja a golyót és ott feküdne a lövészárok mellett tehetetlenül, míg a szanitészek rá nem találnak.

* * *

Egy pályaudvar perronján nagyszámú sebesült feküdt egyszerű szalmára ágyazva s várták, míg kórházakba szállítják őket. Egyikük fájdalmasan sóhajt fel s midőn egy betegápoló apáca odasietett, hogy kötését megújítsa, a sebesült visszautasította a kötést s igy szólt:

— Hamar, hamar, hozzanak gyóntatót!

Az apáca körülnézett s hangosan kérdezte:

— Nincs itt valahol katholikus pap?

De a nyüzsgő sokaságban sehol papot nem látott. Ekkor azonban észrevette, hogy egy súlyosan sebesült katona integet felé.

— Én pap vagyok — suttogta a sebesült, ki rémes sebei közt beszélni is alig birt — vigyenek engem hozzá, én feloldozom.

Az apáca késlekedett. A pap-katona testét gránát tépte szét s félő volt, hogy egyetlen mozdulat is a halálát okozhatja. A pap-katona azonban egyre halkuló hangon, végső erejét is megfeszítve suttogta:

— Kedves nővér, ön tudja, mi egy halhatatlan lélek értéke, mit számít az, ha egy órával kevesebbet vagy többet élek!

S e szavakkal fájdalmas erőfeszítéseket tett, hogy felemelkedjen. Erre azonban nem volt ereje s így kérésére nagynehezen odavitték haldokló bajtársához. Ez azon sebtében meggyónt neki. A pap-katona a föloldozásra nem is birta már felemelni a kezét; ebben is apáca segített neki. Alig mondta ki a szükséges szavakat, mire mindketten egyszerre holtan estek vissza a szalmára. A lelkiatya és lelkigyermeke így haltak meg egymás mellett — a hősi küzdelmek után.

Beküldte *Pekli Terézia*
euch. leányoksz. tag.

IRODALOM

Papi lelkigyakorlatok a Mária-kongregációi Otthonban. (Budapest, VIII. ker. Horánszky-utca 20.)

A lelkigyakorlatok fontossága és sokaknak óhaja arra indította a Jézustársaság budapesti háza elöljáróit, hogy lelkigyakorlatokat szervezzen a ft. papság számára a szünidőben.

A lelkigyakorlatok beosztása 1915 június 28-tól augusztus 20-ig.

Június	28-án	este	7 órától—	július	1-én	este	7 óráig
Július	5-én	»	7 »	»	8-án	»	7 »
»	19-én	»	7 »	»	22-én	»	7 »
Augusztus	2-án	»	7 »	augusztus	5-én	»	7 »
»	16-án	»	7 »	»	19-én	»	7 »

Megjegyzések. 1. A lelkigyakorlaton résztvevők számára csak 14 szoba áll rendelkezésre megfelelő termekkel és előcsarnokokkal; azért is szíveskedjenek legalább a megkezdés előtt egy héttel jelentkezni.

2. A jelentkezők azonnal értesítést kapnak a felvételről vagy az esetleges akadályról.

3. Az utolsó konferencia tárgya a Mária-Kongregáció vezetéséről szól.

Havi Közlöny a lelkipásztorkodás és rokon tudományok köréből. Kiadótulajdonos és szerkesztő *dr. Czapik Gyula* temesvári theol tanár. Szerkesztőség és kiadóhivatal Temesvár. Szeminárium. Megjelenik minden hó végén. Előfizetési ár évi 10 kor. Harminc-nyolcadik évfolyam.

Mária-Kongregáció. Hitbuzgalmi képes havi folyóirat. Szerkeszti *Bangha Béla S. J.* (Megjelen havonként egyszer.) Előfizetési ára: tömegesen rendelve (20 példány) egy évfolyam 1 korona, külön rendelve 2 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Mária-utca 25. — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Elmélkedés. *Müller Lajos* S. J. — Levelek egy leánykongreganistához. *Laci bácsi.* — Liliomszál a ravatalon. *László Ferenc* S. J. — Széljegyzetek. *Kórödi Katona János.* — Meier G. O. S. B.: Szent Bernát élete. Fordítja *dr. Várkonyi Fidél* S. O. Cist. XII. — Hírek. — Halottak. — Búcsúzókhoz.

Röptében a nagyvilág körül.

A pápa Őszentsége adománya hadseregünknek. A Szentatya a bécsi apostoli nuncius útján nagyobb összeget küldött a magyar és osztrák apostoli tábori vikáriátusnak, hogy e pénzzel a katonák lelki gondozásának előmozdítására tábori kápolnákat állítsanak. A pápa ezzel az adománnyal ismét tanubizonyságot tett atyai gondosságáról, mellyel hívei lelkiüdve iránt viseltetik. Kifejezésre juttatta ezáltal semlegességét is, mert ép így küldött adományt az olasz tábori kápolnákra, előbb pedig a belgák, franciák és lengyelek tábori kápolnáira. A pápa adománya valóban a szerető atya jóságára vall, hiszen a Szentszék anyagi helyzete épen a háború miatt egyáltalában nem rózsás; Péter-filléreket a pápa alig kap s mégis minduntalan nagyobb összeget fordít a nyomor enyhítésére, a szenvedők könnyének letörlésére és a lelki gondozásra, mert mindnyájunknak szerető atyja.

A pápa adományáról ez a távirat számol be:

Bécs, júl. 5.

XV. Benedek pápa *Scapinelli di Léguigno* bécsi pápai nuncius útján az apostoli tábori vikáriátus számára 5000 koronát utaltatott át. Ennek az összegnek az a rendeltetése, hogy belőle tábori kápolnákat állítsanak fel, amivel a pápa is részt akar venni az osztrák és magyar sereg vallási szükségletének kielégítésében.

Jézus szentségi Szivének tisztelete. Az Úr Jézus szent szive a legmélségosabb Oltáriszentségben él, misem természetesebb tehát, minthogy gyakran halljuk emlegetni Jézus *Szentségi* Szivét. A Ritus-kongregáció a párisi biborosérsek kérdésére hangsúlyozza, hogy Jézus szentségi Szive ugyanaz, mint Jézus szent Szive s Jézus szentségi Szivének tisztelete nem több vagy különb, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség maga.

A legméltóságosabb Oltáriszentség dicsérete. A biboros-hercegprimás legutóbbi körlevele közli a pápa Őszentségének ama döntését, amellyel a legméltóságosabb Oltáriszentség következő dicséretéhez: *Dicsőíttessék és*

áldassék mindenkor a legszentebb és legméltóságosabb Oltáriszentség, háromszáz napi búcsut ajándékoz az anyaszentegyház kegyelmi kincstárából. A búcsúkegyelem minden alkalomra megnyerhető, amikor a katholikus hívő bűnbánó lélekkel elmondja és a halottakra is alkalmazható. Érvényben marad továbbra is az a kegyelem, hogy aki a fenti dicsőítést mindennap elmondja, egyszer egy hónapban teljes búcsut nyerhet, ha a szentségekhez is járul.

EGYESÜLETI ÉLET.

A szegedi Oltáregylet jelentése 1913—1914. évi működéséről. A vallásos egyesületek természetének megfelelő csendes, de nem észrevétlen és a maga nemében áldásos működést fejtett ki a szegedi Oltáregylet az 1913—1914. egyleti évében.

Az egyleti tagok imakönyvében ott díszelgett az a kis fehér lap, amelyen a munkarend, ott ékeskedett az a kis füzet, amely a havonkinti szentmisére, szentségimádásra, a munkadélutánokra s egyéb egyleti kötelmekre hívta és intette az egyleti tagokat.

A kedves emlékek közé kell azért soroznunk azokat a csöndes, áhitatos csütörtöki szentmiséket, amelyeken egy-egy időszerű elmélkedés hangzott a h. igazgató szájából; kellemes reminiscentiákként őrizzük azokat a munkadélutánokat is, amelyeken a szép kézimunkák terve alakult ki s amelyeken a munkafelosztás barátságos eszmecserére adott alkalmat.

E délutánokon Hauser Rezső Sándorné a jókedvű házigazda szerepét töltötte be, míg dr. Juhász Istvánné a munkavezető szerepében fáradozott dicséretes buzgalommal.

E délutánok kézzelfogható eredményeként és igazolásaként rendeztük azt a sikerült kiállítást a Dmke-palota közgyűlési termében, ahol a munkadélutánok is tartattak.

Az egyletet érintő nevezetesebb eseményekről sem akarunk hallgatni. — 1913 december 21-én igen sikerült orgona-hangversenyt rendezett az Oltáregylet javára ft. Járossy Dezső orsz. zeneakadémiai tanár, temesvári székesegyházi karnagy. Hálás köszönetünket fejezzük ki ez úton a ft. karnagy úr előtt azzal a kérésünkkel egyetemben, hogy hasonló kitüntetésben máskor is kegyeskedjék részesíteni egyletünket.

Az 1914. évi február hó 10-én tartott választmányi ülésünkön érdemes alelnöknőnk, mlt. özv. Vladár Mihályné bejelentette, hogy végleg eltávozván városunkból, kénytelen alelnöki tisztségéről lemondani.

A választmány ezt mély sajnálattal tudomásul vette s hálájának és szeretetének jeléül jegyzőkönyvileg mondott köszönetet a távozó alelnöknőnek, az egyesület érdekében kifejtett tevékenységéért.

Egyúttal a távozó alelnöknő indítványára Molnár Elemérné úrnőt jelezte egyhangú lelkesedéssel alelnöknek, amit a közgyűlés jóváhagyott. — Az egylet tisztikara egyébként nem szenvedett változást, ugyanazon tagokból áll, mint tavaly.

Elnök: dr. *Nagy* Aladárné, alelnök: *Molnár* Elemérné, munkavezető: dr. *Juhász* Istvánné, helyettes igazgató: dr. *Henny* Ferenc s.-lelkész, titkár: dr. *Aigner* Károly ügyvéd, Pénztáros: *Szabó* Lajos s.-lelkész.

A választmány tagjai a tisztikaron kívül: Aigner Károlyné, Aigner Nándorné, Bartha Ferencné, Buday Jánosné, özv. Berdenich Jánosné, Elekes Gyuláné, Hauser Rezsőné, özv. Hatzinger Sándorné, Kádár Ferencné, Kókai Istvánné, Meskó Antalné, Malina Gyuláné, Molnár Elemérné, Orkonyi Edéné, Perjéssy Lászlóné, Polgár Lászlóné, Raskó Istvánné, Rohr Jakabné, Ringhofer Lajosné, Reök Ivánné, Sarkady Györgyné, Somlyódy Istvánné, Szele Róbertné, Vén Andrásné és Vészits Lajosné úrnők.

A nagyböjt folyamán dr. Sebes Ferenc, kegyesrendi tanár és hitszónok nagyhatású lelkigyakorlatokat tartott az elnöknő felkérésére a Kath. Nővédő-egyesület dísztermében. A lelkigyakorlatok végeztével Glattfelder Gyula dr. csanádi püspök úr Őméltósága vállalkozott kitüntető jóakaratával a szentgyónások meghallgatására és az áldoztatásra.

Hálás köszönettel kérjük megyés főpásztorunkat, hogy a jövőben is tüntesse ki egyletünket magas jóindulatával.

Májusban az egylet szép kiállítást rendezett a Dmke közgyűlési termében.

E kiállításon kézimunkák igen szép számmal voltak s annak rendezése — ügybuzgó elnöknőnek, a házigazdának s munkavezetőnknek s az egylet tagjainak sok gondjáról, fáradozásáról s műizléséről tanuskodott.

Május 30-án, pünkösd napján, valamennyi szegedi templomban gyűjtést rendeztünk az egylet anyagi felsegélyezésére.

1914. jan. 7-én, egy nagyon gyászos nap virradt reánk; e napon szólította ki az élők sorából a Gondviselő jólelkű igazgatónkat, mlt. Jászai Géza c. püspököt, sz.-belvárosi plébánost. Amily fájdalommal érintett mindnyájunkat ez a váratlan csapás, oly igaz kegyelettel kisértük utolsó útjára fiatal egyletünk első igazgatóját s róttuk le hálánkat egy díszes emlékkoszorú és gyászjelentés alakjában.

Közgyűlésünket pedig a megrendítő események hatása alatt szeptemberre halasztottuk el. A gyászeset után ünneplő lélekkel akartunk résztvenni a szegedi katholikus közönséget nagyban érdeklő eseményen: a fogadalmi templom alapkőletételén azzal a szépséges sejte-

lemmel és reménnyel, hogy az új, monumentális templom oltárai majd a mi kézimunkáinkra várnak.

*

Június 21-én kisértük az alapkő megszenteléséhez megyés főpásztorunkat.

S egy hétre reá, mintegy a világot felkavaró nagy orkánnak első irtózatos dörrenéseként hangzott el a sarajevói rémtett megrendítő hire s akkor borongós lélekkel kezdtük sejteni, hogy a csöndes és békés tevékenységnek s nyugodt ájtatosságoknak napjai meg lesznek számlálva.

S valóban, egy hónapra reá lángbaborult e föld szine s azóta a világháborúnak központján áll szép hazánk — s minden egyleti tevékenység megszünt, mert az lett a jelszó: a haza mindenek előtt. Igen, a hazának hős katonái, a hazának szomorú kórházai, a hazának elárvult gyermekei, a gyászba öltözött anyák. Azóta egy a munkánk: vigasztalni, áldozni, ápolni, fáradozni szép hazánknak nagy lánggal égő oltára körül. Most ott vagyunk... S azért függőben maradt — az egyleti élet minden más irányú tevékenysége, kivévén a szentségimádást: a béke fejedelme az Úr Jézus előtt.

Egy mozzanatról azonban, amely az 1914/15. évet érinti, e helyt sem lehet megfeledkeznünk. Egyletünk sok tagja buzgóan résztvett azokon az épületes s nagyhatású husvéti lelkigyakorlatokon, amelyeket tt. Zadravec István szentferencrendi házfőnök rendezett a Miasszonyunkról nevezett alsóvárosi zárdában valamennyi egylet intelligens kath. uri asszonyai és uri leányai számára. — Hálás köszönettel eltelve tettek sokan eleget vallásos kötelességeiknek.

A jövőbe vetett hitünkkel reméljük, hogy ha a világháború borzalmai eltávoznak a földszinéről, új erővel, új lelkesedéssel foghatunk hozzá a rendszeres és tervszerű egyleti élet folytatásához. Adja az ég, hogy reményünk minél előbb valóra váljon.

Ajándékot kaptak: *Bakony-Szent-László, Basahid, Belvárosi parochia, Alsóvárosi parochia, Irgalmas nővérek Szegeden, Kübekháza, Móriczföld, Piarista rendház, Rókusi parochia, Szegedi Szent Gellért konviktus, Szegedi Nővédő Egyesület, Végegyháza.* Pénztári kimutatása: Bevétel 2230.34 K, kiadás: 2230·34 K.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Oltáregyesületi adományok 1915. junius.

Tomkó József 1 K, Brunsvik Mária 2 K, Kovács Anna 40 fillér, Fray Józsefné 1 K, Fray Vilma 1 K, Fray Mária 1 K, dr. Horváth Vilmosné 4 K, Vincze Rozália 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Humay Teréz 2 K, Vörös Ignác 1 K, Dormith Magda 1 K, Schröder Katalin 1 K, özv. Takács Jánosné 4 K, Koppán Jenőné 4 K, Békefy

Lajosné 1 K, Kner Teréz 2 K 40 fillér, O. E. tagoktól 7 K, 20 fillér, Zellhoffer István 2 K, Luzsa Györgyné 2 K, Luzsa Rózsika 2 K, Pezolt Anna 1 K, Vorsatz Luiza 4 K, Winkler Antalné 1 K, Turai Julianna 1 K, özv. Miskolczy Lászlóné 2 K, Sárváry Mária 2 K, özv. Karsay Mihályné 50 fillér, Martinovich Elekné 4 K, Mangur Károly 1 K, Mártyán József 2 K, özv. Blaha Albertné 50 fillér, Nádoszky Józsefné 3 K, Kurucz Lajos 2 K, Kiss Gyuláné 2 K, Pintér Appolónia 1 K, Török Margit 1 K, Nándori Teréz 2 K, özv. Schafer Rezsőné 4 K, Miklay Mária 4 K, Kovalovszky Józsefné 2 K, Pataki Ferenc 3 K, Pataki Ferencné 3 K, Tretthan Istvánné 1 K, Tóth Mária 80 fillér, Eppel Károlyné 2 K, özv. Várady Jenőné 1 K, Kapus János 1 K, Szabó Mariska 10 K, Egy O. E. tag 3 K gróf Csáky Gyuláné 4 K, Kump Klára 2 K, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: özv. Nyul Mihályné 4 K, Soldát Béláné 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Amon Ferencné 1 K, Verner Jánosné 2 K, Szedlák Ferencné 1 K, Vatay Teréz 1 K, Vatay Gizella 1 K, Söter Mária 1 K, Barcza Zoltánné 2 K, Di Landri Erzsébet 1 K, Czagány Pálné, özv Szalay Lászlóné 2 K, Ft. Czapik Gyula által: O. E. tagsági díj, Csanád egyházm. 440 K, Vajnurák Mihályné 2 K, Höger Lajosné 2 K, Szerdahely Károlyné 2 K, Sas Pálné 3 K, Csincsa József 2 K, Zsenkó Ferencné 2 K, Lupp Mártonné 2 K, Lipinszky Károly 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Urbán Ferencné 32 K, Nemessányi Emma 2 K, Ohr Klára 1 K, Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: Szeibek Julianna 50 fillér, Szebehelyi Erzsébet 24 fillér, Hütter Anna 26 fillér, Stuchtid Anna 24 fillér, Rosenberg Petronella 33 fillér Keserü Károly 24 fillér Sánta Margit 40 fillér, Gostola Boriska 24 fillér, Viz Ilona 24 fillér, Berekasza István 2 K, Staub Béláné 2 K, özv. Koyer Károlyné 1 K, Tomasko Vincéné 50 fillér, Galba József 4 K, Galba Józsefné 2 K, O. E tól 41 K, 97 fillér, O. E. tagoktól 19 K 6 fillér, Burik Zsófia 24 fillér, Barta Fülöpné 2 K, Jedlinzka Franciska 1 K, Bozoki Bonavent 4 K, Viktor Katalin 1 K, Viktor János 1 K, Aigner György 1 K, Aigner Antónia 1 K, Németh Sándorné 60 fillér, Orphanides Eleonora 3 K, Nikora J.-né 3 K, a székesfehérvári Oltáregyesület 20 K, gróf Mikes Árpádné 10 K, Pesthy Árpádné és Margit 20 K, özv. Lafranko Istvánné 10 K, özv. Lafranko Károlyné 10 K, ft. Kleckl József Cserföldről 100 K, Steiner Mártonné 20 K, Gerhardt Antal 4 K, Csere Mihály 6 K, U. U. 2 K, Kocsis Mihályné 2 K.

KIMUTATÁS

a budapesti Országos Központi Oltáregyesület által 1915-ben ajándékozott tárgyakról.

1. Esztergom főegyházmegyében:

Jókút: 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 100 korona értékben.

Szete: 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 2 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla, összesen 120 korona értékben.

Vágfarkasd: 1 fekete kazula, 2 fekete ministránsruha, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla összesen 160 korona értékben.

Komját: 1 fehér kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 2 palla, összesen 120 korona értékben.

Kisvendég: 1 fehér kazula, 1 ciborium köpeny, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 140 korona értékben.

Nagysáró: 1 alba, 1 karing, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 100 korona értékben.

Egeg: 1 ciborium, 1 velum, dupla olajtartó, 1 füstölő, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 150 korona értékben.

Aszós: 1 fekete kazula, 6 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 6 corporale, 3 palla, összesen 120 korona értékben.

II. Beszterczebányai egyházmegyében:

Beszterczebánya várterplom: 200 korona hozzájárulás a főkapu mögött felállítandó imádási rács és zsámoly költségeihez.

Feketebalog: ciborium aranyoztatás.

Jálna: 1 mennyezet, 1 monstrancia aranyoztatás, 1 öröklámpa, 1 missale romanum, 1 missale defunctorum.

Kékellő: 1 ciborium, 1 ciborium köpenyke, összesen 60 korona értékben.

Radvány: 1 kehelyaranyoztatás.

III. Szepes egyházmegyében:

Védfalu: 1 öröklámpa, 1 beteglátogató készlet, 1 alba, 1 karing, 1 cingulum, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 170 korona értékben.

IV. Szombathely egyházmegyében:

Szarvaskend: 1 fehér kazula, 1 alba, 1 karing, 2 ministráns ing, 2 vörös ministránsruha, 12 lavabó, 1 missale defunctorum, összesen 280 korona értékben.

Páka: 1 zöld kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 200 korona értékben.

Vasfarkasfalva: 1 missale defunctorum, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 50 korona értékben.

Hegyhátszentjakab: 1 alba, 1 cingulum, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 110 korona értékben.

Szentlénárd: 1 fehér kazula, 1 fehér stóla, 1 missale romanum, 1 misekönyvállvány, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 200 korona értékben.

V. Eger főegyházmegyében:

Bátor: 1 fehér pluviale, 1 alba, 1 karing, 1 palla, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 missale romanum, összesen 200 korona értékben.

Bélapátfalva: 1 viola kazula, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Borsodszirák: 1 viola kazula, 2 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

VI. Rozsnyó egyházmegyében:

Guszona: 1 fehér pluviale 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 140 korona értékben.

Murányhosszúrét 1 ünnepi fehér kazula, 1 fekete kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 270 korona értékben.

Korompa: 1 fehér kazula, 1 zöld kazula, 1 missale romanum, 1 missale defunctorum, összesen 300 korona értékben.

VII. Kassa egyházmegyében:

Hilyó: 1 alba, 1 beteglátogató készlet, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 70 korona értékben.

Abos: 1 füstölő tömjéntartóval, 30 korona értékben.

Szilvásujfalu: 2 alba, 2 viola ministránsruha, 2 fekete ministránsruha, összesen 110 korona értékben.

Felsőgagy: 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, 3 corporale, 3 palla, összesen 110 korona értékben.

Szikszó: 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 vörös kazula, 3 purificatorium, 3 lavabo, 1 corporale, 1 palla, összesen 320 korona értékben.

Kozma: 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

VIII. Eperjes gk. egyházmegyében:

Telekháza: 1 szenteltvíztartó hintővel 30 korona értékben.

IX. Munkács gk. egyházmegyében:

Bodrogkeresztur: 1 pacificale, 25 korona értékben.

Majdánka: 1 ciborium 45 korona értékben.

X. Hajdudorog gk. egyházmegyében:

Csikszentgyörgy: 1 pacificale 25 korona értékben.

Kápolnák:

Budapest államrendőrségi toloncház: 1 zöld kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Budapest városligeti jaáki kápolna: 1 vörös kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Budapest katholikus patronage-egyesület: 1 ciboriumköpenyke 15 korona értékben.

Nyitrabánya zárda: 1 fehér kazula, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 3 lavabo, 2 corporale, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Selmeczbánya zárda: 1 fehér pluviale 125 korona értékben.

Gyöngyös zárda: 1 fehér kazula, 2 corporale, összesen 105 korona értékben.

Vasvár zárda: 1 kazula, 1 öröklámpa, összesen 120 korona értékben.

Temesvár zárda: 1 vörös kazula 150 korona értékben.

Tapolcza zárda 1 alba, 1 karing, apró fehérnemű, összesen 100 korona értékben.

Marosvásárhely főgymnázium: 1 vörös kazula, 2 alba, 1 karing, összesen 220 korona értékben.

Óbecse zárda: 1 zöld kazula 100 korona értékben.
Utólagosan: Ferenczfalva: 1 fehér kazula, 1 velum.
Majdánka: 1 cibórium.

A budapesti Országos Központi Oltáregyesület kiállitására beküldött adományok:

Gróf Csekonics Endréné 1 kehely paténával, Cziráky Luiza grófnő 1 zöld kazula, Cziráky Almássy Erzsébet grófnő egy viola kazula, San Marco hercegnő 1 zöld kazula, özv Lafranko Jánosné 1 oltárterítő.

Készíttettek és dolgoztak; gróf Csekonics Endréné 12 albát, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 12 albát, özv. Heinrich Ferencné 12 albát, Zubriczky Józsefné 6 albát, gróf Győry Teréz 12 karinget, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 12 karinget, Felmayer Vilma 12 karinget, Kraemer Gézáné 12 karinget, Tihanyi Béláné 12 karinget, Dvorzsák Vera 12 ministráns inget, Journet Anna 1 fehér kazulát, Keiner Irma 3 fehér kazulát, Keiner Ilka 1 fehér kazulát, Fischer Róza 1 fehér kazulát, Burdet Eugénia 1 zöld kazulát, Barabás Mária 1 piros kazulát, Aigner Anna 1 pluviálét, Jungmayer Mihályné 1 piros kazulát, Leiner Mihályné 1 fehér kazulát, U. B. 1 pluviálét, Kerekes Istvánné 1 stólát, özv. Lafranko Károlyné 1 stólát, Haász Emilia 1 stólát, özv. Császkovszky Mihályné, Ulet Mária, Zwekits Jánosné, özv. Martinovics M.-né és Görgey Luiza horgolt csipkét, Rökk Ilka filet csipkét, özv. Császkovszky Mihályné és Németh N.-né cingulumot Tausch 100 vállkendőt, özv. Marjai Károlyné, Karekhyák Anna, Gradl Anna, Peholz Anna, Szafránszky Jánosné, özv. Nyúl Józsefné és Cservay Béláné apró fehérneműt; Éberling Józsefné, Ebergényi N.-né, Sara Irma és a Ranolder-intézet IV. osztályú növendékei pallákat; báró Puteany, Skerlecz Cara bárónő, Novák Mártonné és Farkas Gézáné albafodrokat.

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Telefon-posta.

B. A. Temesvár. Ilyenféle apróságot tömegesen kapunk. — Sohasem decens, ha a költő szűz Máriától «mosolyt» kér. Banális is. Nem használhatjuk. — *Cs. M. Marosvásárhely.* Talán felhasználjuk, bár Ön tud szebbeket is papirra vetni. Egyébiránt jószándékát iránytunk örömmel vesszük.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. SZEPTEMBER. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Pázmándi:* Biztos utakon. — *Dr. T. J.:* Szent kereszt felmagasztalása. — *Blaskó Mária:* Te Deum laudamus. — *Antal Margit:* Gyermekek a szűz Mária jelenéseknél. — Történelmi tár. — *Tímár Kálmán:* Hadak és veszedelmek idején. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *dr. Wéber Pál.* — Mindennapi kenyér. — Háborús esetek. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* A gyakori áldozás. — *Feslő bimbók.* — Angyal meséje. — Bélapataka. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatás.*

Biztos utakon

Szép ez a világ s benne a mező, aranyos kalász, koronás fák! Tavaszkor, nyárban, hervadó őszben úgy hasonlítanak ezek az emberi élethez, melynek szintén van tavasza, mikor fakadnak rügyei; ugyancsak van meleg napsugaras nyara, midőn mindaz szépen megérik rajta, mit eddig gyüjtött; de azután beállhat az emberben is a virágot hervasztó és levelet hullató ősz is, mely sorban letépi nemes hajtásait, illatozó szirmait, s jó, hogy még vergődő életét hagyja meg, nehogy elpusztuljon végleg s így legalább talán hajthat még zöld levelet langyos kikeletkor.

Mert az ember is, meg a lelke is él. Voltaképen a léleknek van igazi élete, mely a természetben páratlan, fölséges és utánozhatatlan. Gyökerei mélyen járnak lenn a hit mélységes titkaiban, ágai szétterjednek a földi lét minden irányába és a sok akadály, a világ állította czerféle tilalomfa dacára úgy kizöldel, úgy megérik, úgy árasztja maga köré az erények illatát, hogy akik megérzik, köréje gyülnek, hogy ők is édes táplálékot keressenek ottan, mint a méh keresi mézét a datúra virág sárga-poros kelyhében.

A virágnak eső, harmatcsepp kell és ugyancsak ez kell a léleknek is. Neki is van reggeli harmatja, különben már korán eltikkadna s ez az Oltáriszentség. Úgy száll ez reggelenkint feléje nesztelenül, mint a fehér hónak hulló pelyhe tél közepén s megpihen sok ezer helyen, ott reng üdén, ezüstszinben ragyogón a lelkek ölében, hogy aztán onnét soha el ne szálljon, hanem megmaradjon ottan egy mindvégig őrzendő drágalátos kincsnek.

Mélységes a titka e drága szentségnek! Minél mélyebbre nézünk bele, annál szebb kép tárul elénk és jó, hogy halvány, homályos az öröklámpa fénye, mert igazán oly titkos, sejtelmes az Ő világa, melyet nem is annyira nézni, hanem inkább úgy mélyen érezni kell.

És szivem azt érzi, hogy ott van, abban a kis szent ostyában az én *Örökkévalóságom Útja.* «Én vagyok az Út»... suttogja a szentáldozás után. Bizony szép és nekünk való út! Értem, mért mondja, mert tudja a köztünk lakó Jézus, hogy milyen is itt e földön a mi utunk a halhatatlanság felé. Itt minden hervad és fonnyad. A sok hűtlenség és csalódás elgyöngít, a kétségbeesés megrémít. A másokba vetett bizalmunk és szeretetünk keserű kiábrándulásba vész el. Minden jó reménység, édes emlék, baráti és rokoni érzés melegsége hosszú idők után is egy pillanat alatt futó árnyként tünik el mellőlünk. A sok halál, fekete koporsó bensőnkben rendít meg s a szegény ember, szegény reszkető lelkével a nagy zürzavarban úgy tapogat, mint az idegen halandó vaksötétes éjben; nincs támasztó, biztató sugara, napsütéses reggele e számkivetett helyen; hát így most hová menjen, kihez forduljon?!

«Én vagyok az Út»... hallom csak ismét. Az oltáriszentségi Jézus szava az! Oly édesen csengő, biztató szó! Szétnyitja Szivét, hol az én fájdalmam is elfér az Övé mellett. Oly jóleső e Szív dobogása, mely az én vergődő szivemet is úgy gyógyítgatja. Megmutatja a régi keresztet, a rozsdás szegeket, a vérfoltos lándzsát, a már rég végigjárt Kálvária útját, rám teszi lágy, áldó isteni kezét, megfogja gyöngéden az enyémet is s az ezer megpróbáltatástól szédülő fejemet kebléhez öleli és most azután ketten indulunk meg újra, de biztos léptekkel az Örökkévalóság felé!

De az oltárszekrényben őrködő Jézus azonkívül azt is mondja: «Én vagyok... az *Igazság!*» Mily jó ez is! Az emberek között úgy is annyi a fátyolozott arc, színét vesztette posztó, kiknek nemcsak a szava, hanem szive és lelke is hamis. Úgy szórják felénk mérgezett nyilaikat, mikkel a hitetlenség, erkölcstelenség útját próbálják egyengetni, de ugyanakkor pusztítanak és kiölnek a lélekből mindent, mi addig az emberben érték volt, mi a porból a magasba emelte!

Ó milyen mások Jézusnak, az Igaznak szavai, melyek mint édes cseppek hullnak a szivünkbe! Érezzük a szentáldozás után, hogy minket is megérintett az Ő finom, lágy érintésével, hogy szivünk sóhajai az Övéhez tapadnak és úgy halljuk, mintha most minket tanítana: «Én vagyok az *igaz* szőlőtő és ti — tehát *mi* — a szőlővesszők». «Vigyázzatok és imádkozzatok!» «Ne aggódjatok éltetekről, tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségtek!» «Ne féljetek azoktól, kik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik.» «Mit használ az embernek, ha az egész világot

megnyeri, — vagyis, ha e világnak hódol egyedül, — de a lelkének kárát vallja!» Mennyire édes szavak, szent ostyából szálló mennyei hangok ezek! És most érezzük a buzdítást, hogy csak előre, bátran előre az Igaznak útján. S így reggelenkint mi is megérezzük és megismerjük, hogy az Oltáriszentségben ő van jelen, a tanító, Krisztus Jézus, az élő Isten Fia!

«Én vagyok... az *Élet!*» folytatja tovább. Mennyire szivünkhöz szól ez is! Mit ér az, ha van útmutatónk, de elfáradunk a hosszú út miatt és csüggedten visszafordulunk. Mit ér az, ha halljuk az Igazság szavát, de még sem követjük, mert nincs erőnk, kitartásunk, buzdító vezetőnk, nincs igazán életünk!

És Jézus az Oltáriszentségben életet ád. «Én vagyok az élő kenyér» s az élő kenyérben önmagát osztogatja a szentáldozáskor. Abban az édes, áldozás utáni pillanatokban mennyi erőt és biztatást ád a törekvő lelkeknek. Sokan úgy elgyöngülve, kedvöket vesztve, bús fejjel róják életük országútját s a szentáldozás után kigyul ismét arcuk, mert új életet kaptak az élet Urától!

Sokan úgy törtetnek előre a megkezdett úton, szedegetik szép sorban az erények virágait; diszlik már lelkükön a tisztaság, alázat, türelem erénye ékes koszorúban, de egy nehéz pillanatban mégis csak ellankad a karjuk s ekkor Jézus lép hozzájuk az életnek Mestere, hogy friss szirmokat, zöld kis levélkéket rakjon a fonnyadtak helyébe!

A világnak csapongó szele, mint fojtó, sivatagi szél belecsap gyakran a szegény halandó gyönge szivébe, úgy elborítja azt a kétség, bizonytalanság, érthetetlenség mindenféle ága, hogy köztük már csak vergődni tud — és akkor száll feléje, mint súlyos, küzködő beteg felé Jézus, az élet Istene, hogy amit már elveszteni kezdett, a jobb élet reményét visszaadja neki!

Itt tanít azután imádkozni, igazán hódolni, Előtte térdet hajtani, alázattal, nagy bizalommal Hozzá közeledni, mert itt, a szent ostyában, Önála mindezekből élet fakad, lelkünknek élete!

Úgy megérinti a szentáldozásban szivünket, hogy Ő érette megcsókoljuk a keresztet, szeretetből elviseljük a szenvedést, letöröljük a könnyeket, miket szemeinkből a fájdalom fakasztott!

Mily nagy ajándék tehát az Oltáriszentség! Mennyit kapnak itt a gyakori áldozók! Hogy tud itt vonzani mindenkit erősen ellenállhatatlanul szivünknek Királya! Bárcsak ragadna magához minden lelket!

Annyi csillagot látni napnyugta után az esti égbolton. Mint apró ezüstszinű gyöngyöcskék ragyognak felénk s oly kedvesen hivogatnak fel-feltünő kis szemeikkel oda maguk közé.

Ki tudja talán tőlünk elköltözött boldog lelkek integetnek úgy,

kiknek e földön a szentségi Jézus volt az örökkévalóságba vezető Út, Igazság és Élet?!

Úgy vágyik ilyenkor az én lelkem is oda föl, a magasba, a csillagok közé! *Pázmándi.*

Szent kereszt felmagasztalása.

Alighogy Ilona császárné csodálatosan feltalálta a szent keresztet, a perzsák kezébe került. Tőlük Heraklius császár hódította vissza és helyezte el ismét — óriási ünnepségek közepette Jeruzsálemben. Ez a kereszt felmagasztalása — Exaltatio Crucis, melyet szeptember 14-én ünnepel az anyaszentegyház. A régi kereszténységben nyilvános ünnep volt. Hogy ma már nem az, annak oka nem a tisztelet hiányában rejlik. Az a fakereszt, melyen a mi Urunk szenvedett, részekre darabolva az egész világ kincse és ereklyéje és a népek millióinak hitvallása lett. Reá esküsznek, vele küzdenek, érte halnak. Szent Péter, szent András megölelték örömükben, mielőtt kiszenvedtek rajta. Ekkor még kínzó eszköz volt és mégis boldogított, örömet lopott a csüggedt szivekbe. Nemsokára már merészen ott tündököl a templomok tornyán, a fejedelmek koronáján, a hadsereg hadijelvényein, a főpapok és kiválók mellén. Íme az exaltatio Crucis. Sőt Hofer tiroli Krisztus-keresztje lesz belőle, mely akkoriban épúgy forrása volt a lelkesedésnek, győzedelmes mindenre képes honfiúi szerelemnek Napoleon ellen, mint ma az olasz ellen. Azok az elhagyott útszéli keresztek most templomot pótolnak. Ha elhalad mellette a halálba induló katona, megemeli sapkáját, szeme reménykedve reá tapad, szivének meleg érzése körülhullámozza a keresztet, melyről hite elsúgja: in cruce salus — keresztben van üdvöm. Az segít, gyámolít, ki rajta értem kiszenvedett. S ha a hazáért el kell vérzenem, ismét a kereszten kiszenvedett Üdvözítőben van reményem és bizalmam. Az élőt erővel, vigasszal tölti el, a holtat élettel élteti. Krisztus Urunk a kereszten haldokolva szerzett örök életet. Íme az exaltatio crucis, mely legyőzi a halált is, mikor általa megvalósul az Úr mondása, melyet szent Jánosnál olvasunk: «Aki bennem hisz, ha meg is hal, élni fog». (Ján. 11, 25.) Már Konstantin császár megértette, hogy a kereszt jele Maxentiusnál nagyobb ellenséget is letipor, letiporja a halált is, mikor a tanításával az örök élet reményének bimbóját fakasztja. Mikor a temetők sírja felett mered égnek, akkor sem a halál jele, hanem az életé. Azé az életé, melyre az alatta nyugvók törekedtek földi vándorlásukban s melynek dicsőséges napjaira az utolsó itélet harsonája ébreszti az emberiséget.

Akkor is a kereszt jele fog tündökölni az égen, mint az üdvnek, győzelemnek örök üdvözülésnek záloga, de csak azok számára, kik a földön is ezt látták benne.

Íme az igazi és valódi exaltatio crucis, amikor már alacsony neki a föld országai, az égen tündököl, azon az égen, ahová a benne hivőket elvezette.

Ó szent keresztnek áldott fája! *Dr. T. J.*

Te Deum laudamus.

Mikor a harci riadó elhívta a falu kántorát, mindenki mélyen megillettődött. A plébános is őszintén elszomorodott: Elmegy az udvarmester — sóhajtott. — Vége a díszes udvartartásunknak!

És meg is érdemelte a nagy sajnálkozást a falu kántora, mert nem volt amolyan hétköznapi falusi tanító, hanem egy falu porába tévedt művészi lélek, egy nagy szív, tele csodás muzsikával, fenséges harmoniákkal.

Orgona mellett nőtt felkis diák kora óta és merész művészálmok lobogtatták lelkében a nagyratörő remények lángjait. Lelkének egész élete összefonódott az orgona búgásával és mintegy égből elcsent álomvilágban, úgy élt a szent melódiák között.

Az orgonától finomult ki a szive olyanra, mint a szent énekek melódiája; az orgonától mélyült lelkivilága úgy, hogy megtelt fenséges tartalommal, mintegy gregoriánmotivum; az orgonától tanulta meg az istenhódolatot, az Istennek áttüzesedett, rajongó szeretetét.

De a nagy jövőkbe készülő ifjút hamar letörte az élet.

Álmodott fenséges karokat márványoszlopos dómok kórusán, ahol ő fog dirigálni, beleöntve egész izzó, művészi, istenszerető szivét a hatalmas kórus vezetésébe.

Álmodott gyönyörűséges orgonahangversenyekről, misztikus étherű bazilikák ünnepélyesen figyelő csendjében, megálmodta magát a szent Péter-templom kórusán.

A kenyérszükség pedig elvetette sáros kis falucskának, izléstelen papirvirágokkal diszitett templomába kántornak nyujtott, sipító hangú orgona mellé.

Az első szentmiséig az hitte a fiatal művész, hogy kétségbe kell esnie. De csak az első szentmise úrfelmutatásáig.

Akkor megrendült a lelke.

És átfutott megrendült lelkén a tudat, hogy nemcsak ő, hanem a

művészek művésze, az urak ura, a legfenségesebb örök Király is ide van kötve sáros falu izléstelen kis templomába; sipító hangú orgonaszó és érzés nélkül nyujtott, üres énekhangok közé.

Talán életében akkor érezte magát legközelebb az Úrhoz. A közös osztályrészesek fájó szeretete töltötte el szivét, ahol megfogamzott a szent elhatározás:

— Uram, ha már ide kerültünk, ha már itt teljesen magunkra maradtunk, legyünk egészen egymásé, éljünk egymásnak örömére. Te boldogítani fogsz királyi kegyelmeddel és én a Te alázatos szolgád, hűséges udvarmestereddé leszek. Ujjá alakítom elhanyagolt udvartartásodat és itt a sáros falucska közepén gondoskodni fogok királyhoz méltó ünneplésedről.

Szentmise után, tekintetében új élettel, jelentkezett plébánosánál:

— Főúr, új orgona kell!

Az öreg pap megrémült:

— De édes fiam, hová gondol? Ebben a szegény faluban!

— Muszáj főúr. Koldulunk az arisztokratáknál, ünnepélyeket rendezünk az iskolásgyermekekkel, eljárok hangversenyezni a környékre. De muszáj, hogy az orgona meglegyen.

És ez a rajongó-hév, ez a törhetetlen akarat nemcsak a plébánost kapta meg, hanem lassan — mintegy mágneses hatásra — átragadt a falu népére is.

Mintha a falu boldogsága függne rajta, olyan lázba ejtette a népet a falu kántorának extázisa az új orgonáért. Mindenki koldult, áldozott, magától megvont, a kántor maga pedig nem egyszer koplalt is, hogy filléreit az orgonaalapra adhassa. És eközben nem pihent, hanem lánglelkével szervezte a kórust. Művészi tapintattal kereste ki a durva kiejtésben rejtőző finom hallást és finom csengő hangokat és emberfeletti munkával tanította be az egyszerű embereknek a legmagasztosabb egyházi dallamokat, tiszta gregorián latin énekeket.

— Ez a kórus az Úr Isten udvara — szokta mondogatni és féltékeny szigorral őrködött, hogy egy hamis csengés, egy dissonancia se zavarja a művészi hangokat.

«Az Isten udvara» lassankint elterjedt a kórus ilyen elnevezése a nép között és a plébános is nevető tréfával udvarmesternek nevezte fiatal kántorát.

Végre megérkezett egy új orgona.

Alig fért el a kóruson a gyönyörű darab és a fiatal kántor magánkívül volt boldogságában.

Egy preludiumot próbált ki a fenségesen búgó sipokon, azután gyerekes örömmel az új orgonára borult és könnyezve összecsókolta.

Attól a perctől kezdve valósággal kettős életet élt a művészlelkű kántor. A maga saját életét csak vegetálta, minden életenergiáját pedig abba a másik művészi életbe öntötte, amelyiket orgona és énekszóval a nagy Király udvartartása töltötte ki. Fényes dómokban nem hangzottak

XV. Benedek pápa folyton a békén dolgozik.

föl olyan kórusok, mint a sáros kis falu egyszerű templomában. Mert a dómok kórusaiban csak művészileg kultivált hangok énekeltek, de a fiatal kántor templomában egy megihlett lélek zengte Te Deumát.

Ép egy Te Deumra készült a kis templom udvartartásának kórusa akkor is, amikor a háború kiütött és megérkezett a kántor behívója.

A király névünnepére tervezték és az új korus, új orgona első nagystilű Te Deumára megihletett lelkének egész erejével készült a fiatal kántor. Mikor a behívóját megkapta, akkor is csak azt sóhajtotta:

— Legalább a Te Deumot elénekelhettük volna!

De a behívó nem várt és a kántor kötelességtudóan indult ájtatos csöndű templomának orgonahangjai közül a harci lármák új muzsikái közé.

Hanem előbb megigértette plébánosával:

— Főúr, csak a kórusomat óvja meg! Ne engedjen kontárt hozzá, vagy ha már muszáj helyettest venni, ne engedje, hogy új énekeket tanítson be! Főúr, az Istenre kérem, csak azt ne! Mert elrontja a nagy kínnal teremtett udvartartásunkat!

A plébános megigérte, hogy csak a már tanult egyházias melódiákat engedi énekelni és megőrzi a kórust minden kontárkodó újításoktól.

A kántor megnyugodva távozott, csak az orgonájától vett búcsut és ment. Nem vitt magával semmit, csak csöndes templomának fenséges melódiáit vitte a lelkében.

És ez kisérte az ágyúdörgés között. Lelkében misereret énekelt, mikor ütközetek előtt elkészült a halálra és a gyönyörü «Adoremus»-sal hajtotta le fejét a szerencsésen átélt napok után.

Majdnem egy évig volt távol, míg végre a diadalmas lembergi csaták után kétheti szabadságot kapott.

Első dolga volt haza táviratozni:

— Ne tartsák meg a Te Deumot! Szabadságra haza jövök és én fogom betanítani!

A félbenhagyott Te Deum gyönyörüségesen hangzott fel lelkében újra. Mikor szabadsága előtt utolsó éjjel őrséget állt, akkor is a csillagos eget nézte és lelkén átreszketett a falusi kórusnak félbenhagyott éneke szépségesen, fenséges gyönyörűen:

«Te Deum laudamus...»

Valami dörrent és egy ütést érzett szive táján. A másik pillanatban elszédült. Nem tudta mi történt. Az új orgonában szakadt meg csattanva valami? Vagy csak a szive dobbant meg a gyönyörüségtől olyan hangosan?

Biztosan a szive volt... Mert most már hallja olyan tisztán a kórust, amint még soha.

Arccal a földre bukott. Most már valóban égi muzsikát hallott és kékülő ajkai közül elszállt az utolsó sóhaj:

— Te Deum laudamus...

***

A falu hiába várta haza kántorát. A sürgetésre nem kaptak választ és a főúrnak végre is meg kellett tartania a lembergi diadalért egyházmegyéjében elrendelt Te Deumot.

A kántorhelyettes nem bírta a megkezdett hatalmas himnuszt betanítani, újat vett elő.

És az új orgona talán megérezte, hogy méltatlan hang csendül a fenséges udvartartásban. Vagy talán megérezte, hogy a hozzá méltó kezek kihültek örökre?

Nem tudom. Az orgonák szivébe nem lát be mindenki. Csak annyi tény, hogy Te Deum közben egyszerre elakadt az új orgona hangja. Belső szerkezetében megszakadt valami... Vége. *Blaskó Mária.*

Gyermekek a szűz Mária jelenéseknél.

Engedjétek hozzám a kisdedeket, mert ilyeneké az Isten országa — mondá egykor Üdvözítőnk, midőn a földön járni kegyeskedett. Ölébe vette a kicsinyeket, megölelte, megcsókolta őket és megáldotta szent isteni kezeivel. Miután pedig a boldogságos Szűz mindenben hű követője szent Fiának és lelke mintegy letükrözése az Úr Jézus szelíd és alázatos, irántunk gyarló emberek iránt oly szeretetteljes lelkének, csak természetes, hogy a gyermekeket is igen-igen szereti. Hiszen isteni Fiának remekművei, legféltettebb kincsei ezek és lelkeikért nagy önfeláldozással szenvedett és meg is halt. Amiért ilyen drága árt adott az Úr Jézus, az drága a Szűzanyának a többi emberekkel együtt, de különösen drágák a kis gyermekek, kik még ártatlanok és a bűn foltjai nem rútítják el azt a hófehér ruhát, melyet Krisztus urunk jóvoltából a szent keresztségben kaptak. A boldogságos Szűz elég gyakran jelent meg a földön mennybemenetele óta, de igen sok esetben épen gyermekeknek mutatta ragyogó túlvilági szerepét. Például a tizenkilencedik században tizenkét igen nevezetes és egyházilag elismert megjelenése van a boldogságos Szűznek feljegyezve és ezekközül hatszor gyermekeknek jelent meg, kiknek lehetőleg barátságosabb és leereszkedőbb módon beszélt. Legismeretesebbek ezek közül a lourdesi, ahol a kis Sousbirous Bernadette volt olyan boldog, hogy még életében szemlélhette az egek királynéjét és hallhatta mennyei zengésű hangját. Bernadette ekkor 15 éves volt és később szerzetesnőnek ment, mert nem kivánt a világban élni az, aki már hallotta a túlvilág fejedelemnőjének szavát. La Saletteben két gyermek volt az a boldog kiválasztott, kik a Szűzanyát még életükben láthatták. Miután a felettes egyházi hatóság hitelesnek jelentette ki

e jelenést, így nem vagyunk könnyenhivők ha elhisszük, hogy a 15 éves Calvat Franciska Melania és a 11 éves Girand Péter Marmin csakugyan beszéltek az egek királynéjával, ki így bátorította őket: «ne féljetek gyermekek, jertek közelebb, azért vagyok itt, hogy nagy ujságot mondjak nektek. Erre megjövendőlte a mostani világháborút és más nevezetes dolgokat, kijelentette, hogy az emberek bűnei miatt bünteti Isten a világot, végül így szólt: Jól elvégezitek imáitokat gyermekeim? Bizony nem a legjobban — vallotta meg a két gyermek őszintén. — Ó, gyermekeim, pedig jól kell elvégezni, este és reggel. Ha nincs több időtök, legalább egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkozzatok, de ha van idő, többet kell imádkozni. Aztán még kijelentette a boldogságos Szűz, hogy vasárnap szentmisére kell járni és az egyház által parancsolt böjtöt megtartani és úgy beszélt a gyermekekkel, mint egy gondos anya az övéivel. Kedvesen, nyájasan szólt és midőn eltünt, Melánia sajnálkozva sóhajtott fel: ó bár még itt volna!

Pontmainben 1871. január 17-én jelent meg a Szűzanya szinte gyermekeknek, még pedig a 10 éves Barledette József nevű fiának és a 12 éves Jenő bátyjának, valamint két leánykának, kik szinte 10—12 évesek voltak és egy 6 éves szinte Jenő nevű fiúcskának, sőt egy három éves picike kis leány is olyan boldog volt, hogy láthatta a Szűzanyát. Karjaival hadonázott és nagy örömmel kiáltotta franciául: le Jésus, le Jésus! Ő ugyanis a jelenés alakjairól nem ismerhette föl a boldogságos Szüzet, mert olyan tudatlan volt még, hogy nem tett különbséget női és férfi nem között. A jelenés pedig a Szűzanya alakját mutatta, hosszú kék ruhában, arany koronával a fején, amint mosolyogva nézett a gyermekekre. Szólni nem szólt, de alakja alatt, melyet házuk fölött az égen láttak a kicsinyek, arany betükkel jelent meg e mondat: «imádkozzatok gyermekeim», aztán ez: «Isten rövid idő alatt meghallgat titeket.» Végül «Fiam meglágyul irántatok.» A gyermekek ugráltak örömükben és tapsoltak, midőn a Szűzanya rájuk mosolygott: ó, hogy nevet és mily szép! — kiáltottak. — A lavali püspök e jelenésről kihirdette, hogy csakugyan megtörtént és megengedte Pontmaini, a reménységről nevezett Miasszonyunk néven a tiszteletét (Notre-Dame d'Esperance de Pontmains.) 1876-ban a Trier város melletti Marpingen falucskában jelent meg a boldogságos Szűz 3 leánykának, kik a jelenés miatt, börtönbüntetést is szenvedtek később. Nevük: Liszt Zsuzsi, Hubertus Kati és Kunz Margit. Az erdőbe mentek gyümölcsöt szedni és ekkor látták a szent Szüzet, még pedig a kis Jézussal a karján. Ezeknek is azt mondotta a boldogságos Szűz: imádkozzatok ájtatosan és ne vétkezzetek. Ceretto nevű faluban, Olaszország Toszkána nevű tartományában egy 12½ éves Nueci Veronika nevű kis leány látta a szent Szüzet sőt beszélt

is vele, még pedig 1853. május 19-én kint a mezőn. Térdelve jelent meg neki az egek királynéja, sirva és zokogva, olyan ruhában, mely kék alapon vérpiros foltokkal volt tele, mintha az Üdvözítő vérének csöppjei boritanák. Jer ide! — mondta a leánykának és azután együtt imádkozott vele, még pedig a hiszekegyet és egy «Prolesta» nevű, a jó halál kegyelmének elnyeréséért való hosszú imádságot. A kis leány kérdezte a jelenést: miért sír ön? A bűnösök miatt. Látod milyen sűrűn esik az eső? (mert a jelenés idején épen esett.) Az emberek bűnei számosabbak, mint a lehulló esőcseppek. Fiamnak kezei, lábai át vannak szúrva, öt széles nagy seb van. Ha az emberek nem javulnak meg akkor Fiam a világ végét fogja elrendelni. És mit szeretnél inkább megérni a korai halált, vagy azt, hogy a világ végét meglásd?

— A korai halált! — felelte Veronika bátran. Erre a jelenés nem felelt semmit, hanem újra az imádságot ajánlotta: imádkozzál mindennap hét miatyánkot, hét üdvözlégyet, hét dicsőséget a kiontott vér tiszteletére és öt miatyánkot, öt üdvözlégyet és dicsőséget az öt szent sebhez.

A kis leány őszintén kijelentette, nem értem mi az a kiontott vér tiszteletére, de feszületet és rajta Krisztus urunk testét az öt szent sebbel már láttam, mert van egy gipszből készült feszületünk odahaza.

— Ezenkivül imádkozzál hét üdvözlégyet, hét miatyánkot, hé, dicsőséget hozzám, ki magamat hétfájdalmú Máriának nevezem — folytatta a Szűzanya. Most menj haza, beszéld el mindezt édesanyádnak és kösd szivére, hogy mindenkinek, akivel találkozik, mondja el, hogy én a hétfájdalmú Mária vagyok.

Azon a helyen, ahol mindez történt, nemsokára szép templomot épített a hívek kegyelete. Veronika pedig ifjú életét a jó Isten szolgálatára szentelte az Ischiai ferencrendi nővérek kolostorában, hol 1862-ben huszonnegyedik életévében meghalt. Lelkipásztora kijelentette róla, hogy soha nem hazudott és nem vétkezett a lelkének teljes figyelmével és szivének teljes odaadásával. Nagyon kedves a boldogságos Szűznek 1850-ben a pápa őszentségének Vatikán nevű palotájában való megjelenése. Egy francia katonatiszt ott sétált annak közelében protestáns vallású neje és két 10—12 éves gyermeke kiséretében. A Szentatya épen távol volt rezidenciájától és ők bementek, hogy megnézzék a palota termeit. Valamennyi termen végigmentek, végül a pápa őszentségének magánkápolnájába is bejutottak. Itt a katonatisztné, ki protestáns létére vonzódott a katholikus valláshoz, letérdelt arra az imazsámolyra, melyen a Szentatya, Isten földi helytartója szokott a világra áldást leimádkozni. Az úrnő úgy vélte, e helyen való imája szerencsét fog neki is hozni és gyermekeit szokása szerint a szent Szűznek oltalmába ajánlotta. Ekkor

megpillantotta az oltár fölött a boldogságos Szüzet vakító fényárban, aki gyermekeit kezűknél tartotta (bár azok odalenn voltak az anya oldalán), az oltár előtt pedig a Szentatya alakját látta a Szűzanya felé fordulva.

Ezen jelenés folytán az úrnő áttért a katholikus vallásra, mi pedig elmondhatjuk róla: a boldogságos Szűz e jelenés által tudtunkra adta, hogy milyen nagy örömmel vállalja el a gyermekfölötti pártfogást, mily készséggel veszi oltalmába még a máshitű anyák gyermekeit is, ha anyjuk ezt szívből és áhitattal kéri.

Ismételjük: a gyermekek az Úr Jézus kiváló kedvencei, úgy a Szűzanya szivének is kiválóan kedvesek. Ne feledjétek ezt gyermekek és forduljatok gyakran hozzá oltalmát kérve, különösen áldozás után tegyétek ezt meg, kérve őt: hogy ne vétkezzetek következő szentáldozásig. Igy sokkal könnyebben fogjátok tisztán a penitencia szentségében hófehérré lett lelki ruhátokat az Isten dicsőségére megőrizni.

Azt is tegyék meg, amit a szent Szűz ajánlott: imádkozzanak a bűnösök megtéréseért, mert azon fordul meg a világ sorsa: az emberek Istenhez térnek-e vagy sem.

Antal Margit.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Hadak s veszedelmek idején.

Negyvenórai szentségimádás Zomborban.

Egyházunk mindennapi imáiba foglalja: «Éhségtől, döghaláltól és minden háborútól — ments meg, Uram, minket!» Sanyargatások, elemi csapások s háború idején világszerte buzgó imák szállnak a könyörülő Istenhez a veszedelmek elhárításáért, a borzalmak enyhítéseért.

Háborús időkhöz fűződik a negyvenórai szentségimádás buzgó gyakorlata is. Ezen ájtatosság kezdeményezője Ferno József olasz kapucinus atya. A XVI. század elején háborús zivatarokban keletkezett ezen ájtatosság s azóta is szorongatások, mindenféle veszedelmek idején a szentségi Úr Jézus trónjánál kerestek menedéket a haza sorsáért aggódó lelkek. Hazánk multjában is állandóan gyakorlatban volt a negyvenórás szentségimádás, midőn vészes fellegek tornyosultak a magyar égre. Erre vonatkozólag érdekes följegyzéseket, beszédes adatokat hozhatunk föl Zombor város multjából.

I. *Földrengés idején.* 1763. június 28-iki a komáromi földrengés

napja. E napon reggel 5 órakor erős földrengést észleltek az ország különböző városaiban. Többek közt Győrött, Budán, Pesten és Kalocsán. Legveszedelmesebb volt a pusztítás Komáromban. A pusztulás napjaiban országszerte engesztelő ájtatosságokat tartottak.

Gróf Batthyány József kalocsai érsek elrendelte, hogy egyházmegyéje minden templomában nyilvános ájtatosságot tartsanak. Mindenfelé szentségi körmenetet s énekes szentmisét tartottak, majd szentbeszéd és negyvenórai szentségimádás fejezte be a megkérlelő ájtatosságot. Zomborban 1763. augusztus 20-án vette kezdetét ezen több napra terjedő ájtatosság. A ferencrendi atyák minden telhetőt elkövettek, hogy ezen ájtatosság fényét emeljék.

Ezidőtájt érdekes szokást találunk Zomborban. A ferencrendiek ugyanis fölújították rendtartományuknak régi hagyományát s énekes szentmisék alatt a misező pap a szent evangéliumot a nép nyelvén énekelte, Zomborban többnyire bunyevác nyelven.

II. *Hadak idején.* 1778-ban a háború réme fenyegette magyar hazánkat. Miksa József bajor választó fejedelem halála után fegyvernek kellett eldöntenie az örökösödés kérdését. Míg az ország fegyverkezett a poroszok ellen s a főrendek a nemesi fölkelést szervezték, a fenkölt lelkű uralkodó, Mária Terézia égi segítséget keresett. 1718. nyarán elrendelte a királynő, hogy országszerte negyvenórai szentségimádást tartsanak a bajor örökösödési háború szerencsés végződéséért. Zomborban augusztus 15.—17. napjain végezték az előírt szentségimádást. A hivek csoportokra oszolva vállaltak imádási órákat. A csoportok beosztásáról a hitoktató társukat (Confraternitas kathechetica) gondoskodott. A városi tanács, az iparos céhek tagjai, a különböző fokú tanulóifjúság külön-külön csoportot alkottak. Minden csoportnak nap-nap után meg volt a kijelölt órája, melyet részben énekek zengedezésével, részben közös imádással töltött el. Augusztus 17-én este ünnepélyes hálaadás, Te Deum fejezte be a háromnapos ájtatosságot. A negyvenórai szentségimádás alatt az oltáron elfogyott 18 font gyertya. Ebből 12 font gyertyának költségeit a városi hatóság fedezte.

Most is háborúban élünk. Világháború kellős közepében. 1778-iki ellenségeink közül a poroszok és szászok most hűséges szövetségeseink. A törökök is velünk tartanak, de a franciák és oroszok most is ellenfeleink. Mint annak idején, most is országszerte tartanak ájtatosságokat a győzedelmes békéért. Elődeink példájára ezen ájtatosságok keretébe újra be lehetne illeszteni a negyvenórai szentségimádást. Lelkesítsen bennünket a költő mondása: «Él magyar, áll Buda még! A mult csak példa legyen most s égve honért bizton nézzen előre szemünk».

Timár Kálmán.

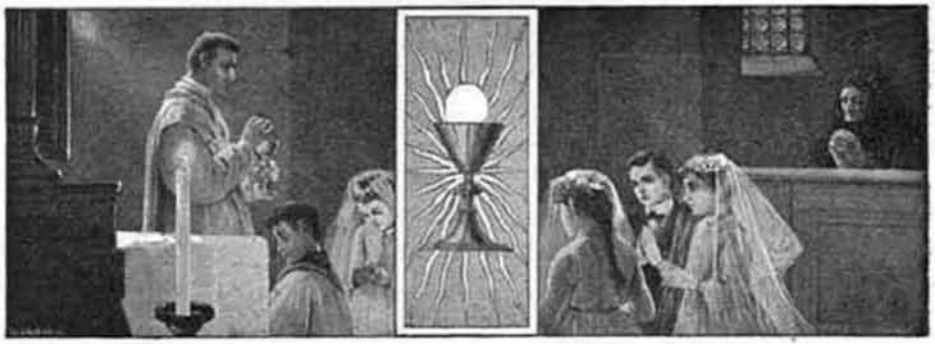

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Mindennapi kenyér.

A SZENTATYÁK sokszor hozzák kapcsolatba a Miatyánkban kért mindennapi kenyeret az Oltáriszentséggel. Amint a kenyér naponta szükséges testi életünk fenntartására és megőrzésére, hasonlóképen van szüksége a léleknek is táplálékra, hogy erősödjék és mindinkább krisztusi legyen. Az Úr Jézus is világos szavakkal hangsúlyozta az élet kenyere vételének, tehát a szentáldozásnak szükségességét a természetfölötti élet kegyelmeinek állandó megőrzésére. «Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok vérét, nem lesz élet tibennetek.» A római káté figyelmezteti a papokat, hogy a hiveket az angyali kenyér vételének szükségességéről kioktassák. XIII. Leó pápa az Eucharisztiáról szóló körlevelében a természetfölötti és természetes élet között vont párhuzammal hirdeti az igazságot: «Mivel a természetfölötti és természetes élet között oly nagy a hasonlóság, amint az egyik táplálkozással erősödik, épúgy a másikat is a táplálkozás erősíti és tartja fenn». X. Pius pápa szivében még erősebb visszhangra találták Krisztus szavai: «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket». Minden alkalmat felhasznált arra, hogy nemcsak a felnőtteket, de az ártatlan gyermekeket is a gyakori szentáldozásra buzdítsa, nevelje, lelkesítse. Az egyik Fehérvasárnapon nagy gyermeksereg tisztelgett nála az első szentáldozás után, hogy apostoli áldását vegye. A boldogult Szentatya leereszkedő kegyességgel fogadta a gyermekeket és hozzájuk hosszabb beszédet intézett a gyakori szentáldozásról. «Mindennap kérjük az Úr Jézust kenyérért, — mondotta, mely testünk életét fenntartja; épúgy szükségünk van mennyei kenyérre is, mely lelkünknek ad életet. Ezért ajánlom nektek is, ha naponta nem tehetnétek, de minél gyakrabban járuljatok az Úr asztalához.»

Valóban, az Oltáriszentség vétele oly szükséges, mint az étel és

táplálkozás, mint a mindennapi kenyér. A trienti zsinat az Oltáriszentséget «a lélek egészségének» nevezi; a napi áldozást méltán mondhatjuk a lélek «teljes» egészségének.

A németországi püspöki kar az első szentáldozásról szóló közös pásztorlevelében a szentáldozást «a leghatásosabb és a legnélkülözhetetlenebb kegyelemeszköznek» mondja, mely a keresztségben nyert

A jaáki templom.

kegyelmi életet erősíti, megőrzi, állandósítja. Aquinói szent Tamás az Üdvözítőnek előbb említett szavaihoz a következő magyarázatot fűzi: «Valamint a testi kenyér annyira szükséges a testi élethez, hogy nélküle el sem képzelhető, hasonlóképen szükséges az angyali étel a lelki élethez, hogy nélküle lelki élet nem is lehetséges».

A mindennapi áldozásról szóló pápai dekrétum szent Ágoston szavaira hivatkozik, melyekkel a nagy egyháztanító a Miatyánk szavait magyarázta a megkeresztelkedőknek: «A hivők tudnak egy lelki, szellemi táplálkozásról is, melyet ti is megismertek, ha az Úr oltáráról magatokhoz veszitek. Az is mindennapi, tehát szükséges kenyér».

Az Eucharisztiát jogosan nevezzük mindennapi kenyérnek. Ha valaki naponta egyszer vagy kétszer étkezik és egyes napokon semmit sem vesz magához, meg nem hal, de elgyöngül, munkaerejében megfogyatkozik, betegségekre könnyebben hajlik és nem fogja magát teljesen jól és egészségesnek érezni. Egyáltalában nem azt mondjuk, hogy aki naponta nem áldozik, abban nincs kegyelemélet, mert ez esetben a napi áldozás egyenesen parancs volna. A szentáldozás mindennapi kenyér abban az értelemben, hogy az nem túlzás, luxus vagy különcködés, hanem az emberi természetnek nagyon is megfelel, hogy bennünket buzgóságban, jóban való állhatatosságban, kitartásban megtartson, hogy bennünk a kegyelem élete mindinkább kifejlődjék, erősödjék. Szükségesnek tartjuk a gyakori szentáldozást, mert ezáltal újból és újból erőt merítünk a kegyelem forrásából, mely kegyelmi erő a természetfölötti élethez oly annyira szükséges, hogy a belső ember betegségeit, melyek a bocsánatos bűnök, meggyógyítsuk és újabbak ellen lelkünket megóvjuk és megvédjük. E gondolatot hangsúlyozta XV. Benedek pápa is mint bolognai érsek 1911. Úrnapján híveihez intézett pásztorlevelében.

A flórenzi zsinat szerint az áldozás hatása a lélekre ugyanaz, ami a testi tápláléké a testre. Ez utóbbi pedig a test életét fenntartja, a jó közérzetet biztosítja, a növést és a test erőinek kifejlődését előmozdítja, az elhasznált erőt pótolja; a szentáldozás megőrzi a belső életet, képessé teszi állandó kifejlődését, új erőt ad a léleknek és eszközli, hogy az Úr szolgálatában mindig boldognak érezzük magunkat.

Ugyanezt a gondolatot hangsúlyozza szent Tamás, midőn írja, hogy «ezt a szentséget táplálék alakjában vesszük magunkhoz. A tápláló étel pedig a testnek szükséges, hogy ismét pótolja azt, amit az élet melege naponta fölemésztett. A lelki életben is nap-nap után előfordul valami, ami a szeretet buzgóságát csökkenti: ez a bocsánatos bűn». E szentségnek egyik hatása pedig épen az, hogy mindennapi gyöngeségünkben megerősítsen és meggyógyítson. Ezért mondottuk fennebb, hogy a napi áldozás nem luxus vagy túlzás, hanem az ember természetének nagyon is megfelel.

A régi ember, amelyről szent Pál oly megindítóan ír és a világ csábításai elvonni igyekeznek bennünket Krisztustól. Ugyancsak természetes, ha minél többször az állhatatosság és kitartás szentségét magunkhoz vesszük. Ha nem is környez közvetlen veszély, hogy halálosan vétkezünk, de a szeretet könnyen elalszik bennünk és Isten helyett könnyen kötjük szivünket a teremtményekhez. Ha valaki tudja, hogy magunktól semmik vagyunk és «Krisztus nélkül semmit sem tehetünk» és hogy minden természetfölötti életerőt Krisztusból kell magunkba szivnunk, mint szőlő a szőlőtőkéből, úgy belátjuk az áldozás szükségességét és

feltaláljuk a nagy hasonlóságot a mindennapi testi és a mindennapi lelki kenyér között.

Ne keressünk tehát a gyakori szentáldozásban különcködést vagy túlzást. Inkább lelkesüljünk mások buzgóságán és szent Ágoston szavait mélyen megfontolja «éljünk úgy, hogy naponkint» méltók legyünk a «mindennapi angyali kenyér» vételére.

Háborús esetek.

Amit aranyszájú szent János az első keresztényekről ír, hogy szentáldozás után léptek a vérrel áztatott cirkuszok porondjára és mint erős oroszlánok néztek a halál szemébe, ugyanazt tapasztaljuk a háborúban is. A szentáldozás kegyelmeivel megerősített lélek a legbátrabb katona, ki rendíthetetlen elszántsággal és hűséggel teljesíti a legnagyobb veszéllyel járó kötelességét is. A nonsardi nehéz napokból írja egy bankhivatalnok: «Tegnapelőtt áldoztam. Mily vigasztalás, mily felbuzdulás! A végsőkig ki fogok tartani és nem táplálok olyan reményt magamban, mint némely gyáva, hogy könnyű sebesülés esetén mielőbb haza mehessek. Történjék, amint Isten akarja».

Egy apáca levele számol be a sebesült katonák buzgóságáról az egyik metzi zárdából. «Négyszáz sebesültünk van zárdánkban, írja a nővér. Magaviseletükben példásak; az ember illetlen szót nem hall, emellett udvariasak és szolgálatkészek. De legnagyobb örömömre épen az szolgál, hogy templomunkat szorgalmasan látogatják, gyakran hosszasan imádkoznak és gyakran áldoznak.» Legyen áldott Üdvözítőnk, hogy hazánk hadikórházaiban hasonló szép eseteknek voltunk és lehetünk szemtanui.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

A kármelita Skapuláré-Társulat kézikönyve. Kiadják a győri kármeliták. Egy példány ára 6 fillér, 100 példány 5 kor., 1000 példány 40 kor. Nagyon nélkülöztük eddig ezt a rövid kis füzetet, mely tájékoztat eléggé a skapuláré használatáról és céljáról s tartalmazza egyszersmind a szükséges imákat. A régi már elavult volt. Az «Élet» csinos kiadásában ajánljuk a skapulárét hordozóinak figyelmébe.

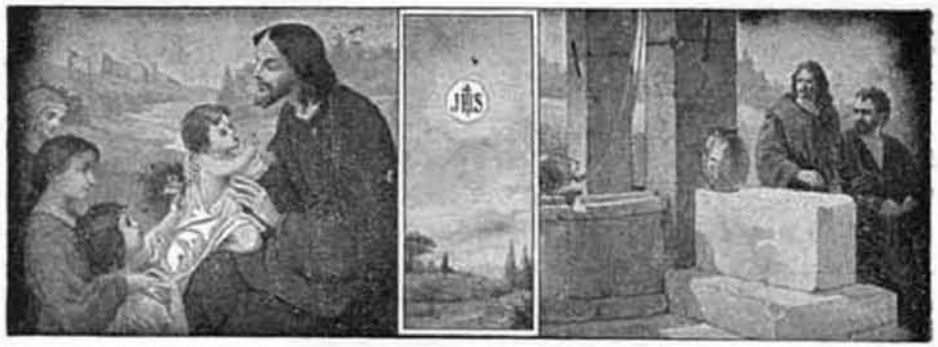

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

A gyakori szentáldozás.

Megnyilik az iskolai év. Egyúttal gyakrabban nyilik ki a szentségház ajtaja is. Sok gyermek, aki a nagy szünidőben kissé elhanyagolta a gyakori szentáldozást, úgy érzi, mikor a megszokott iskolai padba ül, mintha vissza kellene térnie mult évi életéhez s újból gyakran kellene áldoznia. Ha nem követi szivének e vágyát, hiányozni fog neki valami az egész tanéven át. Mi fog neki hiányozni? Társai tán nem; vagy ha igen, kap a régiek helyett újakat. A játék is úgy folyik, mint az elmult tanévben. Minden, de minden megvan — csak az Úr Jézus maradt el s vele együtt az igazi öröm. Azért, ha a gyermek a nagy szünidőben is gyakran áldozhatott volna és még sem tette — nem jól cselekedett; de ha most visszatér régi jó szokásához, úgy nagyon jól teszi.

Szomorú dolog lenne azonban, ha úgy gondolkodnék: A gyakori szentáldozás csak a kisebb gyermekeknek való: én már nagy vagyok — talán gimnáziumba járok már, tehát hozzám nem illik. Ha ily kisértéssel közeledik hozzád a gonoszlélek, gondold meg a következőket:

Lám, a török, bár nem katholikus, mégis okosabb nálad. Okosabb, amennyiben azt mondja, hogy lelke csak a férfinak van, az asszonynak nincsen. Hát ez okos beszéd? kérdezed. No nem épen, de még mindig okosabb, mint a tied. A török ugyanis így gondolkozik: A férfi erősebb, bátrabb, mint a nő; többet is tud, mint az asszony, többet ér nála. Azért csak neki van lelke. Persze, hogy hibát követ el, mikor a nőtől megtagadja a lelket, mivel a nő gyengébb.

Azonban nézd csak, te úgy látom megfordítva gondolkodol. Tudniillik úgy, hogy annak van lelke, aki gyengébb. Épenséggel nem — vála-

szolod — hanem mindenkinek, aki az emberekhez tartozik, akár férfi, akár nem. Úgy? akkor hát tévedtem! De hiszen azt állítod, hogy csak a kisebb gyermekekhez illik a gyakori szentáldozás; már pedig ezek gyengébbek, kevesebbet is tudnak, mint te, hát úgy gondoltam, hogy csak a gyengébbeknek és tudatlanabbaknak van lelkük, azért illik Jézust jobban szeretniök és gyakrabban áldozniok. Azt is gondolhattam volna, hogy az elmult tanévben még neked is volt lelked, mert gyakran áldoztál — ez idén azonban, nem tudom, hogyan, de elvesztetted.

Tehát vigyázz, nehogy rosszabbul gondolkodjál a pogány töröknél. Úgyis sokan vannak a felnőtt katholikusok között, akik nagyobb hibába esnek, mint ő. Mindenesetre feltünt már neked is, hogy az Úr asztalához sokkal több nő, mint férfi járul. S ha az ilyen férfitól, aki nem jár áldozni, kérdeznéd: Bácsi, miért nem szereti jobban az Úr Jézust? miért nem áldozik gyakran, legalább többször hetenkint? azt hiszem, elmosolyodnék s azt felelné: Ugyan, gyermekem, az imádság, a templombajárás, a gyakori gyónás és áldozás az asszonyoknak való! Te pedig jogosan kezdhetnék így gondolkozni: Ugyan miért való csak az asszonyoknak? Hát csak azoknak van lelkük, a férfinak pedig nincsen? S ugyanannyi joggal mondhatnád: Bácsi, maga járatlanabb a vallásban, mint a török; mert a török a férfit előbbrevalónak tartja a nőnél s azért csak a férfiról hiszi el, hogy van lelke; maga is előbbrevalónak tekinti ugyan a férfit, de úgy beszél, mintha mégis kevesebbet érne az asszonynál, mintha neki nem volna lelke.

Megsugom azonban, hogy most, a háború idején kevesebb olyan férfit fogsz találni, aki így beszélne. Különösen azok között keveset, akik tűzben voltak s visszatértek a harctérről. Tehát az erős, a hős férfiak, nem tesznek úgy, mintha nekik nem lenne lelkük. Persze azok között, akik itthon maradtak, többet találsz ilyent. Ezek a gyengébbek, de az Úristennek szemben nagyon tudnak kérkedni és büszkélkedni, hogy így, meg úgy nem szorulnak reá. Ne higgy nekik! Olyanok, mint az olaszok, akik büszkén kiáltották, mikor rohamra indultak: Éljen Olaszország! éljen a király! — de amikor az első srapnellek fölrobbantak fölöttük, gyermekmódra hangoztatták: Jaj, anyám! Bezzeg csak egy kis időre vinnék ki a harctérre azokat a férfiakat, akik itthon vannak, mert kezük gyenge a fegyverforgatásra és lábuk, tüdejük ki nem birná a sok gyaloglást — és mégis oly erőseknek képzelik magukat, hogy az Úristenre sem szorulnak! Az első ágyúszó után térdreesve ismernék el, hogy a vallás nemcsak az asszonyoknak való, hanem őnekik is!

Természetesen nem akarom ezzel megbántani azokat a derék katholikus embereket, akik nem mehetnek a háborúba, mivel be nem sorozták őket. Szivesen mennének, ha meglenne hozzá az erejük és az egész-

ségük: hiszen az igaz katholikus ember nem gyáva; ha kell, örömest ontja vérét hazájáért. Arról pedig nem tehetnek, hogy oly testet adott nekik az Úristen, amely a háborúskodást ki nem birja. Hanem azok a csunyák, akik amellett, hogy gyengék, mégis úgy pöffeszkednek, mintha az Úristenre nem szorulnának. S míg ők itthon pöffeszkednek, addig az igazán erősek, a hősök imádkoznak, sőt áldoznak is a harctéren, ha alkalom nyilik reá.

Ezeket a csunya, gyáva embereket is csak azért említem, hogy előre megfeleljek neked, ha netalán ez a gondolatod támadna: Ha van is lelkem épúgy, mint tavaly volt, amikor gyakran áldoztam, mégis ez idén nagyobb, erősebb és okosabb vagyok s azért már nem illik hozzám a gyakori szentáldozás. No látod, ezek az itthon lévő csunya emberek még nagyobbak, erősebbek és okosabbak, mint te vagy — talán közéjök szeretnél tartozni, mert ők is azért nem igen akarnak tudni a szentségekről, mert nagyok? Közöttük is sokan vannak, akik valamikor jobban szerették az Úristent, mint most. De később ők is úgy kezdtek gondolkozni, hogy már nagyok, erősek és okosak, tehát nincs szükségük az Úristenre. A harcban lévő katonák még erősebbek és lám, nem így beszélnek, hanem elismerik, hogyha még oly nagyok, erősek és okosak lennének is, az Úristen mindig annyival nagyobb, erősebb és okosabb marad, mint volt kisgyermekkorukban.

Ablakom előtt pázsit terül el. Valamikor az a számtalan fűszál apró kis mag volt, most bizony nagyra nő, úgy hogy kaszálni kell. Mit szólnál, ha a fűszál beszélni tudna s azt mondaná, hogy valaha, mikor még mag volt, ugyancsak törpének látszott az égboltozathoz képest — de most már nem, mert nagyra nőtt? Úgyebár, ilyen törpe kis jószágtól még megjárná az efféle oktalanság — legfeljebb mosolyognánk rajta! De hogy az ember minél inkább növekedik korban és okosságban, annál többre tartsa magát és annál kisebbnek az Istent, az nem nevetséges, hanem kimondhatatlanul szomorú. Magocskák voltunk kisgyermekkorunkban, fűszálakká lettünk, amelyeket könnyen kaszál le a halál: de az Úr Jézus mindenkor oly magasan marad felettünk, mint az égboltozat.

A fűszál elszárad, ha az égboltozat felhőiből nem kap esőt és megfagy, ha ugyancsak az égboltozat napjától nem nyer meleg sugarakat: lelkünk sem élhet sokáig a mennyországra nézve, ha a szentáldozásban nem tápláljuk gyakran az Úr Jézus szent testével s nem melegítjük fel az ő szeretetével.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 1 kor. 80 fill.

FESLŐ BIMBÓK

Az angyal meséje.

Alkonyodott. Az ég bíborvörös ruhába öltözött. A kertben csend honolt. A természet lepihent. A harmat is leszállt. A virágok is nyugvóra tértek. Stellát is lefektette már anyuskája, lecsókolta szemecskéit; s ő mégse aludt. Hiányzott neki valami, az altató dal, a mese. Feszült figyelemmel nézte szobácskája ablakából az eget, mintha onnan várna valakit. S ez a valaki eljött hozzá. A jó Isten lámpásai kigyuladtak az égen s a legnagyobb csillagból Stella őrangyala lépett ki. Egy csomó virággal a kezében, feléje tartott. Végre elért hozzá. Virágját a gyermek ágyára tette és halk, dallamos hangon, örömmel mesélt:

— Aki itt van fölöttünk, az a háromszemélyű egy Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Az Atya teremtette a világot hat nap alatt a semmiből és most Ő is viseli gondját, mert fönntartja és kormányozza. Az Atya a Teremtő.

A Fiú megváltotta a világot. Lejött közénk a földre, testet öltött szeretetből. Példát adott, hogy hogyan éljünk, ha üdvözülni akarunk. Tanított, hogy mit kell cselekednünk, ha Istennek tetsző életet akarunk élni. Megalapította az egyházat, a szentségeket. Gyönyörűsége tellett abban, hogy köztünk, emberek közt lehetett. Irántunk való szeretetből alapította a szentmisét, az Oltáriszentséget, hogy halála és feltámadása, mennybemenetele se szakítson el mindet isteni Szivétől, hanem, hogy köztünk maradhasson a világ végéig. Jézus a jó pásztor. Ismeri a báránykáit, vigyáz a juhaira. Életét adta értünk, mert a Fiú a Megváltó.

A Szentlélek megszentelte a világot. Tőle kapjuk a malasztot, a kegyelmet, amely nélkül semmi jót sem tehetünk. Minden szentség felvételére a Szentlélek malasztja szükséges. A kegyelem nélkül nem élhetnénk; s e drága kincset osztja nekünk a Szentlélek, mert Ő a megszentelő.

A Szentháromságot tisztelnünk és szeretnünk kell azért, mert Ő előbb szeretett minket, mert Ő atyánk, Istenünk, Tőle kérhetünk és várhatunk minden jót, Neki köszönjük mindazt, amink vagyon. Vigyáznunk kell nagyon, nehogy Őt megbántsuk s így szentséges haragja szálljon ránk le. Ha pedig próbára tesz bennünket, úgy szivesen kell azt türnünk, nem szabad zugolódnunk, mert elégedetlenkedni annyi, mint Isten

káromolni. Aki pedig káromolja Őt és bűnét meg nem bánja, az elkárhozik, pokolba jut.

Vigyázz hát Stellám, hogy ha egyszer majd elszakad élted fonala és örökre lehunyod szemecskéidet, akkor az Úr jobbjára vihesselek, hogy úgy öleljen szentséges Szivére az örök Bíró, mint egykor a tiszta szívű szent János apostolt. Vigyázz, mert nemcsak testből, hanem lélekből is áll az ember; s amint a testnek, úgy a léleknek is táplálékra, a menynyei kenyérre, az Oltáriszentségre van szüksége. Az Úr az élő kenyér, a mennyből alászállott manna. Tápláld lelkedet a szentáldozásban s egykor Jézus lesz jutalmad!

«Amen» — suttogta Stella.

Az angyal visszaszállt a csillagba, hogy onnan őrködjön a gyermekre tovább.

A templomban harangoztak. Kling-klang, bimm-bamm, Ave Mária!

Stella felült ágyában és kezeit összetéve imádkozott: «Credo in unum Deo...» «Glória in excelsis Deo...»

Az angyal a csillagokból felelt: «Amen! Amen!»

Pauli Mariska.

Bélapataka

Rege.

Ott, hol Trencsén és Nyitra megyék határai érintkeznek, magas erdőkkel borított változatos alakzatú hegylánc vonul el. Ennek aljában az egyszerű tót nép szerény gunyhói huzódnak meg, mint a madárfészekben a kis madárfiókák.

Igen, igen szegényes minden e tájon, ami az embereket illeti: a lakásokon még kémény sincsen, hanem a félig nyitott ajtón és ablakon át tódul ki a füst, ami télen ugyancsak kellemetlen, mert ahol a füst kimegy, arra bőven jön be a hideg, mely e vidékeken meglehetősen magas fokú. A lakosok eledele burgonya és olyan kenyér, mely csak a lángos nevet érdemli. Fekete lisztből sötött lepény ez és még örülnek, ha e nehéz, keletlen kenyérféléből van annyi, hogy jól lakhatnak vele. A nyomoruságos lakásokban szegény, elnyomorodott nép lakik, mely sajnos, napjainkban még jobban elszegényedett, mert a körül fekvő gazdaságok szeszgyáraiban termelt szeszt literszám öntik magukban még az asszonyok is. A vidék azonban olyan szép, hogy megérdemelné a turisták részéről való felkarolást.

Susogó szellőtől hallottam-e, vagy a hangos torkú rigók énekel-

ték-e, nem tudom, de egy régi, régi rege jut eszembe, melynek hőse az e vidéken fekvő ezer méteren felül emelkedő vastag, kopasz, nagy «Rokos» nevű hegy. Orma szakadozott sziklából áll, csak lejebb tenyésznek rajta holmi alacsony, csenevész kis bokrok és a közepén mintha valami óriási nagy villám hasította volna be, v alakú árok látszik. Mogorva a külseje és az előtte fekvő falvaktól elveszi korán a lenyugvó napot.

— Hej te vén Rokos, már megetted megint a napot? — szólnak odalenn félig tréfásan, félig bosszankodva az emberek, mert a hegy orma eltakarja már kora alkonyat táján a fényes nappali csillagzatot. Az igaz, hogy azután meseszép tüzijátékokkal kárpótol érte, ami különösen télen gyönyörű látványosság. A talpig hóval takart hegyeket az átellenben levő oldalon elborítja égő piros bíborszínnel, mely lassan-lassan halványodva, előbb mindenféle árnyalatú, aztán halvány lilás szinekben pompázik. Az égen a szürke felhőket tüzesaranyos csíkokkal prémezi körül és nagy égő piros foltokat is fest itt-ott a felhőkbe. A Béla patakának jege meg szinte olyan, mintha lángolna. A kis fekete házak fölött terjengő füst pedig mintha a föld lángolásából eredne.

— Ni az öreg, fel akarja gyujtani megint az egész világot! — nevetnek az asszonyok. Ők talán azt hiszik, hogy a Rokosból ered e sok pirosság, de a tanultabb ember tudja, hogy a hegy mögött rejlő nap ontja e tüzes szineket.

Valamikor pedig — legalább erről szól a rege — a Rokos nem volt hegy, hanem egy igen-igen gazdag öreg, nagy veresszakállú várúr. Ott a mostani Rokos hegy helyén pedig egy kis alacsony halom tetején állt a vára: Kertesvár. Gyönyörű kertek környezték a meseszép várat, de a vár és a szép kertek tulajdonosa, az irigy, ősz, mérges Rokos Dragomér úr rettenetesen haragudott, ha más ember fia e kertbe csak a lábát is be merte tenni. Csakis ő és a fia Béla tartózkodhattak e kertben, valamint cselédeik. Szigorúan megparancsolta úgy az öreg kertésznek, Rudnónak, mint a kertészlegényeknek, hogy ha idegen jön be hivatlanul a kertbe, verjék meg és dobják ki. Sőt később, mikor a környék pajkos gyermekei csak azért is belopództak a kertbe és ott virágokat szedtek, meg gyümölcsöt loptak, egyiket-másikat önkezével megfogta és bedugta a vár tömlöcébe. Csak nagy rimánkodásra adta aztán őket vissza a szülőknek. Az egész vidéken Rokos nevével ijesztgették az anyák rossz, csintalan gyermekeiket:

— Ne légy rossz, mert eljön a vén Rokos és elvisz!

Ha ezt hallották a gyermekek, a legrosszabb, a legpajkosabb is ijedten hallgatott el:

— Jaj anyuskám, csak az ne vigyen el!

Azt is rebesgették a vidéken, hogy bűvész az öreg lovag, sőt

gonosz varázsló. Sokszor látták éjjel, amint az udvaron nagy tüzet rakott és abba mindenféle alakokat dobált. Így égjenek el, kik nekem kárt okoznak — kiáltotta ilyenkor. Néha pedig hetekre eltünt, senki sem tudta hová: elutazott-e, vagy pedig a föld mélyébe valamely rejtélyes üregbe zárkózott el? Fia Béla, atyjának távolléte alatt olyanná lett, mintha kicserélték volna.

A szép barnahajú, barnaszemű, alig tizenhat éves ifjú felvidult és vidáman énekelgetett, pedig míg atyja otthon tartózkodott, addig Béla oly csendesen és szomorúan járt-kelt a várban és kertben, mintha nagy bánata lenne. Sőt mi több, nemcsak ő vidult fel, hanem a vidék csintalan, dalos serege: a gyermekek is. Bejöttek a féltett, szépen gondozott, ritkaszép virágokkal teleültetett kertbe és olyan dáridózást, játszadozást csaptak, hogy no. Eleget emlegette őket az öreg Rudnó kertész: vigyázzatok, mert hirtelen hazajöhet Rokos lovag és aztán jaj nektek!

De a gyermekek nem törődtek intelmeivel, még Béla sem. Vigan futkároztak, labdáztak a kertben és e közben nem egy virágot, vagy virágzó bokrot törtek le, a füvet pedig letaposták. Amint így javában játszadoztak, váratlanul hazatért az öreg lovag. Rettenetes haragra gerjedt, mikor a gyermeksereget és köztük fiát, Bélát meglátta az ő annyira féltett kerjében. Mikor pedig a sok kárt is észrevette, amit a gyermekek okoztak, féktelen bosszúszomj fogta el a szivét és ezen átkozódó szavakra fakadt:

— Béla, te háládatlan gonosz fiú, ki jobban szeretted a gonosz gyermekeket, mint engem, változz át rögtön fecsegő patakká és öntsd végig e vidéket. Minden pórcsalád veled csillapítsa szomját és minden piszkos gyermek benned fürödjék, habjaidban mossa le testének szennyét. Ti völgy apraja, nagyja pedig, gonosz, engedetlen gyermekek, változzatok át halakká és éljetek e háládatlan habjaiban! Szeressen, dédelgessen örökké benneteket, ha jobban szeretett titeket, mint engem. Te pedig Rudnó, hűtlen cseléd, ki nem fogtál botot, hogy e gonoszokat kiverd innen, légy visszhang a hegytetőn és csak akkor beszélhess és azt, amit más kiált feléd.

Ezzel a bősz várúr befelé rontott a várba. De alig csukódott be utána nagy robajjal a nehéz várkapu, villám sujtott le az égből, mely porrá égette a várat és mindent, ami benne volt. A halom pedig, melyen a vár állt, elkezdett nőni, nőni, míg csak nagy, magas, kopasz hegy nem lett belőle, oldalán a villám cikcakos nyomaival: a vén Béla Rokos hegy pataka ma is végig ömlik, végig folyik a szép völgyön, melyet Rudnó völgyének hívnak. Sok apró falucska esik eközben útjában és nyáron ugyancsak lubickolnak a tót apróságok hűs, tiszta habjaiban. Millió virágot, számtalan fát és bokrot öntöz vizével és valóságos áldás e vidékre. Fürge pisztrángok uszkálnak benne, melyek vigan ugrándoznak és fickándoznak naphosszat, mint valami pajkos gyermekek. És a folyócska oly boldog, úgy örül, hiszen sok, sok embernek használ, számos gyermeket mos tisztára és sok szegény családnak nyujt kenyert azzal, öntözi kis rétjeik és kertjeik földjét. Emberek, tehenek, lovak, őzek és más vadállatok isznak vizéből és ő akkor boldog és vidám, mentől több jót tehet a lakosokkal. Különösen a fürge pufók gyermekek a kedvencei, kik fürödnek és kagylót szednek a medrében. Ezeknek mesél, mesél mindenféle szépségeket, amint nagy csevegéssel, csobogással, csörtetéssel siet tova sziklás medrében. Számos apró patak siet minden oldalról beléje, mind fürge és locsogó, mert a magasból csak sok eséssel, szökdeléssel juthatnak le a völgybe. Örök locsogás, csobogás hallatszik e vidéken, kivéve télen, mikor megfagy a víz még a patakokban is. Egy icike-picike tenyérnyi széles kis patak a Rokos oldalán fakad, ez arról cseveg, hogy bent a hegyben sokszor elfojtott sóhajtozást és zokogást hall. Talán a vén lovag kesereg benne.

A másik kis patak pedig arról a hegyről fut le, melyen a visszhang van. Nem győzi mesélni, mennyit fárasztják a szegény visszhangot a pajkos gyerekek: vén kertész szólj már

Ne hallgass örökké,
Mondd meg meddig
Kiabálsz itt?
Feleli: örökké!

Pedig dehogy örökké! Hiszen ez a föld maga sem fog örökké tartani!

Lent pedig a völgyben énekelve vásznat sulykolnak a szegény tót asszonyok:

Kedves jótevőnk,
Szép Béla pataka!
Puhítsd vásznunk olyan legyen
Mint a bársony, puha.

És dicsérik, dicsérik a kedves Béla patakát, elmondják szépnek, jónak, kivánnak neki sok vizet, tartós szépséget és köszönik a sok jót, amit velük tesz. És mindezt szép énekszóban, hogy a hegyek visszhangoznak tőle.

Erre a vén Rokos nagy haragra gyul — mint ők mondják — és nagy tüzet rak a hegy mélyében, amitől bíborfényben ég az egész vidék.

Én is ott álltam a folyócska partján és beletekintettem kristálytiszta habjába. Milyen kedves rege ez! Béla pataka boldog, örökké

boldog, mert jót tehet e szegényes vidékkel: öntözi földjeiket, fürészti gyermekeiket, vízzel szolgál, hallal szolgál. Jót tenni tehát: boldogság!

Megkondult e közben a parton fenyőfák csoportja közt fehérlő százados kis templom tornyában a harang. Mondják, hogy e kis szentegyház Árpádház korabeli. Azóta áll itt és hinti szét az áldás sugarait Valaki belőle, ki nemesebb, nagylelkűbb minden teremtett lénynél. A szentségházban élő drága szent Jézust értem, ki nem valami mese szülötte, nem az emberi fantázia találmánya, hanem édes, szent, örökéletű, kedves valóság. Szeretném odakiáltani a daloló nőknek:

— Ne a mesés Béla patakáról énekeljetek, hanem arról, aki e folyót és mindent teremtett nektek, aki megváltott a bűntől és örök haláltól, keserves kínszenvedése, kínteljes halála által. Ki adott nekünk annyit, mint Ő? Ki szenvedett annyit, mint Ő? Mellette a földi emberek legforróbb szeretete is semmiség, barátaink jóindulata, áldozatkészsége szertefoszló köd, mert az ő szentséges Szive telve van lángoló örök szeretettel, forró, édes gyöngéd érzelmekkel irántunk. Őt szeressétek tehát, mert senki a hálát és szeretetet annyira meg nem érdemli, mint az Úr Jézus.

Antal Margit.

A vak grófné — özv. gróf Zichy Rezsőné emlékére. Irta Fischer-Colbrie Ágost kassai püspök. Ára 20 fillér, a kassai katholikus Patronage-Egyesület kiadványában. A 31 oldalra terjedő kis füzetecske megörökíti a ritka nemes szivű grófné emlékezetét. Ifjúkorában érte még a vakság nagy csapása, melyet zúgolódás nélkül, angyali tüzelemmel viselt el, sőt a közjótékonyság terén, szociális keresztény karitász újabban fellendült csodálatos erejű szervezeteiben vezetőszerepet játszott évtizedeken keresztül. Különösen a szegények, betegek, gyermekek és eltévedtek feküdtek közel szivéhez. Jellemzően mondja róla a püspök úr nemesen egyszerű tolla: «Az áldott lelkű vak grófnénak nem volt szüksége a napra és holdra, hogy világítsanak neki, mert Isten fényessége megvilágította őt és az Isten Bárányа volt az ő szövetnéke».

Imádkozol-e még? Weiler A. nyomán Hodács Ágost. Második kiadás. Temesvár egyházmegyei nyomda. 100 példány ára 10 K 80 f. Egy példány 20 fillér. Mindig korszerű az imáról írni. Most különösen, amikor sok imára és jó, okos imára van szükség. A kis könyvecske megtanít és buzdít rá. Különben is megszoktuk már, hogy amit Hodács Á. nyujt az olvasóközönségnek, az mindig hasznos és érdemes arra, hogy megjegyezzük magunknak.

Röptében a nagyvilág körül.

X. Pius pápa. Augusztus 20-án volt egy éve, hogy meghalt. Egyrészt a háború egymásra torlódó nagy eseményei, másrészt nálunk szent István ünnepének monumentális megünneplése elfeledtette augusztus 20-ának szomorú emlékét. Alig gondolt reá valaki. Igy gondoljuk ezt külső jelekből itélve. A sajtó elfelejtette. Nagy requiemek, egyházi megemlékezések sem adóztak szellemének.

De annál többen gondoltak reá az imádkozó lelkek közül. Az Eucharisztia, a gyakori szentáldozás boldog, de szerény birtokosai megemlékeztek erről a szentemlékű pápáról, aki életében sem szerette a lármát, a felhevülést. Inkább a bensőséges, lelki dolgok érdekelték, a kegyelem életének nagy mélységei foglalkoztatták. A világ sohasem értette, a vallásos lelkek pedig senkit nálánál jobban nem szerettek. Csak vegyük elő képeit, fotografiáit és nézzük azt a szent arcot, bensőséges, gyengéd vonásokat, atyai szelídségét és szeretetét.

Nagy eszköze volt az isteni gondviselésnek. Ez évtizeden át reábízta egyházának kormányzását. És bensőségben, hittisztaságban, kegyelmi bőségben megifjodva várt tíz év mulva új kormányosra az anyaszentegyház.

Aki a kegyelem finomságát annyira felfogta és a legmélységesebb hittitkot, a legméltóságosabb Oltáriszentséget annyira szerette, annak nehéz volt a háború réme és borzalma. Össze is törte őt az első hetekben.

Azóta dühöng a háború, folyik az embervér, terjed a népek közt duló harag és gyülölet. S hogy ezt immár 13 hónapja bírja az emberiség, azt X. Pius pápának köszönheti, aki felvértezte a hívek millióit a legszentebb Eucharisztia fegyverével és Benne megadta azt a vértanúkat nevelő erőt eszközül, amely ezen háború borzalmainak elviselésére szükséges.

X. Pius pápa nagysága nemcsak az, hogy a bensőséget, a kegyelmi

életet óriási magas fokra emelte, a legméltóságosabb Oltáriszentséget pedig ismét az emberiség közkincsévé tette, hanem alkalmassá tette a lelkeket arra, hogy ezt a nagy szerencsétlenséget, lelki üdvösségük kockáztatása nélkül elbirják, sőt általa hitükben, Isten iránti ragaszkodásban, bizalomban a legnagyobb mértékben megerősödjenek.

Amint a háborús technikának fő a sok munició és nélküle nincsen győzelem, úgy a háború lelkének a legyőzhetetlenséget az isteni hit, krisztusi bizalom adja meg, s X. Pius pápa ezt szerezte meg a meggyötört emberiségnek.

S talán baj az, hogy most mégis mindenki hallgat a szent pápáról s halála napján csak imádság csendjében gondolnak reá? Épen nem. Az eucharisztikus pápa emléke csak olyan lehet, mint maga az Eucharisztia: elrejtett, néma, csendes. Merjük reményleni, hogy lelke már az isteni Megváltó szemléletében megdicsőült és könyörög a szorongatott szerencsétlen emberiségért.

Az Úr Jézus új otthona Budapesten. Augusztus 8-án szentelte fel a bíboros hercegprimás a városligeti *jaáki-kápolnát.* A híres vasmegyei jaáki templom portáléját hűen utánzó bájos három hajós kis kápolna gyöngye a budapesti kisebb templomoknak. Művészi ízlés, elegáncia, a környezet méla csendje és történeti lehellete különösen alkalmassá teszi Isten házává és az imádság helyévé. Hiszen nagy áldás ilyen kis kápolna is a templomokban szegény Budapestnek, mutatja az a körülmény, hogy a hercegprimás maga avatta szenthellyé és mutatta be benne az első szentmisét. Ezzel azonban meg is akarta tisztelni dr. Várady Árpád kalocsai érsek elnöklete alatt működő Szent László Társulatot, mely a kápolnát istentiszteletnek megszerezte és berendezésről gondoskodott s ezáltal már második istenházát adja Budapest fővárosának.

A kápolnát egyházi ruhákkal a budapesti központi oltáregyesület látta el, mely mindenkor lelkesen gyakorolja fenséges Krisztus-ruházási hivatását.

A Mátyás-templom 900 éves jubileuma. Nem olyan hatalmas, mint a német dómok, de méltóan büszkesége Budapestnek, a magyar történelmi építészetnek, egész Magyarországnak. Szerencsésebb mint Budapest bármely temploma, mert szépségének megfelelő környezetet nyert. A Duna felé a meseszerűen szép halászbástya szegélyezi, homlokzata előtt a szokottnál nagyobb Szentháromság-szobor és tér alkotja a helyes miljőt. A templom maga káprázatos gyönyörű s minden porcikájában emelkedett stylszerű. Aránylag óriási tornya páratlan a maga nemében. 900 éves fennállását olyan gondozott állapotban éri meg, hogy alig árulja el a nagy történelmi multat, mellyel a nemzet harcaiban osztozott Az Árpádok korának legszomorúbb időszakára, a tatárjárás korára esik a templom alapvetése. Mai összeállításán több kor művészete dolgozott. Sok benne a román, különösen a Mátyás-korabeli tornyon, de egészben véve a virágzó korabeli gótizlésnek a remeke. A török időket is átélte, kik szinte templomul használták. Mindig erőforrása volt a hitnek és vallásosságtól fakadó nemzeti erőnek. Kilencszáz éven át áradt belőle a nemzetre a krisztusi erő és kegyelem és mikor 900 éves fennállását ünnepli a magyar vallásos géniusz, nagyot dobban a szivünk, hogy a trón várományosa és fenséges neje Zita fölkeresik néma csendjét, hogy imádkozzanak benne nemzetünkért.

EGYESÜLETI ÉLET.

Eucharisztikus triduum Besztercebányán. Az idén elmaradt lelkigyakorlatok némi kárpótlásaként eucharisztikus triduumot rendezett a besztercebányai Oltáregyesület vezetősége, melynek keretében öt beszédben lelkesítette az egyesület igazgatója: dr. Császik István t. tanár a nagyszámban egybegyűlt tagokat a gyakori, lehetőleg mindennapi szent áldozásra.

Besztercebányai Oltáregyesület elnökasszonyának örömében osztozunk, midőn férje miniszteri tanácsossá neveztetett ki. Meg vagyunk győződve, hogy őméltósága továbbra is vezeti buzgóságával és szeretetreméltóságával a virágzó besztercebányai Oltáregyesületet.— Hála a püspök úr jóságának, melylyel dr. *Császik* István theologiai tanárt, a besztercebányai Oltáregyesület apostoli lelkületű igazgatóját sok teendőinek egy részétől mentesítette, hogy így még többet tehessen a városi hitélet és buzgóság terén.

Hitélet a központi oltáregyesületi Erzsébet fogadalmi Örökimádás-templomban. (Dr. *Tiefenthaler* József jelentéséből az Oltáregyesület közgyűlésén.)

A templomi hitélet *tengelye* — a templom rendeléséhez mérten — a kegyelmi élet ápolása, főképen a legméltóságosabb Oltáriszentség megismerése, imádása és gyakori vétele. Ennek megfelelően a templomi pasztoráció egyik főtörekvése: sok alkalmat nyujtani a *szent gyónás* elvégzésére.

Gyónási alkalmak, amikor felkérés nélkül kiül egy vagy több (néha négy is) gyóntató a gyóntatószékbe:

Hétköznapokon reggel 6 órától 10-ig, délután litánia után, csütörtöki napon este 8-ig. Vasárnap reggel 6—12-ig állandóan több gyóntató áll a hivek rendelkezésére.

Szentségimádás gondolatát nagyon megszerették már a hivek. A rendes szentségimádási órákon kívül, melyeket mint oltáregyleti tagok végeznek, vasárnap és ünnepnap külön is végeznek az imazsámolyokon szentségimádást: az oltáregyesületi tagok, a kongreganisták

és az eucharisztikus Szövetségek. Gyermekek, felnőtt nők és férfiak egyaránt résztvesznek az imádásokon.

Szentáldozás gyakorisága gyönyörüen virágzik. E téren az Örökimádás-templom kiválóan teljesíti missióját. A *havi* áldozások száma — átlagosan számítva — *7000*. De óriási kilengések vannak egyik-másik hónapban. Például mult decemberben: 11.000 szentáldozás volt.

A mult évi szentáldozások száma összesen: 80.000. Mostani háborús évi statisztika még magasabbra szökik, amennyiben az 1915-ik év öt hónapjára több mint 40.000 szentáldozás esik. S emellett nem szabad feledni azt a mély *áhitatot*, amelylyel itt az Úr Jézust a hivek fogadják. Minden vendég-pap, ki a templomban egyszer megfordul, csak elragadtatással tud erről az áhitatról beszélni. Mindenkinek arcára kiül a *tudat*, hogy az Úr Jézust várom és kapom a szentáldozásnál.

Az áhitat emelése elsősorban magának a gyakori áldozásnak jutalma és gyümölcse, de sokat tesz a kioktatás a *szószékről*.

Szentbeszéd nagyon sok van. Minden vasár- és ünnepnap reggel 9 órakor a deákságnak, délután 1/46 órakor a népnek és kora délután vagy este egy-egy kongregációi csoportnak.

Minden csütörtökön este szentórás beszéd. Májusban mindennap szentbeszéd. Nagy kihatásúak a novenának, triduumnak és más oltáregyesületi ünnepeknek szentbeszédei. Ezeken kívül a gyakori szentáldozás s egyáltalában a legméltóságosabb Oltáriszentség megbecsülésének legfőbb forrásai azok a hatalmas szentbeszédek, melyeket minden hónap második vasárnapján *Kánter* Károly országos igazgató mond.

A pasztoráció legfőbb segítsége és szerve a templomhoz fűzött *egyesületek*. Ezek elsősorban az *Oltáregyesület*. Havi és gyakori gyónók és áldozók egyik nagy zöme közülök kerül ki. Azután a *kongregációk*, melyek működésükben *hét nagyszámú csoportra* oszlanak. Míg az oltáregyesületi tagok ügyeit javarészt az igazgató végzi, addig a kongregációk, melyek mindegyik csoportja a háború dacára is havonkint tartottak összejövetelt, teljesen a templomi papság buzgó vezetésében részesülnek.

Harmadik egyesület, mely a templomhoz tartozik: az *eucharisztikus Szövetségek* három csoportja úgymint: eucharisztikus Gyermekszövetség, eucharisztikus Ifjak szövetsége és eucharisztikus Leányok szövetsége. Ezek gyüléseket tartanak, gyakran áldoznak, szentségimádást végeznek. Számuk — értve azokat, kik itt elégítik ki lelki igényüket 2000—3000. Egyébként mint országos központ 15.000 tagot könyvelt el törzskönyvében. Ezen tagok számára az Oltáregyesület lapot is tart fenn ezen a cimen: *Jézusom örömöm*. Megjelen havonként 11.000 példányban. (Egy példány ára 4 fillér.)

Bár nem tartoznak szorosan a templom rendeltetéséhez, de szép kihatásai a templomnak a betegek

látogatása; úgyszólván mindennapra esik egy. Az *áttérők oktatása*. Egy hétre átlag egy áttérő jut. Továbbá az első áldozók előkészítése 6—7 éves korukban. Ez nagyszerűen beválik. Úgyszólván mind napi áldozók lesznek és rendkívül buzgók. Templomunkat katonaság és 5—6 intézet deákja látogatja, kik minden vasár- és ünnepnapon szentbeszédet kapnak.

Az Örökimádás-templomnak ezen nagyarányú pasztorációjában önzetlen lelkesedéssel segítenek a főváros számos papja: Stolmár, dr. Avary, Farda, Zboril, Fray Jenő stb. hitoktató urak.

Nagy szeretettel támogatják bármikor a templom hitbuzgalmi misszióját: dr. Hanauer István apát, dr. Szuchy Béla kamarás, dr. Saly László és dr. Wéber Pál prefektusok, Toma István, Mészáros István igazgató stb.

Pallavicini Edéné őrgrófnő százezer koronás adománya. A kegyelmes asszony hadi kötelezettségeit a régi magyar asszonyok honleányi hősiességével végzi. A kaposvári kórház az ő kórháza. A budapesti oltáregyesületi kórház állandó gondjának tárgya. Nagyszámú hadiköltsönt jegyzett. De hivő lelke tudja, hogy a hazafias áldozatkészséghez Isten áldása szükséges. E célból bizonyára sokat kéri az Úr Jézust az ő tabernákulumánál. De tovább is megy és a hadiköltsönből százezer korona értéket a budapesti központi oltáregyesületnek ajándékoz a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségére, a szegény, kopott templomok felsegélyezésére.

Tisztelettel tekintünk a kegyelmes asszony nemesen és szentül gondolkozó alakjára és kivánjuk a legszentebb Eucharisztiától, nyerje meg érte a százszoros jutalmat.

Az Örökimádás templom lelkészváltozása. Őeminenciája a hercegprimás a templom eddigi lelkészét dr. Tiefenthaler Józsefet a Pazmaneum papnevelő-intézet lelkiigazgatójává nevezte ki. Ennek következtében beállott változás újabb alkalmat adott annak a megfontolására, hogy a gyönyörüen fejlődő hitélet igényei kielégíthetők-e egy lelkész kinevezésével. Az oltáregyesület minden áldozatra kész, hogy a főváros leglátogatottabb templomát e tekintetben ellássa és gondozza. Ép azért nem elégedett meg azzal, hogy őeminenciája kinevezte dr. Gamauf Istvánt lelkésznek, hanem Farda Ignác fővárosi hitoktatót is felkérte és megbízta bizonyos teendők végzésével, hogy így fennakadás nélkül haladjon az eddigi mederben a templom gyönyörű s rohamosan fejlődő hitélete.

IRODALOM

Nádasdy Márián: **Elmélkedések.** (12°, 525 lap, ára 4 K 20 f.) Csinos kiállítású, feltűnően könnyű kis könyv ez, mely egyes aszkétikus irónk véleménye szerint hézagpótló s papoknak, szeminaristáknak és apácák-

nak, szerzeteseknek és világiaknak s mindazoknak, kik valamelyes lelki életet akarnak élni, egyaránt megfelelő. Kor, rang és állapotkülönbség nélkül mindenkit szent hitünk szerint való életre, Jézus Krisztus követésére, a megpróbáltatásoknak nagylelkű és érdemszerző elviselésére, igaz jámborságra, alázatos szeretetre és szép keresztény szokásokra lelkesít. Minden napra és ünnepre, a kiválóbb szentek tiszteletére és a hónapok első péntekére vannak benne elmélkedések és a szentséglátogatásra alkalmas gondolatok a Szentírásból. Gyakori áldozók számára kitünő készülés, ha a napnak megfelelő elmélkedését elolvassák belőle és arról gondolkozva, emelik szivüket eucharisztikus Jézusunkhoz. A lapok elismerően nyilatkoznak róla. A többek közt kettőből legyen itt rövid kivonat.

Religió f. év november 29. számából: «Rövid, mély gondolatokban gazdag elmélkedő könyv. Minden napra egy-egy szentirási szöveget vesz alapul s abból fejti ki három rövid pontban az elmélkedések anyagát. Ez a három pont nem három különböző gondolat, hanem mind egy vonalba esik: a második és harmadik kimélyítése és alkalmazása az elsőnek. Egy-egy elmélkedés mindig csak egy lapra terjed. Ez nagy előny. Maguk *az elmélkedések mélyek*, bensőségesek, nem eszmefuttatások és spekulációk, hanem *igazi imádságot inspiráló gondolatok. Ez a legnagyobb dicséret*, amit egy elmélkedési *könyvről mondani lehet.* Nádasdy nagyon szükséges és *érdemes munkával ajándékozott meg, amely könnyen kezelhetőségénél fogva és bensőséges tartalmával nagyban előmozdítja a jó elmélkedést.*»

Fehérmegyei Napló f. év november 19. számából: «Bár minél több karácsonyfa tövébe odatennék az idén ezt a kis lelki kalauzt. Sok lelket megvilágosítana, sokak gyönge akaratát megerősítené és sokakat megvigasztalna.» stb.

Megrendelhető Debrecenyi Jánosnál Székesfehérvárott, Iskola-u. 4., a Központi Oltáregyesületnél Budapest, IX., Üllői-út 77., és a Szent-István-Társulat nál, Budapest, Kecskeméti-utca 2. és a nagyobb könyvkereskedésekben.

II. Vilmos császár. A háborús irodalomnak egyik legérdekesebb és legaktuálisabb terméke *ifj. Gonda Bélának a német császárról* most megjelent könyve. Szerző nem életrajzot, még kevésbbé akadémikus értekezést ad, hanem a császárnak a nyilvánosság előtt elhangzott beszédeiből vett idézetekkel mutatja be királyunk legjobb barátjának és hű szövetségesének egész egyéniségét. A mintegy tíz nyomtatott ívre terjedő könyv tizenkét fejezetre oszlik s a császárnak a németbirodalmi politika fejlesztése érdekében elmondott beszédeiből a következő csoportosítás szerint közöl nagyon érdekes és a mai háború szempontjából különösen aktuális részleteket: A hadsereg, Flotta, Tengerészet, Zeppelin, Hadi ipar (Kruppék), Politika, Mezőgazdaság, Szociálpolitika, Vallás, Ifjúság nevelése, Tudomány, Művészet, Szövetségi hűség, A magyarok. Vilmos császárnak közismert, erőteljes egyénisége markáns vonásokban jelentkezik szónoklataiban is, melyek uralkodói alapelveinek, a német birodalom naggyá és hatalmassá tételére irányuló törekvéseinek leghivebb visszatükrözői. *Ifj. Gonda Béla* körültekintő alapossággal válogatta ki és fűzte egymásmellé a mintegy ezernégyszáz beszédből vett idézeteket, melyekhez a lehetőség szerint kevés, de annál érdekesebb kommentárt fűzött. A könyv az *Élet* irodalmi részvénytársaság kiadásában, izléses kiállításban, a címlapon a császár arcképével jelent meg. Két koronáért minden könyvkereskedésben kapható és a kiadónál (Budapest, Fehérvári-út 15. szám) megrendelhető.

KIMUTATÁS

Oltáregyesületi adományok 1915. júliusban. Juhász Amália 2 K, özv. Várady Jenőné 1 K, Mandics Mária 30 fillér, Kayll Elemérné 6, K Tóth Pál 1 K, Tóth Pálné 2 K, özv. Komancz Antalné 4 K, Nágl Karolin 20 K, Paulus Józsa 2 K, Paulus Teréz 2 K, Kőszegi Antalné 2 K, Dominek Sándor 1 K, özv. Wertmüller Béláné 5 K, Pörje Józsefné 2 K, Schwarzl Józsefné 2 K, Strassenreiter Ignácné 2 K, Brauch Ferencné 10 K, Schmidt Mária 2 K, ft. Angyet György plébános 1 K, O. E. tagoktól Rum 72 K 74 fillér, ft. Bauer Antal plébános 5 K, Németh Jánosné 1 K, Kiss Aladárné választmányi tag által: Kövér Kálmánné 10 K, Néngei Lászlóné 2 K, Ormos Jánosné 4 K, Hegyessy Lászlóné 10 K, Csiszár Jánosné 10 K, Rhorer Miklós 20 K, Gosztonyi Mihályné 20 K, Neumayer Anna 4 K, Neumayer Matild 1 K, Streysz Béláné 2 K, Pugnat Julia 4 K, Ráth Gizella 4 K, Zubriczky Anna 2 K, Kiss Aladárné 200 K, Tolt János 1 K, Tolt Éva 1 K, ft. dr. Rusznák Miklós által: O. E. tagoktól Eperjes 5 K, Riegel Vincéné 2 K, Felmayer Vilma 50 K, Pincze Lőrincné 1 K, Szabó Károly 2 K, Faragó Juli 24 fillér, Csölle Cecilia 3 K, Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Bányai Erzsébet 2 K, Ripel Mária 1 K 40 fillér, Radomszky Mihályné 2 K, Iró Erzsébet 40 fillér, Madarász Rozália 60 fillér, Iró Mária 80 fillér, Nagy Verona 80 fillér, Both Rozália 1 K, Kovács Borbála 80 fillér, Danczinger Franciska 4 K, Emerich Gottfriedné 5 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által: Major Ignácné 1 K, Gursky Sándorné 2 K, Kosár Andrásné 2 K, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által: Riedl Jánosné 2 K, Heeger Cecilia 8 K, Gaál Margit 3 K, Gaál Istvánné 3 K, Németh Józsefné 2 K, Trogán Antalné 4 K, Krausz Anna 4 K, Boda Anna 2 K, Kösztler Terézia 3 K, Dobay Juliska 30 fillér, Leitner Sándor 2 K, Bittner Mária 1 K, O. E. tagoktól Barsmegye, Csiffár 23 K 72 fillér, Vig Mária 24 fillér, Vig Rozália 24 fillér, Moricz Mari 40 fillér, Gergely Teréz 40 fillér, Koricz Rozália 24 fillér, Tóth Viktor 24 fillér, Barus Borbála 24 fillér, Tóth Judit 40 fillér, Vanda Erzsébet 40 fillér, Kálmán Mari 40 fillér, Szakács Károly 1 K, Tomory Erzsébet 50 fillér, Ivanits Éva 2 K, Payper Franciska 2 K, Michl Alajosné 8 K, Pizinger Istvánné 2 K, Landsteiner Gizella 4 K, Schweigert Vincéné 1 K, Kronberger Jánosné 4 K, Áprily Ilona 4 K, Juhász Anna 4 K, Schiller Jánosné 40 fillér, Taliga Julia 1 K, Bádog Józsefné 1 K, Pausek Mari 2 K, Zábor Appolonia 4 K, Lovász Tóbiás 2 K, Ráboczky Györgyné 2 K, Ráboczky Teréz 2 K, Ettensberger Antonia 2 K, Márton Jánosné 2 K, Kunszt Janka 1 K, Szakatits Anna 1 K, János Irén 4 K, Árkossy Ilona 8 K, Hideg Róza 4 K, Hlupko Ilonka 5, K Kaldenecker Mariska 3 K, Bozóky Bonaventura 2 K, Bozóky Bonaventuráné 2 K, Pados Ágnes 4 K, Kopácsy Lukácsné 10 K, Németh

Józsefné 1 K, Gálfy Gizella 5 K, Máthé Anna 2 K, Gödöcs Katalin 6 K, Sturm Irén 1 K, Kneitner Ferenc 6 K, Benger Sarolta 10 K, Katona Imre 40 K, Tornyi László 2 K, Tornyi Lászlóné 2 K, Wetzelsberger Magda 2 K, Radlitsek Teréz 4 K, Németh Mariska 2 K, Németh Margit 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő gyűjtése: Keszter Mária 4 K, Giefing Istvánné 4 K, Nekpisz Józsefné 2 K, Paradeiser János 1 K, özv. Gürsch Jánosné 2 K, Roth Lajosné 4 K, Gatlauer Károly 2 K, Gatlauer Károlyné 2 K, Cuculinus Károlyné 2 K, Filip Katalin 1 K, Batta Ilona 2 K, Dénesi Ágota 1 K, Preiszler István 2 K, Preiszler Istvánné 2 K, Halász Franciska 2 K, özv. Chrisztian Béláné 4 K, özv. Otte Béláné 4 K, Bursch Miklósné 4 K, Chrisztian Anna 2 K, Nagy József 2 K, Nagy Józsefné 2 K, Szeitz Katalin 6 K, Fill Ferencné 2 K, Fill Ilonka 1 K, Koller Jolán 1 K, Szegenvein Katalin 1 K, Vogl Ferenc 2 K, Wimmer Terézia 2 K, Wimmer Viktória 4 K, Tadlanek János és neje 2 K, Huber Hermin 1 K, Neumayer Erzsébet 1 K, Obedisch László és neje 2 K, Rauchbauer Alajos és neje 4 K, Szép Sándorné 1 K, Szabó Mária 1 K, Reichardt Jánosné 1 K, Szép László 1 K, Cser István 1 K, Cser Mária 1 K, Szép Mária 1 K, Horváth István és neje 2 K, Molnár Gyuláné 4 K, özv. Mambryni Jánosné 4 K, Nagy István 4 K.

Dicsőíttessék és magasztaltassék

Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

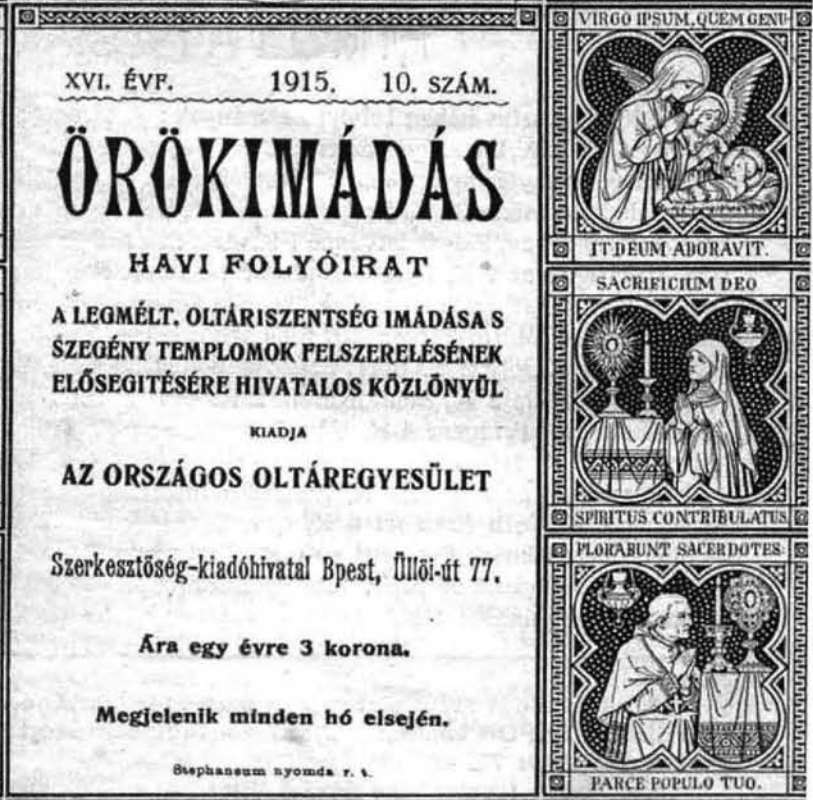

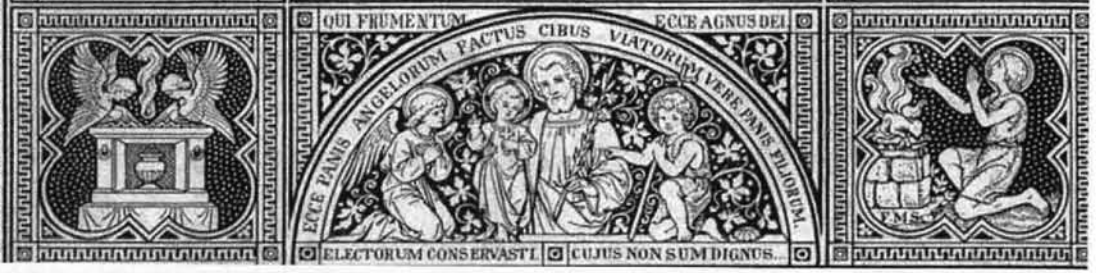

TARTALOM: *Porubszky Géza:* Az Isten ölében. — *—f:* Aranyhullás. — *Szepessy László:* Óda az Örökimádáshoz. — *—f:* Tűzoszlop. — *—r —f:* A prelátus úr. — *f:* Sírván sír éjjel és az ő könnyei az ő arcán... — Balzsamcseppek. — *Szikla Szilárd:* Ha nem eszitek az Emberfia testét... — *Timár Kálmán:* Emlékezzünk régiekről. — *Dr. Wéber Pál:* Néhány szó a lelki áldozásról. — *—f:* Krisztus a katonák között. — *Kriegs-Au Emil:* Az Oltáriszentség öntudatos tisztelete. — *Dr. T. L.-né:* Mókusok és rókák. — *Antal Margit:* Aranyvér. — *Rottenbücher Ilonka:* Krisztusarcból Judásarc. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Egyesületi élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatás.*

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 1 kor. 80 fill.

KIMUTATÁS.

1915. augusztus hóban befolyt adományok: Krieger Anna 1 K, Damjanovits Ödönné 4 K, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, Geöcze Erzsébet 1 K, Mádai Józsefné 3 K, Zsitvabesenyői tagok 33.60 K, Szimői tagok 12.66 K, özv. Handrus Antalné 5 K, Galambos Mária 32 K, Szabó Mária 1 K, Szulák Gáborné 7 K, özv. Lakatos Béláné 60 fillér, özv. Polgár Istvánné 1 K, özv. Cseszkó Jánosné 1 K, Illés Györgyné 1 K, Ható Ignácné 1 K, Német Sándorné 1 K, özv. Pap Imréné 60 fillér, Bogyay Ödönné 6 K, Günther Teréz 2 K, Kuzsovits Péterné 1 K, Németh Ilona 1 K, Spisák János 2 K, Murin Jánosné 40 fillér, Gyurkóczy Éva 6 K, Keserű Elza 1 K, özv. Szőllősy Károlyné 50 fillér, Szőllősy Ilonka 50 fillér, Schönkorn Anna 1 K, Kuboscsuk Angela 2 K, Szeiff Karola 2 K, Takács Gizella 4 K, Takács Karolin 2 K, Horánszky Ferencné 4 K, Váradi Andrásné 1 K, Traller Józsefné 1 K, Hollósy István 5 K, Halmai Nándor 2 K, Tóth Benőné 4 K, Wimpffen Mária grófné 4 K, Barabás Franciska 2.90 K, Borsódi Ilona 60 fillér, Stefaits Irén 2 K, Béky Ferencné 1 K, Tóth Erzsébet 4 K, özv. Tóth Józsefné 2 K, Lukács Zsuzsanna 40 fillér, özv. Heinrich Ferencné választmányi tag gyűjtése 100 K, Fejős Istvánné 2 K, Szilva Andrásné 50 fillér, Kántor Tamásné 4 K, Gerstenbrein Andrásné 12 K, özv. Méhes Jánosné 4 K.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)
Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.
100 darab ára: 3 korona.

Dicsőítessék és magasztaltassék
Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

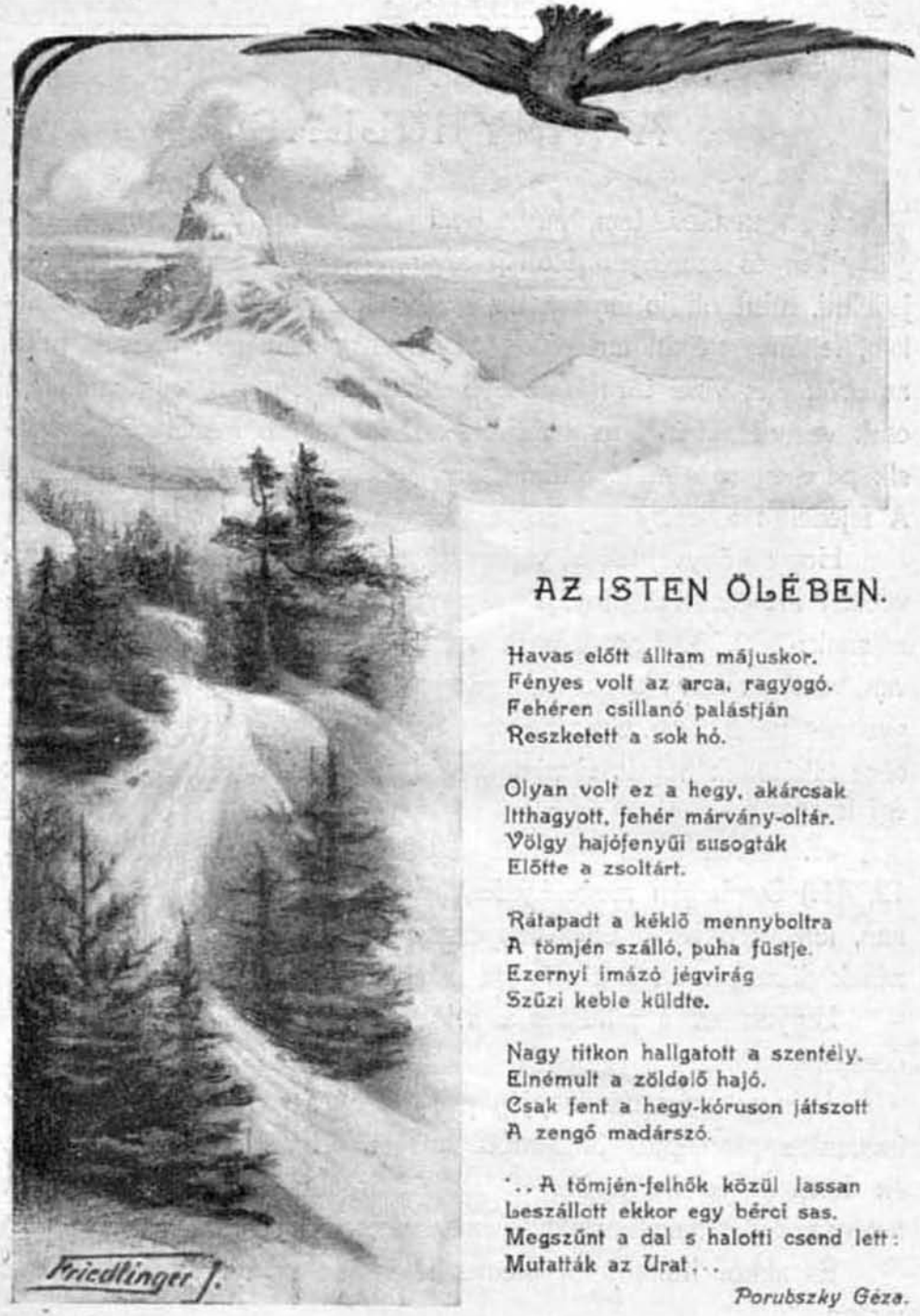

AZ ISTEN ÖLÉBEN.

Havas előtt álltam májuskor.
Fényes volt az arca, ragyogó.
Fehéren csillanó palástján
Reszketett a sok hó.

Olyan volt ez a hegy, akárcsak
Itthagyott, fehér márvány-oltár.
Völgy hajófenyűi susogták
Előtte a zsoltárt.

Rátapadt a kéklő mennyboltra
A tömjén szálló, puha füstje.
Ezernyi imázó jégvirág
Szűzi keble küldte.

Nagy titkon hallgatott a szentély.
Elnémult a zöldelő hajó.
Csak fent a hegy-kóruson játszott
A zengő madárszó.

'.. A tömjén-felhők közül lassan
Leszállott ekkor egy bérci sas.
Megszűnt a dal s halotti csend lett:
Mutatták az Urat...

Porubszky Géza.

ARANYHULLÁS

Az ÖRÖKIMÁDÁS-templomba pedig belépett egy asszony, csendben és szerényen. Ruhája sötét, egyszerű, csak a tartása fejedelmi, mint ott jobbról a királyné márványba lehelt alakja. Halkan, feltünés nélkül tart előre, oda a nagy ívek felé, melyek, mint az örök élet vizei törnek az égbe. Néma csendben, zajtalanul lép, csak valami nehéz koppanás csendül meg keze mellett. De a másik percben már el is tünik, észre nem véve, az oszlopok között. A fejedelmi asszony egy súlyos aranyat csúsztatott a perselybe.

Hogy könyvelnek el vajjon az angyalok pénzt az élet könyvében? Az emberek kinyitják a perselyt és csodálva suttogják egymásnak: 100.000 korona volt benne. Az élet könyvébe pedig be van vezetve: szive dobbant lenn egy nemes asszonynak, kinek kegyelmes az ő neve. Szerette az Úr házának díszét és az ő dicsősége lakásának helyét. Fonjatok neki rubintot, topázt és smaragdot égi koszorúba.

«És ülvén Jézus a persellyel szemben, odatekintett...» (Mk. 12, 41.) Szemében megelégedés, kedves mosoly s hála. Néz onnan, fehér trónjáról, fehér kenyérszinből, arra, aki szerette az ő házának díszét és az ő dicsősége lakásának helyét.

Legyen ez a pillantás a mi kegyelmes asszonyunk legédesebb jutalma.

A nagy számadás napján pedig legyen majd menedéke egy ima, a templomépítő Nehemiás imája: «Emlékezzél meg rólam, én Istenem és ne töröld el az én irgalmasságomat, amelyeket tettem az én Istenem házában és az Ő szertartásaiban». (II. Ezd. 13, 14.)

És akkor hullani fog nemes fejére az arany, mint a tavasz virága.

Ahol a kalmárzaj vad áradatja*
Temeti el a szív siró szavát,
Hol szenvedély tüzéből fonogatja
Érdek viharja villámostorát;
Miként haragvó tengeren a hold,
Mely a tajtékra szeliden mosolyg.
Mint a gazok fehér liliома:
Áll az Örökimádás temploma!

Örök imának ajka ez a templom,
Amely az égre bízva fölzokog,
Habár a szenvedés szigetje e hon
S körötte zúg a tenger vád, szitok;
A szenvedés kesergő angyala
Nevét azért mutatja új fala:
Erzsébet szellemének otthona
A szép Örökimádás temploma!

Hazám szive e város és e város
Szive e templom, mely már földobog;
Szava a szellő szárnyán szerteszálldos
Harangok szive úgy zeneg, kopog...
Amíg vér lüktet a magyar sziven,
A város e nagy szive sem pihen,
Sohsem temet el a múlás pora:
Te szép Örökimádás temploma!

Szepessy László.

* Hősi halált halt költőnk gyönyörű ódájából.

TŰZOSZLOP

Szép vagy Budapest, magyarok városa a Duna két partján. Szép a hegyen királyi palotád aranyos tetője, lenn a vizek mellett országházad hallgatag fönsége, Mátyás templomodnak égbetörő tornya s komorságában ünnepélyes Gellérthegyed. Elnézlek kora reggelen, délutáni napfényben, csillagfényes estén s te mindig királynő vagy, a városok asszonya.

Budapestről csak húrokon pengetve lehet írni. Nem csoda, ha az idegenek kelet Párisának, Európa tengerszemének, a kontinens gyöngyének nevezik. Nincs is szépsége a természetnek, mellyel versenyre ne tudna kelni az a tájkép, mely a kupéból kinéző utas elé tárul, mikor a vonat átrobog a vasuti hidon. A szem csak ámul. Természet vagy kultura remekelt-e itt jobban? Azok a hidak, mint kifeszített függő ágyak, azok a fehér hajók a szelid habokon, mint tiszta hattyúmadarak, az a napsugár a korzón, az az áldott kék ég a házsorok felett!

Szép vagy, százszor szép vagy magyarok fénylő, ragyogó városa!

Vannak, akik napokig elbámulják a főváros nagy, modern palotáit, azokat a csodás kőtömegeket, a Szabadság-tér kollosszusait, a nyílegyenes Andrássy-utat, a tündöklő kávéházakat. De mindent csak az látott, aki megnézte az esti Dunát is, a parti lámpák milliónyi csillogását a víz játszi tükrén, ezt az ezeregy éjszaka mesevilágába való hindu ábrándot, mikor csacsognak a csillagok a vizek fényével, az ég a földdel s a hűvös szellő a habok tündérével.

Maeterlinck a «Kék madár»-ban egy gyémántot ad Tyltyl kezébe, melyen az egyet fordít s látja a dolgok belsejét. Hogy látja már most a magyar fővárost az, aki a maeterlincki gyémánttal nyúl hozzá és karcolja meg a csillogó külszint? Azok a szemek, amelyek eddig csak a büszke falakat látták, látják a vasgerendázatot, mely a házakat tartja. Máz, kéreg s külszinen át kibontakozik a belső. Szörnyű látvány! hisz itt romlik pusztul a velő. Valami rágja, marja az alapokat. Hisz itt rozsda és penész és zöld lepra őröl! Itt nincs ép hely, nincs egy erős ín! Pedig gyémánt az, amin át nézek s nem kormos üveg. Métely vette bele magát a velőbe. Szegény piros alma, mily kár, hogy férges a belsőd.

Ti fővárosi emberek, ti fehérruhás, vasalt mellényes mosolygó párok ti hatemeletes házak lakói, paloták zsentrijei és kültelkek proletárjai: nagy a ti lelki nyomortok. Ti a halál árnyékában jártok. Vihogva önti rátok arany poharát az apokaliptikus asszony, ki tele van a káromlás neveivel kinek vörös és karmazsin a ruhája, arannyal és drágakővel és gyöngyökkel ékes, kinek homlokán van a név: misztérium! a nagy Babylon, a

fajtalanság és undokság anyja a földön. (Titk. jel. 17 4,5.) Szegények, a ti melletekre láthatatlan füst nehezedik, melytől elsápadtok és kihűl kezetek. Lankadt fejetek, bágyadt szivetek. (Iz. 16.) Ó ti megfagyott gyermekek az istenfeledés grönlandi jégmezőin, lelketekre ránehezedik a jég, a szél, a tél.

A bűn és nyomor e szivetfagyasztó hideg éjébe belevilágít egy nagy tűzoszlop. Én legalább így látom az Örökimádás templomtornyát. Ebben a miazmás és gyilkos levegőben, melyben elgyöngülnek a térdek, begörbülnek a hátak, elcsenevészednek a szivek s a halálmerevség jeges ujjai nyúlnak a lélekhez, kigyúl egy óriási felkiáltó jel, egy égig csapó lángnyelv, melynek zaja olyan mint az érclapra sujtó kalapácsütés, s e pünkösdi lángviharból kihallatszik egy szó: «Tüzet jöttem bocsátani a földre s mit akarok egyebet, hanem hogy fellobbanjon». (Lk. 12 49.)

E tűznek fehéren izzó gyujtópontja ott van, hová a szem alig tud nézni az arcot megcsapó hőségtől, ott az égbeszökő gótivek árnyában, arra a fehér márványkövek felé, a fénylő gyertyák és őszi rózsák közelében, ott a búzakenyér misztikus rejtelmében: Jézus szivében.

«Ime a szív, mely annyira szerette az embereket.» Itt ég a tűzkatlan, a fornax ardens caritatis. Ki mérheti le e szivet, melynek szerelme számára — mint a költő mondja — kicsinyke volt a világ? Jézus szivének mélységes abyssusába nem lehet mérőónt leereszteni. Szeretett mindvégig, a végletekig. (Jn. 13 1.) Szeretettel járta be mezítlábosan kelet forró homokját és énekelte szépen, ardalitón, Shakespere-t és Dantet felülmuló poézissel: «Én vagyok a jó pásztor». (Jn. 10 11.) Aztán odaadta magát, érthetetlen nagy hévvel s úgy halt meg kitárt két karral, mint a szeretetnek virrasztó, örök királya. De szerelmének isteni zseniálitása kitaláltatta vele a kenyér és bor szentségét, «a hit titkát» s abban itt virraszt köztünk már húsz száz éve, itt lélekzik, itt szeret tovább, az aranykalászok és szőlőfürtök szinei mögött.

Budapest fiai! kik a nagyváros bódító mámorába, vad villamoscsengésébe, zsivajos nyüzsgésébe vagytok dobva, akik azokban a fényes, de hideg cseppkőcsarnokokban fáztok, dideregtek, ide, ide a nagy tűzhőz, a piros lánghoz, ide meneküljetek, mint a Kárpátokban hóemberré gémberedett katona a tábortűzhőz, itt van valaki, aki melegít, mert szeret, itt van a város titkos, nagy kandelábere.

És menjetek, vigyétek szét, kiáltsátok ki az üzletek előtt, az utcasarkokon és tereken, hogy aki fázik csak ide jöjjön, aki dermedt, csak ide siessen, ide a kapuhoz gyülekezzék az egész város (Mk. 1 33), itt a szeretet őslángjánál olvassza le mindenki lelke jégcsapját.

És akik idejönnek, meglátják a mennyország portáléját. —*f.*

A prelátus úr.

A FŐVÁROS legtávolabbi pólusaiban is Kánter Károly királyi várplébánosról szokás így beszélni. Neve fogalom; személye, egyénisége a főváros egyházi és valláserkölcsi életének legerősebb typusa. S ennek a typusnak mélyen szántó vonalai: jellemszilárdsága a politikában, bátorsága és tekintélye a városházán, munkássága a katholikus tanügyek terén, nélkülözhetetlensége a katholikus mozgalmak sokaságában, arany szive a magán és nyilvános karitativ munkában, de determináló mindezek között a prelátus úr lángbuzgalma a templomban.

Jól érzi magát mindenütt, ahol az anyaszentegyház jogai, dicsősége, a lelkek üdve érdekében valamit tenni lehet, de otthon valójában a templomban van. Nem a királyi vártemplomban és nem ebben vagy abban a templomban, hanem mindenikben, ahol az Oltáriszentség dicsőítésére ajkát megnyithatja. Még X. Pius, az eucharisztikus pápa nem ült szent Péter kathedráján, amikor Kánter Károly már évtizedeken át a legméltóságosabb Oltáriszentség szent ügyeinek zászlóvivője volt. Már káplán korában egész Budapest plébánosa volt.

A reális élet a legszentebb egyházi tisztségeket is javadalom, beneficium névvel jelöli a munus ecclesiesticum rovására. Kánter Károly a munust és tisztséget mindig viselte, hordta szivének egész lelkesedésével és lelkének tüzes hitével akkor is, amikor nem volt beneficiuma. Ha a bensőség, a hitélet sok meleg tűzhelyet talál Budapesten a szerzetestemplomokban, zárdakápolnákban, vallásos társulatok otthonában, már a plébániatemplomokban is, ezt Kánter Károly tette lehetővé. Övé volt az úttörés nehéz munkája. S még ma is sokszor őt kívánják a betegek, haldoklók, gyengehitűek, az áttérők bármilyen távoli sarkában lakjanak a fővárosnak. Igen, majd a prelátus úrnál meggyónik, ő majd átveszi az egyházba stb. — mondogatják. Sohasem láttam páter Tomcsányinál annyi embert megfordulni, mint amennyi Kánter Károly szalonjában szokott naponta várni a prelátusra. A kegyelmes és méltóságos asszonyok mellett ott ül és vár a ferencvárosi polgárasszony. A prelátus mindenkit egyforma udvariassággal, kedvességgel fogad és vállalja el ügyének támogatását.

Akik meg értékesebb lelki kincseket keresnek nála, azok a gyóntatószékben kutatják fel. Órákat tölt a gyóntatószékben, de azért nem abszolvál nagy tömegeket. Akik azonban a prelátusra bizzák lelküket, azoknak gondja és lelkiismeretessége a legkisebb dolgokra is kiterjed.

Budapest vallási fellendülésének története Kánter Károly lelkipásztori működésénél kezdődik. Azért nem mondjuk, hogy ő Budapest

hitéletének restaurátora, ő csak reátalált a thesaurusra, a kincsre, mely örök, felfedte a gyöngyöt, melynek értéke mindenekfeletti, megnyitotta az erőknek azt a forrását, mely az életet hordozza a legméltóságosabb Oltáriszentségben. A legméltóságosabb Oltáriszentség a restaurátor, a megújhodás szerzője és ápolója, Kánter Károly érdeme csak annyi, hogy őt méltatta a közvetítő szerepre a gondviselő kegyelem, gratia, amely olyan kényes és válogatós, mint Noé galambja.

A szószéket azért szereti annyira, mert innen legtöbbnek hirdetheti e szentség csodálatos erejét. A katechetikai methodusok az eucharisztikus nevelés érdekében igen ajánlják, hogy minden vallási igazság fejtegetésénél és magyarázásánál keressük a kapcsolatot, a vonatkozást a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. E cél érdekében merjük mondani, katecheták állják körül Kánter Károly szószékét. Nem hallottunk még tőle szentbeszédet, amelynél csodálatos hite és intuitiója ne vezette volna hallgatóit az Eucharisztia trónja elé.

Ha pedig egyenesen róla beszél, akkor kifogyhatatlan s azok a hires, lángoló lelkesedéssel és tűzzel elmondott hosszú, ötnegyedórás és másfélórás prédikációk, rendszerint eucharisztikus beszédek. Nagy szónok. De nem keresi a szónoki eleganciát, a kifejezés szépségét, a beosztás arányosságát, ezért nem hasonlítjuk Banghához. Senkitől sem áll pedig annyira távol, mint Prohászkától. Ő egyszerű, világos, mindent megmagyaráz; de magyarázata nem a tanár hideg fejtegetése, hanem csupa lélek, lelkesedés, tűz és erő.

Ezt a lelkesedést, melyet az Eucharisztia táplál benne, beleviszi minden társadalmi, hitbuzgalmi mozgalomba. A csalódás, sikertelenség, a legnemesebb törekvések elfajulása sohasem téríti el útjából, mert lelkesedését le nem győzhetik.

Lelkesedésében azonban egy érdekes lélektani antithezis rejlik. A lelkes emberek rendesen hirtelenek, gyors elhatározásúak. A prelátus úr Cunctator, tízszer is meggondolja, megváltoztatja s csak akkor tud megnyugodni, ha lelkiismerete azt súgja, hogy Isten akaratával áll szemben.

Eucharisztikus lelkülete konzerválja benne azt a tulajdonságot, melyet úgy szeretnénk nevezni, hogy mindig ifjú marad. Mindig ifjú marad abban, hogy minden új mozgalom iránt fogékony s vezérévé lesz, mindig ifjú marad, mert a fiatal papság, mely templomában, az Örökimádásban működik, mindig szeretetének, figyelmének legfőbb tárgya volt, mindig ifjú marad, mert bár tud igazán előkelő lenni és reprezentálni, mégis kimondhatlan egyszerű, kedves, önmagát teljesen elrejtő társas érintkezésében. Jellemzően mondták egyszer az Örökimádástemplom ministránsai: «Ugy-e, főtisztelendő úr, a Kánter tisztelendő úr méltóságos úr?» De azért továbbra is tisztelendő úrnak szólították, mert

ép olyan közvetlen, kedves, leereszkedő volt mindig, mint az ő tisztelendő uruk, aki őket tanítja.

Egy dolgon ezek után senkisem fog csodálkozni s ez az, hogy Kánter Károly prelátus úr, ki ennyire egybeforrt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, minden mozgalom, intézmény közül legjobban az oltáregyesületet szereti. Rajongóan szereti.

Kánter Károly életpályája az oltáregyesület története. Mély hite, hogy az oltáregyesület felette alkalmas és végtelenül könnyű eszköz nagy tömegek bevonásához a vallásos életbe. Előkelőség otthona, az egyszerű nép kedvence az oltáregyesület. Szabályait mindenki könnyen megtarthatja s vele egyszersmind a jótékonyság legnemesebb formáját — templomok, missziók istápolását gyakorolja.

Hogy mit tett Kánter Károly az oltáregyesületért a belvárosi templomban, az Angolkisasszonyoknál, a Rákos-utcában, a királyi várkápolnában, a budai szent Erzsébet-templomban, az egész országban és legfőképen az oltáregyesületi palotában és templomában, annak létrehozásában az Üllői-úton, arra csak egy monografia felelhetne meg.

Mindezek a tények legyenek mentségére a budapesti oltáregyesületnek, mikor lapjában, az Örökimádásban, amelynek nem hivatása embereket méltatni, maga elé rajzolja a prelátus úr fényképét, egyéniségének, jellemének képét, tudván azt, hogy belőle csak az Oltáriszentség hitéletét és imádását tanulja. Maga elé rajzolja, megörökíti azt akkor, amidőn a hercegprimás ő eminenciájának előterjesztésére Őfelsége az esztergomi főszékeskáptalan kanonokjává nevezte ki, mert minden budapesti oltáregyesületi tag örömébe, országos igazgatójának kinevezése felett belesajog a fájdalom afelett, hogy Budapest s talán az oltáregyesület is elveszti az ő prelátusát.

—r —f.

Sírván sír éjjel és az ő könnyei az ő arcán...

A Mester szava: Ez az a táj, a tökéletes diszű, az egész föld öröme? Ez a nemzetek asszonya s a tartományok fejedelme? Így kell téged látnom, félszigetek királynője?

Mivé lett a mezőkön keresztem árnyéka. Feléjük néztem s ők elfordították arcukat. Európa útjai sírnak, azért, mert kiömlött rájuk a vér. Minden ő falai ledöntve, hídjai beszakadva, vetései megszenesedve.

Vassal gyilkolnak és messzeli dörgéssel. Vonataik páncélban vannak, hajóik feketén füstölögnek. Elvitték közülök minden szépeiket, lekaszálták a nemzetek virágát. Elvesztek az ő fiaik és gyermekeik fogságba kerültek.

Hogy sötétült meg az arany, változott el a legszebb szín!

Nyögnek a földek, mert nemzet kelt nemzetre és ország ország ellen. Kiöntötték a tűzet és nagyobb lett ágyúik dörgése, mint a tenger moraja az ő haragjának napján.

«Sírván sír éjjel és az ő könnyei az ő arcán...»

Vas forgatta fel ösvényeiket és megtörte minden csontjukat. A földön feküdtek a gyermek és öreg. De a felhők is elfogták az eget, hogy ne menjen fel az ő imádságuk.

Kiesett szivük öröme. Lehullott fejük koronája.

Kenyeret keresnek és minden kincseiket ételért adták. Pénzért isszák a vizet és nem adatik lelkűknek pihenés. A gyermekek kenyérért sírnak és nincs, aki törne nekik. Akik dúskálódva lakmároztak, az utca közepén terültek el.

Nézzétek és lássátok, van-e fájdalom, mint Európa fájdalma. Azok, akik hazajöttek, botokra nehezedtek, fejüket gyolcskötés takarta. Feketébe öltöztek a városok és gyászfátyolba a leányok. Földön ülnek és hallgatnak az anyák az ő fájdalmuk nagysága miatt, midőn kilehelték fiaik lelkűket.

Európa, Európa, hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, mint a tyúk gyűjti össze csibéit és nem akartad.

Ti mindnyájan, kik elmentek az uton, emlékezzetek meg szegénységemről, az ecetről és epéről, mert sok az én sóhajom és szivem szomorú.

Egy kis diák szava: Édes Jézus, ne állj itt az éjjelben. Hagyj felágaskodnom, hogy megtöröljem vizes homlokod. Ne nézd a föld országait, nézz minket, akiké a mennyek országa. Meglátod, mi milyen jók leszünk.

(Az Úr hosszan szemébe néz és megsimogatja az arcát.)

—*f.*

Balzsamcseppek.

Testvérek, forduljunk az Isten anyjához, ahhoz a fájdalmas anyához, ki fiát a kereszten függni látta s hallotta, hogy fiat ad neki maga helyett... minket! Legyek én is a fájdalmas Anya gyermeke, legyek gyermeke akkor is, ha szenvedek! Vezessük be e fájdalmas Anyát apáiktól megfosztott gyászoló családainkba, állítsuk őt, mint fájdalmas özvegyet az özvegyen maradt fiatal asszonyok mellé, állítsuk gyámolul, állítsuk vigaszul. Emeljék fel hozzá mindnyájan szemeiket s érezzék meg, hogy ő az az «élet, édesség, reménység» s hogy ő megérti azokat, kik e siralom völgyéből hozzá kiáltanak s meg is vigasztalja őket. Akkor az ilyen családi kör, az ilyen magára maradt szenvedőnek szobája szent cella lesz, hol jó lelkek laknak, dolgoznak, iparkodnak s e cella ablakaiból is végtelen kilátások nyilnak... kilátások az élet keserűsége után fényes kárpótlásra... örök életre... boldog viszontlátásra; kilátások Krisztus országára! E kilátások hívogatnak s a lelkünk feléjük tart! Biztos, hogy odaér, hazaér s ott azokat is megtalálja, kik nélkül itt a lelke folyton hazasíró, hazajáró gyermeke az Úr Istennek. Türtőztesse magát, majd eljön érte is!

Prohászka műveiből.

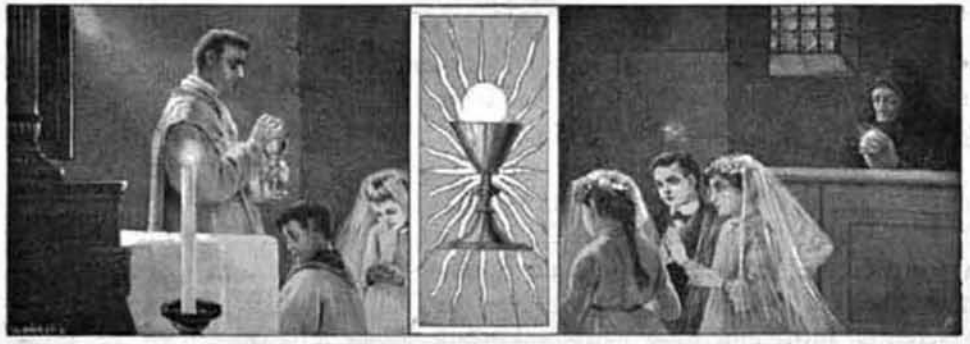

Ha nem eszitek az Emberfia testét...

Sok mindenféle hang akar feltörni az emberi szívből és százféle vágy kíván érvényesülni. Van egy közöttük, amely «nem verseng és nem kiált», amely a lélek legmélyebb természetéből fakad s amelyet épen azért csak azok vesznek észre, akik a lelkük legmélyére szállnak. Halkan beszél és a szenvedélyek túlharsogják. Ennek a hangnak akar az eucharisztikus Jézus utat törni, ezt akarja diadalra juttatni. Hadd törje át az énünk kemény rétegeit és csirázzon ki a göröngyből. Ne pusztuljon el belé, ne merüljön el benne, hanem táplálkozzék belőle, törjön fel az ég felé, csillogja vissza harmatos virágaival a Nap sugarát és hűsítse a levegőt. Hiszen Jézus országának mustármagja ez.

Ó, mily szép tervei vannak Jézusnak lelkünkkel, mikor beléje száll. Öntudatunk alig ad róla számot, hogyan dolgozik ott és hogyan akar bennünket önmagunkhoz, az uralkodásra született, maradandó, igazi énünkhöz juttatni.

Mélységes mély tátongás burkolata az ember. Egy nagy negativ. Csak az üresség héjja. Hiszen ha ismer, akkor is *mást* ismer és ha akar, akkor is *mást* akar. Arra van hivatva, hogy valami másnak a tartálya legyen. Olyan, mint az edény, amelynek meg kell telnie. És ha betelt, akkor éri el önmagát, akkor lesz ember a szó szoros értelmében, akkor lesz *embernyi* ember. Tökéletes embernek lenni annyit tesz, mint embernek lenni a szó tökéletes, teljes értelmében. Úgy, hogy semmi se hiányozzék az emberből, ami az emberi fogalom teljességéhez tartozik. Érje el mindazt, amiért természete sír, teljék be, nyugodjék meg. Legyen embernyi ember.

Ez a rendeltetése. Ez van leírva szive legmélyébe. Véres verítékkel dolgozik rajta minden ember, hogy megteljék szive és betöltse soksok szanaszét húzó vágyát, csittítsa szivének örök szomjuságát. Ezt akarja tulajdonképen, amikor kincset kincsre gyűjt. A lélek lelke hajtja,

ha szerelmeket keres. Érzi ürességét és érzi, hogy híjával van valaminek. Sajog benne ez a tátongás, fáj neki és be akarja tölteni. Ez a tátongás a gyökere, oka minden emberi akarásnak.

Ha azután az öntudat felszinére jut ez az üresség, mohón fordulnak az emberek a dolgok felé. Talán ez lesz az — gondolják magukban — és utána nyúlnak. És akkor látják meg, hogy nem ez az. Nem ez az, ami után a lelkük legmélyén valami sír. Nem ez az, ami képes volna megnyugtatni a lélek sóvárgását. Nem ez az, amit akarunk. Másért vert a szivünk, mint ami után nyúlt a kezünk. Sírva látja meg: ez se minden. Bizony nem minden. Akkor másfelé fordulunk és új utakra térünk, új lelkesedéssel és új reményekkel és új csalódásokkal és új szenvedésekkel. A Danaidák átkos munkájára vagyunk kárhoztatva, akiknek feneketlen hordót kellett teletölteniök és a hordó üresen maradt. A mi lelkünk feneketlenségében is — hiába minden — elvesznek a parányi dolgok.

Ez az élet sora, ez az emberiség tragédiája. Miért? Mert nem akarja belátni, hogy a szive feneketlen mélység, amelyet nem tölthet be más, csak a Végtelen. Végzetes tévedése, hogy ő dönti el, mi boldogít. Amióta a paradicsomi kigyó bennünk hagyta fullánkját, olyan hajlandók vagyunk elhinni, hogy a mindentudás fájában, a bűnös engedetlenségben és öntörvényszabásban van az istenülés és boldogulás titka. Mohón fordulunk a véges dolgok felé, meg akarjuk nyerni az egész világot, lelkünknek pedig, a mi szegény, árva lelkünknek kárát valljuk. Tulságosan mohók vagyunk. A legelső kínálkozó alkalmat megragadjuk, hogy kielégüljünk. Munka, önmegtagadás nélkül akarunk boldogulni A természet örök parancsát, a lélek mély, de halk intő szavát nem beteljesíteni akarjuk, hanem elcsittítani.

Cseppet sem teszünk okosabban, mint a gyerekek, akik síró társuktól megijedve, megfojtották őt, hogy elhallgattassák. Ők is, mi is a sírást akarjuk elfojtani és nem a bajt, melynek a sírás csak jele. Nem orvosoljuk a fájdalmat, csak megöljük szövetét. Élvezetekkel és társaságok víg kacajával akarjuk túlharsogni a lélek szavát és kitagadjuk énünk énjét. Mégis csak ostoba ember, aki hogy valami kényelmetlent ne legyen kénytelen hallani, ólmot önt a fülébe, kiszurja a szemét, hogy ne kelljen valami ijesztőt látnia. Ez a világfiak eljárása. Okos eljárás ez?

Eljő az idő, amikor ez a hang feltöri magát, kiáltani fog, meg kell majd hallani és nem lesz többé intés, hanem rettenetes vád. Eljő az idő, amikor az önkéntes süketek hallásra kényszerülnek és jaj lesz, ha ez a nap csak a halál után jön el. Feldúlja majd nyugalmunkat, szétmarcangolja lelkünket és pokla lesz neki. Mikor a Balaton fehér jégmezője felhasad, azt mondja a nép, hogy a tó méhében, alvó óriások

ébredtek fel. Mekkora lesz a rianás, mekkora a szívhasadás, ha a mi lelkünk mélyén az alvó óriások fölébrednek! Micsoda szivet hasogató hang ez, amelyik lelkiismeretünkbe szól és jogot követel magának és azt kiáltja nekünk: hogy omnis caro foenum et omnis gloria eius quasi flos agri cadet. (Is. 40.) Minden test fűszál és elmulik minden dicsősége, mint a mező virága Akkor meglátjuk majd, hogy az isteni parancs és az emberi szív megtelése egy és ugyanaz. Meglátjuk majd, hogy boldogok az *embernyi* emberek, Isten hasonmásai. Meglátjuk, de boldogok akik nem látnak és mégis hisznek.

Az embernek ezt a természetét, a törvénynek és a boldogságnak ezt az egységét éreztette át Krisztus, mikor azt mondotta: Bizony, bizony mondom nektek: «Ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek». (Ján. 6, 54.) Olyan panaszosnak és szomorúnak képzelem az emberfia hangját e szavaknál; mélységes meggyőződés, részvét, az egész emberiség tragédiájának a megértése és átérzése rezeghetett benne. «Mert ő tudta, mi van az emberben» (Ján. 2, 25.) és tudta azt is, hogy ő az élet kenyere, hogy aki hozzá jő, nem éhezik és aki benne hisz, soha nem szomjúhozik (Ján. 6, 35.) és «ha valaki a kenyérből eszik, örökké él». (Ján 6, 52.)

Tudta, hogy a lelkünkben sajgó ürt nem töltheti be más, csak a Végtelen és csakis oly módon, ahogy Ő akarja és oly törvények révén, melyeket Ő szerzett. Látta, hogy nélküle örökké üres marad a szív és örökké éhezni fog. Keresni fogja, de nem találja meg soha. Olyan lesz, mint a száraz levél: talán szines és hangulatos, de élettelen. A halál és elmulás szaga lesz rajta, legyen az lágy, mint a hervadó rózsáé, vagy visszataszító, mint a hulláé. Nem lesz élet benne, nem lesz élet benne. Megőrjítő gondolat egy szív számára, amelyik úgy tudott szeretni, mint Jézusé. Az egeknek kell megnyílniok és harmatozniok. A dolgok talán boldogítanak, de csak addig, amíg nem a mienk. A lélek a maga erejéből üres marad. Amióta az embert kiűzték a paradicsomból és a paradicsomot kiűzték az ember lelkéből, a mennyet szomjúhozó ür sóvárg a Végtelen felé.

Ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek.

Szikla Szilárd.

Óh, ha tudnád az Isten ajándékát, ki az, aki veled beszél, talán te kértél volna tőle inni és ő adott volna neked élő vizet.

A szeretet tanítványa.

Emlékezzünk régiekről.

Apróságok Budapest multjából.

Rég múlt századok hosszú évtizedein keresztül is szakadatlanul nyomon kisérhetjük a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét a mai Budapest területén. A régi Buda és Pest hivő népe mindenha buzgólkodott a szentségi Úr Jézus imádásában, tiszteletének terjesztésében. Számos történeti adat tanúskodik erről. Buzdításul, emlékezésül bemutatok néhány apró adatot.

1. A Krisztus teste társulat.

A Nagyboldogasszony plébániatemplom (mai Mátyás-templom) hívei már a XV. században az oltáregyesülethez hasonló társulatba szervezkedve iparkodtak tőlük telhetőleg előmozdítani a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét. Ezt a Krisztus-teste társulatot az eddigi adatok világánál 1461-ig tudtuk visszavezetni; de sejtettük, hogy a társulat jóval előbb fennállott már. S tényleg, már 1450-ben is működött. A Boldogasszony-egyház plébánosa 1450-ben átírt Bártfa város tanácsához s arra kéri őket, hogy Ágoston bártfai polgáron hajtsa be azt a pénzösszeget, mellyel nevezett a Krisztus teste társulatnak tartozik.[1]

Még előbb-utóbb igazolást nyer az a föltevés, hogy a Krisztus teste társulat egyidejű a Nagyboldogasszony-templom Krisztus teste oltárával. Ezen oltár meg volt már 1375-ben.

2. Farsangi szentségimádás.

A budapesti belvárosi plebániai templomban évről-évre hagyományos ténnyel tartják meg farsang három utolsó napján a szokásos engesztelő szentségimádást. Ez a hagyományos szokás 1748-ig nyúlik vissza. 1748-ban tartották meg a templomban először a farsangi szentségimádást. Hogy ezen alkalmat ünneppé avatták, azt sejthetjük az előkészületekből. Herics Ferenc plebános február 23-án az ájtatos társulatok elnökeivel megbeszélést folytatott s arra kérte őket, hogy az egyes társulatok vállaljanak testületileg közös imaórát. Ez ugyan nem történt meg, de a társulati tagok, kiki a neki legalkalmasabb időben, annál buzgóbban jelentek meg az imádáson.[2]

[1] Iványi Béla: Bártfa város levéltára. Budapest, 1910. 99. l.

[2] Némethy Lajos: A pesti főtemplom története. Budapest, 1890. I. b. 373. l.

3. Negyvenórai szentségimádás.

Elemi csapások, pestis, háború idején gyakorta tartottak Budán is, Pesten is engesztelő és könyörgő ájtatosságokat. Igy olvassuk, hogy az 1750-ik év júniusában sáskajárás pusztított a budai határban. Oly tömegesen lepték el a sáskák a szántóföldeket, hogy a termést is már elveszettnek hitték. A jámbor hívek június 28-án kezdődőleg negyvenórai szentségimádást rendeztek, kérve a kenyér szinében rejtőző Urat, hogy mentse meg az «életet». Égi segítséget kértek, hogy tönkre ne menjen az emberek vetése.

Az örökösödési háború (1740—1748.) s a hét éves háború (1756—1763.) alatt is nagyon sokszor tartottak nyilvános ájtatosságokat mint Budán, mint a pesti templomokban. S mikor a hétéves háború az 1763. évi február 15-iki békével szerencsésen bevégződött, hálaadást végeztek. Április 10-én kezdődőleg a Nagyboldogasszony-egyházban a békekötés örömére ujból negyvenórai szentségimádást tartottak.[3]

Búban és vészben, örömben s bánatban vigasztalások, megnyugvás s örömnek kútforrása a szentségház. Isteni lakója vár és hív: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok s én megnyugtatlak benneteket.»

Mária Terézia miséje.

A Habsburgoknak hagyományos vallásossága, nevezetesen az Oltáriszentség iránt lángoló tisztelete élvén-élt a dicső emlékű Mária Terézia királynőben. E tekintetben példaképül szolgálhat nekünk. Ezúttal csak arról akarok két példát felhozni, mily buzgó volt a fenkölt szellemű uralkodónő a szentmisehallgatásban.

Mária Terézia királynő 1751. augusztus 4-ikén férjével, I. Ferenc római császárral és Károly lotharingiai herceggel Pestre érkezett s 13-áig tartózkodott itt. A legközelebbi vasárnapon, augusztus 8-án reggel kilenc órakor a fenséges vendégek a budai Nagyboldogasszony templomba mentek misére. A templom ajtajában a jézustársasági tagok palástban fogadták őket s a rektor vecsernyepalástban nyujtotta a szenteltvizet. A fejedelemasszony és kiséröi számára a Szentháromság régi oltára mellett kárpitokból trónt emeltek. A királyi vendégek az imazsámolyra térdeltek s egymásután két szentmisét hallgattak. Először a királynő gyóntatóatyja, Kampmiller Ignác jézustársasági atya mondott csendes misét, majd Reck József jézustársasági atya, vizivárosi lelkész végezte

[3] Némethy Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 183—184. l.

szentmiséjét. Mise után a templom kincstárát tekintették meg a sekrestyében. Majd harangzengés meg orgonazúgás mellett hagyták el a templomot. A jézustársasági rendtagok megint sorfalat állottak a templom lépcsőzetén.[1]

Augusztus 10-ikén délelőtt kilenc órakor a szerviták templomában hallgattak misét a fejedelmi személyek. A templom bejáratánál a rendház tagjai palástban várták a vendégeket. A perjel karingben, stólával, szenteltvizet nyujtott nekik. Az evangéliumi oldalon, a rácsozat előtt készítettek számukra díszes helyet. A misező pap már várta őket a leckeoldalon s mindjárt megkezdte a misét a főoltárnál. Nyomban utána másik pap jött ki s annak miséjét is végighallgatták. Kimenet a templomajtóban visszafordultak, hogy tekintetüket végigjárassák az új templomon. A templom szépsége, tisztasága meglepte őket.[2]

Jól tudta Mária Terézia, hogy a szentmise a világ legnagyobb kincse.

A nagy királynő példaadása buzdítson bennünket is arra, hogy gyakran hallgassunk misét s ha tehetjük, legyünk jelen mi is két vagy több szentmisén.

Timár Kálmán.

Néhány szó a lelki áldozásról.

Az Úr Jézus sokszor beszélt az Oltáriszentségről, mint hitéletünk középpontjáról. Ez az a forrás, amelyből meríteni soha sem elég; ez a kenyér, amelynek minél többszöri vétele csak megerősíti, táplálja lelkünket; ez az összekötő kapocs, mely bennünket legszorosabban Krisztushoz fűz. Az anyának szeretete gyermekéhez nagy, őszinte szeretet; az Üdvözítőnek az Oltáriszentségben megnyilatkozó szeretete kimondhatatlanul nagyobb. Le kell foglalnunk magunknak az isteni szeretet eme kiapadhatatlan forrását. Az Úr Jézus minden alkalmat felhasznált, hogy erre figyelmünket felhívja és az Oltáriszentséget, mint a kegyelmi élet középpontját bemutassa és hangsúlyozza: «Én vagyok az élet kenyere... Ez a kenyér, mely az égből szállott alá... Aki e kenyeret eszi, örökké él». E szavakat magyarázva mondja a trienti zsinat: «aki ezt mondotta: Ha nem eszitek az emberfia testét, nem leszen élet tibennetek, ugyanaz mondotta ezt is: aki e kenyeret eszi, örökké él. És aki mondotta: Aki eszi az én testemet, énbennem lakik és én őbenne, ugyanaz mondotta

[1] Némethy Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 183—184. l.

[2] Némethy Lajos: A pesti főtemplom története. Budapest, 1890. I. köt. 386. l.

ezt is: Aki e kenyeret eszi, örökké él». Az evangéliumban számos helyen találkozunk az Úr Jézus lelkesítő, bátorító, hívogató szavaival, melyek az Oltáriszentség vételére buzdítanak.

Angyali kenyérnek nevezzük az Oltáriszentséget, mivel a szentségi színek Istent takarják, kinek boldogító látását az angyalok élvezik; de a valóságban az emberi élet igényeihez és céljaihoz van mérve: nemcsak a remeték kenyere, nemcsak a szenteknek és erőseknek szól Krisztus szeretete, hanem a gyöngéknek is. Ebben az értelemben buzdítja szalézi szent Ferenc Philotheát: «Neked pedig, mint gyarlónak, gyöngének és betegnek, különösen szükséged volna, hogy többször magadhoz vedd a tökéletesség szerzőjét, az erősség Istenét és lelked orvosát.»

Ha pedig a szentáldozásnak lelki életünkre gyakorolt sokféle hatásait részletezzük, bármilyen szempontból tekintsük is az Oltáriszentséget, minden arra buzdít, oda irányul, hogy minél gyakrabban jelenjünk meg az Úr asztalánál. De előfordulhatnak körülmények, melyek a mindennapi vagy gyakori szentáldozásban bennünket megakasztanak, gátolnak. Ámbár megvolna a készség, sőt az őszinte kívánság és vágyódás is az Úr szent testével való egyesülésre — noha elkészítjük lelkünket gondosan, hogy kedves lakóhelye legyen Üdvözítőnknek — megtörténhetik, hogy nem lesz módunkban, nem fog rajtunk múlni, hogy a szentáldozásban valósággal részesülhessünk. Ez esetben végezzünk lelki áldozást. Hogyan tegyük ezt?

A trienti zsinat az Oltáriszentségről szóló IV. fejezetének 53. pontjában mondja, hogy az Oltáriszentségből «a legbőségesebb gyümölcsöket» azok nyerik, akik «szentségileg és lelkileg veszik az Oltáriszentséget». De ép előbb említettük, hogy körülményeink akként alakulhatnak, hogy valósággal nem jelenhetünk meg az Úr asztalánál vagyis szentségileg nem áldozhatunk. Ilyen esetben lelki áldozást végzünk. A zsinat meg is magyarázza «a pusztán lelki áldozás» lényegét. Lelki áldozást azok végeznek, kik «vágy és kívánság szerint eszik ama nekünk adott mennyei kenyeret, élő hittel lángolva, mely a szeretet által munkálkodik». A lelki áldozást tehát nagy, lángoló, élő hittel kell végeznünk, összekötve ama őszinte vággyal és kívánsággal, hogy bárcsak valósággal áldozhatnánk. A meghatározásból következik, hogy a lelki áldozást nem okvetlenül kell templomba végeznünk; ezért naponta többször is végezhetünk lelki áldozást. Sőt, noha reggel valósággal, szentségileg áldoztam, ugyanaznap is többször végezhetek lelki áldozást, valahányszor felindítom magamban az eucharisztikus, a szentségi Úr Jézus iránti szeretetemet és szivem óhaját, hogy: Uram! Egy pillanat boldogabb Tenálad, mint ezer más Nélküled. Valahogy Péter apostol érzéseit kell átélnünk, midőn örömében felkiáltott: «Uram, jó nekünk itt lenni»,

vagyis: Uram! Tenálad a legjobb, a legboldogabb, a Te közelségedben, a Te barátságodban, a Te szeretetedben. Aquinói szent Tamás tanítása szerint akkor végezünk igazán lelki áldozást, ha «forrón óhajtjuk Jézust az Oltáriszentségben magunkhoz venni és bensőleg egyesülni Vele, mintha Őt valósággal magunkhoz vettük volna». A szentek állandóan gyakorolták a lelki áldozást. Szent Ignác első társa, Faber Péter atya szokta mondani, hogy «a lelki áldozás rendkívül előmozdítja a szentségi áldozásnak méltó vételét». A trienti zsinat is nagyon ajánlja a lelki áldozást, melyből «bizonyára igen nagy hasznokat» nyerhetünk.

Ha semmi akadálya sincs annak, hogy valósággal, szentségileg áldozzunk, úgy áldozzunk buzgón, lángoló hittel, odaadó szeretettel és semmi se tartson bennünket vissza az Úr asztalától. A szentségi szinek alatt való áldozást sohase mulasszuk el azon a címen, hogy megelégszünk a «pusztán lelki áldozással». A lelki áldozás a trienti zsinat szavai szerint valóban nagy haszonnal jár, de a zsinat hozzá teszi, hogy lángoló hitünkkel legyen összekötve az őszinte s igaz kivánság és vágy is az Úr Jézussal nemcsak lelkileg, de szentségileg is egyesülni. Indítsuk fel magunkban minél többször a szeretet indulatait, a szent óhajtás és kivánság érzelmeit, mert így bizonyára tökéletesebb lesz előkészületünk és hálaadásunk is gyakori szentáldozásainknál. Ha ilyen értelemben vesszük és tekintjük a lelki áldozást, úgy azt lelki előmenetelünkre és hasznunkra fogjuk gyakorolni. De a lelki áldozást csak akkor végezzük a szentségi áldozás helyett, ha az utóbbiban tényleg akadályozva vagyunk. Ez okból hangsúlyozza a trienti zsinat: «Világos, hogy legnagyobb és mennyei javaktól fosztják meg magukat azok, akik — ámbár az Úr testének valóságos vételére is elkészülhetnének — elegendőnek tartják a szentáldozásban csak lelkileg részesülni». Ha valaki könnyen templomba mehetne és meg is áldozhatna, de lustaság, renyheség visszatartaná, mondhatná-e az ilyen, hogy megelégszik, ha lelki áldozást végez, mely szintén nagy haszonnal jár? Nem. Vagy ha valaki elmenne templomba és semmi akadály sem forogna fenn, hogy áldozzék, de azt mondaná: Csak lelki áldozást akarok és fogok végezni. Vajjon volna-e az ilyennek igazi vágyódása és őszinte kivánsága az Oltáriszentség után? Nem. Ha igazán kivánna áldozni, meg is tenné. Ez épen olyan, mintha valaki terített asztalhoz karbatett kezekkel ülne és mondaná: Nem eszem, megelégszem az étvággyal. Az Oltáriszentség utáni kivánság, melyet tett nem követ, olyan kivánság, mely tulajdonképen nincs meg, az ember csak beképzeli, hogy meg van. Ezt annál inkább is ki kell domborítanunk, mert akárhányszor megtörténik, hogy a lelki áldozás igazi fogalmával nem vagyunk tisztában. A lelki áldozás hasznosságának és áldásos hatásának nagysága egyenes arányban van a szentségi áldozás utáni vágyódás

nagyságával. Ha e kivánság minden nehézség nélkül cselekedetben is nyilvánulhat és mégis elállunk a szentáldozástól, az ilyen kivánság mindenesetre csekély, mondhatjuk semmi; hatását sem tekinthetjük különbnek.

Ezek azok a szempontok, melyek mindig lelkünk előtt lebegjenek és megértvén és ismervén a lelki áldozás természetét, lényegét és módját, a szentek példájához hűen végezzük azt minél gyakrabban.

dr. Wéber Pál.

Krisztus a katonák között.

A MESTER, az a régi és mégis örök Mester, nem tudja megtagadni kedvteléseit a most dúló világháborúban sem. Valamikor régen, Kafarnaumban, «az ő városában», hol római katonák kasztelluma volt, gyakran jött össze velük. Látta a római sasokat, a fénylő sisakokat, a marcona tekinteteket. Szerette ezt a szikár, zord sereget, azokat a mélytűzű, fekete szemeket, melyekben ott villogott a velükszületett virtus egy-egy lángocskája. Sőt egyszer nyilvánosan is kimutatta irányukban érzett rokonszenvét, mikor a helybeli századosnak, a gyülölt, a zsidónépet letipró nemzet századosának szolgáját, csodás módon meggyógyította. Ez alkalommal oly szavakkal tűntette ki a magát mélyen megalázó, tüzeshitű századost, amely örök időkre a legszebb eulógiák közé fog tartozni.

És most, a világháború vérözönében, Krisztus megint katonákkal jár, seregekkel megy, velük van a kaszárnyákban, elkiséri őket a virágos vonatokra, ott áll mellettük a tűzben, kötözi sebeiket a front mögött. Ő a seregek Ura. Aki látta már a katonák tömeggyónásait, látta azokat a forró, könnyes szemű áldozásokat templomokban, kórházakban, kaszárnyákban, aki látta mily bizalommal hozzák a katonák megszenteltetni a zászlót, hogy őrzik nyakukban azt a kis keresztet s hallotta szivük élményeit a tűzben, szóról-szóra veszi, hogy Krisztus a katonák között van, ott világít fehér ruhája a csukaszürke szinek között, ott fújja a szél hosszú szép haját a rajvonalban.

Valamikor régen katona állt az ő halálos ágyánál, a keresztfa tövében és tett mellette nagy vallomást. Most ő térdel a sebesült katona mellett a kötözőhelyen és fogja le a haldokló szempilláját.

S mikor látja az üvegesedő szem szótlanul könnyező hálálkodását, újból elmondja a régi szót: Bizony, nem találtam ennyi hitet más szemekben.

A katona szeme Jézus drága gyöngye, mely neki több, mint széles e világ.

—f.

Az Oltáriszentség öntudatos tisztelete.

Mindjárt megmagyarázom, mit értek öntudatos tisztelet, öntudatos szeretet alatt. Öntudata minden embernek van, aki eszével tud élni és az öntudat más szóval annyit jelent, hogy tudom, hogy én vagyok, élek. A kis csecsemő is van és él, de ennek határozott tudatával nem bir, azért ha beszélni kezd, önmagát is harmadik személyben említi. Annak tudata, hogy «én vagyok», hogy «én élek» nemsokára azután felcsillan a gyermek lelkében és a lélek fejlődésével, művelődésével folyton határozottabb, erősebb, élesebb lesz, sőt bizony megtörténik, hogy túltengésbe is átcsap, vagyis mikor valaki nagyon is tudja, hogy él és van és elsősorban ő van. Ezt úgy nevezzük, hogy önzés, önösség, beteges önérzet.

Az így kialakult öntudatot el is lehet veszíteni, hosszabb-rövidebb időre, vagy teljesen. Rövid időre elveszítjük öntudatunkat, mikor alszunk, hosszabb időre pl. erős láz alkalmával és teljesen elveszíti öntudatát az őrült. Ezen állapotokat bátran az ember öntudatonkívüli állapotának lehet nevezni.

Ugyebár mindjárt első pillanatra úgy érezzük, hogy öntudatos állapotban lenni *sokkal több, magasabb, tökéletesebb,* mint öntudatlan állapotban lenni. Természetesen előfordul, kivált bűnös, vagy szerencsétlen embereknél, hogy az öntudatos állapotot tűrhetetlennek tartják, mint pl. a rossz deák is, mert rémképeivel, vagy a lelkiismeret mardosásaival folyton megfélemlíti és kínozza őket. Az ilyenek sokszor mesterséges eszközökkel: Alkohol, dorbézolás, vagy ami a legrettenetesebb öngyilkosság által szeretnének szabadulni a sehogyan se jó öntudatos állapottól. Egy jó és istenfélő ember, kinek lelkiismerete nyugodt: boldog, mikor öntudatánál van, mert tudja, hogy ebben az állapotban haladhat előre, küzdhet, dolgozhat az örök célért: Isten birásáért. A pici gyermek, az alvó ember és az őrült cselekedetei nem esnek beszámítás alá a jó Isten mérlegén, mert nem öntudatosak.

Ezekután, ugyebár, érthető ez a kifejezés is: öntudatos tisztelet, öntudatos szeretet? Nemcsak olyan tisztelet és szeretet ez, melyet öntudatos állapotban művelek és érzek, hanem melyet tudatosan érzek és teszek, vagyis határozottan tudom, hogy kit, miért és hogyan tisztelek és szeretek.

A kis gyermek is, kiben még csak halvány mécses módjára pislog az öntudat, köszön, tiszteletet és szeretetet mutat, kezével int: «Pá, pá». Kis karjával átfonja édesanyja nyakát, de ez nem öntudatos, hanem inkább a benne levő ösztön, vagy az utánzás, szokás műve. Sokan ilyen gyermekmódjára gyakorolják a tiszteletet és szeretetet felnőtt korukban is és — sajnos — a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt is. Bejönnek a templomba, térdet hajtanak, áldoznak, elolvassák az előírt imákat, de mindezt olyan nagyon pislogó, nagyon gyenge öntudattal. Lehetne ezekre is az Úr Jézus szavait alkalmazni: «Nem tudják mit, cselekesznek!»

Vigyázzunk tehát, hogy minket az Oltáriszentség tiszteletében és az Oltáriszentség közelségében ne ilyen, csupán a szokáson alapuló, féligmeddig öntudatlan, hanem erős, élő, *öntudatos tisztelet vezéreljen.* Legyünk mindig tudatában az Oltáriszentségnek. Tudnunk kell és élénken elgondolnunk, hogy ki van az Oltáriszentségben és hogy minő végtelen kincs az Oltáriszentség.

Ilyenképen aztán más lesz az egész életem. Már korán reggel nem csupán saját magam létének öntudatára, hanem az Oltáriszentségben az Úr Jézus létének és végtelen szeretetének, jóságának tudatára fogok ébredni. És ezzel a gondolattal és boldogító, vigasztaló tudattal fogom a napot megkezdeni és végigküzdeni. Akkor a város, az egész világ nekem egy szentföld lesz, ahol az utak mindig Jézushoz vezetnek, akit az Oltáriszentségben minden templomban megtalálok. Akkor én a szentáldozásban magam is templommá, tabernákulummá leszek, ahol az Oltáriszentség van az én élő testembe, lelkembe, öntudatomba zárva. Akkor lesznek csak igazán bensőséges, mélységes, édes érzéseim, ha ezzel az öntudattal járok-kelek és erre az öntudatra sokszor ráeszmélek. Akkor nekem a templom nemcsak szép épület és nagy gyülekezőhely, hanem igazán Isten háza, *Jézus* háza lesz. Akkor tiszteletem, viselkedésem, imádságom, térdhajtásom, szentáldozásom ebből a vallásos öntudatból fog fakadni: Szép, épületes, megokolt lesz. Hát még a szeretetem! Milyen égő tűzzel fog fellángolni, valahányszor az Oltáriszentséget látom, rágondolok, vele közeli érintkezésbe jutok, hiszen az Oltáriszentséget épen Jézus legnagyobb szeretete hozta létre.

Ilyen élő, öntudatos tisztelettel és szeretettel vették körül a szentek az Oltáriszentséget. Szent Tarzicius tudta, hogy milyen drága kincset szorít kebléhez s azt életénél is többre becsülte. Milyen boldog volt,

mikor életét áldozhatta fel érte. Assziszi szent Ferenc, ha már messziről megpillantott egy templomot, térdre borult s kimondhatlan szeretettel s tisztelettel üdvözölte a templom édes lakóját, az Oltáriszentséget. Szent Alajosnak önmegtagadásába került a Szentségháztól megválni.

Kedves gyermekeim, ilyen legyen a mi tiszteletünk és szeretetünk legdrágább kincsünk: Az Oltáriszentség iránt! *Kriegs-Au Emil.*

Mókusok és rókák.

Rege.

Soha olyan kis könnyelmű népet, mint a mókusoké! Az igaz, hogy szeretik a tréfát, a dinom-dánomot, a pompás jó elemózsiát, de eddig mégis tűrhetően megvoltak pompás kis mogyoróbokros országukban. Csak ne lennének olyan veszekedő, össze nem tartó, hanem százfelé húzó természetűek. Nagy baj származott ebből rájuk! Pedig az országuk olyan volt, mint egy kis paradicsom. Egy hegyoldal, mélyen bennt a hegyvidékben, tele volt mogyoróbokrokkal és diófákkal. Illatos virágú rétek, tisztások terültek el itt-ott benne, csevegővizű, vígszavú kis tiszta patakok szaladoztak rajta keresztül, mint fényes ezüstcsikok.

A derült kék ég csak úgy nevetett fölöttük, a gerlék meg majd halálra kacagták magukat a fákon, a huncut mókusok, veszekedtek egymásközt. Jaj, de nem sokáig! Mert az egymással veszekedő mókusok esze elfogyott, mint a fogyó hold és a rókákat, melyek eddig ki voltak zárva törvényhozásilag országukból, beeresztették. Persze főként a vastagnyakúak, lomposfarkúak és más ilyen mérgesebb, egyenetlenkedő mókusfaj szavazott a bejövetelük mellett, mert hogy a rókák igen jók és szelidek. A fiatalok el is hitték ezt a mesét, némelyik öregebbje azonban a fejét rázta: Megesznek bennünket a rókák, az lesz a vége!

— Hiába, ők nem olyanok, mint mi, más a természetük.

— Dehogy nem! Szakasztott olyanok — szavalta egy nagy, különösen vastagnyakú mókus. — Csak rájuk kell nézni, milyen vörnyeges a bundájuk, hasonló épen mienkhez és olyan kedvesek, olyan műveltek, mézes-mázos a beszédjük, alázatos a magaviseletük, meg fogják magukat és minket is becsülni.

Jaj, de mi történt? A rókák besurrantak a mókusok országába sunyin, ravaszan és szerényen, aztán pár évtized mulva ők voltak az urak az országban. A szegény könnyelmű kis mókuskák véres könnyeket sírtak, de már késő volt. Még azok is, kik leginkább azon voltak, hogy a rókákat beeresszék: a vastagnyakúak és lomposfarkúak, még ezek is meg voltak ijedve, mi lesz a mókusokkal? Mert egyik fészkűket a másik

után foglalták el a rókák, egész csalítok voltak már e ravasz faj birtokában és sok mókus már szomszéd országokba volt kénytelen kivándorolni. Otthon pedig, mókusországban, egészen más világ lett. A mókusok, bár könnyelműek voltak és veszekedő természetűek, de azért alapjában jólelkűek és nemesszivűek. A mókusok fészkében ismeretlen volt az erkölcstelenség, a nemtelen, léha életmód. Józan, mértékletes életet éltek, az öregeket megbecsülték, a fiatalokat önfeláldozó gonddal nevelték. Most a rókák mindennek az ellenkezőjét tanították, nem kell becsületesnek lenni, hanem ravasznak, a fiatalok legyenek olyan szabadok, mint a madár, vagyonilag is legyen elv az, hogy aki marja, bírja és ők igen martak, így sokat birtak is. Ezen bajokat tetézte egy nagy háború, mely az országot érte.

Farkasok és más vadállatok törtek a mókusokra, kik, amily könnyelműek voltak békeidőben, olyan vitézeknek bizonyultak a háborúban. Oly vitézül küzdöttek, hogy kezdték az ellenséget kifelé szorítani. A rókák azonban ekkor sem tagadták meg sunyi, ravasz, kapzsi természetüket és ahelyett hogy segítették volna a mókusokat az ellenség ellen, elbujtak lyukaikban, sőt még kárt is okoztak a mókusoknak. De azért nagyban hiresztelték, hogy ők milyen vitézek és mily nemes, önfeláldozó jellemek.

— Ó, mit tegyünk? — jajgattak a mókusok — hiszen ez rettenetes! Mi szivesen láttuk őket, hazát adtunk nekik, ők meg most elbujnak, erkölcseinket rontják és mindenképen kárt okoznak nekünk.

Biz ez fogas kérdés volt és nehéz volt reá felelni. Volt, aki azt ajánlotta, hogy kérjék meg a Mindenek urát, változtassa át a rókákat is mókusokká, mások megint azt kívánták, legyen a rókáknak is külön országuk. De ez mind igen bajos volna, ugye?

— Végre mégis az volna a legjobb — mondá egy nagybölcs öreg mókus — ha a mi fajtánk összetartana, akkor nem ártana nekünk ezernyi róka sem.

Bizony az összetartás nagy erő! Ezt tapasztalták a mókusok is, mert azontúl szorosan összetartottak, nem veszekedtek egymás között, hanem egyik a másikat segítette. Ekkor a rókák is más hurokat pengettek és nem sanyargatták, nem nyomták el a szegény mókusokat.

Víg világ lett ekkor mókusországban! Mindenkinek megvolt a maga fészke, a maga mogyoróbokra. Ha egy mókust valahol a rókák ki akarták fosztani, régi jussából kikergetni, a mókusok mind összeálltak és nem engedték. Végre is a rókák lassan visszaszállingóztak oda, ahonnan jöttek és ekkor lett csak mókusország igazán boldog és virágzó.

Az egyenetlenség tönkretette, az összetartás megmentette őket.

Dr. T. L.-né.

Aranyvér.

Rege.

Gyönyörű vidék a selmecbányai hegyvidék. Bérc-bérc mellett, völgy-völgy mellett sorakozik bájos összevisszaságban. Az erdőkből üde illat száll a völgyek vadvirágos, csobogó patakok által körösztülszelt élénkzöld bársonyszőnyegeire. Madárdal csattog mindenfelé; napfény szálldos az ágak, páfrányok közt és csókolja az anyaföldet, mely itt oly rögös, oly köves és mégis annyi gyönyörűbbnél-gyönyörűbb virágot és növényt terem. Meggyógyul itt tán a halálos beteg is és nem csoda, ha messzeföldről felkeresik fürdőit az emberek, hogy itt új egészséget, új erőket szerezzenek maguknak.

Kalló kattog a patakon, zúzza a követ, míg porrá válik. A patak vize mossa, mossa a port, míg felcsillan belőle itt is, ott is egy aranyszem. Mert ez a vidék nemcsak a felületén, de a belsejében is aranyos, hanem, sajnos, az arany mind ritkábbá válik... Erről a mizerek népe tehet, mondta egy öreg bányász, kivel Vihnyén találkoztam, egy ottani szép fürdőhelyen. Micsoda mizerek népe? Az, amelyiknek a vére arannyá vált. Mert itt élt valaha egy furcsa apró-cseprő kis nép, ha akarja, elmondom a történetét.

— Hogyne akarnám! Mondja el, kérem — és letelepedtem nála a csőpp kis bányászlakásban.

Tulajdonképen azért mentem oda, mert népies, cifra virágokkal ékes korsókat akartam tőle vásárolni. Volt is ilyen egy pár a pohárszéken, meg virágos porcellántányérok és csészék is. A nap bekandikált a kis ablakon, mely vadszőllőlevéllel volt befuttatva és mindenféle karikákat és ábrákat rajzolt a fehérre surolt padlóra. Nesztelen volt a csend, csak egy rigó füttyengetett az erdőben, melynek szélében a bányász házikója állt. Az öreg megtömte a pipáját, rágyujtott, aztán elkezdett mesélni:

— Valamikor réges-régen, tán még mielőtt a vízözön borította volna el a föld tereit, pici, apró kis nép lakott e tájon, mely akkor sík volt, mint az asztal. Felixeknek hívták őket, vagyis boldogoknak. Ügyesek voltak és fürgék, mint a mókus. Főuruk és parancsolójuk Sztellusz nevű igen szent és hatalmas próféta volt, jószivű ember, de szigorú rendet tartott, mert különben az apró emberkékkel nem birt volna sehogysem. Mert a kis huncutok igen kevélyek és lusták voltak és nem akartak sem szótfogadni, sem dolgozni. Sztellusz megrótta őket ezért és így szólt: aki nem dolgozik, ne egyék. Aztán a ti országtoknak törvényei vannak, melyeket meg kell tartani. Tudjátok jól! Első és főtörvény, hogy nekem szót fogadjatok, másik, hogy dolgozzatok. Jaj annak, aki ezt áthágja, azt

én megbüntetem. Erre a felixek lázadozni kezdtek: Mi bizony nem fogadunk szót neked és dolgozni sem akarunk! A szent ember erre megharagudott és így szólt: Nem akartok szótfogadni és nem akartok dolgozni? Ezért büntetés jár ki nektek... és egyetlen varázsszavára az addig igen termékeny síkföldű ország hepe-hupássá, hegyessé-völgyessé változott és nagy sziklák hevertek mindenfelé. A felixek népéből pedig a mizerek, azaz nyomorultak népe lett.

Egy ideig meg is javultak, törték magukat a munkában és szótfogadtak Sztellusznak. Azért ez meg is örvendeztette őket azzal, hogy aki sokat dolgozott és fáradott, az kapott tőle időnként egy szép, csillogó aranyérmet. Aki sok ilyen aranyérmet érdemelt ki, azt Sztellusz áthelyezte egy másik vidékre, ahol olyan gyümölcs termett, amitől a törpe is nagy emberré változott át és aztán nem volt többé nyomorult törpe, hanem boldog lakója Sztellusz szép, nagy országának, ahol semmi el nem hervadt és mindenki örökké ifjú maradt. Hanem a mizerek jósága és szótfogadása, sajnos, nem tartott sokáig! Megint csak föllázadtak Sztellusz ellen. Különösen királyuk, az apró, de gőgös Orupusz járt ebben elől. Micsoda? Én egy vén embernek engedelmeskedjem? Nem teszem, még ha még oly szent is! Különben is mi közünk hozzá? Mondjuk ki, hogy ezentúl ő senki és semmi a mi országunkban! Csak azért is aranyból csinálunk bálványt, azt fogjuk imádni és urunknak elismerni, nem őt!

Az apró-cseprő kis törpéknek ez a beszéd nagyon tetszett és csákányt ragadva arany után kezdtek kutatni. Össze-vissza furták, hasogatták a hegyeket, de aranyat alig találtak. Ami pár szemerkét mégis kibányászták, megolvasztották és ezüsttel meg ólommal keverve bálványt öntöttek belőle, melynek azt a nevet adták: Lupa. Aztán megint nem dolgoztak, hanem csak mulatoztak, ettek, ittak, táncoltak, duhajkodtak. A király is mennyegzőjét ülte az ország egyik legszebb, legelőkelőbb hölgyével, Vitával, ki amilyen szép, olyan gőgös és gonosz volt. Már előre elhatározta, hogy igen fogja zsarolni a népet és sanyargatni, ahol csak lehet. A mennyegzői menet a Lupa bálvány elé vonult. Elől a király bíborbársony köpenyben aranykoronával a fején, mellette a szép menyasszony hófehér selyemben, mely tündöklött a gyémántoktól, tizenkét apród vitte az uszályát és háromszáz udvarhölgy követte, mind cifrábbnál-cifrább ruhában. Ők is, meg a király után jövő nagyurak és udvari méltóságok oly gőgösen lépkedtek, mintha ők lettek volna a világ parancsolói. A király aztán odalépett a Lupa bálvány elé, mélyen meghajtotta magát és így szólt: Ó, három ércből alkotott kedves Urunk! Nem kívánunk többé Sztellusznak szolgálni és országába jutni! Ezennel kijelentjük, hogy őt többé nem tiszteljük és úgy tekintjük, mintha nem is léteznék.

Az ő hitvány kitüntetéseit, az aranyérmeket ime, most ide tesszük eléd és neked áldozzuk fel. A mi vérünk és életünk, szabadságunk és akaratunk ezentúl a tiéd, ó, nemes Lupa, ki nem követeled azt, hogy neked szótfogadjunk és még dolgozzunk is. Kedves Vitám, jer, kössük meg frigyünket kedves Urunk előtt.

Erre a szép menyasszony előre lépett, megfogta a király kezét és így szólt: Kössük meg frigyünket, kedves Urunk, Lupa előtt, ki nem parancsol, nem követelődzik, hanem áll némán és magasztosan. Ez a nekünk való Úr. Ime, én meghódolok neki! És egy aranyérmet helyezett a bálvány elé. Utána mindenki odatett egy-két aranyérmet Lupa elé. De nem volt nagyon sok, mert utóbbi időben már kevés jutalmat kaptak igazi uruktól. Amint így rakták az érmeket, iszonyú vihar támadt és nagy földrengés. Parancsolójuk, Sztellusz, ki nagy bűvész is volt, megjelent és haragosan mondta: Esztelen törpe nép, velem akartok dacolni? Engem akartok mellőzni? Majd megmutatom, hogy mégis én vagyok az uratok!

Erre tűz jött ki a hegyek mélyéből és megolvasztotta az aranyérmeket, de a mizerek népét is megégette. Vérük összekeveredett a megolvadt arannyal és beleömlött a hegység szakadékaiba és mélységeibe, melyet ők csináltak aranykutatás közben csákányaikkal. Ott pedig újra megkeményedett és arannyá lett. És azért van most kevés arany errefelé, mert kevés volt a kis mizerek vére és jutalomaranyérme is. Aztán iszonyú kövek estek le az égből és betemették a mizerek országát. Az a hely ez, melyet «kőtenger»-nek hívnak és mely amott a hegyoldalban látszik. A királyné és udvarhölgyei azonban meg nem égtek, hanem odabenn élve maradtak és siránkoznak éjjel-nappal a hegy gyomrában. Siratják a megégett királyt és az elpusztult országot. Könnyeiknek árja összevegyül a hegy gyomrában lévő meleg vizekkel és mint meleg forrásvíz bugyog ki a hegyoldalból. Ha asszonyok megfürdenek benne, meggyógyulnak és megjavulnak ettől a víztől, mely a bánat könnyeitől sós és keserű. Mondják, hogy odabenn a bányák mélyén hallatszik is a zokogásuk. Némelyek még azt állítják, hogy a mizerek közül néhány élve maradt és a bányák legrejtettebb zugaiban lappang. De még most is oly gonoszak, hogy becsalják hamis lámpafénnyel a bányászokat elhagyott aknákba és azok könnyen odavesznek, ha nem vigyáznak magukra. De én még nem láttam egyet sem.

— Bácsi csak nem hiszi, hogy e rege igaz legyen? — kérdeztem.

— Hiszen ilyen rege elég sok él a nép ajkain, mindenesetre szép tanulság vonható azonban le belőle: A kevélység és engedetlenség súlyos büntetést érdemel...

Ezzel elbúcsuztam az öreg bányásztól. Háza előtt egész a patakig

kis virágoskert terült el. A rezeda és bazsalikom illata összevegyült a ház fölötti hegyoldalán susogó erdő üde illatával. Nincs mása az ilyen fűszeres, friss erdei levegőnek, melyet beszívni valóságos királyi élvezet! A kertben a virágok közt pedig a bányász szőszke kis unokája gyomlálgatott és közben énekelt valami népdalformát:

Voltam én is király leánya:
A szép gazdag cifra Vita,
Mostan vagyok szegény Sajna
Idebenn a hegy gyomrában...
Siratgatom az életem,
Sajnálom a vőlegényem:
Sajna, Sajna, szegény Sajna...

Egy másik leány a szomszédkertből pedig így felelt:

Miért voltál büszke, kevély?
Miért nem engedelmeskedtél?
Fenn hordtad büszke fejedet,
Mostan ontsad könnyeidet:
Sajna, Sajna, szegény Sajna...
Elnyelt téged a hegy gyomra:
Sajna, Sajna, szegény Sajna...

— Bizony — mondta az egyik kisleány — szót kell fogadni, ugy-e, Anica?

— Szót ám, atyánknak, anyánknak és az Istent, az Urat imádni és tisztelni kell. De meg is tesszük, ugy-e, Marina?

— Meg, meg, de nem is fogunk a hegy gyomrában sírni...

Aztán tovább mentem Vihnye fürdőbe vezető napsugaras uton, mely mellett kétoldalt szép hársak állnak. Csakugyan egyszerű a boldogulás útja; szótfogadni Istennek és följebbvalóinknak. Mégis, hogy oly sokan meg nem találják, mi lehet az oka ennek? — gondoltam elmenőben. Onnan a kis kertből pedig megint felhangzott az ének:

Miért voltál büszke, kevély?

Antal Margit.

Krisztusarcból Judásarc.

LEONARDO da Vincivel történt, a világhírű festővel. Műterme tele volt már a leggyönyörűbb képekkel. Császárok és királyok vetekedtek értük. De ő még valami nagyobbat akart alkotni, olyant, amilyenhez fogható nem került még ki emberfia kezéből. A világtörténelem egyik legfönségesebb jelenetét, az utolsó vacsorát akarta megörökíteni.

Sok gondot okozott neki az, milyennek fesse Jézus arcát. Hol talál ő embert, kinek arcán legalább halvány árnyéka rezeg azon másvilági békének és nyugodtságnak, mely a szelíd és alázatos szivű Jézus arcán visszatükröződött. Sokáig, nagyon sokáig keresett mintát az Úr Jézus arcához. Összejárta az egész várost, hogy megtalálja azt az embert, akinek az arca után megfesthetné az Úr Jézus arcát. Végre egy napon valamelyik római templomba lépett s feltűnt neki egy férfiú, aki a szent Szűz oltára előtt összekulcsolt kezekkel, térdenállva imádkozott.

— Megvan — ujjpngott magában Leonardo da Vinci — kit olyan régen keresek.

Ez a csodálatosan nemesarcú férfi Bandinelli Péter templomi énekes volt. Őt érte a kitüntetés, hogy arca mintául szolgálhatott az Úr Jézus arcának megfestésénél.

Évek multak s jöttek. A kép már teljesen készen volt, csupán Judásnak, az árulónak arca hiányzott még. A festő ekkor valami elvetemült nézésű embert keresett, hogy Judás arcánál modellje legyen. Jártkelt, látogatta a börtönöket, a fegyházakat, felkereste a kocsmákat és csapszékeket, de csak nem talált olyan embert, akinek arcán a júdási gonoszság rajzolódott volna. Mélyreható szeme talált mindenkin egy-egy rokonszenves vonást.

Végre nagysokára, valami zsiványtanyán egy züllött, gonoszképű emberre akadt, olyanra, amilyent keresett. Arcán nyoma sem volt valami nemesebb érzelemnek. Csak aljasság, keménysziviűség és ravaszság rítt le róla. Csunyán nézve sompolygott, mint a határba kivert komondor.

A mord alak Leonardo felszólítására — egy kis szesz reményében — elment a festő műtermébe. Végre tehát meg lehetett kezdeni Judás fejének megfestését.

Több nap óta nézte már Leonardo a zord ember vonásait, aki előtte ült. Egyszer aztán — ép késő délután volt — hirtelen elállt a művész lélegzete, kiesett kezéből az ecset és ijedten felugorva nézett az emberre.

— Hogy hivják? — kérdé riadt hangon.

— Az én nevem Bandinelli Péter — szólt a válasz.

***

Min mehetett át az az ember, akinek arcáról egykor Krisztust másolták, végül pedig Judásnak is beillett! Lélek, vigyázz, hogy Isten el ne vegye arcod szépségét.

Budapest.

Rottenbücher Ilonka,
leány-szövetségi tag.

Röptében a nagyvilág körül.

† Vaszary Kolos. Factus est in pace locus eius et in Sion habitatio eius. A béke lett az ő otthona és lakóhelye a mennyei Sion. Ő is elköltözött, mint elköltözik minden. Elköltözött benne nem a bíbornok, nem a primás, nem az érsek, az aranykeresztes, pirosruhás, történelmi díszekkel ékes alak, hanem az ember, a Vaszary Kolos. És épen ez teszi monumentálissá sírkövét, hogy az embernek kijáró tisztelet nem lett nála kisebb a bíbornoknak járó tiszteletnél. Az ő ruhájának a belső ember adott díszt.

Meghatva hajlítja meg hantjánál a szomorúfüzet az Oltáregyesület is, amely az ő kormányzata alatt lett naggyá s tőle a főpásztori jóindulat annyi tanujelét s nem egyszer nagy anyagi áldozatkészségét tapasztalta

Have anima pia. Kialudt a fénylő, fekete szem. Menj be az örök Pantheonba. Legyen otthonod a béke és lakóhelyed Sion.

Erzsébet királynénk halálának évfordulóján, szeptember 10-én szentmise volt az ő emlékére épült Örökimádás-templomban. Ezen a napon, a magyar nemzetnek évről-évre szivébe nyilal. Drága királynéjáról emlékezik meg, akin először próbálta ki gyilkos szurását az a tőr, mely most másodszor támad hátba.

Erzsébet, magyarok fölséges asszonya, mintha a te ártatlanul kifolyt véred kiáltana az égre, zajló Isonzó hires folyásánál. Tán te véded láthatatlanul Doberdo dörgő síkját s hárítod el tőlünk a gyilkos vasat, mely téged oly kegyetlen biztosan talált. Te csukd le a szegény magyar baka szemét, «Wenn die Schwalben weiter ziehen» — mint te szeretted énekelni — mikor előttük megnyilik a vándorlélek új hazája. Te tarts bosszuló pajzsot a zászló felett.

Tragikusan kiszenvedett, drága királynénk szobra, ott áll az Örökimádás-templomban jobbra, mindjárt a bejáratnál. Mintha fogadná az érkezőket, hogy elvezesse őket, be a márványos szentélybe.

Vezesd be legendás nagyasszony a magyar nemzetet is, a boldogság templomába, a jobb jövő fényes szentélyébe.

A nemzeti áldozatkészség szobra. Ragyogó őszi napon avatta fel Budapesten a haza bölcséről elnevezett téren hazánk első főpapja nemzetünk áldozatkészségének szimbolumát, egy az igazságos Mátyáskorabeli közvitézt ábrázoló tölgyfaszobrot. Egyszerű faszobor az egész, de előtte örök időkön keresztül kalapemelve fognak elmenni a hálás utódok. A leleplezésnél ott volt a hivatalos Magyarország. A hercegprimás tán még sohasem beszélt úgy a nemzet szivéből, mint ennek a szobornak talapzatán, mely hivatva van arra, hogy lecsókolja a vérrózsákat és elsimítsa a borongó gondokat bánatos családok homlokáról.

Úgy áll ott, mint a feszület — a primás remek szavai szerint — amely mellett nem lehet érzéketlenül elmenni. E szoborban Magyarország sebzett lelke sajog. Magyarok, ne menjetek el mellette az irgalmas szeretet áldozata nélkül.

Farkas Géza.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Szeptember 10-ike boldogult Erzsébet királynénk emlékének volt szentelve. A szentmisét reggeli 9 órakor mutatta be érte az Oltáregylet, melyen a tagok közül számosan résztvettek.

Szeptember 13-án tartotta a központi Oltáregylet Vaszary Kolozsért, elhunyt volt főpásztoráért a gyászistentiszteletet. A nagymisét dr. Hanauer István apát mondotta, papi segédlettel.

Október 4-én 9 órakor szentmise mondatott az Oltáregylet alapító igazgatójáért, Trautwein Jánosért.

Október 10-én, a hó második vasárnapján tartja az Oltáregylet közös istentiszteletét. Délelőtt 8 órakor közös szentmise, közös szentáldozással. Délután 1/46-kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Október 11-én délután 4 órakor a választmány ülést tart.

Október 18-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

Október 22-én, a templomok felszentelésének ünnepén d. e. 9 órakor nagymise, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Október 30-án este 7 órakor a családok felajánlása Jézus szent Szivének. Akik ezen felajánláson résztvenni óhajtanak, jelentkezzenek az Oltáregyesület központi házában IX. Üllői-út 75. sz. alatt.

Munkaórák: 1-én kezdődnek a szokásos munkaórák a szegény templomok segélyezésére és az oltáregyesület kisegítő kórháza javára. Az Oltáregyesület munkaterme a hét minden napján nyitva lesz 1/23-tól 5-ig a következő beosztással: hétfőn a Virgo Reparatrix I. csoportja, kedden a Virgo Reparatrix II. csoportja, szerdán a fájdalmas Szűz kongregációja, csütörtökön a szent angyalok kongregációja, a pénteki főmunkaórán az Oltáregyesület és Keresztény Anyák Kongregációja, szombaton a szent Anna kongregáció. Ezen munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap 1-ső hétfőjén, 2-ik keddjén, 3-ik szerdáján, minden péntekjén és 4-ik szombatján.

Hangos élet lüktet az Örökimádás szárnyépületeiben. A megnyilt iskolai évvel megelevenedtek a termek, megkezdődtek a kongregációk, munkába léptek az eucharisztikus szövetségek. Fel-felhangzik az ének a kongregációi kápolnában és zajos gyermekhad rajzik a lelkészi irodában, ezernyi apró üggyel, ujságokért, érmekért kopogtatva. Közbe felhangzik a kőmívesek kalapácsának zaja, akik lépcsőt készítenek le a suterrainba. Pezseg, csobog az élet. Nem is lehet az másként az élő vizek zúgása mellett.

Auguszta főhercegnő ő fensége, mint már nem egy izben, ismét meglátogatta a központi oltáregylettől az Örökimádás-zárda épületében fenntartott katonai kórházat. A fenséges vendég melegen érdeklődött a sebesültek állapota után, sokakat megszólításával tüntetett ki, érmeket és képecskéket osztogatott közöttük. A napsugár szokott oly kedvesen besütni a nyitott ablakon, mint amily lelket vidító volt a fenséges asszony látogatása.

Mozi és vetített képekkel kisért hittani előadás volt szeptember 21-én az Oltáregylet katonai kórházában nagyobb csoport gyógyultan távozó katona számára. Nincs párja annak a leleményességnek, amellyel a kedves anyák mindenfélét kitalálnak a sebesültek nemcsak testi, hanem lelki ápolására is. A hasznosnak a kellemessel és neveltetővel való oly ügyes összeállítása volt ez a búcsuesté, amely bizonyára még sokáig megmarad a derék katonák emlékezetében.

Visszapillantás. A fát is nehezen lehet a földből kiemelni, amely mély és szétágazó gyökereket vert abban. Mennyivel nehezebb tehát a lélek elröppenése, amely ezer meleg szállal volt valahová fűződve. Dr. Tiefenthaler Józsefnek, az Örökimádás-templom négy éven át páratlan buzgalmú és önfeláldozó lelkészének távozása, a szó szoros értelmében olyan volt, mint szent Pál búcsuzása Miletusból: könnyek árja között.

A hivők áldott jó atyjukat, az Oltáregylet agilis és ügyes munkását veszítette el benne. Meghatódva intünk neki búcsut és kérjük az egek Urát, hogy áldása és ereje kisérje őt továbbra is életének útjain. Salve, salve.

Kalocsai Fő-Oltáregylet.

A kalocsai Oltáregyesületbe, mint egyházmegyei központba iratkoztak 1914. évben: Bácsalmásról 14, Fajszról 2, Hajósról 22, Kalocsáról 18, Keserűtelekről 1, Keczelről 22, Kishegyesről 19, Miskéről 35, Monostorszegről 7, Nagyfényről 144, Öregcsertőről 2, Prónayfalváról 4, Tornyosról 11.

1915. év első felében Bácsalmásról 10, Hajósról 22, Kalocsán 14, Kishegyesről 198, Kossuthfalváról 1, Monostorszegrő 18, Nagyfényről 179, Szilberekről 9, Tornyosról 2.

IRODALOM

Szenvedések iskolája. Irta: Zsigovits Béla dr. Budapest. Szent-István-Társulat. A vallás szóljon a fájó szivek megvigasztalására, angyalujjak simogassák a vasvágta földi sebeket. Szükségünk van a vigasz szavaira, szükségünk van lelki erőre. Erőt ád a gyengéknek, olajat és bort öntözget a sebekre ez a kis füzet. Bárcsak minél többen olvasnák egy gondolkodó fő és érző lélek munkáját. Látszik, hogy alapos tanulmányok és átgondolások gyümölcse. A számos írótól való idézés meggyőz bennünket róla, hogy szerző a kérdést súlyos tekintélyek szavaiban is igyekszik bemutatni. Logikus felosztását dicsérhetjük. Első részében megmagyarázza, érdemes-e szenvedni és meggyőz bennünket, hogy a szenvedésekben magasztos nevelőerő és jellemképző hatalom van, melyet felismer a kereszténység, tanít a Szentírás. Második részében feleletet ád, hogyan viselkedjünk a szenvedés éjszakáján. Mint a jó orvos, kipróbált receptet ád elénk.

Időszerű, okos művecske, tömeges terjesztésre alkalmas s méltán sorakozik a háborús irodalom jobb termékei közé.

Ackermann Kálmán.

Tábori levelek. Az Élet kiadóhivatala hazafias és nemes hivatást teljesít, amikor ujabb nyolc tábori levéllel jelenik meg a keresztény magyar olvasóközönség előtt. Dr. Vass József, Toma István, dr. Mester János, dr. Tóth Tihamér, Kriston Endre és Paksy Gáspár közölnek ez ujabb levelekben vigasztaló, lelkesítő keresztény szeretettel és hazafias buzgalommal telt gondolatokat. Ajánlani merjük e füzeteket mindazoknak, akiket a napjainkban dúló borzalmas istenitélet lesujt, mindazoknak, akik kedves hozzátartozóikért bánkódnak, sírnak, remegnek és aggódnak.

Felhivjuk azonkívül a katonai kórházak nemesszivű ápolónőinek és látogatóinak is a figyelmét e füzetekre. Nem gondolom, hogy a sebesült katonáknak érdekfeszítőbb és egyben hasznosabb olvasmányokat lehetne adni. Vigyünk e levelekből sebesültjeinknek!

A füzetek beszerezhetők az Élet kiadóhivatalában (I., Fehérvári-út 15. sz.) és a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében (Kecskeméti-utca). Egy-egy füzet bolti ára 14 fillér.

Kálmán György.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Felelős szerkesztő: Dr. Gamauf István.

Regnum Marianum

ifjúsági lapjaink uj évfolyamai a kezdődő iskolai évvel most indulnak meg.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 K	50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók ——— egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

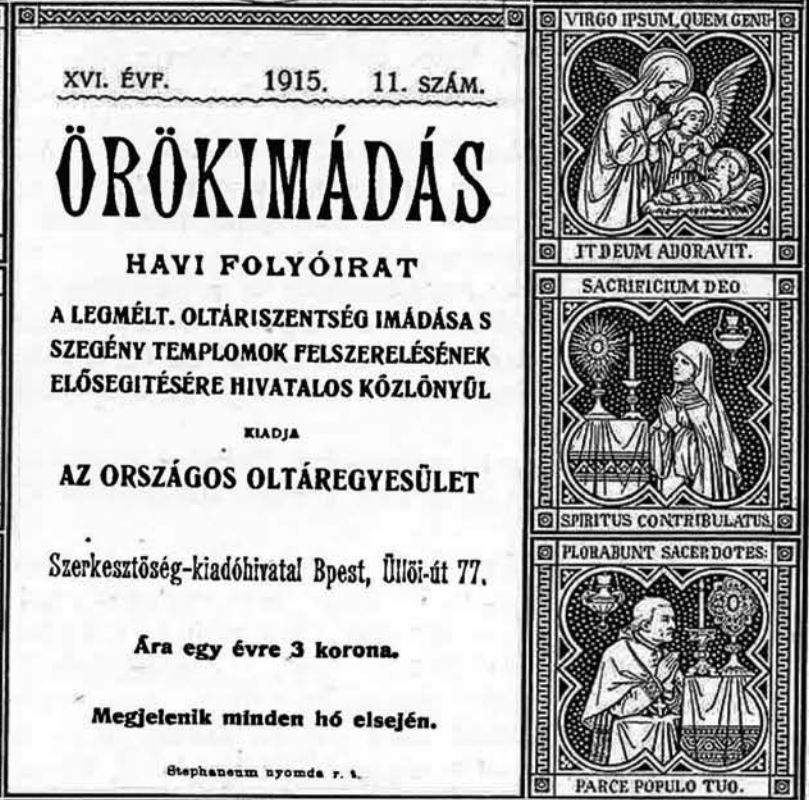

TARTALOM: — *f:* Az örök város fényszórója. — *Csányi E. Medárd:* Küldetés. — *Mihalovics Zsigmond:* Életünk legyen és bőségesen legyen. — *Komlósy Miklós:* Őszi szinfoltok. — *Dr. Gamauf István:* A másvilág révpartjain. — *Kozelka Jenő:* Eucharisztia. — —*f:* A tizedik évben. — *Dr. Wéber Pál:* Novemberi felajánlás. — *Dr. Gamauf István:* Hányszor áldozzunk. — *Blaskó Mária:* Simeon. — —*f:* Dunaparti séták. — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatás.*

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), *dr. Gamauf István euch. szövetségi orsz. igazgatónál* (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

Magyar kultúra. Társadalmi és tudományos szemle. (Megjelen havonként kétszer: 5-én és 20-án. Évi ára 12 korona. Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. sz.) — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Tanulmányok: Nagybankjaink és a hadikölcsön. Stick Vilmos. — A szabadkőmívesek szerepe a világháborúban. I. Gruber Herman S. J. — A radikálisok nemzetellenes birtokpolitikája. Ifj. Gonda Béla.

Tárca: Följegyzések a keresztény karitász működéséről. Magyar Bálint.

Pajzs és kard: Levélszekrény. Templom vagy falvak? r. — Valami a nemzetközi öntudatról meg a Pesti Hirlapról. B. K. — «Az Est» — Jézusról. bb.

Szemlék és kritikák: Könyvek: Magyar Adriai-könyvtár. Dr. Luttor Ferenc. — Dr. Hans Wehberg: Das Papsttum und der Weltfriede. Dr. Bozóky Géza. — Dr. Karl Heilgenreiner: Die römische Frage nach dem Weltkriege. Dr. Bozóky Géza. — Szinház: Palika — Gábor Andor színdarabja a Nemzeti Szinházban. —s—s.

Napló: Októberi levél. —s—s. Néhány szó a kárpáti falvak felépítéséhez. B. K. — A középiskola reformja. B. K. — Rövid följegyzések: Élelmezési politikáról... — Már megint hazautaznak. — Magyarország az egyvágányú fővonalak hazája. Dr. V. J. A. — Helyreigazítás.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

Az örök város fényszórója.

A pápa a hercegprimáshoz.

Kedves fiúnk! üdvöt és apostoli áldást!

Mindig elménkben forgatjuk, amiről Hozzánk intézett iratodban megemlékezel, a háborúban elesettek szánalmas halálhörgését és az őket epedve visszavárók gyászos zokogását: miért is a közelmultban a királyoknak és népeknek a *békét, mint az igazságosság művét* serénykedtünk ajánlani. Megemlíted azt is, Kedves Fiúnk, hogy atyai szeretetünk ezen gondoskodása benned és hiveidben a béke után való vágyódást élénkebbé tette és hogy várakozástól aggódó lélekkel tekintetek ezen Apostoli Székre, mint a kelő nap hajnalpirjára, hogy a régtől óhajtott béke első sugara végre-valahára onnan fog kilövelni. Vajha óhajtásunk minél hamarabb teljesülne. Minthogy pedig minden reménységünk teljesedését Istentől várjuk, a keresztény hiveket, amint előtted tudva van, felhívjuk, hogy egész bizalommal alázatos imákat intézzenek Istenhez, intve őket, hogy könyörgéseik meghallgatására a leghathatósabb ajánlólevél lesz, ha a keresztény erényekben és jócselekedetekben fogják magukat gyakorolni.

Tiszteletteljes figyelmességedért fogadd köszönetünk nyilvánítását az apostoli áldással, melyben a mennyei ajándékok záloga és jóindulatunk tanujeleként téged, Kedves Fiúnk és egyházmegyédet szeretetteljesen részesítünk.

Kelt Rómában Szent-Péternél, 1915. évi augusztus hó 30-án, pápaságunk első évében. *XV. Benedek* s. k.

A te áldott szavaid szentséges Atyánk a mi lelkeinknek ír és balzsam. Nem választhatnak hát el téged mitőlünk s minket tetőled. A te igéd messze szétfut, mint éjjel a tengerszinen a világítótorony fénye.

Világháború tengerén háborog a lelkünk. Hadüzenetek villámai cikkáznak az égen, vad furiák szigonyai paskolták fel a vizet. Recsegnek bolygónk abroncsai. Egy irtózatos ököl dörömböl belülről s akarja szétütni a földet. Ország ront országra, felleg a fellegre s dörgő kisüléssel kavarodnak egymásba. Nincs irgalom, nincs menekvés. Zúg a tenger, haragos zöld hullámok taraja tornyosul az égbe. Sír, sikít a szélvész, nyögnek a partok. Kialudtak fenn mind a sok csillagok...

Mintha már láttunk volna ilyes szélvészt a földön, szélvészt, melyből szintén világvihar kerekedett. Kétezer éve, hogy: factus est de coelo sonus, zúgás támadt az égből, heves szélnek zúgása, pünkösd orkánja, világot sarkaiból kilökő isteni forgataga. Akkor elosztott nyelvek jelentek meg az apostolok feje fölött, mint a tűz s ők szólni kezdtek különböző nyelveken: «ex omni natione, quae sub coelo est». Akkor a tűznyelvek az emberiség nagy egyesülését hirdették, az általános testvériséget, mely nem ismer válaszfalakat, a «homo sapiens» öt világrészt felölelő szolidaritását, melybe Krisztusban egyesültek a szivek. Akkor a Szentlélek, az Atya és Fiú egybeolvadása, az erőnek és egységnek lelke, a nemzeteket összefogó szeretet lelke lehelt végig Jeruzsálemen s onnan kiindulva a föld kerekségen, «ut omnes unum sint», hogy mind egyek legyenek, «ut sint consummati in unum», hogy tökéletes legyenek az egyességben.

Égi pünkösdnek szellője volt az. Ébresztő, rügyfakasztó, erős levegőjű tavasza új századoknak.

Most más pünkösd tombol keresztül rajtunk. Ennek a vasszekere is lerontja a nemzeteket elválasztó korlátokat, de nem azért, hogy közeledjék lélek a lélekhez, hanem azért, hogy az ősember megemelhesse a kőbaltát és üssön vele és öljön. Szúr a lándzsával, mint valamikor az öserdők medvéjére s bokáig lép a vérbe.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, hol a te pünkösdöd? Hová tűnt a fejekről a lángnyelv? Joel pünkösdje támadt újra reánk az a régi, az a prófétai, melyről azt mondja az írás: «És jeleket adok az égen fenn és lenn a földön, vért és tüzet és füstöt. A nap elsötétedik s a hold vérbe borul.» Ez a pünkösd, vad lángnyelvek ünnepe, haragos nyelvek füstölgő lángnapja, «dispertitae linguae» nyelvek szakadásának sátáni pünkösdje. Nem egyesít, szanaszét szór ez az orkán. Csúnya bábeli nyelvzavarodás kerepelőjével rohan végig a világon, mint egy kinai kuli, egy pokolküldönc, egy másvilági vigyorgó rém. S amerre végigfut, megszenesedik nyomában a föld.

Jaj nektek királyok, népek vezetői, sorsok intézői, sátán csatlósai. Jaj nektek világgyujtogatók, óriásgyufákkal könnyelműen játszók.

Te Szentatyánk pedig az a szikla vagy, amelyre nem csaphat fel a hullámok fodra. Tu es Petrus. Te Péter vagy. A te neved szikla. A te várad az igazság fellegvára, honnan a kinyilatkoztatás fényszórója világol: a szikla fénye, a népek és életek útmutatója.

Ez a szegény világ most vérben úszik. Te pedig mint szelid galamb lebegsz a vérözön felett, olajágat lengetve, nyugtot keresve és nem találva. Csak egy talpalattnyi földet kérsz, hogy megvethessed lábad és nem adatik neked.

De hiába, az örök Péter mégis te vagy, Te őrzöd annak az első pünkösdnek szellemét, a népek közeledésének, az általános testvériségnek, a világegyesülésnek lelkét. Nálad van az Ézsauk és Jákobok békéltető titka. Óh, hallasd hát csak szavadat! Hordozd meg a viaskodó népek fölött szelid fényszóródat. «Confirma fratres tuos!» erősítsd testvéreidet. Erősítsd Magyarországot is. —*f.*

KÜLDETÉS

Uram! Ne még,
Még gyengék szárnyaim;
Jobb még pihennem
Itt Szived felett.
Kora nekem
Még tőled elszakadnom...
Oda künn tél van;
Jaj! ki hogy birom?

Tudom, hogy künn
Orkánok tánca jár,
S dörögve pusztit,
Gyújt, sikolyt fakaszt;
S a csendet,
Amelyet úgy szerettem,
Elhagyva téged,
Majd fel hol lelem?

S fehér ruhám,
Az új, a habszinű,
Amelyben mindig
Tetszettem neked,
Ott künn szinét
Mily gyorsan elveszítené
S többé hiába
Mosnák könnyeim.

Ne küldj, Uram!
Még gyengék szárnyaim;
Jobb még pihennem
Itt Szived felett...
Had izmosuljon lelkem,
Had forrjon, égjen,
Míg olyan nem lesz,
Milyen a tied!

Akkor bocsáss,
Uram! akkor megyek,
Pályám előttem,
S én szárnyra kélek,
Sasszárnyon szállok
Az életoceánnak...
S tudom ott ujból
Csak... Rád találok!

Marosvásárhely. *Csányi E. Medárd.*

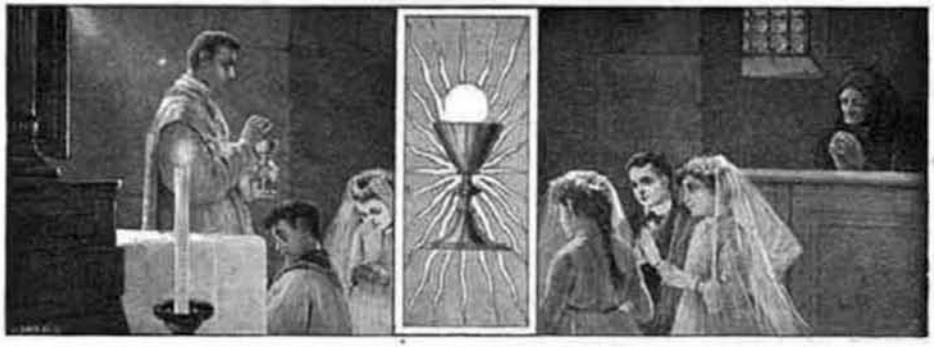

Életünk legyen és bőségesen legyen.

MEGVÁRJUK, míg az utolsó koppanást is elsóhajtják a szökelő ívek. És kigyujtjuk hitünk végtelen erejét. Szétnyitjuk a betlehemi egyszerűséget, a fehér kenyérszint. És térdeinkbe száll a félelem, mert Ő néz vissza reánk, kinek szeretete a legnagyobb, mert önmagát adja az ő barátaiért. És elementáris erővel csap reánk e jelenlét vádoló értelme: akarom, hogy éltetek legyen és bőségesen legyen.

Az Oltáriszentség atmoszférája nem lesujtó. Nem a pokol távlatát nyitja föl, nem a bűn végzetes rombolásával ijeszt, hanem ellenkezőleg, a végtelen tökéletesség útjára nyit szédítő perspektivákat. Hatalmas gesztussal mutatja, hogy Isten kész bennünket a legnagyobb szenteknél is szorosabb közösségbe vonni, ha mi is úgy akarnánk azt, mint ő. Mert e gesztus vádoló is. Vádolja könnyelműségünket, kis bűnökkel teletömött sziveinket. Minket, kik nem adunk el mindent — az egy drága gyöngyért. Kik nem gyűlöljük lelkünket, hogy megtaláljuk azt.

Kilátás nyilik az Oltáriszentség mellől a Golgotára — az igaz. Aranyragyogásán átsötétlik a kereszt sillhuetje. A szív dobog benne, mely látható alakjában hasadó fájdalommal vitte testvérei szörnyű nyomorát. Mely borzadott, hogy Isten végtelen messzeségbe távozott tőlünk és mi emberek maradtunk csupán — megfosztottak az Istent-kiérdemlő képesítéstől. Nem volt szív, mely jobban elkeseredett volna a nyomasztó elhagyatottságon, de nem is volt szív, mely nagyobb erővel látott volna hozzá, hogy az embert az eredeti közelségbe emelje Istenhez. S e szív aggódott, hogy lesznek emberek kik még az ő megváltó működése után is elvesznek. Hát meg kell mutatni mindegyiknek, hogy minő katasztrófa várakozik reá, azért megsemmisítette a maga egyedi életét. A megváltást az *egyén katasztrófájának alakjában* vitte véghez, hogy ki-ki szemlélhesse benne a *maga* katasztrófáját. Az *egy* ember fájdalmát és halálát tűzte a pokol elé figyelmeztetőül. A bűn széléről *így* kiált utánunk, bentlevőkhöz

vagy arra haladókhoz. E sötét mélységet: az eredendő bűnt, Jézus gyötrelmeit, a ki nem aludt pokol lángjait — az Oltáriszentség mellől el nem kergethetjük. De az Oltáriszentség aranyfátyolt von föléje.

Mert az Oltáriszentség akcentusa nem e sötét mélységekre tétetett. A szív, mely *itt* dobog, nem csupán az örök halál egyszerű elkerülését akarja. És nemcsak *akármilyen* boldogságot akar számunkra. Nem is a szabadulás öröme a jellegzetes éneke. Jézus örökös jelenléte *nem sejtett boldogság örökös revelációja.* Határ nélkül nyitva számunkra az Isten élete. Abból akar nekünk Jézus minél többet biztosítani. Hogy megközelítsük Őt, aki Krisztus, az Istennel fölkent. Aki annyira *egy* Istennel, hogy nem «isteni» ember, hanem Istenember. S minthogy az Istennel való közösségtől függ, hogy mennyi a földi Sionban a kegyelmünk, kész, hogy átöntse belénk azt a legnagyobb földi életet, mely lényegesen és elválaszthatatlanul van egyesítve Istennel. A misztikus szőlőtő magára kulcsol bennünket és átlükteti belénk a maga gyönyörű, Istennel elválasztás nélkül egyesült életét. Az Oltáriszentség a szemnemlátta boldogság akcentusát nyomja életünkre. Belőle az isteni boldogság fülnemhallotta szimfoniája zúg felénk. A lélek magasan elszáll pokol, eredeti bűn és szenvedés fölött. Nincs itt szó elválásról. Isten hatalmas karokkal nyúl utánunk minél inkább «megistenesülünk», annál inkább látjuk, hogy Isten még nagyobbra is kész. Boldogságban részesíteni, minő a boldogságos Szűzé — nagyobban, minő a tündöklő szenteké.

De rajtunk mégis megdől az Istenhez méltó terv. Mert a magunk végességében nem teszünk meg *annyit*, mint amennyit kellene. Ballasztokat vonszolunk magunkkal, melyek ellensúlyozzák Jézus vonzását. Hibákat öntözgetünk magunkban, miáltal Jézus teljes működésének teret nem engedünk.

Az Oltáriszentség lelket duzzasztó atmoszférája vigyen reá minket, hogy kicsi hibáktól, szándékos bűnöcskéktől ürítsük ki sziveinket. Amelyeket már bánni sem igen tudunk. Csak akkor éri el bennünk az Oltáriszentség nagy célját: hogy életünk legyen és bőségesen legyen.

Mihalovics Zsigmond.

◇◇◇

magyar nép méltóságos lassúsága hatással volna reá. Bevonja a sárguló ősz kései virágait e fehér szalag s mint valami láthatatlan kezek által font csipkefátyol, védeni akarja a még viruló szirmokat a dér maró csipése ellen.

Valami nehéz csend üli meg ilyenkor a magyar völgyeket és erdőket, melyek sejtelmesen hallgatnak, figyelnek, mint a vad, mely megtorpanva figyel a vadász jöttére!

Már eltűntek az erdők és bokrok énekesei a nyárral s csak a szarka csörög, a szajkó kiabál s a harkály kopácsol az odvas-mohos fakérgen.

Nem lüktet élet a zörgő haraszban, mert úgy látszik, hogy a rovarvilág is a nyári zsibongást szereti. Nekik is idegenül zörren, félelmesen zizeg a haraszt és avar s nem otthonos, nem csábítóan puha, mint a bársonyos fűszál. A dudorászó méhecske benn ül a kaptárban, mert az őszi szirmok szegények, méztelenek.

Az erdők messziről tarkállanak. Itt-ott mintha reá ült volna a halál a nemrég még üdezöld lombokra s azok szegénykék megrémültek, belesápadtak, belesárgultak az érintésbe!

Máshol meg úgy tünik fel, csipős szelek suhantak át és a lombok kipirultak, a levelek meggypirosak lettek s tűzben égnek az őszi nap búcsuzásakor.

Festőknek kell ilyenkor felkeresni az erdőt s a természet olyan szinkeverést mutat nekik, aminőt ők maguk alig-alig merészelnek vászonra vetni! S ez a szinkeverés nem erőltetett, nem kiáltó, nem futurista, nem secessiós — nem! — ez természetes és szép, de lehangoló!

Miért is hangol úgy le minket ez a szép magyar ősz? Miért? Azért, mert a szellőjében, a levegőjében van valami fanyar, savanykás íz vagy talán illat, amely a hervadó, sárguló, fonnyadó lomb illata. Illat, de olyasféle, mint a temetőben van; illat, de halottas koszorúra emlékeztet. Jön, rohan felénk a tél s a galyak mindig árvábbak maradnak. Lehull a lomb s azért sír télen a puszta galyak között oly keservesen a szél...

S amikor elrohan mellettem ez a siró szél, mintha emberi panaszokat, keserves zokogásokat hallanék benne! Mintha messze tájakon furiák dühöngenének s szenvedők nyögnének. Hallom a halálos hörgést, az utolsó sóhajokat... «Istenem, áldd meg enyéimet.»

Talán ágyú dörrent a messzeségben... pedig nem, azt nem hallhatom, hanem csak a szarvasbika bőgése kóvályog az erdők mélyén...

A sárga levelekben elhaló vitézek viaszsága néz felém szomorúan... bánatosan.

A tűzpirosszinben égő galyakon mintha kifröccsent emberi vért látnék... s a felettem elsuhogó varju lekiabál, hogy kár-kár...

Megzörren közelemben a száraz galy. Kis, sápadt leánykák törtetnek

Világbervadás őszében.

hazafelé rőzsekötteggel a hátukon. Mintha keresztet cipelnének... Alig lihegnek szegénykék, de kell a tüzelő, mert hűvös van, rideg a szoba, vacsora fő a tűznél, de sajnos, nem jön haza estére — vagy talán sohasem — papájuk. Ott messze a határokon túl pedig dúl a harc és vigyorog a sátán, aki Éva gyermekeinek testvérkéztől kiontott vérére szomjazik. Hányan rohannak egymásra! Hányan dűlnek ki véres kézi tusában... Hány sóhajtja elhaló ajakkal: «Isten, légy velem» és ismét több özvegy és árva sírhat a világon...

Talán a madarak is e szörnyűségek láttára siettek el boldogabb hazába s azért oly kihalt az erdő... Talán a rovarok is mélyebben bujtak az idén a rögök alá, hogy ne hallják a halálos hörgéseket.

Ilyesféléket érzünk ezidei magyar őszben s azért oly lehangoló reánk! Nem élvezzük most annyira szépségeit, szineit, hangját, életét, csendjét, mert a halál kopog minden talpalattnyi helyén.

Fenn az estéli homályban vadludak húznak — hallom gágogásukat. A falu felől pedig felém zsong-bong az estéli harangszó, «Angelus»-ra hív. Hazafelé indulok; imádkozom a hősökért, az elvérzett családapákért, zokogó árváikért s a magyar tájak nyugalmáért...

Komlósy Miklós.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A másvilág révpartjai.

Milyen különös, hogy amikor a novemberi köd ereszkedik a földre és fehéres homályba vész a tekintet, épen akkor vannak az egyháznak látomásai. Az a nagy, csendes fehérség mintha a másvilág csarnokainak függönyévé válnék, amelyen át a földi szem ismeretlen, messzi világok körvonalait látja. November van. Az egyház szeme az örök révpartokon mereng. Utána néz a vándormadaraknak, akik kicsiny bolygónk sárfészkéből kirepültek. Eszébe jutnak elköltözött fiai. S amint úgy elnézi az örökkévalóság sötétkék mélyeit, olyan ünnepies, olyan komoly hangulat ömlik el lelkén.

Szeme először is a beláthatatlanság sarkcsillagain, a mindenszentek ezüstfehér seregén akad meg. Ez az ő legvakítóbb viziója. Hogy tudja ezt lefesteni az egyház a Szentírás szavaival! Micsoda akkordokkal tudja látomását kisérni! Látja a messzeségben a mindenszentek megszámlálhatatlan sokaságát a föld minden nemzetéből; látja, mint szikrázik hófehér stólájuk s rengenek nagy, zöld pálmáik. Ime — szól az egyház — a mindenség legfölségesebb testülete. Ezek azok, akik sok viszontagságból

jönnek, akik megjárták a tövisek útjait s ime most eljutottak oda, ahova minden út visz. Ki próbálná meg leírni boldogságukat? Győztek, megérkeztek. Eltölti őket tisztaságuk édes mámora. Élvezik befejezettségüket: a lélek kinyilásának (I. Cor. 12,7.) teljét. Homlokukon az élet koronája.

Ki tudná elképzelni, mi volt az, mikor szivük először kezdte dobogni az örökkévalóságokat! Ki foglalhatná szóba harsogó hálaéneküket, mikor fehéren és tisztán odajutottak az örök, reggeli fényhez: Istenhez és szivet szétvető szerelemmel beleömlöttek a fény őstengerébe!

De ez a látomás csak egy napra foglalja le az egyházat. Azontul szeme, végig az egész hónapon át egy közelebb világba mered: a tisztítótűz borongós világába. Ez az ő gyöngéd érzelmeinek országa. Ebbe a ködvilágba tapogatóznak bele hosszú egy hónapon keresztül lágy anyai ujjai.

A tisztítótűz ismeretlen világ. A tudomány nem tud felvilágosítást adni róla. A tudás imbolygó, gyenge lángocskája époly tehetetlen az élet végén, mint az élet elején. Egyiket se, másikat se érti. Ide is lehet alkalmazni Jób könyvének szavait: «Ime napkelet felé megyek és nincsen, megyek a napenyészet felé és nem értem őt». (Jób 23s.) A szív csak dobog anélkül, hogy tudnók, hogy kezdte és hogyan végzi. Lesz, volt lesz, volt — ketyeg a szív, így rójjuk az időt, végre elpattannak a rugók s megmarad egy utolsó «volt». Torkunkon fagy a lélegzet. Az élet kárpitja kiszakadt. Azontúl aztán sötétbe vész minden. Hasztalan meresztjük ki szemünket. Egy elmosódott sugár nem sok, annyit se látunk.

Ó, az a bizonytalanság, amelybe a leeresztett koporsó eltűnt, összeszorítja a szivet. Érzi ezt az egyház is. Mily komolyan imádkozza: «libera eas a profundo lacu»: mentsd meg őket a mély tótól, «ne cadant in obscurum»: ne szédüljenek be a sötétbe. Szinte hallani véli a zuhanást, amint a sebesség fütyülve csap össze fejük fölött. Ugyanakkor azonban, mikor az egyház kifejezi aggodalmait a fekete fenektelenség fölött, beállítgatja a temető hantjaiba gyertyáit is annak kifejezéseül, hogy ő lát a sötétben is. Virágkoszorúkat helyez a sírkeresztekre halottak napján annak jeléül, hogy ő hisz egy új életben, amelyre akkor ébred az ember, mikor földi szemei becsukódnak.

A halál után, szent hitünk tanítása szerint, a tisztítótűzbe jutnak azok a lelkek, akiknek életét meg nem fojtotta ugyan halálos bűn, de akik még tisztátalanok, méltatlanok Istenre. Kétféle tisztátalanság éktelenítí el a purgatóriumi lelket: le nem mosott bocsánatos bűnei és a bűnökért járó büntetések.

A bocsánatos bűnök roppantul belephetik a másvilági lelket. Mert ne gondoljuk, hogy a földön elkövetett vétkek között oly sok a halálos bűn. Aligha tévedünk, ha kimondjuk, hogy a világon átlag sokkal kevesebb halálos bűn van, mintsem általában hiszik. A halálos bűnhöz annyi

öntudatos elvetemültség kell és az emberek mellett annyi mentő körülményt lehet felhozni, hogy méltán megcsökkenthetjük a halálos bűnök számát. Ott áll hát az a lélek elcsufítva tenger bocsánatos bűntől, jellemtelenségtől, álnokságtól, élhetetlenségtől s mikor a rosszul felhasznált időt így elgondolja, szégyenében és fájdalmában nem tudja eléggé kezébe temetni arcát. Öntudatán ég a hűtlenség, megalkuvás, lanyhaság bélyege, az a sok könyelműség, amit a földön fel sem vett, most pedig az élet nagyságának szemléleténél oly szivet marcangolólag érez. Ó, ezeket a skarlátfoltokat a lélekből csak hosszú szenvedés tüze tudja kiégetni. Hosszú-hosszú tisztulási folyamaton kell átesni, míg az a salakos lélek méltó lesz arra, hogy emelt, homálytalan homlokára az örök világosság fénye essék.

A bocsánatos bűnökön kívül a purgatoriumban tartják a lelkeket a bűnökkel járó büntetések is. Hát ezek mik az emberen? Tudnivaló dolog, hogy egy bűnt se lehet elkövetni megtorlatlanul. Minden vétek a fizikai rendben csak úgy, mint az erkölcsiben kérlelhetetlenül visszacsap bosszúálló skorpióival. A megsértett rend büntetésétől nem menekülhet senki. Mily keményen kell lakolni már a földön minden áthágott törvényért. Hogy visszavágnak az emberre a kicsapongás, a féktelen szenvedélyesség, az elbizakodottság vétkei. Össze-vissza üti magát a kívánságaival játszó ember. Mennyire megsarcolja a lelket a legkisebb hazugság, a legelenyészőbb könnyelműség is. A sebeket a szent gyónás behegeszti ugyan, de a seblázt nem szünteti meg, a seb még a forradás után is sokáig sajog. Ezek a sajgó sebek a bűn büntetései, hogy az Istentől kívülről reánk bocsátott büntetéseket ne is említsem, Ezeket, akarva nem akarva, el kell szenvednünk. Törvény ugyanis, hogy valamint minden jótett önmagában rejti jutalmát, úgy rejti minden bűn is önmagában büntetését. És ha őszintén végiggondoljuk életünket, okvetlen el kell ismernünk, hogy életünk megroncsolásáért valamiképen bűnhődnünk kell. Mivel pedig a természetben nincs ugrás, jó időbe bele fog telni, míg lerobotoljuk büntetésünket, elszenvedjük vétkeink következményeit s kiengeszteljük a megsértett rendet. Azt a nagy felfordulást, amit a bűnök okoztak bennünk, azt a sok rőtpiros foltot, amely magát érzésünkbe belevette, égő lángok, hosszas szenvedés tüze tisztíthatja csak ki. Similis simile gaudet: hasonló hasonlónak örül. Hogy illenék egy kalmárlelkű zsibárus, szalézi szent Ferenc finom, művelt lelkéhez? Hogy választhatna egy fennkölt szellemű királyné társalkodónőül egy sekélyes gondolkozású nőt? Istenhez is csak úgy juthatunk el, ha az ő hasonlóságához a mi módunk szerint felemelkedünk s azért előzőleg minden tisztátalanságot magunkból tűzzel-vassal kiégetünk. Tüzet kell szenvedni a léleknek, míg az örök törvény rombadöntött oszlopa benne ismét fel nem épül,

míg a széttört kőtáblákat fájdalma vérével össze nem forrasztja. Ó, szeressük ezeket az elköltözött testvéreket. Nagy és átszellemült lelkek ők! Egy tisztítótűzbeli lélek komoly tekintetét látni — azt hiszem — annyit jelentene, mint életünket tősgyökerestől megmásítani. Erre az arcra talán annak a lábadozó nagybetegnek tekintete emlékeztet, akit két ápolótestvér vezetget a kórházi kert napos oldalán. Lelke mintha álomból ébredt volna. Kuszáltan élnek emlékezetében az öntudatlan kínok közt forró párnákon eltöltött napok, a lázas, összefüggés nélküli gondolatok. Most aztán új életre ébredt. Szemeiben a mélységek méltósága. Így ébredt fel a másvilági lélek is e zűrzavaros, álmatag földi létből új reggelre. Kimondhatatlan nagy hangulata van. Ezt mi, göröngyös, kezdetleges csirák, nem tudjuk elképzelni. Mégis érzi, hogy megviselte a földi élet s mikor bűneire gondol, szeretné agyonsírni magát. Fájdalma nyugodt, mély. Lelke öntudatosan türi gyötrelmeit.

Ó, imádkozzunk ezekért a mi tisztuló testvéreinkért, hogy ők is megemlékezzenek majd rólunk a mennyben, mikor a halál arcunkba mártja körmeit.

Dr. Gamauf István.

Eucharistia

(Elmélkedés.)

Nagy Ottó német császár elé két perlekedő ment egy szántóföld miatt, melyet mindegyik a magáénak tartott. A császár megvizsgálta a dolgot, de nem tudta meghatározni az igazságot. Ekkor nemes gondolata támadt, megvette a földet attól, ki akkor birta s odaadta a másiknak. Mindkettő ki volt elégítve, mindkettő megkapta a magáét. Egyik a szántóföld értékét pénzben, a másik magát a földet... Vetekedett az ég és föld is Jézusért. Mindkettő magáénak mondotta, mindkettő magához vonzotta. Az ég — mert az trónusa, honnan hódító útjára indult; meg a föld — mert itt élt és halt, vérével szentelte azt. És ekkor az Istenember a legnemesebb tettre határozta el magát. Jézus láthatóan felment «dicsőséggel és hatalommal» az égbe — ki volt elégítve az ég; itt maradt láthatatlanul szent testévelvérével, Istenségével-emberségével az Oltáriszentségben — ki van elégítve a föld is.

Végtelen nagy adomány az Oltáriszentség. Nagyságát mutatja az, ha meggondoljuk: *ki* adta, *hogyan* adta, *miért* adta?

Sokat adott Isten a teremtés és gondviselés által. Mindent az emberért teremtett, mindent az emberért tart fönn. Az angyalokat őrizetre, az eget gyönyörködtetésre, a földet használatra. De bármily nagy mindez

mégis véges. Adott Ő ennél nagyobbat, adott Ő végtelen ajándékot is. Mindenkinek odaadta magát; mindenkivel egyesülni akar. Testét-vérét, Istenségét-emberségét akarja mindenkivel közölni. Ezért alapította az Oltáriszentséget. Mindenható, de ennél többet nem adhatott; végtelenül bölcs, de ennél nagyobbat nem gondolhatott. Milyen az én áldozatom Jézusával szemben? Ő nagylelkű, én kislelkű! Ő szeret végtelenül s odaadja mindenét és mit tettem már én érte szeretetből? Az Isten odaadja magát s én nem akarnék hozzámenni? Évenként husvétkor mindenesetre, de ez kevés; legalább havonként s ha tehetem, hetenként sőt naponként. A királyok meghivását örömmel vennők, ne tagadjuk meg tehát a királyok királyának, magának az Istennek meghivását sem.

Az Oltáriszentség nagysága kitünik abból, ha meggondoljuk, *hogyan* adja azt? Jézus az Oltáriszentséget *szeretettel* nyujtja. A legnagyobb ajándék, kelletlenül odadobva, semmit sem ér. Kis ajándék nagylelkűen nyujtva — kedves. Nagy ajándék szeretettel — ez az igazi áldozat. Hogy pedig Jézus szeretettel nyujtja az Oltáriszentséget, bizonyítják a körülmények, melyek közt adta. Mikor adta? Szenvedése közepette, halála előestéjén. Az élet utolsó pillanataiban pedig szeretet és igazság vezérli a haldokló tetteit. Az emberek élete ellen törnek s Ő az élet kenyerét nyujtja. Ki akarják lökni a világból s Ő köztünk marad a világ végéig. És hogyan marad közöttünk? Kenyér és bor szine alatt, hogy teljesen egyesüljön velünk. Mint az étel assimilálódik, úgy akar Ő minket assimilálni. Velünk marad. Meddig? Nem ideig-óráig, amíg a lelkesedés tart, hanem... a világ végéig. Miért? Hogy egyesüljön — áldozás. Hogy érdekeinket szolgálja — áldozat. Ez az igazi szeretet. A szeretet közelséget szeret. Ezért mondja: «Gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni». A szeretet egyesülni akar: «Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az én bennem marad és én ő benne». A szeretet más érdekeit magáévá teszi. Ezért áldozza fel magát érettünk s áldozatában helyettünk, velünk imádja Istent, kegyelmet kér számunkra, azokért hálát ad s bűneinkért kiengeszteli Isten haragját.

Legnagyobb fájdalom a hálátlanság. Jézus pedig jól ismerte a sok hidegséget, gyalázatot, istentelenséget, szentségtörést, mellyel legnagyobb jótéteményét viszonozzák s mégis itt maradt — mert szeret. Mégis megalapította az Oltáriszentséget, csakhogy a buzgú lelkeket kielégíthesse szeretetével. Elviseli a Judások áruló csókjait, csakhogy tanítványai, gyermekei élvezhessék az angyalok kenyerét. Tudta, hogy sokan nem törődnek vele, de viszont látta sokak buzgóságát. Tudta, hogy sokak hanyagsága miatt foszladozott ruhában kell járnia, szennyes oltáron, templomban kell megpihennie, de viszont látta azt a sok áldott kezet, mely a

foszladozott ruhát újjal cseréli fel, az Istenhez méltatlan oltárt, templomot kezemunkájával, alamizsnájával méltóvá teszi. S ezért köztünk maradt, hogy a szeretet gyümölcsöket teremjen.

Az Oltáriszentség nagyságát bizonyítja a sok és nagy haszon, mely abból reánk ömlik. Tudom, ki van ott jelen. Jézus, ki értem emberré lett, tanított, dolgozott, szenvedett, meghalt. Mint ember, mint Isten van jelen. Ha hallanók, hogy Jézus ismét megjelent a földön s egy országban gyógyít, tanít, halottakat támaszt; mint irigyelnők ezt az országot. Felkeresnők azt, nem kimélve pénzt, időt, áldozatot. Pedig itt van közöttünk ugyanaz a Jézus; boldog lehetek itt is, csak keressem föl. Itt dobog ugyanaz a szerető szív, mely megbocsátott a bűnbánó Magdolnának, a tagadó Péternek, a gonosz, de megtérő latornak. Ugyanaz van itt, ki meggyógyította a százados szolgáját, a vérfolyásos asszonyt, a sántákat-bénákat, vakokat-süketeket s mindenféle bajban szenvedőket. Ugyanaz van itt, ki táplálta csodálatosan is az éhezőket, vigasztalta a lelki bajban sinylődőket. Ugyanaz van itt, ki még a holtakat is föltámasztotta: Jairus leányát, a naimi ifjút, a negyednapja halott Lázárt. Itt van, itt marad a világ végezetéig, hogy bármely pillanatban, bármely szükségben vigasztalást, meghallgatást találjunk.

De ennél még többet is tesz az Oltáriszentség. Jézus odaadja magát ételül és italul, hogy átváltozzunk alter Christus-szá. A táplálékot egészen átalakítjuk természetünkké, lényünkké. A húsból, kenyérből s egyéb ételből, melyet magamhoz veszek, lesz szemem, kezem, húsom, csontom, vérem. Hogyan? Nem tudom, de naponként tapasztalom. Én erősebb vagyok az ételnél s azért átalakítom azt magammá... Jézus az Oltáriszentségben szintén eledel alakjában van, hogy ugyanazon hatást, eredményt tegye, mint az eledel. De egy nagy különbség van az Oltáriszentség és egyéb eledel között. Az Oltáriszentség erősebb, mint én vagyok s azért *az* alakít át engem. Szemem, kezem, testem, vérem... Krisztus szeme, keze, teste, vére... lesz. «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem». Ha mindig gondoltunk volna erre, mennyire át kellett volna már változnunk. Nézzük csak a vadfát, mely a kertben nő. A kertész levágja a vadhajtásokat melyek nem odavalók, beoltja a nemes szemet, ágat s az egész fa megváltozik, megnemesedik. Igy történik az Oltáriszentségben is. Én vagyok a vadfa. Az Úr Jézus a szent gyónásban levagdalja a vadhajtásokat s az Oltáriszentségben beolt, hogy megnemesedjünk, átváltozzunk «alter Christus»-szá. Már tudom, *miért* rendelte Krisztus Urunk az Oltáriszentséget.

Lauda Sion, Lauda Sion...

Kozelka Jenő.

Novemberi fölajánlás.

Mai háborús napokban fájdalomteljes szívvel járunk a sirhantok között. Virágkoszorúval diszítjük szeretteink sirdombját és fájdalmas részvétünk töviskoszorúja övezi azok fejfáját, kik névtelen sirokban a lezajlott küzdelmek hegyein és rónaságain pihennek. Nap-nap után több gyászfátyol jelenik meg a kalapokon és gyászszalag a karokon. Az idei novemberi gondolatok és érzések súlyosabbak, nehezebbek a tavalyiaknál: a háborús esztendő sok áldozattal járt. A sirok között úgy érezzük, hogy nekünk is szólnak az Üdvözítő szavai, miket Mártának mondott: «Föltámad a te bátyád... Én vagyok a föltámadás és az élet». (Ján. 11, 23. 25.) Az isteni tekintély eme biztató szavaira kitör szivünkből Jób hitvallomása: «Tudom, hogy az én Megváltóm él és az utolsó napon a földből föltámadok». (19, 25.)

Mindnyájan föltámadunk, — de hogy a már elhunyt hivek lelkei minél előbb részesüljenek a föltámadás dicsőségében és végtelen örömeiben, ebben mi is segítségükre lehetünk.

Az egyház mindig előszeretettel imádkozott a szenvedő egyház tagjaiért: a tisztítótüzben szenvedő lelkekért és állandóan buzdítja hiveit a halottakért való imádkozásra. Részünkről nagyon kedves ajándék, amit nekik adhatunk, ha résztveszünk a szentmiseáldozaton, mely érettük bemutattatik és buzgó imádságainkkal iparkodunk őket a szentmise áldásaiban részeltetni. Az egyház mindenkor ápolta hiveiben a szent és üdvös szokást, hogy szent áldozásokkal is törekedjünk szenvedő testvéreinken segíteni, kiknek hozzánk intézett folytonos kérése: «Könyörüljetek!»

Szentséges Atyánk szivéhez utat tört és visszhangra talált testvéreink könyörgése. Folyó évi augusztus hó 10-én kelt rendeletében megengedi, hogy épen úgy, mint Karácsonykor, november 2-án: Halottak napján is három szentmisét mondhasson minden pap a megholt hivekért. Mily nagy öröm a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek, hogy ezentúl az ő napjukon háromszorosan több szentmise áldásaiban részesülhetnek. A Szentatyát elsősorban a szeretet indította, melynek kötelékével van összekapcsolva a küzdő, szenvedő és dicsőséges egyház. Az üdvözültek serege, a tisztítótüzben szenvedő lelkek és Krisztusnak itt e földön küzdő hivei egy családot képeznek, egy házat, Krisztusnak egy testét, egy egyházat, melynek tagjai Krisztussal, mint fejjel és egymással a szeretet által vannak összekapcsolva. Szent Ágoston írja: «A jámbor elhunytak lelkei sem választatnak el az egyháztól». Tényleg, az egyház ép úgy anyja a jámbor elhunytaknak, mint az élő hiveknek. A szentmise fölajánlásában és a kánonban külön is megemlékezik a misező pap a megholt hivekről. A Szentatya a szenvedő Krisztus érdemeivel, a szentmiseáldozattal siet rajtuk segíteni. S e könyörület — mondja a Szentatya — ma nagyobb mértékben megindítja, midőn atyai tekintetét a világháború harctereire veti és lélekben maga előtt látja annyiak sirdombját, akiknek lelkei iránt a mennyei atyát kiengesztelni részvételjes szeretete buzdítja. Novemberben az ágyúk zajába megindítóan fölséges akkordként vegyül bele a gyászmisék éneke és imádsága.

«A szeretet azokat, kik különváltak, össze szokta kötni» — írja aranyszájú szent János. Szeressük mi is az Úrban elhunyt testvéreinket és szeretetük vonzzon oda bennünket Krisztus oltárához. Egyesüljünk minél gyakrabban buzgó szentáldozással a szentmiseáldozattal, «mely nemcsak az áldozatot bemutatónak és az Oltáriszentséget magához vevőnek használ, hanem minden hivőnek, akár velünk élnek a földön, akár már elhunytak az Úrban, de még bűneikért teljesen eleget nem tettek». (Trienti zsinat.) És kit nem hatna meg szeretteinek segélykiáltása és kinek volna olyan kemény szive, hogy rajtuk segíteni vonakodnék? A Szentírás is buzdít, hogy «szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni». (2. Makk. 12, 46.) A Krisztussal egyesült lélek imádsága bizonyára nagyon kedves az Úrnak. Hasson át bennünket a boldogult szentek példája is, kik szintén imádkoznak szenvedő testvéreikért; az egyház is segítségül hívja őket, mikor a gyászmisében imádkozza, hogy «összes szentjeid közbenjárása leginkább a szentmiseáldozat és a szentáldozás által történik. A szentmise nemcsak dicsőítő, hanem engesztelő áldozat is.

A szentmise és szentáldozás fölajánlásával «irgalmasságot nyerünk az Úrtól és kegyelmet alkalmas segítségre», — már pedig a megholtakon segíteni Krisztusnak is óhaja és kívánsága. Engedjük szivünkre-lelkünkre hatni sóhajukat: «Könyörüljetek rajtam, könyörüljetek rajtam, legalább ti, barátaim, mert Isten sujtó keze ért el engem». Mennyire megindító panaszuk! Az igazi szeretet barátjához «szegénységében» is hű, mondja a Szentírás, a részvét utján menjünk át azokhoz, akikkel az emberség által összekötve voltunk (Szent Bernát). De nemcsak az emberiesség és barátság, hanem a rokoni szeretet is kötelez bennünket, hogy az elhunytaknak segítségére siessünk. Eltekintve a háború halottaitól, azok között, kik a tisztítótüzben sinylődnek, bizonyára sokan vannak, kik hozzánk élőkhöz közelebbi viszonyban állanak; így atya, anya, testvérek, rokonok. Mily nagy örömet szerzünk nekik, ha érettük szentáldozásainkat fölajánljuk és mily kegyesen fogadja az Úr Jézus részvételjes szeretetünk ezen imádságos megnyilatkozását.

A világháború pedig ugyancsak megsokszorozta azok számát, kik önfeláldozásuk és kifolyt vérük viszonzásaképen imádságainkat, fölajánlásainkat kérik és várják. Nincs nagyobb szeretet, mondja az Üdvözítő, mintha valaki életét adja oda övéiért. Mily sokan vannak, kik életükkel, vérükkel, szenvedéseikkel, önfeláldozásukkal mentettek meg bennünket haláltól és ellenségtől. Vajjon önző szívvel elfordulnánk tőlük? Arról ismernek meg benneteket, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz — hangzik az Üdvözítő szava. Hát hol van szeretetünk szenvedő testvéreink iránt?! Mily sok szentáldozást megérdemelnek elesett szegény katonáink! Ne csak ércszobrokat állítsunk és vésszük azokba neveiket, hanem emlékezetük hatoljon szivünkig és váltsa ki onnan részvétünket, szeretetünket, imádságainkat. Az elesett hősök odaadták mindenüket, a legdrágábbat is: életüket, — ajándékozzuk oda nekik mi is legdrágább, legboldogabb perceinket: szentáldozásainkat és buzgó imáinkat ajánljuk föl érettük akkor, amikor szivünkben, lelkünkben van az örök élet osztogatója, «a föltámadás és az élet».

Dr. Wéber Pál.

A tizedik évben.

Történt pedig, hogy székes város Fehérvár püspöke, tizedik éve kormányozza vala az Úr népét. Egybegyülve tehát a város, felemelé szavát a kobzos és mondá:

Ti tudjátok mind a dolgot, amely lőn országszerte, elkezdve az első naptól, amelyen közénk lépett; mint kente fel őt az Isten Szentlélekkel és erővel, hogy viselje minden egyházak gondjait; hogyan volt ő velünk minden időkben, szolgálván az Úrnak minden alázatossággal és könnyekkel és a kisértésekben, melyek őt érték a leskelődésekből. És mindezekből kiragadta őt az Úr.

Igaz és istenfélő lévén, olajat önte homlokára az Úr, hogy vigye evangéliumát a szegényeknek és gyógyítója lenne minden törtszivűeknek. Görögöknek és barbároknak, eszeseknek és tudatlanoknak adósa lett és tétetett sokak vigasztalására.

Mert midőn szabad lett volna mindenektől, mindenek szolgájává tette magát, hogy többeket megnyerjen. Azoknak, kik törvény alatt voltak, mintha törvény alatt lenne, azoknak, kik törvény nélkül voltak, mintha törvény nélkül lenne, (holott törvény nélkül nem lenne, hanem Krisztus törvényében lenne), hogy megnyerje azokat, kik törvény nélkül valának. Gyönge lett a gyöngékkel, hogy a gyöngéket megnyerje. Mindenkinek mindene lett, hogy mindeneket üdvözítsen.

És mi tanúi vagyunk mindezeknek, melyeket cselekedett magyarok vidékein és az ő városaikban, elkezdve a hegyektől egész a tengerig.

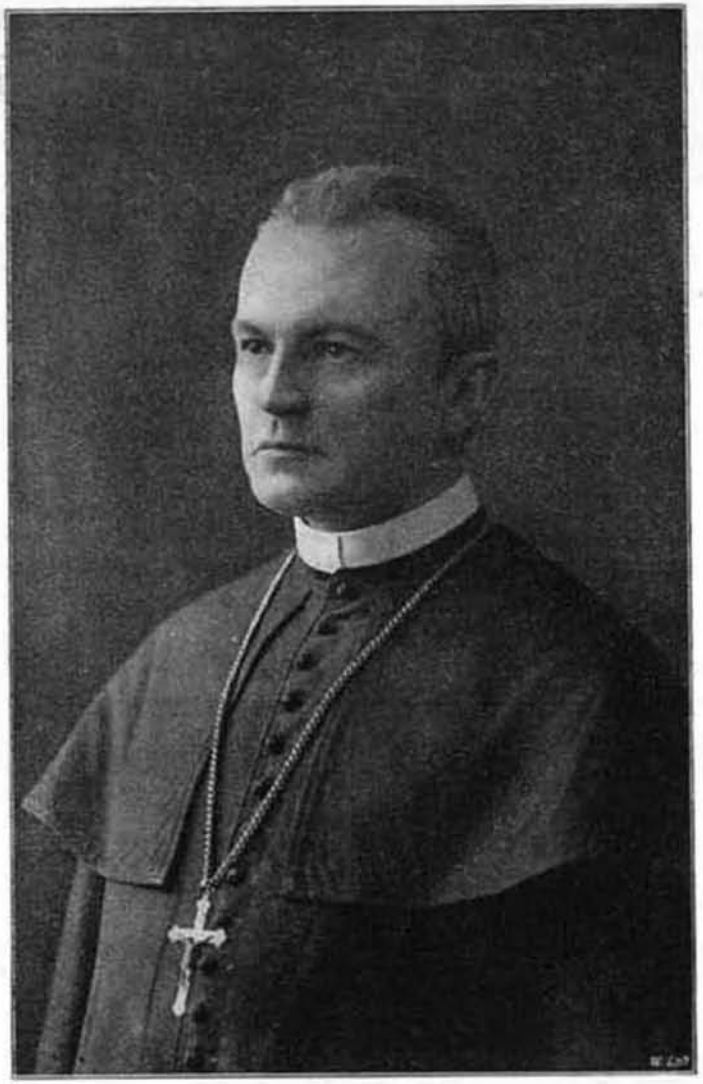

Prohászka Ottokár, székesfehérvári püspök.

És lőn, hogy az énekes befejezve minden ő igéjét, felemelte az ő koszorúját. A tanítványok pedig elteltek vala nem csekély örömmel és Szentlélekkel. —*f.*

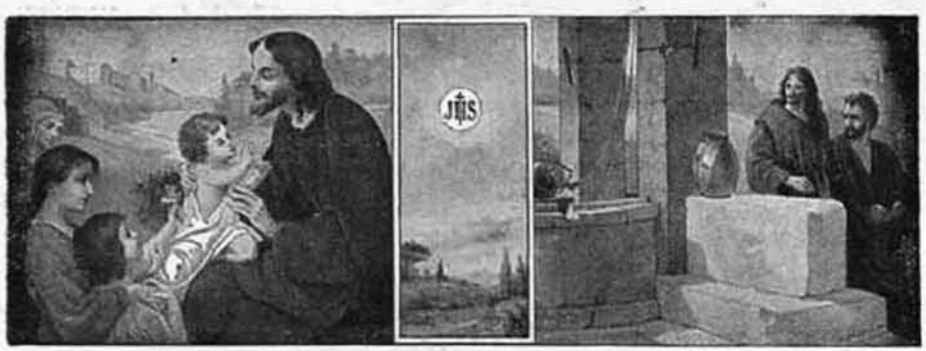

Hányszor áldozzunk.

A SZENTÁLDOZÁSBAN kedves ifjú barátaim, az ember legmélyebb törekvése jut kifejezésre. Aquinói szent Tamás, a középkor e hatalmas gondolkodója, úgy nevezi ezt az ősmélyekből felkúszó vágyakozást: appetitus propriae excellentiae, *a magunk kiválóságának kívánása.* Az emberi lelket ugyanis úgy kell elképzelnetek, mint egy forrást, amelyből a vágyak patakja csörgedez. Bőségesen buggyan fel mélyeiből az élet, az érzés, az akarás. Nem egy — száz és száz vízere tör fel a vágyaknak, amelyek titeket visznek s veletek a világ tarkabarkaságát megkivántatják. Minden vágyódások között pedig van egy, mely a legmélyebb medret vájja ki magának, mely a legdúsabban folyik, a legerősebben zúg és hatalma alá hajtja a többit is. Már az egész apró gyermekben megnyilvánul, növekszik a testi fejlődéssel, legmagasabbra csap az ifjúkorban, zúgva árad a felnőttben és ott csobog mindvégig az öregek lelkében is. Hogyisne, mikor ez maga az örök élet gyenge hajszálerecskéje. Semmiről sem ábrándozik a kisfiú többször, mint arról, mi lesz őbelőle. «Huszár leszek, édesanyám» — mondogatja — «vegyen nekem csákót és kardot». S a kisleány se ábrándozik másról. «Mi lesz majd őbelőle — meséli. «Mama leszek», mondja s varrja is szorgalmasan babájának a kis ruhát s játszik főzőcskét. Ez az elemi vágy mutatta be magát nekem egyszer ritka szemléletességgel, mikor valahol ünnepélyre készültünk és kiosztottuk a szerepeket. Egyszerre csak elém állt egy egész pöttön kisfiú és nagyra nyilt, égő szemekkel így szólt: Tisztelendő úr! én is leszek valami.

Ez az *én is leszek valami,* az emberi benső legkiáltóbb szava, a szív mély erdejének leghangosabb zúgása. Te, barátom, aki most ezt olvasod, annyit érsz, amennyi akarsz lenni. Annyi vagy, amennyi beléd szorult ebből a letogott szökőkútból, «mely az örök életre csap fel». Aki nem keres valami nagyobbat, aki nem mereng valami magasabb után, aki nem keresi a csillagokat, az nem is ember, az csak báb, fababa.

Én is leszek valami! Ezt a szikrát viszi keblében az ifjú és leány. Ez kínozza, süti bensejét, de ez gyönyöre és boldogsága is. És hogyan akar belőle ez a tüzes vágy kitörni, hogyan akarja az ember, szebb és jobb, erősebb és hatalmasabb önmagát, azt a *valamit* megtalálni? Úgy, hogy szeret. A szív elkezd énekelni, kifejezhetetlen lágy érzelmességek szellője lejt ott benn s keres a lélek valami szépet, valami nálánál nagyobbat, nemesebbet és fölségesebbet. Keres a kis növény egy palántát, melyen felfusson, egy erősebb lelket, melyhez odasimulhasson, melyen növekedjék és ahhoz a *valami*-hez, amivé lenni akar felkapaszkodhasson.

S ekkor elébe áll egy fenkölt, magas alak. Ruhája hosszú, fehér. Feje nemes, csodálatos; haja lágyan, omlik vállára, szemében mély tűz ég. «Én vagyok, Jézus — mondja — akit te keressz.» S a lélek, az a szomjas, esengő, maga-magával nem biró lélek, lábaihoz omlik és ruháiba temetve arcát, sír és nevet a boldogságtól.

Tudjátok mi volt ez? Szentáldozás. Ó, ha ezt mindenki mélyen, teljesen meg értené!

Isteni Üdvözítőnk, az emberi benső legmélyebb ismerője s a lelkeket a végletekig szerető jó pásztor, jól tudta mi kell nekünk. Tudta ő, hogy nekünk egy örök szépség kell, akit szeretni lehet, valaki, akibe elmerülve a lelkünk, önmagánál szebben támad elő, egy: «speciosus forma», «szépséges alakú az emberek fiai között, kinek kellem és báj van elöntve ajkain». (44. Zsolt. 3.) S mivel tudta, hogy őt kente fel az Isten arra, hogy eszménye legyen minden idők nemzedékének, s «elsőszülött legyen sok testvérek között» (Róm. 8 29) odaadta magát nekünk a szentáldozásban, hogy mi őbenne s ő mibennünk lehessen, hogy mi benne magunkat megtalálhassuk s «valami»-k lehessünk. Minden embernek, teljes szépsége Jézusba van belerejtve s aki a szentáldozásban a szeretet karjain vele egyesül, arcát az ő lelke isteni vizébe belemártja, új szépségre, új önmagára talál, megtalálja azt a valamit, amivé lenni akar.

Dante «Isteni szinjátéka» harmadik részében, «a fények énekében» így kezd énekelni «az örök rózsák» egyike: «Szeretet, melytől szép vagyok». (11, 31.) Az Oltáriszentség, a szeretet szentsége égi tó, melybe, aki elmerül s Jézussal ott egyesül, önmagánál szebben kel abból elő.

Most aztán megmondom nektek fiacskáim hányszor áldozzatok. No nézzétek. Vannak dolgok a világon, amelyekre nem lehet előfizetni, amelyeket nem lehet megrendelni, nem lehet felhuzni, szóval, amelyekbe «ész uram»-nak nem igen lehet belebeszélni. Hej az «ész uram» ez a délceg admirális hajónk kormányosi hídján, sokszor kontárkodott, sokszor felsült már. Bizonyos dolgok számát nem lehet pontosan előírni. Hogy lehetne egy kis gyermeknek például előírni, hányszor csókolja meg hetenkint édes-

anyját? Hogy lehetne egy vőlegénynek előírni, hányszor lepje meg csokrokkal jegyesét! Ezeknek a dolgoknak maguktól kell fakadniok, mint a mezei virágoknak s csakis úgy szépek, ha maguktól fakadnak.

A szentáldozás számát szeretetetekre bizom. Ti se bizzátok sohse másra. Hamar megérzi az a szív mi és mikor kell neki. Lesztek majd úgy, hogy rossz fát tettetek a tűzre, keményen visszafeleseltetek, megbántottátok anyuskát. Mikor érzitek magatokban azt a szemrehányást, azt az elégedetlenséget, ó menjetek megtisztulni s a szentáldozásban panaszoljátok el Jézusnak gyöngeségteket és engeszteljétek meg az Urat. Máskor olyan szürke, olyan unalmas, olyan üres lesz szivetek, nem lesz bennetek fény, meleg és mosoly. Menjetek ilyenkor is az élő vizek forrásához, mossátok meg petyhüdt arcotok s kitisztul szemetek, üde s vidám lesz nézéstek. Máskor ünnepnap lesz, halljátok kongani a nagy harangot, édesanya kiadja új ruhátokat. Ki az, aki ilyenkor ne vágyódnék a templomba az Úrhoz, hogy vele örüljön, vele elbeszéljen, szemébe nézzen és lelke felderüljön. Menjetek áldozni. De magatoktól menjetek, belülről éljetek, sziveteket hallgassátok. Tanítómesteretek egy legyen: a szeretet.

Mily boldogok vagytok ti, akik X. Pius boldogult szentatyánk után éltek. Neki köszönhetitek, hogy most már szabad az út az Úr Jézus fehér asztalához, hogy nem tarthat vissza már titeket soha senki. Mehettek annyiszor, ahányszor tetszik. Mehettek mindennap is, de csak ha nagy a lelketek szomjassága. Mikor reggel harmatot isznak a virágok, mindegyik annyit kér csak, amennyit megbir. Ha tele van, becsukja kelyhét. Mindegyik annyit ivott, amennyi neki való volt. Ti éljetek magatokban. Éljetek magatokból. Éljetek a magatok módja szerint. Annyiszor áldozzatok, ahányszor a szeretet elvisz titeket Jézushoz. De hogy bebiztosítsátok magatokat az emberi természet állhatatlansága ellen, amely már sokakat tévútra vitt, szúrjatok le éltetek útja mellett bizonyos távolságokra jelzőtáblákat, hogy azok ébren tartsák buzgóságtokat és megmentsenek titeket hosszabb lanyhaságtól. A szebb életre, átlagos lelkesedéssel törő ifjú és leány — úgy gondolom — legalább is egyszer meggyónik egy hónapban. Tehát áldozzatok is legalább egyszer egy hónapban. De ebből aztán ne engedjetek, a szünidőben sem, nagykorotokban sem. Legyen ez a legkevesebb, amelyet persze mindig meg lehet haladni, lelketek hívó szavára.

A kérdésre tehát: hányszor áldozzunk, kettős a válaszom. Belső irányelv: *Áldozz annyiszor, ahányszor a szeretet elvisz Jézushoz.* Külső irányelv: *Áldozz legkevesebb egyszer egy hónapban.*

dr. Gamauf István.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Simeon.

Ott ült egy törött ágyún és fehér szakála kivilágított az éjszakából. Feje nehéz volt a földnek vérpárás leheletétől és törtfényű szeme a messzeségbe nézett. És jöttek asszonyok. Futottak az éjben. Batyú volt a hátukon, lihegtek és sírtak. Karjukon megriadt gyerekek zokogtak, olyan volt az egész menet, mint a boldogságnak éjjeli temetése. Az egyik siró asszony beleütődött a merengő aggastyánba. Megfogta reszkető vállát:

— Mit csinálsz itt, öreg? Nem hallod a hollók károgását? Keresik a holtakat... Mire vársz itt a borzalmak éjszakáján?

Simeon fel se emelte fejét.

— Várom a Krisztust.

Szólt és továbbnézett a messzeségbe. Az asszonyok pedig feljajgattak.

— A Krisztust várod, ember? Jaj, a Krisztus nincs itt, a Krisztus nem jár erre, ahol gyilkolás és vér van. Itt nincs Krisztus, itt csak vér van és halál és özvegy és árva és fussunk innen a borzalmak éjszakájából!

Simeon nem mozdult. Ott ült a törött ágyún és fehér szakála kivilágított az éjszakából. Feje nehéz volt a földnek vérpárás leheletétől és tört szeme a messzeségbe nézett. Várta a Krisztust.

Akkor jött a féllábú katona. Mankója meg-megzörgette a törött fegyvereket, ahogy tapogatta az utat és falába kopogott a holttestek között. Ronggyal volt bekötve a feje, amely alól piros cseppek szivárogtak végigpermetezve halottsárga arcán. Olyan volt, mint egy éjszakákat járó, vérkönnyes kisértet. Az aggastyán előtt megállt.

— Gyere, öreg, nekünk már nincs mit várni. A féllábamat elvették, belehasítottak fejembe és világtalanul nézek az örök éjszakába. Gyere, mit várjunk még?

Simeon némán ingatta ősz fejét.

— A Krisztus várom — suttogott fáradt hangja.

A nyomorék felzokogott:

— Itt várod Krisztust? Ó, ő nem járhat itt; erre csak a kegyetlenség és vérszomjasság jár. Hadd itt a borzalmak helyét és gyere szebb vidékre keresni az Urat.

De Simeon nem mozdult meg. Többet nem is beszélt.

Ott ült a törött ágyún és fehér szakála kivilágított az éjből. Feje nehéz volt a földnek vérpárás leheletétől és törtfényű szeme a messzeségbe nézett. Várta az Urat.

És felsóhajtott mellette valaki. Akinek összeroncsolt teste a törött ágyú alá ékelődött és homályosuló szeme belemeredt az éjszakába.

— Eredj öreg — suttogott a haldokló — rajtam már nem segíthetsz. Mit vársz még itt a haldoklók között?

Simeon felemelte a fejét.

— Várom a Krisztust — mormolta csendesen.

A haldokló arca eltorzult.

— Itt... itten várod az élet urát a haldoklók között? Eredj oda, ahol élet fakad és ne keresd itt a meggyilkoltak és haldoklók között.

A haldokló mellett vértócsa piroslott az égben. Keresztben egy holttetem feküdt. A megholt ijesztően kiugrott két szemének megmerevült tekintete odafagyott az éj sötét palástjára. Ez a halálrafagyott nézés is azt mondta:

— Menj, itt nincs mit keresned. Itt nincs élet, csak borzalom, halál és pusztulás uralkodik a vérpárás éjszakán.

Simeon még se mozdult.

Ott ült a törött ágyún, fehér szakála kivilágított az éjből. Feje nehéz volt a földnek vérpárás leheletétől és törtfényű szeme a messzeségbe nézett.

Várta a Krisztust.

Akkor odajött a fáradt katona. Ruhája rongyos volt és fakult, vedlett tarsolya oldalán lógott. A fáradságtól meg-megbicsaklott térde és válla meggörnyedt a puska terhe alatt. Megállt. Azután körülnézett és leült egy másik törött ágyú törött kerekére. Elővett egy darab száraz kenyeret és rágni kezdte a kemény darabokat. Messziről fátyolosan hangzott a menekülők sirása és fájdalmas arccal nézett vissza a falábú sebesült. A haldokló sóhajtott és hollók károgtak a halottak fölött.

Simeon felemelte a fejét.

— Katona, menj el innen. Itt a halál és fájdalom jár.

— Tudom — felelt a katona és nem mozdult helyéről.

— Hallod a jajgatást, a falábak kopogását, a haldoklók sóhaját? Ez mind te reád vár, ha nem sietsz el innen.

— Tudom — felelt csöndesen a katona és puskáját maga mellé tette. — Nekem itt kell maradni, de te mire vársz itt?

— A Krisztust várom — mormolta Simeon.

A katona levette elnyűtt sipkáját.

— Krisztus velem jött – szólt és nyugodtan tovább ette a száraz kenyeret.

És messziről elhallgatott a jajgatás. A visszanéző sebesült mosolyogva intett. A haldokló arca derűsen sugárzott. A halotti tetemekre fénysugarak ültek.

Simeon pedig felállt. Reszketős kezébe fogta vándorbotját és roskatag lépteivel indult. Most már mehet — a vágya teljesült.

Mégegyszer visszanézett a véres éjszakába és mintha fehér alakot látna a nyugodtan pihenő, fáradt katona mögött... *Blaskó Mária.*

Dunaparti séták.

(Hűs szellő fodrozza az esti Duna tükrét. A parti lámpák fénye ficánkol a vizen. Két diák jön a korzó felől gyors léptekkel, elevenen beszélgetve.)

Imre: No, hallod, ez derék, hogy kijöttünk. Mesés egy levegő.

Gyuri: Csakhogy végre neked is megjön az eszed. Nem értem, hogy ülhetsz úgy nyakig a könyvekbe. Téged még elnyel egyszer a sok irka-firka.

Imre: Hiszen szeretem én is a friss levegőt, de hát mit csináljak, ha úgy lefog az iróasztalom. Most jobbról és balról odatettem a magyar remekirók köteteit, középre két virágvázát állítottam a fehér feszülethez, amelyet apától kaptam a nyáron. Tegnap este valaki piros és fehér őszirózsákat tett beléjük. Mama még varrt az ebédlőben, mikor kimentem hozzá és megkérdeztem, hogy kerültek a vázákba a virágok. S ugyan mit gondolsz, ki tette oda őket? — Manci, a kis hugom. Ez engem úgy meghatott, hogy odamentem ágyacskájához, melyben már szépen aludt és megsimogattam a haját.

Gyuri: Én is meg akartam tegnap simogatni Laci öcsémet, de attól ugyan elbőgte volna magát. Délután haza jön az iskolából s amint meglát, le se vetve táskát, sipkát, hátulról reámugrik. Én ép a rajztömböt vittem az ablakhoz, mikor ez mint egy tigris nyakamba csimpeszkedik. Majd elvágódtam bele. A lénia lecsuszott, a radir elgurult, ezer szerencse, hogy a tusos üveg össze nem tört. Ha akkor az a pocok el nem szalad, úgy megrakom, hogy döng bele minden porcikája.

Imre: De remélem azért nem bántottad, úgy-e. A Lacik, tudod, mind elevenek.

Gyuri: Eleven, eleven — a teremburáját — de hát ép az én hátamon kell azt kipróbálni.

Imre: Te, Gyuri, nézd ezt a Dunát. Mit szólsz hozzá?

Gyuri: Mit szólok? Semmit se szólok.

Imre: Látod, erre szoktam én sétálni este egyedül. Elnézem a vizet, hallgatom a város nyüzsgését, a hullámok csapkodását a kőparthoz s néha úgy elgondolkozom, hogy el is felejtkezem hazamenni vacsorára.

Gyuri: Hát 'iszen szépnek szép a Duna.

Imre: Igy este pedig valóban mesebeli. Nézd a part száz és száz lámpását, hogy sziporkázik, hogy reszket a vizen. Tündéri látvány ez ilyenkor. És a csillagok az égen, hogy veri őket vissza a himbálózó víztükör! Ez nekem mindig egy szép hasonlatot juttat eszembe. Nem is tudom, hol olvastam már, de a gondolat az volt, hogy mint a víz tükrén ragyog a csillagos ég, úgy tündöklik az ember lelkén is a mennyország, mikor Isten őt meglátogatja, különösen a szent áldozás perceiben.

Gyuri: No hallod Imre, te már egész prédikációkat tudsz csinálni. Még utóbb kisül, hogy pap lesz belőled.

Imre: Miért mondod ezt oly különös hangon. Mintha te nem szoktál volna velünk jönni az Úr asztalához.

Gyuri: Nem olyan nagyon szoktam. Meguntam én már régen az eféle szenteskedéseket. Tudod, Imre, kiábrándultam én már az ilyen jámbor dolgokból.

Imre: Nem értem, mit beszélsz, kedves barátom.

Gyuri: Nem érted? Hát értsd meg mostan. Elmondom neked, mert régi barátom vagy. Kis gimnazistakoromban jó gyereknek mondtak, akik ismertek. Igaz, hogy az iskolában néha szabályszerűm volt a magaviseletből, de templomi dolgokat szivesen tettem. A tisztelendő urunk igen jó ember volt, beosztott minket csoportokba s mentem gyónni és áldozni a többiekkel. Harmadikban az év végén már majdnem minden nap ott voltam a reggeli áldozáson. A vakációban aztán, mikor nagybátyám magához hivott az Alföldre, egyszerre felhagytam az egésszel. Sőt annyira elment a kedvem tőle, hogy még a templomot se szerettem látni. Hej, de sokat rákásztam, fürödtem azon a nyáron. Mikor visszajöttem az év elején az iskolába, mindenki nevetett rajtam, mert olyan voltam, mint egy cigány. Áldozni többé nem mentem, csak az egész iskolával. És Isten tudja most még gondolni se szeretek azokra a szentes napokra.

(Folyt. köv.)

Isten a szeretet és aki a szeretetben marad Istenben marad.

Röptében a nagyvilág körül.

A pápai állam eszméje. Ha elfogultság nélkül szemléljük a mostani zürzavaros állapotokat, feltétlenül be kell látnunk, hogy egy állam sincs hivatva a várva-várt béke közvetítésére. Mindegyiknek van valami félteni valója, egyik sem tudja melyik pillanatban sodródik bele a véres küzdelmekbe. A háborgó vértenger közepette egyetlen egy sziklaszírt áll csak szilárdul és ez Róma, élén a kath. egyház fejével, a pápával. Igen ám, ha Róma a Szentatyáé volna! Vagy legalább egy talpalattnyi földet mondhatna teljes joggal a magáénak, ahol dolgozhatna, ahonnan megfékezhetné az elvadult emberi indulatokat. A történelem épen e világégés idején igazolja a pápai állam szükségét. Minden ország keresi a békét, sóvárognak utána, de hiába; természetes békeközvetítőnk, a Szentatya karja meg van kötve, Ő sem képes megragadni az öldöklő buzogányokat. Az Ő szava most olyan, mint a pusztában kiáltó szava, az ágyúk dörgésétől megsiketült emberiség csak távolról hallja a szeretet kötelességeire figyelmeztető igéket. Ime Európa országai saját lábuk alól húzták ki a gyéként, midőn az Unita Itália kedvéért el hagyták rabolni a római püspök jogos birtokát.

Annál örvendetesebb most a bajor katholikusok mozgalma, akik mélyen átérzik a Szentatya helyzetének méltatlan voltát. Az ő harcokban megacélozott karjuk mutat először Róma felé. A világ katholikusai és a felelős államférfiak bizonyára figyelmesek lesznek a bajor parlamentből felhangzó férfias szavakra. Hogy mit köszönhet szép hazánk a pápaságnak, azt most nem soroljuk elő. De reméljük, hogy a szentszékhez fűződő évezredes kapocs élő kötelék még s hazánk a fontos érdek hangoztatásánál nem fog utolsónak maradni.

Magna Domina Hungarorum egy éve és ma. Ép egy éve, hogy a Kárpátok bérceit ágyúdörgés reszkettette, srapnell és gránát tépdelte a szorosok fenyőit. Úgy álltak a végeken a magyar honvédek, mint a szik-

lák, az oroszlánkölyök szivósságával vetették meg lábukat a betóduló orosz embertenger előtt, de hiába, elsöpörte őket az ár. Akkor lélekharang csilingelése rezgett végig a hazán. Sápadt és gondteli arccal siettünk az istenházába... a Nagyasszony elé. «Magyarországról, édes hazánkról, ne feledkezzél meg szegény magyarokról.» Hogy szorongottakkor szivünk. Szinte hallottuk már a kozáklovak patáinak csattogását Budapest utcáin, mikor egyszerre csend lőn, a Nagyasszony lelépett égi trónusáról s a seregek elé állott. «Nagy inségben lévén hazánk» megemlékezett Pannonia virágos kertjéről s imigy fohászkodott az életek és sorsok Istenéhez. «Ha minden országot is foszlányokba szaggatsz, ezt az én kis kertemet ne bántsd.» És kezdtek megtorpanni az ellenséges lovak és leütött rájuk az évezredes bércek ökle. Jött Gorlice, Tarnow. Jött Przemysl, Lemberg, Lublin, Varsó és a többi és a többi, jött Belgrád. Magyarok Nagyasszonya mit tettél? Felemelted karod és mi győztünk. Győztünk, mentve vagyunk. Él magyar, áll Buda még! Ragyog szent István arany koronája. Vigyázz reánk, édes anyánk, Angyaloknak királyné asszonya, uralkodjál fölöttünk te s a te fiad! uralkodjál két országban: Magyarországon és a mennyországban.

Farkas Géza.

Közös cimer. Szent István birodalmának cimere, a magyar cimer, tért hódított. Ezer évvel a nagy király halála után az általa alapított birodalom még ifjúi erőben él; nem gyengült el, sőt fejlődik, erősbödik, mint ezer évvel ezelőtt, létének reggelén. Növeli nagyságát az apostoli király, aki bölcseségben, jóságban és igazságosságban, de hosszú uralkodása eredményeiben is, a szent király mellett foglal helyet. Egy pillantás a multba — hatvan évvel visszafelé — és egy széttekintés a jelenben és látjuk, mennyit haladt hazánk Ferenc József jogara alatt. A szegény, a küzködő, a fejletlen Magyarországból tekintélyt parancsoló, hatalmat jelentő, életerős állam lett. És megbecsülést, rokonérzést szerzett magának a Lajtán túl fekvő testvérállamban is, hol ma mindenki szeretettel és büszkeséggel gondol a vitéz magyar testvérnemzetre. Ezt a ma meglevő, örvendetes közeledést nagyban fogja fejleszteni a jövőben a közös cimer látása, mely világosan mutat rá arra, hogy közös célokra, törekvésekre vagyunk utalva, összefon bennünket a közös uralkodói ház, mely köré sorakozva, melyet támogatva és melytől támogatva, önkénytelenül is találkozunk ugyanazon érdekekben. És megtanulja a külföld is ismerni, hogy itt nem egy gyenge, széthúzó Ausztriával, hanem két — egymagában is erős, de összetartó — nemzettel áll szemben, mely «indivisibiliter ac inseparabiliter» sorakozik egy közös hadúr, egy közös trón körül. Jóleső, büszke érzéssel regisztráljuk közjogi életünk eme előnyös változását.

Ráskai Alfonz.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Havi programm. *November 1-én,* Mindenszentek ünnepén 9 órakor nagymise.

November 2-án, Halottak napján 9 órakor gyászmise.

November 6-án Egyházmegyei szentségimádás az Örökimádás templomban és a budapesti központi Oltáregyesület megalapításának évfordulója. A szentségimádás reggel 6 órakor kezdődik, 9 órakor nagymise.

November 8-án 9 órakor nagymise az Oltáregyesület megholt tagjaiért.

November 15-én d. u. 4 órakor a választmány ülést tart.

November 19-én Magyar szent Erzsébet ünnepén 9 órakor nagymise.

November 22-én d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

November 29-én kezdődik a Roratés szentmise 6 órakor. Szentségkitétel egész adventben a Rorate előtt, vasárnap kivételével, amidőn nincs Rorate.

Kanter Károly installációja. Napsugaras szép őszi ég alatt tartották meg szeptember 30-án a magyar Sionban Kanter Károly budavári plébános, oltáregyleti igazgató kanonoki installációját. A nap öröméből a központi Oltáregylet is kivette részét. Kiss Aladárné alelnöknő és dr. Gamauf István szerkesztő vezetése mellett igazán szép számmal rándultak ki e nap Esztergomba az oltáregyleti tagok. A Mária Reparatrixe zárda két testvérrel képviseltette magát. Kora reggeli vonat vitte a küldöttséget a primási városba. Mikor a hatalmas bazilikában, melyben a méltóságos úr budapesti tisztelői seregestől gyűltek össze, felhangzott a vivat, bizonyára mindenkit a legteljesebben áthatott az öröm a magas kitüntetés miatt, mely szeretett igazgatónkat érte. Az installáció után küldöttségileg gratuláltak a megjelentek, melyre az új kanonok láthatólag meghatva válaszolt. Adja Isten, hogy Kanter prelátus-kanonok úr, ha el is hagyja a fővárost, megmaradjon nekünk a távolból is, ne csak jóbarátnak, ne csak támogatónak, de oltáregyleti igazgatónak is még hosszú-hosszú évekig.

Választmányi gyűlés. Október 11-én d. u. 4 órakor tartotta meg a központi Oltáregylet választmánya havi gyűlését. Jelen voltak: Kanter Károly prelátus-kanonok, igazgató, özv. őrgrófi Pallavicini Edéné elnöknő, Marie de Jérusalem anya, zárdafőnöknő társelnöknő, a jegyzőkönyvet vezető anya, Ghyczy Ida, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma választmányi tagok, dr. Gamauf István, az Örökimádás-templom lelkésze, szerkesztő.

Kanter Károly elnöklő igazgató szép szavakkal üdvözli a megjelen-

teket az új munkaév küszöbén. Kitér a világháborús zivataros időkre, mely az Oltáregyletet is megkettőztetett munkára serkenti. Felolvassa özv. őrgróf Pallavicini Edéné levelét, melyben az elnöknő közli az Oltáregylet igazgatójával, hogy az Örökimádás-templom még fennálló adósságainak törlesztésére 100.000 koronát adományoz. Hosszabban méltatja az őrgrófné fejedelmi adományát, mely által az Örökimádás templom terheinek nagy részétől megszabadult. A Mindenható áldását kéri le a nemes cselekedetre s az egész Oltáregylet hódolatos hálját fejezi ki érte.

Az Oltáregylet a közelmultban két jó barátját veszítette el: Vaszary Kolos bibornokot, volt hercegprimást és Szuborics Jenő kanonokot. Kanter igazgató hálásan emlékezik meg róluk, különösen Vaszary boldogult hercegprimásról, aki az Oltáregylettel szemben számtalanszor kifejezte rokonszenvét s azt erkölcsileg és anyagilag is a leghathatósabban támogatta.

Őszinte részvétet keltett a választmány körében Kiss Aladárné alelnöknő hirtelen megbetegedése. Mély sajnálattal hallottuk az elnöklő igazgató szavait, aki hála Istennek már a gyors javulást jelenthette. Hő imáink bizonyára minél előbb vissza fogják adni az egészségnek kedves alelnöknőnket.

Dr. Tiefenthaler Józsefről emlékezett meg a továbbiakban az elnök. Csak az Isten akaratában való megnyugvás enyhítheti azt a fájó érzést, amelyet távozása az Oltáregyletnek okozott. Tiefenthaler valóban példaképe volt a lángbuzgalmú lelkipásztornak, aki dolgozott a kifáradásig, a kimerülésig s magát teljesen a lelkeknek áldozta. Szebb búcsuszót nem intézhetett hozzá a választmány, mint amikor azt az érzését fejezte ki, hogy őt soha el nem felejti. Hasonló meleg szavakkal köszöntötte az igazgató dr. Gamauf Istvánt, az új lelkészt is s azt kívánta neki, hogy vigye még szebb virágzásra az Örökimádás-templom eddig is óriásira növekedett pasztorációját.

A választmány azután körvonalozza Farda Ignác kisegítő-lelkész kötelezettségeit és javadalmazását, majd a titkári jelentést hallgatja. Csodálva szemléltük, hogy a háborús idő óriási drágasága mellett is mily széleskörű és nagyarányú tevékenységről tudott beszámolni a jelentés.

Az eucharisztikus szövetség ügye került végül szőnyegre. Az Oltáregylet elvállalta a «Jézusom, Örömöm» ujság kiadását. Ennek kapcsán felveti az eszmét, hogy az Eucharisztikus Szövetség egyesüljön az Oltáregylettel. Ez irányban a tárgyalások további meggondolás végett elhalasztatnak.

A perselyekre vonatkozólag úgy határozott a választmány, hogy tekintettel a hivők világháborús sokoldalú megterheltségére, azokat a templomokban nem állítja fel. Ezek után a gyűlés véget ért.

Oltáregyleti munkaórák. Aki egy pillantást vet a munkaórák termébe, mikor az oltáregyleti hölgyek a hosszú asztalok mellett szelid villanyfénynél dolgoznak, úgy érzi, mintha visszaszállna lelke a szentföld magas pálmafái alá. A szoba milieuje eltünik, homályba vesznek a kézimunkák s a szem elé új kép tárul: Hajnali menet, hosszúruhás galileai asszonyok, vállukon kőkorsókkal. Az ég alja még csak alig hasad, de ők már talpon vannak. Jönnek lassan, komolyan a sziklához, ahová helyezték az Urat. Az evangélium igy mutatja be őket! «A hét első napján pedig, hajnalhasadtával eljöttek, hozván, amiket készítettek, illatos fűszereket és keneteket: Portantes, quae paraverunt aromata et unguent».

Ennek a hajnali menetnek képe áll a szemlélő előtt, aki a munkaórák termébe bepillant. Ez a régi menet még most se záródott be. A nők, akik Krisztust életében is állandóan szolgálták, fölséges missiójuknak még most is élénk tudatában vannak és a láthatatlanul köztünk élő Jézust ugyanazzal a régi szeretettel veszik körül: «ministrant» (Lk 8₃, Mk 15₄₁) szolgálnak, ministrálnak neki, hozzák az olajos korsót s a kincses keneteket. A szeretet selyemszálait fonják himzőtűikkel. Vállaikon kőkorsók és illatos aromák. Ezt a szeretetet nem tudták kioltani a sok vizek. Az legyőzte a századokat.

Az oltáregylet és a hadsereg. Harcokban megviselt, hasadozott zászlót hozott a napokban a 30-as honvédek egy küldöttsége az oltáregylet központi házába. Azt kérték, hogy javítsák ki nekik a viharverte lobogót. Tíz nap se telt el bele és a zászló megint új volt. Igazán kedves és megható volt, mikor a katonák eljöttek a kijavított zászlóért. Zeneszóval, csapatostul vonultak a templom elé. Egy főhadnagy hálás köszönő szavakat mondott a Mária-Reparatrix zárda főnöknőjének s azután újból megcsendült a zene s a zászlót a magasba emelték. Ki tudja, hány golyó, hány halál fogja átjárni azt a kelmét, amelyen puha ujjak annyi szeretettel dolgoztak!

Egri főegyházmegyei oltáregylet.

Mélt. és főt. Debreczeni János v. püspök, kanonok urat, aki évek hosszú során át mint az egri főegyházmegye megbizottja nagy buzgósággal vezette az oltáregylet ügyeit és mély hálára kötelezte a budapesti országos központi oltáregyletet is, betegeskedése miatt felmentette főpásztora. Helyébe dr. Csekó Gábor papnevelőintézeti lelkiigazgató neveztetett ki.

A pécsi oltáregyesület.

Az 1914/15. évről szóló jelentés. Ma, amidőn minden gondolat, minden erő a háborús akcióba merül, az oltáregyesület figyelme is

a jelen megnövekedett szükségletek felé irányult, hogy a nagy nemzeti munkában részét kivegye. Az eucharisztikus szeretet miszteriumában mélységes együttérzéssel siet enyhítésére azoknak, kiknek szivét megtörte a szenvedés, hogy Krisztus vigasztalásához vezesse.

Utólérhetlen például áll itt is őmélt. *Zichy* Lujza grófnő, az egyesület elnöknője, aki a leggyöngédebb szeretettel vette gondjaiba az összes hadikórházak oltárfelszereléseinek ügyét és méltó elrendezéséről intézkedett. Lehetővé tette, hogy katonáink a szentmisén kívül a délutáni ájtatosságban is részesülhessenek. Valóban kifogyhatlan az ő jóságos szivének áldozatkészsége! Nem merült fel olyan hiány, melyhez azonnal tetemes összeggel ne járult volna. Imalapocskák az élő és elhunyt katonákért, érmek, bucsúkeresztek, rózsafüzérek megszámlálhatlanul jutottak kegyes adománya folytán közkézre.

Ez a mindenre kiterjedő gondoskodás, a szétágazó jótékonyság önmagában rejti az elismerést Méltatlan lenne a nemes cselekedetekhez minden dicsérő szó. A jó Isten áldása s az a sok-sok szenvedő és talán megdicsőült hősnek hálaimája legyen legnagyobb jutalma!

Ezen lelkes példa nyomán a tagok valamennyien fáradoztak meleg ruhák készítésén, melynek anyagát jórészben ugyancsak őméltósága szerezte be, majd kegyes indítványára a választmány időnként nagyobb összeget szavazott meg e célra.

A háború tartamára a hadi tartalékkórházak szentmise szolgálatához kilenc oltárt látott el teljesen egyesületünk. A hadi oltárok felkészítéséhez kegyesen hozzájárultak: Püspök urunk őméltósága 1 értékes oltárkép és szőnyeget, *Zichy* Lujza grófné őmélt. 1 oltárdobogót, 1 oltárasztalt, 1 oltárszőnyeget, *Nendlvich* Andorné 2 drb értékes ezüst gyertyatartót, dr. *Jellasich* Lajosné 1 oltárképet, 2 drb kettős gyertyatartót, özv. *Auber* Gyuláné 4 drb gyertyatartót és 4 oltárcsengőt, *Angster* Józsefné 1 oltárképet, 2 gyertyatartót, 1 oltárfeszületet és több hadikórházhoz harmóniumot, *Sillay* Béláné 2 karos gyertyatartót, 1 oltárcsengőt, *Németh* Ilona 1 gyertyatartót és 1 oltárcsengőt ajánlott fel Isten nagyobb dicsőségére.

Bár a fenti körülmények mellett az egyesület legfőbb célját nem tévesztette, mégis a széttagolt idő következtében az évi munkatermék jóval kisebb arányú volt, mint más esztendőkben, miért is részben ez oknál fogva, de főleg a helyi kérdések okozta aggodalmak miatt, hogy t. i. a hatóság katonai célokra készült lefoglalni termét, az idei kiállításrendezés elmaradt és a választmány határozata szerint a megszavazott egyházi ruhák a szokott időben benedicálva rendeltetési helyükre lettek küldve.

Az egyesület filiáléjai közül különösen fokozatos fejlődésben van Paks, Szekszárd és Dunaföldvár, melynek egyik bizonyítéka az évenkint beküldött közgyűlési jelentés.

Az egyesület lelkes örömére Tolnán is megalakult az oltáregylet ft. *Fekete* Ágost prépost úr igazgatósága mellett. Az Úr Jézusnak ezen új tábora, mely már is 150 tagot számlál, hisszük, méltán fog sorakozni a többi virágzó egyletekhez.

Az anyagi eredményeket illetőleg a pénztári jelentés a multhoz hasonló zárlatot mutat. A nagylelkű adományok a háború nehézségei dacára mind befolytak. Megemlítendő egy buzgó hivő, *Kübály* Józsefnek 600 K végrendeleti hagyatéka, mely át is iratott,

Az egyesület mély fájdalommal zárja le ez esztendőt, mert egy kiválóan lelkes tagját vesztette el *Krasznay* Mihályné úrnő elhunytával, aki hosszú éveken át volt az egyesület ügybuzgó alelnöknője. Magas kora dacára sohasem hiányzott gyűléseinkről. Fáradhatlan munkásságának hirdetői lesznek a szegény templomokba eljutott számtalan egyházi ruha, melyeken még utolsó éveiben is ugyszólván folytonosan fáradozott. Az egyesület hálás kegyeletében fogja mindenkor hiven megőrizni szeretve tisztelt kedves alelnöknőjét, áldott emlékét és nagy érdemeit jegyzőkönyvben örökítette meg.

A jelzett adatok álljanak bizonyítékául ama szilárd, életerős tevékenységnek, mellyel az egyesület céljait elérni és céljait szolgálni törekedett. Adja az Úr Jézus, hogy még gazdagabb gyümölcsöket teremjen az új megkezdett év munkája!

Besztercebányai oltáregylet.

A besztercebányai oltáregylet tót nyelven, 20.000 példányban kinyomatott egy kis füzetet, melynek címe: «Imádási óra hazánk jóléteért». A füzetből eddig már 6000 példány fogyott el. Egyes darab ára 10 fillér, 100 darabé 8 korona. Kapható dr. Császik István oltáregyleti igazgatónál, Besztercebánya, Szeminárium.

IRODALOM

Meier Gábor O. S. B., **Szent Bernát élete.** Fordította Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist. A Szent István-Társulat bizománya. Budapest, 1915. Ára 1 kor. 60 fill.

Új szent-életrajz, magyar nyelven! Akinek a lelke melegedett már annál a tűznél, melyet a szentek egyénisége közvetít és észrevette a magyar irodalom nagy szükölködését a szentek élettörténeteiben, kiérzi e hírből az öröm szavát. Páratlan a haszon, amelyet az ember a szentek életébe való elmélyedéssel elér. Bepillanthat egy lélekbe, amely Istennel egyesült; van-e ennél kedvesebb dolog? Azért adta Isten a nagy szenteket, hogy fényeskedjenek és rávilágítsanak utainkra, mikor vakhomályban kell tapogatóznunk. Ha életrajzaikat olvassuk, megérezzük,

hogy fényt és melegséget kapunk, lélek, élet és erő árad be a mindennapi élet gondjaitól elzsilipelt szívbe. Megtanuljuk fölülről nézni és bizonyos értelemben lesajnálni a kicsiségeknek, aprólékos gondoknak, kicsinyes felfogásoknak azt a labirintusát, amely másküléönben a mi világunk. Isten gondoskodott róla, hogy mind az az erő és kegyelem, amelyet a szentek lelkükben felhalmoztak, kiáradjon reánk, ha közelükbe lépünk. A szentek életrajza szinte az egyetlen kapu, amely a világ zajában élő embernek megnyitja az utat a magasabb tökéletesedés fogalmainak, mibenlétének, égi bájának és varázsának megismerése felé.

A mi könyvünk érdekességét az emeli, hogy a középkor egyik legkiválóbb egyéniségének, szent Bernátnak életét tárgyalja. Merészen és hirtelen szakít a nagy szent a test minden nehézségerejével és «rohammal veszi be a mennyországot».

Hite erős. Úgy bánik a hit igazságaival és úgy számol velük, mint az élet kézzelfogható valóságaival és levonja belőlük a legkeservesebb áldozatokat követelő életelveket is. Olyan természetfölötti és természetes egyszerre! Tüzes, hőslelkű férfias férfi volt. Kenetes beszédei és nagybátorságú tettei tanuskodnak a lelkében összegyülemlett és életté vált kegyelemről. Beleélte magát a mennyországba, beleásta a szivét az égi igazságokba és Krisztus szent szellemén keresztül nézett mindent. A mi századunk mélyen reflektáló, finoman érző embereivel sok rokon vonás füzi össze szent Bernátot, kivéve, hogy előtte teljesen ismeretlen, érthetetlen volt ez a szó: nem tudok akarni. Nála a jóság megismerése és akarása között nem volt semmi köz. Életrajza a magány lélekedző erejének fényes apologiája.

Az életrajznak bizonyára sok rokonszenvező olvasót szerez majd az a körülmény is, hogy a szerző részéről semmiféle túlzást, egyoldalú beállítást nem találunk benne. Különösen kiemelendő, hogy a szerző nem prédikál közbe, hanem hagyja az olvasót magát önállóan utána-elmélkedni. Szent Bernát egyéniségének nagysága, amint e könyvből elénk tárul, nem elrettent, hanem biztat a szűk kapu és keskeny út fölkeresésére és meghágására.

Csak biztatna nagyon-nagyon sokat! *Szikla Szilárd.*

Jon Svensson: «**Nonni és Manni**» cimű ifjúsági könyv alapgondolata az az ismert közmondás: «Ki Istenben bizik, sohsem csalatkozik». E mondatból alakul ki az egész történet megkapó leírásával. A csodás kaland s a mélységes hit nemcsak leszögezi, leköti az olvasó fantáziáját, hanem jobb érzéseket is fakaszt szivében. A két kis fiú példáján megtanul vallásosnak, hálásnak és jónak lenni s e szellemben fog azután később is gondolkozni. Lehet-e áldásosabb dolog tehát, mint az ily könyv terjesztése? Adjuk hát kézről-kézre, hogy evvel is közelebb jöjjön az Isten országa.

Pauli Mariska.

Felelős szerkesztő: **Dr. Gamauf István.**

KIMUTATÁS.

1915. szeptember hóban befolyt adományok: Ft. Sandrik József Balassagyarmat 200 K, Farkas Géza 20 K, Krezmarz Irma 10 K, Víg Józsefné 1 K, Bodnár Istvánné 2 K, Lenz Anna 1 K, Weigand Mária 1 K, Scholz Róza 1 K, Ihász Károlyné 1 K, Streit Erzsébet 1 K, Kovács Margit 2 K, Szombathelyi Györgyné 2 K, Sztaricsek Ferenc 1 K, Molnár János és családja 1 K, Katrencsák Mária 1 K, Leitzner Klára 2 K, Petrány Anna 2 K, Lachreit Teréz 10 K, Uri Gáborné Rozália 2 K, Timár Mária 5 K, Németh Anna 1 K, dr. Pokorny Emánuel 8 K, Tomola Mária 1 K, özv. Pável Jánosné 1 K, Szakatics Anna 2 K, Friedrich Gyula 4 K, Dobrovolszky Mária 6 K, Árkosy Teréz 8 K, Schambach Ludmilla 2 K, Nebel Anna 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Dalia Antal 2 K, Dalia Antalné 2 K, Szép Rozália 1 K, Pálházy Andrásné 4 K, Leitzinger Istvánné 1 K, Wastl Adiné 1 K, Loidl Janka 1 K, özv. Bun Gézáné 4 K, Klein Barbara 1 K, Lei Károlyné 4 K, Kogosek József 2 K, Krivánovits Pálné 2 K, Sommer Borbála 2 K, Poszlofszky Mária 2 K, özv. Gierl Győzőné 2 K, Kálmán Kornélné 4 K, Verderber Lajosné 4 K, Andragetti Ferencné 1 K, Vormündl Ferenc 1 K, Hoser Győzőné 4 K, Leeb Ágostonné 4 K, Leeb Aranka 1 K, Florián Józsefné 2 K, Hauser Nándorné 2 K, Hauke Antalné 4 K, Koszenszky Józsefné 4 K, Tóth Ilona 1 K, Slunka Alajos 5 K, Burgmann Györgyné 1 K, Lohr Józsefné 4 K, Salve Adél 2 K, Sipos József és neje 4 K, Sipos Paula 2 K, Sipos Róza 1 K, Krandl Irma 3 K, Nekpisz János 2 K, Nekpisz Mária 2 K, Kmethy Vilmosné 1 K, Millók Károlyné 2 K, Vogl Imre 2 K, Sterl Károly és neje 4 K, Flaszik Lujza 4 K, Hodinszky Róza 4 K, Golda Róza 1 K, összesen 112 K. Esztergom főegyházmegyei hatóság által 551.13 K. özv. Trautsch Károlyné 4 K, Fiedler Sándorné 6 K, Riedel Róza 2 K, Metz Mária 2 K, Bielesch Emma 1 K, Pálffy Pálné 2 K, Pusaver Erzsébet Görömböly 2 K, Vitális Gáborné 2 K, Pap Józsefné 3 K, Pap Bálint 4 K, Gál Zsuzsanna 40 f., özv. Barczi Istvánné 2 K, Németh Irén 1.20 K, Irényi Irma 2 K, özv. Csíz Mátyásné 4 K, Csíz Anna 1 K, Csíz Mária 1 K, Nagy Mihályné 1 K, Geng Terézia 1 K, Kaiser Mihály 1 K, ft. dr. Kusznák Miklós által 11.76 K, Németh Luiza 2 K, Prohászka Gáspárné 24 f., Friesz Károlyné terjesztőnő által: Schuszter Erzsi 1 K, Graf Józsefné 2 K, Huber Nelli 1 K, Ughy Józsefné 1 K, Eifrid Aladárné 2 K, Wagner Ferencné 1 K, Seifert Mihályné 1 K, Kaltnecker Györgyné 1 K, Ekker Imréné 2 K, Weisz Józsefné 2 K, Kaizer Mihályné 4 K, Mátyás Béláné 2 K, dr. Szabó Lászlóné 2 K, Friesz Károlyné 6 K, Kuhn Józsefné 4 K, Friesz Andrásné 3 K, Weisz Ferencné 2 K, összesen 37 K. Weszely Mária 2 K, Tavasz Jánosné 24 f., Tárkányi oltáregyleti tagok 17.50 K, Felsőatraki oltáregyleti tagok 20 K, Szombathelyi egyházmegyei tagok 67.48 K, Szőgyéni tagok 40.30 K.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

Regnum Marianum

ifjúsági lapjaink uj évfolyamai a kezdődő iskolai évvel most indulnak meg.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVI. ÉVF. 1915. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

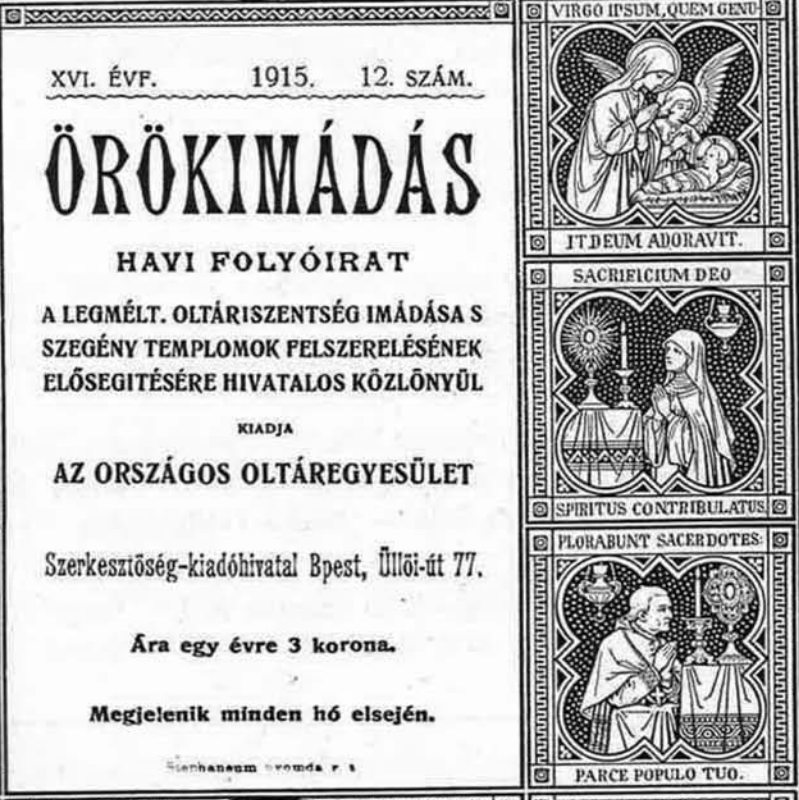

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatast tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvanos szentségimádasoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), *dr. Gamauf István euch. szövetségi orsz. igazgatónál* (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

Magyar kultúra. Társadalmi és tudományos szemle. (Megjelen havonként kétszer: 5-én és 20-án. Évi ára 12 korona. Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. sz.) — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Tanulmányok: Vallás és demokrácia. Martinovich Sándor S. J. — Az orosz zsidókérdéshez. Dr. Éderer István. — Az olvasás művészete. Dr. Várdai Béla.

Tárca: Egy magyar hithirdető a Pombal-féle egyházüldözés rémnapjaiból. (Első közlemény.) Közli: Szittyai Dénes S. J.

Pajzs és kard: Levélszekrény. Krisztus a — madárijesztő, a Pesti Hirlap szerint. r. — Álkatholicizmus. r.

Szemlék és kritikák: Könyvek: Posch Jenő: Lelki jelenségeink és természetük. Bernhard Zsigmond S. J. — Pásztor József: A muszka vendég. Ifj. Gonda Béla. — Szinház: Vigszinház. Knoblauch: Őnagysága ruhája. Z.

Napló: A bolgár katholicizmus. B. J. — Fenyő Miksa — a magyar Helikonon. B. K. — A Babits-ügyhöz. bk. — Rövid följegyzések.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

XVI. ÉVFOLYAM. 1915. DECEMBER. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál:* Elmélkedés a karácsonyi nagy antifonákról. — *Pázmándi:* Szent szív a misztikus éjben. — *Dr. Porubszky Géza:* Karácsonyi levél. — *Blaskó Mária:* A látók éjszakája. — *Kozelka Jenő:* Az élet kenyere. — *Gáspár János:* A karácsonyfa meséje. — *Várkonyi Fidél:* Elefántcsonttorony. — *Dr. Tiefenthaler:* Tovább egy lépéssel — *Röptében a nagyvilág körül.* — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatás.*

Elmélkedés a karácsonyi nagy antifonákról.

AZ ADVENT előkészület a karácsonyra. Várjuk, epedve várjuk Üdvözítőnk eljövetelét. Tele van a szivünk kívánsággal, sóhajtással, kéréssel: Jöjj el, Uram, békesség királya, fejedelme! Az egyház antifonákba foglalja az advent utolsó hetében a Megváltó utáni vágyakozását, melyeket «nagy antifonák»-nak nevezünk. Magasztos, mély gondolatok. Kifejezik az Ószövetség nagy vágyakozását a megigért után. Minden egyes antifona egyúttal alkalmas előkészület karácsonyi szentáldozásainkhoz. Hiszen minden egyes szentáldozás lelkünk karácsonya: ünnepeljük az Úr Jézus eljövetelét szivünkbe, lelkünkbe a kenyér szinében.

Első antifona. Ó bölcseség, melyet az Úr öröktől fogva birt, mielőtt valamit teremtett kezdettől. Te vagy az, Urunk Jézus Krisztus, ki nekünk az Istentől bölcseség és igazság, megszentelés és váltság lett; Te vagy az örökkévaló világosság fényessége és az Isten dicsőségének homály nélküli tüköre és az ő jóságának ábrázolata; Te vagy az, Urunk, Üdvözítőnk, ki magadról mondád: Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adá. Ó bölcseség, mely *elérsz végtől végig.* Bűnbeesésünket követte az irgalmas igéret, hógy Megváltót kapunk. Erről az igéretről prédikáltak századokon át a próféták, míg az idők teljességében kegyesen megjelent az Isten Fia és adóslevelünket keresztfára szegezé, önmagát pedig a szeretet szentségébe nekünk hagyá. Valóban elérsz végtől végig: az örökkévalóság dicsőségétől... le az ember nyomorúságáig és *elrendezesz mindent erősen és kellemesen.* Megnyitod szivünket, hogy kövessük tanításodat, példádat, halálodat, dicsőségedet. Ó bölcseség, *jöjj és taníts meg bennünket az okosság útjára!* Ez a mi legnagyobb óhajunk és kívánságunk. Taníts fölvilágosító kegyelmeddel,

tanításoddal, életeddel, csodáiddal. Te vagy a világ világossága; aki téged követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világossága lesz nála.

Második antifona. Ó Adonai! — hangzik fel az egyház imája. Izaiás szava. Hallom folytatását: Ime az Úr Isten eljön erősséggel. A kis Jézuskában fölismerem hatalmas, erős Istenemet ép úgy, mint az oltáron a kenyér szinében. Beteljesedtek Izaiás próféta szavai: az Isten önmaga jő el és megszabadít titeket. Megmondotta, hogy úgy lesz; hiszem Uram, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, ki e világra jöttél! *Te vagy Izrael házának vezére!* Eljöttél, amint a próféta mondotta, hogy mint vezér kormányozzad népedet és uralkodjál Jákob házában mindörökké. *Aki Mózesnek a tűz lángjában egy csipkebokor közepén megjelentél és neki Sina hegyén törvényt adtál,* hogy higyjünk, benned bizzunk, hozzád ragaszkodjunk, tőled el ne szakadjunk, mert te vagy a mi erős Istenünk. *Jöjj és kitárt karoddal válts meg minket!* Te vagy a mi irgalmas és kegyelmes Istenünk, ki elveszed a gonoszságot és vétkeket és bűnöket — szabadíts meg minket, hisz rólad mondatott, hogy megsebesíttetett a mi gonoszságainkért, megroncsoltatott bűneinkért, — aki önmagadat adtad mindenekért váltságul. Bizunk áldó karodban, hisz magad mondád: bizzatok, én meggyőzöm a világot.

Harmadik antifona. Ó Jessze gyökere! — Jézus Krisztus, ki Dávid megalázott királyi törzséből származol, ki szegénységben születtél, hogy szeretetünket megnyerjed. Itt az oltáron még szegényebbnek látszol; itt mindent elrejtesz: istenségedet, emberségedet, itt csak egyet látok: szeretetedet. De szegénységed dacára is erősen hiszem, hogy király vagy, kij megitélni fogsz eleveneket és holtakat — «legerősebb vagy», ki ajkaid lehelletével megölöd az istentelent. *Felül állasz a népeknek!* Előtted még a királyok is alázattal és hallgatóan meghódolnak és *hozzád könyörögnek a nemzetek.* Te vagy cselekvéseink központja, tipusa, igazgatója! — sziveinket magadhoz vonzod és királyi zászlód a szent kereszt jele! Alázattal imádom önkéntes szegénységedet, én hatalmas Istenem! *Jöjj, szabadíts meg minket, ne késsél!* Ó bár szakasztanád meg az egeket és leszállanál! Elolvadnának orcád előtt a hegyek! Ne mást küldjél, magad jöjj Uram! — amint hiszem is, hogy te vagy jelen az Oltáriszentségben. Szabadíts meg minket a bűntől, a szolgaságtól, a haláltól. Egyedül benned bizunk, mert tudjuk, hogy mint a fiaik fölött lebegő madár, úgy oltalmazol minket is. «Közöttünk jársz» — itt vagy oltárainkon és hallatod szavadat: Térjetek meg, bármi mélyen estetek el! — és megszabadítasz minket. Jöjj és *ne késsél,* hisz Atyánk vagy Te, teremtőnk és mi mindnyájan kezeid alkotmánya. Ne haragudjál, Uram és ne emlékezzél meg többé bűneinkről; ime tekints ránk, mi mindnyájan a te népeid vagyunk.

Negyedik antifona. Ó Dávid kulcsa! — Krisztusom, ki Dávid királyságát örök szellemi királyságra emelted, Nálad a kulcs, Nálad a mennyei és földi hatalom. Új országot alapítasz, melynek Dávid birodalma csak előképe volt. Kérünk, Uram: jöjjön el a te országod! Szeut és igaz, kinél Dávid kulcsa vagyon — Te mondod. Neked adatott minden hatalom mennyben és földön. Te vagy, *aki megnyitod és nem lesz, aki bezárja; bezárod és nem lesz, aki fölnyissa.* Eljöttél és megnyitottad országod ajtaját számomra is; nincs hatalom, sem kisértés, sem erőszak, mely Tőled elszakítson. Apostoloddal mondom: semmi sem szenvedés, sem halál, sem háború, sem szomorúság, semmi sem szakíthat el engem Isten szeretetétől, mely az én Uramban, Jézus Krisztusban vagyon. *Jöjj!* Uram, hatalommal, irgalommal, szeretettel és *vezess ki* engem a bűn börtönéből, ki *sötétségben és a halál árnyékában ülök.* Ime eljöttél, hogy világosságunk légy és üdvözítőnk a föld végső határáig — eljöttél Jézusom, hogy azoknak, kiket fogva tart a bűnök bilincse, — eljöttél, hogy mondhassad azoknak: «menjetek ki!» — és azoknak, kik sötétségben vannak: jöjjetek napfényre! Vezess bennünket és el nem tévedünk, légy pásztorunk, vezérünk! Vezess és nem éhezünk, nem szomjazunk, mert kenyeret adsz nekünk, melynek erejével el nem fáradunk és italt adsz nekünk, mely szökőkút vize az örök életre. Te vagy világosságunk, mi a te népeid! Hívj Uram és jövök!

Ötödik antifona. Ó fölkelő nap! — Krisztus, kit az Úr nekünk világosságul adott, légy nekem is új élet hajnalhasadása, légy reményem és bizalmam. Nem a nap az én világítóm, sem a hold fénye nem világít nekem, hanem Te légy az én örök világosságom és dicsőségem. Nincs másban dicsekednem, nem is akarok, csak Tebenned! Te *az örök világosság fényessége:* itt az oltáron is, noha elrejted dicsőségedet és fényességedet és szolgai alakot veszel föl, Te az igaz világosság, mely a sötétségben világítasz. A Te jelenléted nekünk tanítás, kegyelem, világosság, fölbuzdulás, boldogság! *Te az igazság napja:* Te vagy az életszentség forrása, akiben az isteni szentség teljessége lakozik! Krisztus teste, Krisztus lelke szentelj meg engem! Te vagy az, akit az Atya megszentelt és e világra küldött, kinek születését az angyal is úgy hirdette Máriának: a Szent, ki tőled születik, Isten Fiának fog hivatni. Te általad lettünk Isten igazságossága: Te ragadtál ki a sötétségből és a halál árnyékából. *Jöjj!* Jézusom! Egek harmatozzatok onnan felül! — epedünk, fohászokba fakadunk szabadítós eljöveteledért! Jöjj és *világosíts meg minket,* mert Te vagy a világosságom, szabadulásom és életem oltalmazója, az út, igazság és élet! Aki Téged követ, nem jár sötétségben. Csak Téged, egyedül Téged akarlak követni!

Hatodik antifona. Ó nemzetek királya és mindnyájunk kívánsága!

— ki ismersz bennünket és igazságban itélsz mindeneket. Ó Te legszentebb, ki «nagy jelet» emelsz a nemzetek között az oltáron, hogy egybegyüjts minket, kik elszéledtünk és szétszóródtunk. Te vagy Uram, kit annyi szent látni kívánt és nem láthatott, — mi láthatunk, érinthetünk, magunkhoz vehetünk. Összegyüjtöttél bennünket egy családba, melynek Te vagy szegletköve és szent szined előtt szent oltárodnál lebontasz minden válaszfalat és ellenségeskedést. Vezérelj minket az igazság útjára! *Jöjj!* — Uram, adj jutalmat a Téged váróknak és *ments meg minket, kiket földből alkottál.* Megigérted, hogy megvigasztalod azokat, akik Benned biznak, — megigérted, hogy bánatukat, szomorúságukat az öröm, hála és dicséret szózata fogja felváltani. Én, én magam vigasztallak meg titeket — biztatsz bennünket. Uram, meg ne szégyenüljek!

Hetedik antifona. Ó Emmanuel! Fölséges név. A szeretet neve. Hallom a próféta szavait: Ime egy szűz méhében fogan és fiat szül és neve Emmanuelnek fog hivatni. Szent próféta taníts meg, mit jelent e szent név? Halljad! És hivatik az ő neve csodálatosnak, Istennek, erősnek, a jövendőség atyjának, békesség fejedelmének. Igen, Uram, *királyunk és törvényhozónk* vagy, Te vagy *az, akire a nemzetek várakoznak.* Téged jövendölt meg Jákob, Téged várt Izrael, hogy jöjj el mint az ő fényessége, igaza, boldogsága, üdvözítője. Ó lelkem! Ime jő a te Üdvözítőd, ime jutalmad ővele! Ime a te királyod jő hozzád, az igaz és üdvözítő! *Jöjj! — szabadíts meg minket Urunk Istenünk!* Nyilatkozzék meg a föld és teremje az Üdvözítőt. Hallasd szavadat Uram az oltárról, ez égő csipkebokorból, hadd tudják meg mindenek, hogy Te vagy az én szabadító Istenem és Megváltóm, erősségem! Hiszem: Te vagy, ki igazságot szólasz és oltalmamra kelsz megszabadításomra. Jöjj! Uram Istenem!

Dr. Wéber Pál.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Szent Szív a misztikus éjben.

Ne keressünk fényt, hol nem gyúlt világosság; ne epedjünk forrás után szaharai sivatagban; ne vigyünk be élő, üdén fakadó illatos virágot oda, hol fojtó gázok hervasztanak mindent, így ugyancsak ne keressünk melegséget, éltető sugarat e temetői világban, hol minden pusztul és elvész, kiszárad és hervad, hol mindenütt sírdombokra hullott fonnyadt levél közt járunk, mert itt körülöttünk minden, de minden elmulásról, télről, utolsó óráról, halottak szomorú napjáról beszél.

Úgy érzi magát az ember most is a karácsonyi éjben, hogy kívánna élni, szeretni, megpihenni, csendes otthont lelni, de minden oly hideg, fagyos, kietlen körülötte. Valóban dermesztő, télies világ, hol nincs egy biztató szó, forró kézszorítás, nincs édes, szerető tűzhely, egy bizalmas barát, mert úgy állnak az emberek a siralmas földön, idegen hazában, mintha nem is egy Atyának gyermekei lennének, hanem mostoha testvérek, kik oly ridegen férnek meg egymás mellett, mint ahogy ridegen állnak egymás mellett és félelmetesen merednek az égbe a kihalt erdő levéltelen fái, — és most így ebben a környezetben úgy látom és érzem, hogy itt e nagy világban sehol sincs szív, egy igazán szerető, jóságos szív!

Ebben a rideg éjszakában jelent meg azután a karácsonyi angyal. Feltünt ragyogó suhogó szárnya a sötét égbolton, fönn járt a magasban milliók fölött, hogy milliók lássák még századok mulva is! Végigsuhant a megdermedt föld fölött, maga után huzta, mint aranyos szivárványt, angyali uszályát, mely aztán a magasságok honát kötötte össze e szegényes alacsony hazával, hol nem volt béke, nem volt testvériség, nem volt szeretet, hol négyezer év óta hiába kerestek egy igazán érző, szerető szivet!

A Kisded keblében szerető Szív dobogott! Itt dobbant meg először Jézusnak Szive! Nincs hazája, nincs még palotája. Járatlan az út még szülőháza felé. Ajtaját vad hajtások környezik. Útszéli a lakás, állatok tanyája, de itt kezdett élni, mennyországot nyitni, új fényt deríteni Jézusnak Szive!

Mily egyszerű, igénytelen kicsinynek tünik fel ez isteni Szív! És mennyire *elhagyatott!* Ez érinti meg legjobban az én lelkemet most, mikor Betlehemre gondolok, s bölcsője elé borulok és érzem és látom, mennyire elhagyatott e jóságos Szív! Úgy beleillik e misztikus éjbe a Szent Szív elhagyatottsága. Talán nem is volna oly szép és megragadó a karácsonyi barlang, ha fény és pompa venné körül a szelid és alázatos Szív koldusi jászolyát. Hisz majd harminc év mulva is egyedül fogja elhagyni a názáreti otthont, hogy népeket tanítson és üdvözítsen! Mikor majd oly sokaknak beszél és oly sokat oktat, annyi könnyet töröl és annyi bűnt bocsát meg, lesz-e majd neki is fészke és pihenő barlangja, hová fejét lehajtsa?! Ki tudja hányan fogják majd ekkor megismerni e sok ezer közül? Egyedül fog majd éjjeleket virrasztani keserűségben, sajgó Szivével, de a legrettenetesebb és legelhagyatottabb e sok éj közül majd ott fönn az Olajfák hegyén lesz!

Szegény elhagyatott, jóságos Szív! Ebben az egyedüllétében mintha jobban tudnók szeretni és gyöngéden, résztvevően hozzája simulni. Most érzem valóban, hogy Ő szeret, igazán szeret!

Ó, mily jó ezt tudni a küzdő lelkeknek! Hisz ők értik csak valóban, mit ad *nekik* ez édes, elhagyatott Szív. Ha nem találnak senkit, ki résztvevő lenne, ha állniok kell az életben egyedül ezer nehézséggel küzdve, ha nincs senki, aki segítene s a nagy elhagyatottságot is megédesítené, ha mindent elvesztettek és ha mindenki elfordul már tőlük, ha vergődik és vivódik a lelkök, akkor borulnak le az Oltáriszentség elé, hol mindig Betlehem és Karácsony van, ott most is angyalok és pásztorok járnak, kik őket is Hozzája vezették és ujjal mutatnak a szent ostyában élő és annyira szerető elhagyatott Szív felé!

De karácsony éje másról is beszél. A Szent Szív másra is tanít. Úgy látom, hogy az elhagyatott honban egy *bátorító és erősítő Szív* lakik. Azt mutatja és mondja, hogy elhagyatottságban, ismeretlen uton, megtépett ruhában is Ő velünk marad, mint a mi folyton buzdító, bátorító Szivünk. Az Ő bölcsőjéből a diadal sugara árad szét, mely bearanyozza és fénnyel tölti be az akkor még koromsötét eget. Göröngyös egyiptomi sziklán vadállatok tanyája közt, Nikodémus bizonytalan, éjféli arcán, a tékozló fiúk esdeklő kezén, bűnbánó lelkek megtört szivén, az igazságot keresők bizó tekintetén átverődik és ragyogva tündököl az isteni Szív útmutató, bátorító szava. Értem most már, miért sereglett köréje az ötezer ember, miért állták körül a megholt sírboltjánál is, miért lesték ajkáról a boldogság szavát, mert az élet országútján járóknak Ő fogta meg kezét, az elhúnyt koporsóját Ő kopogtatta meg, az elhagyatott, bizonytalan lelkeknek Ő lett támaszuk, a gyöngék és csüggedők szivébe Ő öntött erőt, Ő a mindenkit erősítő jóságos Szív!

Úgy szeretném végigjárni éjféli misék titokzatos csendjében a templomok szentélyeit. Ki tudja, mit suttog ott most ezreknek a szive? Hogy temeti kezébe könnyező arcát az idők járásától megviselt gondsujtotta férfi, ki visszagondol ifjú évei boldogabb karácsonyára, mikor még fehér ruhában, fehér lélekkel járt, de akinek most már nemcsak lába reszket és járása inog, hanem kinek lelke is beteg és gyógyulást vár. Ellebeg előtte a betlehemi Kisded résztvevő arca, ki rája is néz és ki most is az ő tekintetét keresi. Ő azonban nem mer szemébe nézni! Régen volt az, mikor még Őt igazán szerette! Leghátul pedig, az utolsó padokban egy kedves szőke arcú gyermek megrántja prémes bundába öltözött ősz atyjának kezét és mondja csendesen: Papa, az a bácsi ott sír!

Igen, sír és könnyez vele ki tudja mennyi szem, kik mind Őt keresik, kit elvesztettek már!

De Betlehem felől is csillag támadt; az elhagyott jászolhoz királyok jöttek, az éjféli misében is csengetés hallik, mintha angyali karok zenéje szállna a magasból a csendes éjben és ekkor száll le közéjök az, kit elvesztettek, rég elfelejtettek, de akit úgy vágytak vissza: a Szentséges Szív az Oltáriszentségben!

Ez a karácsonyéj boldog pillanata. Ha eltünne a templomban ekkor minden fény, ha sötétséggé válnék minden ragyogás, ha elaludnék az oltáron minden gyertya, a hivő lelkek szemei előtt mégis csak feltünne e titokzatos éjben a minden pompát pótló és minden fénynél ragyogóbb isteni Szív!

És meglátnák mindnyájan, kik hisznek Ő benne! Elszállna az oltárról a padsorok közé azoknak szivébe, kik gyengék, reszketők terhelt, fáradt és megpróbált lelkek. Hisz ezek azért jöttek ide, hogy Őt lássák és birják, kik mindnyájan úgy borulnak eléje, mint az alázatos egyszerű pásztor az első karácsony-estén. Ezek mind betlehemi pásztorok, kik hisznek, biznak, remélnek Ő benne, kik mind, mind tőle várják e jóságos Szívtől az erősítő bátorító szót!

Nem is lenne édes a karácsonyi ünnep, ha nem jutna eszünkbe a Kisdednek Szive, ki koldusi bölcsőben elhagyatott volt. Úgy látom, hogy most is megnyilik az ég s az angyali seregek most is dicsőséget zengenek a szerető Szívnek.

Oly szépen tündököl az ezüstszinű hold a fényes csillagok miriádjai közt, mintha Ő vezetné nyáját a jó pásztor útján. E misztikus éjben a Szent Szivet látom a teli hold képében, a csillagok ezrei pedig emberek halhatatlan lelkei, kik nesztelenül lebegnek körülötte s mint boldogult lelkek szállnak az éjszakákban is tündöklő és biztos utat mutató isteni Szív felé!

Budakesz. *Pázmándi.*

Karácsonyi levél.

Ha bele fogsz nézni a karácsonyfa gyertyájának szelíden imbolygó lángjába, eszedbe jutnak a régi, igazán szent karácsonyesték, amikor csordultig volt a szivünk örömmel és ott állva Jézus fája alatt, benéztünk a zöld fenyű száz, csillogó fényszemébe, a vigasságtól ragyogóbb szemmel, mint a karácsonyi csillag ragyogása. Úgy éreztük, hogy az Isten ujra lehajol a földre és a legelső karácsonyi éjszaka mézédes szeretetével megcsókolja a földet. Meleg karok ölelését éreztük akkor, azon karokét, melyen angyalok éneke mellett ölelték át szeretetükkel a bűnös világot. S ebbe az érzésbe beleremegett a mi szivünk és mámoros érzések remegtették meg a lelkünket.

Akkor azt hittük, hogy ezen az estén mindenkinek csendítenek az angyalok. Hogy ezen az éjszakán nincsenek tolvajok és rablók, nincsenek gyilkosok és véres könnyek és hogy a béke angyala helyett sehová se száll le az öldöklés angyala. S mikor éjfélkor megkondult az ezer meg ezer harangszó, úgy éreztük, hogy az egész világon meghalt a bűn. «Hodie per totum mundum melliflui facti sunt coeli. Ma az egész világon mézzelfolyókká lettek az egek!»

De hová lett az a mézzelfolyó világ, hová lett az a sok csodaszép hangulat? A méz vérré, a hangulat könnyharmattá változott. Valamikor az egek harmatozták az Igaz reményét és szeretetét, ma a föld harmatoz párolgó, meleg embervért. Mi a megváltott nemzet, mi a Békeimádók alája kerültünk a világtörténet véres burájának. Ez a véres bura, ez a ketreccé vált üvegharang ráborult a mi karácsonyfáinkra is. S ha ki is gyulnak a karácsonyfa gyertyalángjai, nem tekinthetnek az ég derült, békés kékjére, nem nézhetnek a karácsonyi éj millió csillagszemébe, mert a fénysugarak rezgése beleakad a háború burájának véres felhőibe.

Érzed-e lelkedben a terhes légnyomást? Érzed-e, hogy a béke városát bezárták egy csúf egérfogóba?! Érzed-e, hogy a békesség szelíd olajágára, melyet az első karácsonyi éjszakán az Isten nyujtott le, ráhengerítették a háború durva csataszekerét? S hogy bevérezték zöldelő levelét, hogy szétmorzsolták életerős ágát! Mintha föltámadtak volna a középkor flagellánsai!... Nemzetek rohannak el szemünk előtt, kezükben súlyos acélkorbács és verik ki egymásból a békesség lelkét. A zsoltáros őrájuk énekli a kemény igazságot: «Nem ismerték a békesség útját: nincs az Isten félelme az ő szemükben». (13. Zsolt.)

Ha karácsony szent éjszakáján a dómok íve alatt az egyházi zsolozsma első antifónája fölcsendül: «Rex pacificus magnificatus est, cujus vultum desiderat universa terra. A békesség Királya fölmagasztaltatott, az Ő orcáját kivánja az egész föld», akkor hagyj szabad folyást elfojtott könnyeidnek, imádkozzál oly gyermeki szívvel, ahogyan azelőtt soha, borulj az imakönyvedre és zokogva mondd: «Ó légy fölmagasztalva újra békesség Királya, szállj le újra közénk, mert az egész véresarcú föld kiván Téged! Emeld föl a békének elvetett, besározott, összetaposott, véres ágát! S vidd a háború véroltára fölé, hullajts egy pár levelet a háborús özvegyek és síró árvák szomorú karácsonyfájára!»

Most pedig hunyd le a szemed, hogy ne lásd a jelen borzalmait, add kezembe baráti kezed. Mondok neked egy karácsonyi mesét. Egyezerkilencszáztizenöt éve történt. Leszállott két fehérszárnyú angyal az égből. Azért küldte őket az Úr, hogy ajándékozzák meg a szegény világ halandóit a leggazdagabb ajándékokkal. S kezdték kiosztani az ajándékokat. Az egyik angyal aranyérmeket osztott aranyzsinórral. Az érmekre vérrel volt ez a szó rávésve: «Megváltás». A másik angyal meg kivette az emberek piszkos, fekete szivét és helyébe új szivet adott, gyémántból valót. Erre meg az volt vésve: «Szeretet».

S az emberek kapkodtak az ajándékok után, mivel az a két ajándék új emberekké, boldogokká, a fölséges Isten fiaivá tette őket. De megszállotta őket később valami átkos, rossz indulat. Közéjük ment az Ármány lelke. S az emberek egymásnak mentek. Eltépték egymás nyakán az aranyzsinórt és a «Megváltás» behullott a véres sárba, ahol ráléptek a szöges csizmák és átszágultak rajta a lovak acél patkói. Aztán fölvágták egymás mellét és vad haraggal kitépték onnan a gyémántszivet. Az is sárba került. S az emberek nagyon szomorúak, boldogtalanok és szegények lettek.

S akkor jött utánuk még nagyobb szomorúsággal az ember Fia. Fejét körülövezte a békesség olajága. S Ő lehajlott, fölszedte a sáros érmeket és az eldobott sziveket. Sárosak voltak, de épek. Megmosta őket s ujra csillogók lettek, szépek. S azután azt mondta angyalainak: ha megtaláljátok a békének eltaposott olajágát, ismét visszaadom az embereknek a boldogító két ajándékot, a Megváltást és a Szeretetet.

S az ember Fia arcán a szomorúságot kezdte fölváltani az örömnek a ragyogása.

— Eddig a mese. Most már fölnyithatod lehunyt szemedet. Véres üvegharangunk felhőin látod-e a fölirást? Arany betűkkel ragyog: «Bizalom! Én legyőztem a világot!» Még mindig kezemben tartom a kezed s úgy érzem, mintha ereid villanyáramába több melegség futott volna. Azt se tudom, hogy kié az a kéz, amelyiket fogok. De mi még találkozunk. Mi még egymásra ismerünk: Te is, én is és még nagyon sokan.

Azt is megírom, hogy *mikor?* Ha majd karácsony napján a főoltáron minden gyertya ünnepiesen fog ragyogni s az egész világot elfelejtve bele fogsz nézni a monstrancia misztikus fehérségébe és ahhoz a titokzatos Szentséghez ezt imádkozod: *Isten, küldd el angyalaid által nekünk azt a békét, aminőt a világ nem adhat,* akkor a mi szemünk villanása találkozni fog Jézus szivében és mi, akik az Isten fiai vagyunk, átöleljük egymást az első karácsony örök szeretetével.

Porubszky Géza dr.

UJ KARÁCSONYI ÉNEK.

Sötét szoba, benne bús anya:
Kialvó gyertya, füstölgő kanóc.
Az éj hallgat, mint a holt banya
S álomszemed csillogó szava:
Ki az, ki most nem bánatmartalóc?

Hallgat ma a vidám pásztorének.
Hideg les a szent fenyő alatt.
Uralma van siró öröm-télnek!
Aranydiók háborús meséje:
A Mars-isten útja itt haladt.

Asztalodhoz harcos árnyak ülnek:
Csatából jött édes vágyaid.
A szemedbe fájó könnyek gyűlnek...
Méhkalácsok kardja vágja széjjel,
Karácsonyfán az angyal szárnyait.

Rakéták fénye ívben csillan,
Aranyesőtől csillagos szobád,
Szívedben maró sejtés villan:
Jaj! Tán megölte, tán széttépte
Harcmezőkön őt is egy gránát!

Nincs, kinek törj a fehér kalácsból,
A méz most szemednek sós sava.
Lopva jut ki a gyerekszobából,
— Mint ijesztő vészmadár — az ágyú,
Puska, kard, az ólomkatona.

Nincs, kinek add az anyai csókot,
Nincs, kit várjon ölelő karod.
Hitvesi szerelmed könnyel ojtod
S ha tört magod is ravatalra szánod,
Nem segíthetsz, bárhogy akarod.

Mert elvitte valaki a Békét,
Sasszárnyon vitte innen messzire.
Letépték a karácsonyfa ékét...
S mit elraboltak tőlünk, Jézus, te...
Öröm, boldogságunk hozd ide!

Porubszky Géza.

A látók éjszakája.

A fiatal asszony — akinek elegáns szépsége az ápolói főkötő alatt is előnyösen érvényesült — kedvetlenül rángatta vállát:

— Na, hát ép az én termemben nem lesz karácsonyfa.

A gondnoknő bocsánatkérően mosolygott:

— Méltóztassék belátni, kedves nagyságos asszonyom. Nem lehet a 6-os számú szerencsétlen betegünk miatt.

A szép asszony arca elkomorodott és könnyen felsóhajtott:

— Hiszen belátom. És tényleg nem sejti a szerencsétlen, hogy ép karácsony ünnepére borult rá az örök éjszaka?

A gondnoknő szemébe könnyek futottak, ahogy nem-et intett.

«Békefejedelme jöjjön el a te országod!»

— Nem. Hetekig viaskodott a lázzal — kieshetett lelkéből minden dátum. Ma vették le szeméről a kötést és...

— És belenézett az örök éjszakába.

— Borzasztó volt. Az a néma kétségbeesés volt borzasztó, amely elviselte a vakságra ébredést. Most viseli a szomorú ébredés fájdalmainak első óráit; nem akarjuk zavarni mások örömével és ünneplésével.

— Hiszen úgy se látná a szegény.

— De megérezné a fenyőillatot. A többi sebesült is elejtene egy-egy szót szent estéről és karácsonyról, amit már sohase láthat életében a vak.

— Igaz. Akkor jobb lesz így. Maradjon ünnep nélkül és sötétségben az egész terem.

És úgy is lett. A 6-os számú beteg kórtermében nem gyúltak ki a karácsonyfagyertyák. Lomhán sercegett a petróleumlámpa és a többi sebesült titkos hallgatással vette át a karácsonyi csomagot. Csak az egyik ágy fölé tüztek egy karácsonyfaágat, hogy parányi zöld reményt varázsoljon a szomorú terembe.

Csöndes, néma meghatottsággal feküdtek le a betegek. Az inspekciós fiatal asszony még egyszer végigjárta a termet, orvosságot adott be a nehezebb betegeknek. De a 6-os számú beteghez nem tudott közeledni, nem merte zavarni a lelki szenvedésnek szent magányosságát.

Azután eloltotta a lámpákat és sötétség borult a kórterembe. A fiatal asszony pedig visszavonult az ápolónői meleg kis fülkébe.

Magának se gyújtotta meg a lámpát. Leült a kályha mellé és belenézett a pislogó tűzbe.

Nem tudott lefeküdni, pedig puhán megvetve kínálkozott az ápolónői ágy.

Ott ült a kályha mellett és nézte a tüzet. Ráfeküdt lelkére a vak ember éjszakája és a könnyelmű, fiatal asszonyka szivébe ismeretlen árnyékok lopództak.

Odahaza elegáns társaság ül a karácsonyfa alatt. Ő pedig idejött a szenvedés tanyájára. Miért? Egy kis virtusból, egy kis hiúságból, egy kicsi szánalomból. De most mintha az az első kettő egész elenyészne és csak a harmadik marad meg, hogy le fogja szivét a szomorú karácsonyeste varázsos misztikumával.

Kinézett az ablakon. A sötét kórházudvarban melankólikusan zizegtek a fák.

Rövidruhás kisleánykorában is így nézett ki az ablakon. Akkor a Jézuskát várta, most az emlékek és árnyak tovafutását nézi.

A Jézuska?...

Ó, azt a glóriás gyermekalakot rég kitörülte lelkéből társasága.

Ő fölvilágosodott modern asszony, aki elegáns barátságot tart fiatal atheista ujságirókkal és lemosolyogja a bibliás gyermekmeséket.

Ha még hinni tudna... Ha hinne az evangelium csodás alakjában, aki megnyitotta a vaknak szemeit...

Mélyet sóhajtott.

— Igen, akkor bizni lehet abban, hogy nem lesz örökké vak a 6-os számú beteg, hanem meglát még egyszer karácsonyi fényt és akkor nem volna olyan nagyon-nagyon bánatos ez a karácsonyi éj.

Az óraütés tompán kongott a csendbe és felrezzent a merengő.

Inspekciós óra van. Igaz, hogy máskor nyugodtan aludta át, de ma odavonzotta szive a sötét betegszobába.

Meleg kendőjébe burkolódzott, meggyújtotta és kezébe vette a lámpát. De a terem előtt újra letette és nesztelenül nyitott a sötétbe.

— Kár zavarni az alvók álmait.

Megállt az ajtóban. Mindenki mélyen aludt. Orvosságtól volt terhes a levegő. Az alvók hangosan vették a lélegzetet, odaküntről bezokogtak a téli szélben vergődő ágak.

Akkor vette csak észre, hogy az egyik beteg fennt ül ágyában. Magára huzva a takarót, felállt. Akkor tapogatózva indul az asztal felé.

— Talán vizet keres — gondolta a fiatal asszony és szólni akart. De ajkán megakadt a szó: a hatos számú betege jár ott.

És megint torkát fojtogatta az a különös szorongó érzés. Nem merte megszólítani, nem merte kérdezni, hogy mi kell. Nem tudott hozzányúlni a nagy vesztes lelkéhez és mozdulatlanul áll, hogy észre ne vegye.

A vak az asztalhoz ért. A vizeskorsó után tapogatott. Egyszerre hátraszegte a fejét. Arckifejezése nem látszott a sötétben, csak a keze, ahogy fölemelt valamit.

Az odadobott fenyőág volt.

Lassan arcához emelte. Végig tapogatta. Újra magához emelte és arca előtt tartotta. Talán illatát lehelte magába. Azután letette és egy darabig mozdulatlanul állt.

Csend volt, mély és fenségesen szép.

És a vak ember lassan letérdelt az asztal elé. Két kezével a fenyőgalyat fogta és beletemette fejét.

Az asszony szivére szorított kezekkel figyelt. Talán zokog...

Nem. Egy sóhaj se hallatszott. Csak valami halk mormolás. A vak imádkozott. Sokáig maradt úgy. Mikor végre felállt és visszatapogatódzva ágyához magával vitte a fenyőgalyat is, fejét felemelve tartotta, mintha világtalan szemeivel látna valamit.

Már régen ágyában feküdt a beteg és az asszony még mindig a nyitott ajtóban állt. A folyosóról besivított a szél és eloltotta a lámpát.

Összeborzongott és szorosabbra huzta mellén a kendőt. Lassan betette az ajtót. Akkor sötétben botorkált vissza szobájába.

Odabent, a kis kórházi fülkében megállt. Hosszan maga elé nézett. Arcán lassan peregtek végig könnyei.

— Ő a látó és én vagyok a vak — sóhajtott maga elé. Azután összekulcsolva kezét, mélyen meghajtott fejjel térdre ereszkedett.

Odakünt jajgatva zúgott a szél és odabent sötét, szomorú kórházi szobákban két vak imádkozta látó lélekkel a karácsonyi credo-t. *Bl. M.*

HÓDOLAT A JÉZUSKA JÁSZOLÁNÁL.

Szent karácsony éjszakáján
Jászolodhoz lépek.
Gyermekszivem örömével
Hódolok Tenéked.

Zord az éjjel. Hideg szelek
Járnak künn az éjben.
Hideg lehet ott a nyirkos
Barlang szögletében.

Az én szivem olyan, mint egy
Piros meleg jászol.
A szalmája csupa selyem,
Takarója bársony.

Gyere, édes kis Jézuskám,
Szivem a lakásod.
Aranyos, szép kincseimet
Benne megtalálod.

Szivem sok szép virágából
Egy koszorút fontam.
Ez legyen jó, puha párnád
Uj kis otthonomban!

Reggel, este bekopogok
Hozzád nagy esennen.
Arra, kérlek, kis Jézuskám:
Áldj meg, aldj meg engem!

Pauli Mariska.

«Az édes Jézusnak akarok valamit mondani.»

Mikor Pazzi szent Magdolna még kisleányka volt, többször így sóhajtott föl: «Jézuskám, szomjúhozom utánad!» És egyre kérte szüleit, hogy engedjék őt is áldozni. De ők azt válaszolták: «Várj, kicsi vagy még ahhoz». A jó leányka várt, de keservesen sírt, hogy az ő forró kívánságát nem teljesítették. Édesanyja gyakran áldozott. Egy napon, mikor Magdolna szokása szerint a templomba kisérte édesanyját, ott szorosan hozzátérdelt, megfogta ruhája szegélyét és gyermeki egyszerűségében így szólt: «Az én jó anyám szivébe akarja fogadni az édes Jézust, aki elárasztja őt kegyelmével és szeretetével. Ez a kegyelem és szeretet testére is áthat, testéről a ruhájára s onnan énreám». Mikor hazamentek, odahaza e kéréssel fordult anyjához: «Édesanyám kérem, vegyen föl az ölébe és engedje a fejemet keblére hajtani... az édes Jézusnak akarok valamit mondani. *Quotidian Lajos.*

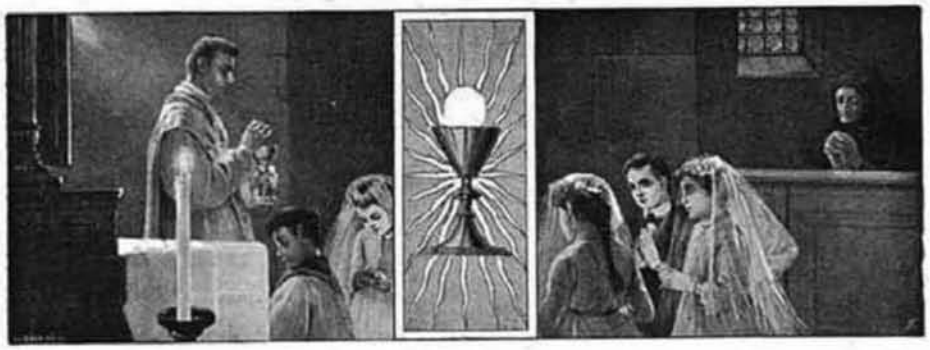

Az élet kenyere.

Az Atlanti-tengeren, Norvégia sziklás partjai közelében egy hajót rettenetes vihar lepett meg. A vitorlák szétszaggatva, az árboc eltörve... recsegett, ropogott az egész hajó, mialatt a hullámok toronymagasságig csapkodtak. A parti lakók észrevették a veszedelmet, de a tenger roppant háborgása miatt nem mehettek a hajón levő emberek segítségére. Aki akkor a tengerre merészkedett volna, a halál fia lett volna. Végre néhány napi dühöngés után lecsendesedett a vihar. A parti lakók azonnal áteveztek a veszedelem szinhelyére. Mikor a hajótörés helyére érkeztek, csodálatos látvány tárult szemeik elé. A tengerből kiálló sziklán egy anya feküdt, mellén szeggel ütött seb volt, amelyből még szivárgott a vér. Az anya karjai csecsemő gyermeket szorongattak s a gyermek nagy mohósággal szívta a vért anyja melléből; maga az anya azonban már halott volt... Megindító látvány! Hogy történt a dolog? A tenger hullámai ezt az anyát gyermekével együtt kidobták a sziklára. A vízbefulástól tehát megmenekedett; ehelyett azonban az éhhalál fenyegette. Mikor az anya látta, hogy éhen kell vesznie, nagy szeretetében arra határozta el magát, hogy legalább gyermeke éljen s szeggel sebet ütött mellén és saját vérével táplálta, éltette gyermekét... A szeretet csodája!

Dühöng, tombol a háború tengere. Ilyenkor a hadvezér legfőbb gondját képezi a hadsereg élelmezése. Étel nélkül a hősök is tehetetlen betegek, kiket az éhhalál elpusztít. Mily szomorú lesz a történelem azon lapja, mely kifejti dicső várunk, Przemysl elestét. A katasztrófa okát drámailag leirták a napilapok: «nincs eleség!» Egy szomorú menet indul utolsó rohamra. De a sorok már útközben megritkulnak, kidőlnek a hősök, mert nincs kenyerük. A lelki bukásoknak hűséges képe ez. Bár észrevennék azok, kik sóhajtva nyögik: «Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!» Hogy a csodás szeretet nyujt kenyeret saját testéből, ad italt föltépett szive sebéből.

Vihar tombol, háború dühöng körülöttünk, bennünk is. Harc árán kell megszerezni az életet. Fölütöm az Isten könyvét és örvendezve olvasom: «Én vagyok az élet kenyere, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem!» Az élet tengerén magányos sziklára vetve nem kell elpusztulni, mert a Szeretet föltépte Szivét, hogy halála árán az én életemet megmentse. A bűn ezernyi ellensége körülzárva váramat, nem fog kiéheztetve megadásra bírni, mert «ím szent testével táplál, hogy ne ártson örök halál!»

Ez a kenyér avatta nagyokká az első századok szenteit, vértanúit; ez teszi hősökké az újkor névtelen hőseit is.

Harcban álltak az első századok hivei. Le kellene győzni a pogány császárok hatalmát. Választani kellett: földi élet Krisztus nélkül, vagy mennyei élet Krisztussal. S az utóbbinak akadt milliónyi serege. Zsenge gyermekek csakúgy, mint törődött aggastyánok «hősi halált» haltak. S mi adott erre nekik erőt? Az «élő kenyér», mely mennyből szállott alá. Mivel nem tudták, vajjon pap hozzájuk férhet-e a börtönbe, már előre, kis ércedényben ruhájuk alá rejtették az Úr testét, hogy magukat az utolsó nagy küzdelemre megerősítsék. Egy alkalommal pap is volt a börtönben, nagynehezen kenyeret és bort is szereztek a keresztény foglyok. Ámde a pap oda volt láncolva a padozathoz. Mit tettek hát a foglyok? Odatették a kenyeret és bort a pap mellére s így mondotta el az átváltozás isteni igéit s a keresztények mégis megszerezték a hősök eledelét, «az élet kenyerét».

A háború az egész világot kórházzá alakította át. Minden kórház egy nagy csatatér; a sok ezer beteget a betegségek golyói terítették le. A modern kor finnyás embere messze elkerüli a szenvedés ezen gyüjtőhelyeit, mert hiányzik szivéből a szeretet, mely életet ment. Azonban, aki eszi az «élet kenyerét», az fölkeresi ezeket a helyeket, mert azt akarja, hogy nekik is életük legyen. Nézzük csak azokat a földi angyalokat, kik teljes életükre bezárkóznak a betegek közé s annyi türelmet, szeretetet pazarolnak reájuk, mint egy anya gyermekére, pedig ők ezeket az embereket soha életükben nem látták. Fárasztó munkájukért bért nem követelnek az emberektől s a sovány koszton kívül semmit sem kapnak... azaz mégis a mai rossz világban nagy szeretetükért nem egyszer szitkokat, sértéseket aratnak. S ők mosolyogva az Úr lábaihoz rakják a jutalmat. Ó gyönge nők, honnan merítitek az erőt ehhez a hősies élethez? A jó lelkek a Szentségházra mutatnak. Mindenről lemondanak a világon, de egyről a világért sem mondanának le: az Oltáriszentségről, mert akkor erejükről, életükről mondanának le.

Az élet háborúja kórházzá alakította lelkünket is, mert a bűnök

golyói sok sebet ejtettek rajta. Meg kell gyógyítani a sebeket a Lelkek orvosánál, meg kell tisztítani az irgalom forrásánál, hogy újra fölvehessük a harcot a bűn ellen. De honnan veszik az erény hősei az erőt küzdelmeikhez, győzelmeikhez? Krisztus oltára az ő asztaluk, az «Élet kenyere» az ő erőforrásuk s akkor a történelem nem beszél «hajótörött», «elesett» lelkekről.

Kozelka Jenő.

A karácsonyfa meséje.

Hófehér tájon, kopasz erdő szélén áll egy ház. A báró erdőkerülője élt ott boldogan családjával. Derék, szorgalmas emberek. Az erdőkerülő fizetéséből minden szükségesre telett. De amióta kitört a háború, bizony minden fillért meg kell fontolniok, mire adják ki, mert minden megdrágult, ő pedig semmivel se kap többet.

Ködös, ádventi idők járták és már közeledett a Megváltó születésének ünnepe. A jó apának nagyon fájt, hogy olyan szomorú lesz a karácsonyuk. Mert a karácsonyfát a szomszéd községből kell hozni, itt nincs, az pedig költséges dolog. Hiába dolgozott lázas serénységgel még mást is a szükséges munkán kívül. Rá se hederítettek.

Hej, de csak akkor búsult el igazán, amikor a karácsonyelőtti nap is eljött; az apró gyermekek pedig olyan szépen imádkoztak a kis Jézuskához és várták a szent estét.

Gondolt egyet az apjuk. Az egyik erdőben van elég fenyőfája a gazdájának; megkéri, engedjen egy akármilyen kicsit is kivágnia.

A báró istentelen, rossz ember volt. Sehogy se hajlott a kérésre.

— Nem bánom, akármi fog történni is, megszerzem a karácsonyfát — szólt elkeseredve a szegény ember. — El tudnám-e nézni, mint sírnának az apróságok.

Homályosodott. Aztán sűrűn hullt a hó. Az erdőkerülő baltával a kezében a fenyveserdő felé tartott. A hó vastagon ellepte a ruháját. Nem törődött vele. Nem messze az erdő szélén kiválasztott egy kis fenyőfát. Még egyszer felfohászkodott és néhány csapással kivágta a fát.

Boldogan vitte haza és letette a szérűbe, hogy a gyerekek észre ne vegyék.

— Anyjuk, te majd feldiszíted, ráakgatsz diót, almát.

A földesúr aznap délután nagyon unatkozott. Látta, mint sürögnek-forognak mosolygó arcú cselédei. Boldogtalanul, egyedül sétálni indult.

Egyszer csak nyomokat vesz észre a hóban, melyek a fenyvesekhez vezették. Iszonyatos dühre fakadt, amikor megpillantotta a kivágott fenyőfa helyét.

— Mit én... az én fáimból fog valaki karácsonyi örömet szerezni... nem... nem engedem.

A köd alászállott a földre és az emberek szent áhítattal várták a világ Megváltójának eljövetelét.

A báró egyenesen az erdőkerülő lakásának tartott. De figyeljünk csak, éneket hallok... jaj, de szép... mintha az angyalok éneke volna... «Krisztus Jézus született, örvendezzünk»...

Már habozni kezdett.

— Benyissak-e? — kérdezte magától. Keze tétován járt a kilincsen... Hallgatózott. Hanem újra erőt vett rajta a kegyetlensége.

— Ha már idejöttem, ne legyen hiába — szólt s rácsapott a kilincsre. A szobában az égő karácsonyfa körül ártatlan gyermekek énekeltek, a szülők pedig hálát mondtak a kis Jézuskának azért a sok jóért, amit velök tett és bocsánatot kértek, amiért lopásra vetemedtek.

Az asszony felsikoltott, a gyermekek félénken huzódtak anyjuk mögé. A földesúr szeretett volna visszafordulni.

— Az Istenért, kérem, bocsásson meg — könyörgött az apa — nem tehettem róla, bocsásson meg.

A tolakodó úgy érezte, mintha melegség támadna szivében. Az a szent családi béke, ami itt uralkodik, az meglepte őt; szegények és mégis boldogok. Egyre barátságosabb lett.

— Nem, nem haragszom, jó ember — szólt meghatottan. — Hanem mondaná el, mit ünnepelnek ma? Miért tudnak önök szegénységükben is boldogok lenni? Úgy szeretnék csak legalább is egyszer boldog lenni.

És a szegény ember mesélni kezdett a kis Jézuskáról, a karácsonyról. Az pedig mohón kapkodta el minden szavát.

És mikor a mesének vége lett, a meghatottságtól mindössze annyit mondhatott:

— Ó, kis Gyermek, Te hoztad le a szép mennyországból a békét és boldogságot. Részesíts engem is legalább némileg ebben a nagy boldogságban. Tudom, méltatlan vagyok rá, de igérem, hogy mától fogva megjavulok.

A gyerekek újra nekibátorodtak s még szebben rázendítettek a karácsonyi énekre: «Dicsőség Istennek, békesség embernek!»

Ez volt szép karácsony. Amit az élet viszontagságai, a sors változásai nem tudtak megtenni, azt elvégezték a gyermekek. Hófehér lelkükkel, ártatlanságukkal meglágyították a legkeményebb szivet is.

Gáspár János.

Elefántcsonttorony.*

A LORETTÓI litániában a boldogságos Szüzet elefántcsonttoronynak nevezzük. Hogy miért kapta a Szűzanya ezt a cimet, mi a története ennek a címnek, azt talán sokan nem tudják. A legméltóságosabb Oltáriszentség lelkes tisztelői és imádói talán örülni fognak, ha megtudják ezt mert az Eucharisztia és ezen szép elnevezés elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymásba.

Az afrikai, de különösen az indiai elefántcsontot feltünő tejfehérség, keménység és tartósság jellemzik. De keménysége ellenére is könnyen felhasználható a legkülönbözőbb művészi célokra. Az elefántcsont ezen tulajdonságait tartva szemelőtt, könnyű eltalálni, hogy miért lehet a Szűzanyát elefántcsonthoz hasonlítani. Mert, míg a földön élt, lelke ragyogott a fehérségtől; erős, kemény volt és mégis bámulatosan engedett az örök Művész tervező kezének; mert végül kitartott az erényekben, nem fogott rajta a bűn rozsdája. Ezt tehát értjük és nem is nehéz belátni. De miért elefántcsont-*torony?*

A keresztény ókorban és a középkor elején általános volt az a felfogás, hogy az Üdvözítőt a Golgotán toronnyal ellátott sírba helyezték. Ezért azután az elefántcsontból készült kerek szentségtartókat toronyformájúakká kezdték átalakítani. Tehát az elefántcsonttorony elsősorban a legméltóságosabb Oltáriszentséggel függ össze. Mivel a boldogságos Szűz minden elefántcsonttornyot messze fölülmul s mert ő az igazi, élő s nem élettelen elefántcsonttorony, melynél tisztább, fehérebb, nemesebb szentségtartóban még nem nyugodott az édes Üdvözítő, azért méltán illeti őt meg ez a bámulatosan találó és mélyértelmű elnevezés.

Milyen szépen beigazolódik itt az Egyház hite, hogy az igazi Mária-tisztelet Jézushoz vezet (per Mariam ad Jesum) s hogy viszont nincs semmi sem a katholikus Egyházban, semmi természetfölötti érték, semmi eszményi és örökértékű, aminek nem ezen vallás középpontja, az Úr Jézus, adná meg aranycsillogását, gyémántragyogását. Igen, így igazán kedves nekünk a turris eburnea, az elefántcsonttorony, ha az Eucharisztiába kapcsolódik a Mária-kultusz, ha nem üres a szentségtartó, Mária, hanem ha meglátom benne és imádhatom benne és általa azt, aki az elefántcsontnak fehérségét, keménységét és tartósságát megteremtette.

Gyönyörű érv ez egyúttal azok ellen, akik attól félnek, hogy ha

* V. ö. dr. Netzhammer érsek előadását a XXIII. nemzetközi euch. kongresszuson Bécsben: «A legmélt. Oltáriszentség megőrzésének története». (A jeles előadó azóta már az örökkévalóságba költözött.)

Máriát nagyon tiszteljük, akkor megfeledkezünk Jézusról. Nem, nem ez az igazság. Ha nincs monstrancia, akkor nincs szentségimádás; ha nincs elefántcsonttorony, akkor nem nyugodhatik benne. Az, akiért ez a torony készült, ha nincs Mária, nincs eucharisztikus Jézus; egyszóval a boldogságos Szűz tisztelete az igazi beharangozás az ő királyi Fiának imádásához.

Nagyon idevág a boldogságos Szűz egy másik cime: aranyház. A szentségtartók egyik formája a ház. A nyugati egyházban ugyanis szokásban volt s a keletiben még ma is igen gyakori, sőt Romániában általánosan el van terjedve, hogy templomhoz hasonló tartókban őrzik a szentségi Jézust. Gyakran hires templomok utánzatai ezek aranyból, művészi kidolgozásban, tornyocskákkal és kupolákkal gazdagon diszítve. A bukaresti nemzeti múzeumban gyönyörű példányok láthatók. Ime megint egy újabb gyönyörű aranyhíd Jézus és Mária között. Ő a legnemesebb arany, az élő arany, melynél tisztábbat előállítani semmiféle művész nem képes. Ő tehát a legnemesebb értelemben vett aranyház, melynél királyibb lakása Istenfiának nem volt s nem is lesz.

Ezek a gondolatok mélyítik *eucharisztikus Mária-tiszteletünket*, nagy világosságot derítenek a Szűzanya legújabb cimére és megsegítenek abban, hogy igaz meggyőződéssel imádkozzuk: *A legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett Miasszonyunk, könyörögj érettünk!*

Várkonyi Fidél dr. S. O. Cist.

A nemzeti fogadalmi templom.

Talán még korai róla beszélni? De még se. Igaz, hogy még zeng a harci kürt és csattognak a fegyverek, de azért ti, jó lelkek, akik az Isten és emberszeretet útját készítitek elő, tegyétek le az alapkövet annak az épületnek, amely Isten dicsőségére egy Máriás nemzet fogadalmát jelenti egy világ előtt. Egy fogadalmat, mely szilárd és méltó szent István fiaihoz: «Soha többet Rólad és a Te Szeretetedről meg nem feledkezünk». Szent lesz ez az eskü és nem puszta szóvirág. Egy érces hang, mely vérrózsákon, a sebesültek jajjain a haldoklók hörgésén, özvegyek és árvák bánatkönnyein át tör utat magának az Úr szine elé! Szálljon e szent eszme már most e nemesek szivébe és öltsön testet majd akkor, ha: «Lőn nagy csendesség».

Dr. Alex.

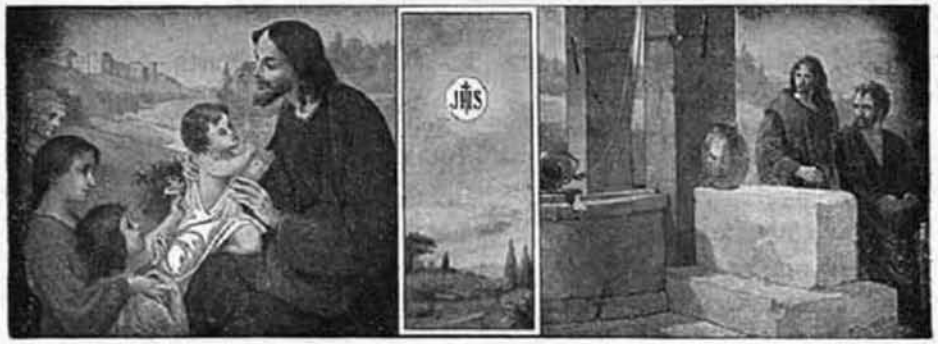

Tovább egy lépéssel!

Az Úr Jézus nyilvános működésének harmadik esztendejében történt. Palesztinában rengeteg nép hullámzott. Úgy, mint ma a városokban a sok katona. De akkor nem háborúba, hanem a husvéti ünnepekre készültek Jeruzsálembe. Ebben az évben azonban sokkal többen jöttek össze. Messze országokból, Kis-Ázsiából, Egyiptomból is százával gyülekeztek a népek. A zsidó husvétnál ezerszerte nagyobb dolog vonzotta őket: a názáreti Jézus. Mindenfelé hallottak már róla, hogy halottakat támaszt föl, betegeket gyógyít, csodákat művel egyre-másra és olyan bölcs, hogy már tizenkét éves korában tőle tanultak a legokosabb emberek. Izgalom ült az emberek arcán, százas és ezres csoportokban vonultak faluról-falura, városról-városra és kérdezősködtek, hol a Mester, a názáreti Jézus? Hiszen ettünk az imént a csodálatos kenyérből, melyet a pusztában számunkra megsokasított s mikor ezért királyunkká akartuk tenni, eltünt. Hol van, mondjátok meg az Ég szerelmére, hadd lássuk ismét, hadd halljuk ajkának varázs igéjét.

Jézus pedig ezalatt az éjszakának negyedik őrváltásakor az apostolok hajójára ment a tengeren járva. És amint meglátták őt a tengeren járni, megijedtek és mondták: Kisértet! És félelmükben kiáltoztak. De Jézus azonnal szólt nekik mondván: Bátrak legyetek, én vagyok, ne féljetek... A tenger pedig, mivel nagy szél fujt, erősen hullámzott...

És mikor beszállt a hajócskába, megszünt a szél, az apostolok pedig odamentek hozzá, leborultak előtte, mondván: «Valóban Isten Fia vagy». (János 6. Máté 14.) És Kafarnaum városába hajóztak, ahol végre megtalálta őt a sok ezernyi nép.

És Jézus, kit oly lázasan kerestek, szólásra nyitja ajkát: «Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital; aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad és én őbenne. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak; én vagyok az élet kenyere, aki

az égből szállottam alá, aki eszi az én testemet, annak örök élete leszen». (Ján. 6.)

Csodálatos beszéd! Ember soha ilyet nem mondott, mintha mindez mesékből hangzanék felénk. Pedig való igaz. Az Úr Jézus mondotta Kafarnaumban sok ezer ember jelenlétében.

De csodálatos volt a szavak hatása is. *Nyilvánvaló lett, hogy ki szereti Jézust.* Nyilvánvaló lett, hogy az ezernyi tömeg csak kiváncsiságból kereste az Urat, csak azért, hogy csodákat lássanak, csak azért, mert a kenyérszaporítás csodakenyeréből jóllaktak. De nem szerették Jézust. Mert ime, mikor Jézus felszólítja őket, hogy érte éljenek, vele táplálják lelkűket s Jézus őbennük, ők Jézusban maradjanak, morgolódva elszéledtek. Ó a hálátlanok, kik csak gyomrukát imádták! Egyedül az apostolok maradtak körülötte, mert szerették Jézust véghetetlenül és térdeikre borulva mondották hálás szívvel a jó Jézus iránt: «Nálad vannak az örök élet igazságai, mi hisszük és tudjuk, hogy Krisztus vagy, az élő Istennek Fia». (Ján. 6, 69—70.)

Szeretetükért meg is kapták Jézus szent testét táplálékul az utolsó vacsorán a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Utána már nem is bánták, hogy a sok ezer nép elhagyta Jézust Kafarnaumban, mert úgy is csunya, gyomorimádó, hálátlan emberek voltak. Gyűjtöttek, toboroztak helyettük másokat. Sokat! Ezreket, százezreket, milliókct, kik mind szerették Jézust. S mert folyton fülükben csengettek az Úr Jézusnak kafarnaumi szavai, azért szorgalmasnn táplálkoztak az Oltáriszentségből az apostolok is s hiveik is. Jól tudták, hogy mint a testnek gyakran adunk táplálékot, akként a lélek is gyakran sóvárog legfőbb eledele, az Oltáriszentség után. Azt is tudták, hogy mint a mannát a pusztában ősatyáik naponkint szedték testi eledelül, akként az újszövetség égi mannája, az Oltáriszentség is naponkint várja az utána törtető lelkeket. Innen van, hogy az őskeresztények gyakran áldoztak. Sokan naponkint bizonyára. Mindnyájan pedig minden vasárnap. Pedig akkor szörnyű üldözés dühöngött s jaj volt annak a kereszténynek, aki pogányok kezébe esett, megölték vagy éhes vadállatok elé vetették. Mégis mentek, mert egyszer ették Jézust, nagyon szerették őt, akár meg is haltak érte, mert bátrak is voltak, mint a magyar katona, mikor hazáját védi. Szent Tarzicius, a mi védőszentünk és mintaképünk is így cselekedett.

Igen ám, de ha megkérdezem a papát vagy a nagymamát, hogy gyermekkorukban, mentek-e vagy most mennek-e gyakran áldozni? Azt a választ kapom, hogy nem. Pedig ők is szerették és talán ma is szeretik az édes Jézust, de nekik azt nem mondták, őket arra nem tanították gyermekkorukban, hogy menjenek gyakran áldozni.

S ha történelmed van, kedves kis barátom, s benne lapozol, hát

bizony nyomát se találod annak, hogy száz vagy kétszáz év előtt gyakran áldoztak volna? Hát miért? S miért menjünk mi gyakran? Jól figyelj ide, megmagyarázom.

De előbb gyerünk a háborúba! És pedig az olasz ellen, mert erre a hitszegőre legjobban haragszik a haza. Elő tehát a térképet, mappát. Keresd: *Görz.* Ó, hiszen a Höfer bácsi mindennap küldött róla hadijelentést, ott szerettek volna a taliánok áttörni és hazánkat letaposni. Persze keserűen megtapasztalták, hogy ahol magyar katona áll őrt és védi a határt, ott olasz sohasem fog áttörni. No de itt most nem erről van szó, hanem ott Görz tájékán kezdődik a *Karszt* hegység és nyulik végig Fiume városa fölött és a magyar tengerpart mellett. Ez a Karszt szörnyű hegység! Nincsen azon egy szem termőföld sem. Kietlen, zord, viharos, vad vidék, ahol csak a sakálok rémes orditása visszhangzik a sziklabarlangok sokaságában.

Pedig nem mindig volt ám ilyen ez a vidék. Valamikor ezt is királyi erdők takarták tele madardallal, erdei virágokkal csobogó patakokkal. De a kapzsi velenceiek kivágták az összes fákat és erdőket és belőle építették hatalmas városukat és erős hajóikat. Uj fákat azonban nem ültettek. S azért a szél szabadon süvöltött végig a hatalmas hegyláncokon és lassan-lassan lesöpört minden szem termőföldet s nem maradt egyéb, mint a kopár, ijesztő sziklatömbök.

Azóta kietlen, vad a Karszt.

De barátom, ma már ezen is segítenek. Ahol a mélyedésekben, vagy sziklák közt mégis megrekedt egy kis föld, oda növényt ültetnek. Rendszerint a szerény akácfát. Körülkerítik kőkeritéssel, hogy a vihartól megóvják. No most mi történik? Az árva akác mellett a vihartól magával hurcolt föld és homok szépecskén lerakódik, az akác lehulló levele megalmozza úgy, hogy jövőre már három-négy új akácát lehet melléje ültetni. S így nő az akácerdő, melyet csakhamar felvált a gyönyörű fenyves és elérkezik az idő, amikor ismét hatalmas erdők fáival játszhatik a szél és vig madárdal gyönyörködteti az utast.

Kedves eucharisztikus szövetségi tagok! A gyakori áldozással is úgy történt a dolog, mint a Karszt hegységgel. Az őskeresztények gyakran mentek áldozni, általában vasárnaponkint. De azután kezdték abbahagyni, talán elfelejtették az Úr Jézus intését, hívását. Nem tudom. De azt tudom, hogy azután nagy viharok jöttek, mint a letarolt Karszton, nagy kisértések a hit ellen, az erkölcs ellen s mert a lelkek nem táplálkoztak szorgalmasan az erősek eledelével, az égi mannával a szentáldozásban, azért a kisértések vihara lesöpörte lelkükről a hitet, a vallásosságot, elszakadtak az Úr Jézus igaz egyházától, lettek az emberek szociáldemokraták, anarchisták, részegesek, kicsapongók, istenkáromlók

stb. S ha hálát adhatsz a jó Istennek, hogy a kisértések és istentelenségek vihara a te jó szüleidet még nem bántotta, ne felejtsd el, hogy a vihar mindig tovább hatol káros hatásával, mint a tűz pusztító erejével és ki biztosít téged, hogy jó szüleid, testvéreid vagy saját magad is nem esel-e el, a hitetlenség vihara alatt elvesztvén hitedet, mint a Karszt is viharai alatt elvesztett minden termőföldet?

Ezt a nagy szerencsétlenséget a jó Isten nem nézhette tovább, hiszen az Úr Jézus drága vérén megváltott nyája forog veszélyben és immár úgyis sokan, nagyon sokan vesztették el hitüket. Megengedte tehát, hogy az Úr Jézus földi helytartója, a megboldogult X. Pius pápa megnyissa a tabernakulumokat, az embereket fölszólítsa, sőt ha szükséges, Istentől nyert tekintélyével nekik meghagyja, hogy járuljanak ismét gyakran a szentáldozáshoz, vegyék magukhoz gyakran, havonkint, hetenkint, naponkint méltóképen az Úr Jézust, hogy a hitben megerősödve bátor, lelkes katholikusok legyenek és maradjanak.

Aki tehát még vallásos, még szereti az édes Jézust, az kezdje meg a gyakori áldozást. Ő lesz az az illatos akácvirág, mely mellé majd egy, több, száz, ezer és millió akácfa telepszik és így ismét benépesül a falu, a város, Budapest, az ország, az egész világ buzgó, lelkes, bátor katholikusokkal, épúgy mint benépesül erdőivel és fáival a Karszt hegység.

Mi az eucharisztikus szövetség tagjai szivünkbe zárjuk az Úr Jézus fölhivását a kafarnaumi beszédben, követjük az őskeresztények gyakranáldozó buzgóságát, lelkesedünk Tarzicius példáján, megfogadjuk a Szentatya komoly, szerető intelmét és fölírjuk zászlónkra a gyakori szentáldozás hitet adó és őrző programmját.

Igazat mond az igazgató úr a múlt számban megírt gyönyörű cikkében ezen két végső sorával: Belső irányelv: áldozz annyiszor, ahányszor szereteted elvisz Jézushoz; külső irányelv: áldozz legkevesebbszer egyszer egy hónapban, de most - tovább egy lépéssel! *Anynyira akarom szeretni az Úr Jézust, hogy a havi áldozás nekem csak kezdet; törekvésem mindig tovább jutni, hogy kéthetenkint, hetenkint s ha lehetséges akár naponkint járuljak a legméltóságosabb Oltáriszentség vételéhez.*

Ez az eucharisztikus szövetség lelke.

Dr. Tiefenthaler József.

Isten a szeretet és aki a szeretetben marad Istenben marad.

Dunaparti séták.

Imre: Meg vagyok róla győződve, ha te egyszer elkezded a szentáldozást az Úr Jézus kopogtatására szived ajtaján, ha megpróbálod végezni egész bensőségeddel s odanyujtod ajkadat a szent forrás vizéhez, elsimulnak kirivó tulajdonságaid és te megint a régi leszel és mégse az a régi, hanem új, valami új ember, aki a lélekből született.

Gyuri: Kitől tanultad te ezeket, Imre. Te egy remek ember vagy.

Imre: Kitől tanultam? Hát gondolkoztam és olvastam, megfigyeltem magamat és az életet és tapasztalataimat átvittem a szentáldozásra is. Kedves barátom, a szentáldozás az én legszentebb dolgom. Nem tudok ennél nagyobbat kitalálni magamnak. Ez az ég a földön, a mennyország a siralom völgyében. Amit az örök életben fogunk tenni: élni édesen az Istenben, azt kezdi meg már most a lélek, mikor iszik a kegyelmek ezüsttiszta forrásából. Az embernek kell az Isten, mert eredetétől fogva reá van teremtve és beteg, kínlódik, míg nem kap belőle valamit. Fuldoklik, kapkod, mint a madár az üvegbura alatt. És el is szárad előbbutóbb, mint a tőről metszett virág. Nekünk, kérlek, élnünk kell az Istenből és az Istenben, tüzes víznek, élő víznek kell végigfutni lelkünk erezetében, isteni élet, ez áramlik át a lélek milliónyi hajszálereibe, mikor áldozunk. De mit nézel oly nagyon, Gyuri, hát nincsen ez így szóról-szóra?

Gyuri: Beszélj tovább, kérlek beszélj.

Imre: Krisztus ismerve a lélek legbensőbb szövettanát, magát adta a kalandoknak, hogy forrásvizet öntsön a kiszáradt ajkakba. Magát adta, kiben ott lakott az istenség teljessége és szőlőtője lett az Atyának, az örök Agricolának, hogy zöldelő, fehér virággal pompázó, gyümölcsökkel

terhelt legyen rajta minden venyigéje. Odaadta testét, vérét, adott buzakalászt és szőlőfürtöt, hogy már ne legyen éhinség és szomjasság a földön. Azóta hűsek a forró homlokok, tiszták a lázban égő szemek és van isteni nedvkeringés az emberi erekben.

Gyuri: Én még nem hallottam így beszélni embert. Kedves Imrém, te engem új világba vittél bele.

Imre: Az Isten nyit ki előttünk új világot. Ő tár elénk csodás panorámát, mint ezt a tündéries estéli Dunapartot.

Gyuri (elgondolkozva): Sohsem fogom eltelejteni ezt a sétánkat. A te szavaid, Imre, visszahódítottak az Úr Jézusnak.

Imre: Neki adj érte hálát, úgyis ideértünk a ferenciek templomához.

Gyuri: Menjünk be kérlek, nézd mily szépen hivogat az ajtóból jövő fény. (A két barát szótlanul a templomba lép. Orgonaszó hallatszik ki a térre.)

FESLŐ BIMBÓK

A kis Jézus győzelme.

A KÉPZELET, e gyors szárnyon tovaröppenő bárányfelhő, elszállt hozzám is és én átengedtem magam hatalmának. S a képzelet visz, visz. Kék folyók, sárguló mezők, susogó erdők, csörgő, kacagó patakok tünnek el mögöttünk és mi szállunk, szállunk arra keletre, a galiciai harcmezők felé. Most jönnek a hófödte csúcsok, kisebbek, nagyobbak, megszűnik a madárkák éneke, a csevegő patakok zaja és hopp, egyszerre mi is fennakadunk egy csúcson. Csak a sebesszárnyú sas, meg a képzelet juthattak ide.

Megállunk az ormon. A hegy lábánál völgy, széles, tágas, a völgyben pedig fönséges és borzalmas kép: dúló csata képe... Szuronyroham!... előre!... hallatszik föl hozzám, közben a szomszédos hegyenelbődül egy-egy ágyú, sivít a shrapnell, zúgva hömpölyög le a völgybe a hatalmas hangáradat, amint elcsattan a negyvenkettes. A búcsuzó nap megaranyozza az égen lomha felhőket, melyek lassan összeverődve elfödik az eget, hogy ne legyen szemtanúja a rettenetes látványnak.

Ropognak a gépfegyverek, zúgnak, sivítanak a golyók, felhördül egy katona, elterül a földön fájdalmas kiáltással. Körötte piros lesz a

sárguló gyep, üvegesedő szemei az égre tapadnak s a pajkos őszi szellő viszi utolsó sóhaját messze, messze Magyarország felé.

S most fönn az égen — mikor legerősebben tombol a harc — meghasadnak a fellegek, széthuzódik a felhőfüggöny, mint egy isteni kéz érintésére s a nyíláson békés, átlátszó füst gomolyg. Mint a harcoló katonák lelkéből felszálló tömjénfüst. Kép van ott is ellenkezője a földönlátottnak. Kép, édes mennyei kép, melynek háttere az égbolt átlátszóan tiszta kék kárpitja, kerete a hanyatló naptól megaranyozott bárányfelhők. A köd kezd alakot ölteni, úgy, hogy tisztán látom már a képet. Balról a szunnyadó tigris, mellette a szelíd tehén, a jámbor juh s a morgó medve; sörényes oroszlán, lompos farkas, közöttük az édes, szelíd, bégető kis bárány. A kép közepén megjelenik a kisgyermek Jézus ártatlan, kedves, fehér alakja. Kezében a diadalmas béke pálmája, mintegy jelentve, hogy ahol Ő van, ott a béke s a menyek égi csendje.

Betlehemi Jézuska, te egyesítsd a népeket szent testvériségben. Csak te csittíthatod le a szenvedélyeket és ellentéteket, békítheted ki a tigrist és a bárányt. A békének és szeretetnek örök fejedelme te vagy.

Pillanatokig szemlélem az édes képet, közben az ég felé száll hő imám, hogy az édes gyermek Jézus segítse meg a szegény küzdő magyar katonákat. Majd a nap hirtelen aláhanyatlik a szomszédos bércek mögött, a felhők összefolynak, a kép eltünik.

A harc már lecsendesedett, jönnek a szanitécek és fölveszik meghalt bajtársukat. Egy nagy tölgy árnyékában sírt ásnak és halk imát mondva beteszik a sírba.

Engem meg képzeletem ismét fölkap szárnyaira, visz Dunántúlra, kicsi falucskába, ott egy csöpp sötét szobába. Este, a gyenge lámpafénynél egy kis család lelki szemei előtt is megjelenik a kép, a kis Jézus a pálmával. Mintha intene vele, mintha azt susogná rezgése, hogy édesapjuk a békéért halt meg, hisz innen a családfő a dicsőségért halt meg. Az apró gyermekek letérdelnek és összetett kezekkel imádkoznak. A lámpa szelíd fénye rávilágít ártatlan fejecskéjükre.

Valahol fenn Galiciában teljesen befödnek a hulló falevelek egy jeltelen sírt...

Vodicska Annuska,
euch. leányszövetségi tag.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Röptében a nagyvilág körül.

Akik elsők a kötelességteljesítésben. Előttem fekszenek a bécsi lapok és egy, minden áldott napon, hasonló tartalommal visszatérő jelentésen akad meg a szemem. A királyi család tagjairól, az ő ténykedésükről, az ő működésükről szól a hír. Hol az agg uralkodónak valamely atyai gondoskodású cselekedetéről, hol pedig a főhercegek és főhercegnők résztvevő érdeklődéséről. Nem mulik el nap, hogy a Bécsben levő hadikórházak, üdülő állomások vagy egyébb, a sebesültek, lábbadozók vagy a harctérre induló katonák javát szolgáló intézmények ne részesülnének a legmagasabb figyelemben. Hosszú órákig tartó látogatások, mindenre kiterjedő részletes érdeklődés és a sok szeretetadomány mutatják a királyi család tagjainak a háborúban szenvedőkkel való benső együttérzését. A bécsi kórházakban fekvő magyar fiúk — kikkel elég gyakran találkozunk a császárvárosban — nem egy kedves emlékről, nem egy megható jelenetről tudnának mesélni. És így van ez mindenütt, ahol csak az uralkodóháznak felnőtt tagja székel. A jó példának pedig megvan a hatása. A karitativ mozgalmak, melyek ily magas pártfogásban részesülnek, eredményes folytatásra találnak harctereink egész «hinterlandjában». Most pedig az egész ország hadszintér mögötti terület. Aki e sorsdöntő időkben, bármi legyen is foglalkozása, hiven áll helyén és teljesíti feladatát, mít törvény vagy hivatás számára kijelöl: résztvesz az ország védelmében. A hazát védi a katona. De a hazát védi a vasutas, a póstás, a lelkész, a közhivatalnok is és mindenki, aki a köz számára dolgozik. Kell, hogy olyan időkben, mikor az állam a köz érdekeit látja kockán forogni és megvédésükre a polgárok közösségét felhivja: mindenki tegyen, áldozzon, ereje és rendeltetése szerint, a köz javára. Minderre példával szolgálnak a királyi család fenséges tagjai, kiket ott látunk mindenütt, hol a hadviselés érdeke közreműködésüket, irányításukat megkívánja. Röpdöső golyók közt, fronton levő katonák előtt, a lövészárkoknál feltünik egy-egy főherceg alakja. Hadikórházak karbolos termeiben, sebesült harcosok

sóhajai fölött, egy-egy főhercegnői szív virraszt áldásthozóan, védangyalként. A vöröskereszt egyesület egy főherceg-fővédnök felügyelete alatt éri el fontos eredményeit. Nyilvánvaló, hogy amit a királyi család a háború első napja óta cselekszik: az munka, a szó legkomolyabb értelmében. Jogosan reméljük, hogy a temérdek áldozat, melyben az egész nemzet, nagyja és kicsinyje egyesül, meg fogia hozni a célzott eredményt — a végleges győzelmet.

Ráskai Alfonz.

A Békefejedelem kürtje.

A KÜRTÖT ott őrizték az Úr templomában. Mindennap csikorogva nyíltak ki a nagy csarnok vasajtói. A zarándokok ezrei tolongtak be rajta és néma csendben szemlélték a csodát. Mert tíz férfi sem tudta volna megmozgatni azt. Pedig már sokan próbálhatták. Mert a kürt már nem rézszínben ragyogott, hanem zöldes patina vonta be és fölülete tele volt horzsolásokkal és mélyedésekkel. És a kürt néma volt. Még senki sem hallotta hangját. Sokan fejcsóválva mentek odább és fölsóhajtottak: Ó, vajha élne már a magzat, aki megszólaltatja az Úr kürtjét!

Különösen a gyermekek szerették a nagy csarnokot. Kerek, kék szemüket a kürtre függesztették és eszükbe jutott a mese, amit anyjuk ölébe hallgattak. Hogy senki emberfia nem tudja megszólaltatni a kürtöt, csak egy nagy, egy csodálatos, aki eljön, hogy megszólaltassa: ez lesz a Békefejedelem. És akkor nem lesz többé sírás és panasz, nem lesz többé nyomor és szenvedés; akkor a gyilkos kezéből kiesik a tőr és az emberfia ellenségének nyakába fog borulni.

A Békefejedelem megjött. Csendes tavaszi napon egy fehérarcú, fehérköntösű fiú jött az Úr templomába. Úgy tett, mintha nem is hallaná a koldusok könyörgését, a betegek sóhaját és az özvegyek zokogását. Egyenesen a nagy csarnokba tartott. Piciny kis kezével megragadta a kürtöt és a súlyos rézóriás engedelmeskedett, mint a bárány. És megharsant a hangja. Csodásan, melegen, átrepülve hegyen-völgyön. És a szegények megszűntek kéregetni, a betegek fölugrottak ágyaikról és az özvegyek mosolyogva néztek könnyein keresztül. A nagy csarnok bölcseinek értelme megnyílt és boldogan susogták: Immanuel, az Úr velünk!

Bräutigam Ferenc.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Havi programm. *December 8-án* a szeplőtelen fogantatás ünnepén a Virgo Reparatrix kongregáció összes csoportjai résztvesznek a 7 órai közös szentáldozásban, a 9 órai énekes nagymisén, a délután 1/46 órakor megtartandó szentbeszéden, a fölajánlás megújításon és a reá következő ünnepies áldáson.

December 13-án d. u. 4 órakor a választmány ülést tart.

December 20-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

December 31-én d. u. 1/4 6 órakor szentbeszéd, Te Deum és ünnepies áldás.

Választmányi gyűlés. A Központi Oltáregylet választmánya 1915. nov. 8-án tartotta meg gyűlését. Megjelentek: Kánter Károly prelátus-kanonok igazgató, özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Marie de Jérusalem anya, zárdafőnöknő, társelnöknő, a jegyzőkönyvet vezető anya, gróf Cziráky Lujza, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma, özv. Heinrich Ferencné, özv. Návay Kálmánné választmányi tagok, dr. Gamauf István az Örökimádás-templom lelkésze, szerkesztő.

Az elnöklő igazgató mindenekelőtt is örömmel jelenti, hogy szeretett elnöknőnk, Kiss Aladárné egésssége állandó javulás útján van. Várva várjuk, hogy ismét megjelenjék körünkben és folytathassa áldásos működését.

A jegyzőkönyv fölolvasása s a pénztári jelentés tudomásul vétele után a diplomakérdés kerül szőnyegre. A választmány tagjai nagy tetszéssel tekintik meg a remek kivitelű diplomát, melynek egy-egy példánya az összes Oltáregyleteknek lenne megküldendő. Sajnos, ez a jelen háborús viszonyok miatt, mikor Rómával az összeköttetés megszakadt, egyenlőre nem lehet kivihető.

Több beérkezett kérvény ügye került ezután a választmány elé, melyek sorsairól később lesz döntés.

Az igazgató terjesztőnőül ajánlja Túrossy Annát és dicsérettel emeli ki özv. Miskó Józsefné lelkes gyűjtését. Egyéb tárgy híján a gyűlés véget ért.

Bazár.

A budapesti központi Oltáregyesület sebesültjei javára december elején karácsonyi bazár lesz az Oltáregyesület kórházában. A bazár december 4-én nyílik meg.

IRODALOM

Zu Füssen des Meisters. *Anton Huonder S.* Herder, Freiburg. A német aszketikus irodalom elsőrendű a maga nemében. Eredeti alkotása Huonder atya elmélkedési könyve, mely a jelen évben megérte a nyolcadik kiadását.

A szerző könyvével valóban kiérdemli az új kor lelkipásztorainak háláját, mert könyvét nemcsak nekik szánta, hanem oly módon írta meg, hogy aki kezébe veszi, az nehezen válik meg tőle és a lelki haszon nem marad el.

A könyv kiválósága mindenekelőtt abban áll, hogy egy pillanatra sem téveszti szem elől a papság helyzetét a jelen kor viszonyai között. A szerző nagyon jól tudja, hogy a jelen kor, különösen a modern nagyvárosi élet a papságot igen nagy feladatok elé állítja és ezerféle kötelességet ró reá. A munkakör, a viszonyok, idők és körülmények megváltoztak, az emberek gondolkozásmódja és fölfogása alakult, az Egyház és a papság azonban Krisztus megbízásából mindig olyan szerepet tölt be az emberi társadalomban, mint a szabályozó lendítőkerék. Nem gátolja a mozgást és fejlődést, csak szabályozza, mérsékli, hogy meg ne ártson.

Nagy munka vár tehát korunk lelkipásztoraira s valóban hivatása magaslatán kell állania annak, aki azzal meg akar birkózni.

Ehhez pedig Isten sok kegyelmén kívül tanítómesterre és mintaképre is szükség van. Azért a lelkipásztornak folytonosan vissza kell térnie az igaz Jópásztor ideális alakjához. Az ő képe örök! Míg körülünk minden alakul és változik: Ő állandó, Ő soha megöregedni vagy elévülni nem fog. «*Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*» (Zsid. 13, 8.)

Ő minden időben nemcsak mesterünk, hanem egyben példaképünk is marad: «Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem, ti is hasonlókép cselekedjetek». (Ján. 13, 15.)

Sajnos, a kiterjedt munkakör az élet örökös napszáma, amely a modern papságra is súlyosan nehezedik, csak keveseknek engedik meg azt, hogy naponta hosszabban elmélkedjenek. Az elcsigázott lélek nehezen alkalmas a huzamosabb magábaszállásra. Nincs hozzá elég ideje és ereje.

Oly elmélkedési segédkönyvre van tehát szüksége a lelkipásztornak, amely rövid aforisztikus alakban és jól körvonalazott pontokban tárja eléje a mi Urunk életét. Egy-egy rövid negyedórát még a legelfoglaltabb lelkipásztor is szakíthat időről-időre!

Szüksége is van arra, hogy a Mesterrel beszélgessen, tekintetéből vigaszt, szavaiból erőt, irányítást nyerjen az élet és munka labirintusában.

Ezt a célt nagy eredménnyel szolgálja könyvünk is. *Nem prédikációs anyagot*, hanem a papi élethez szükséges *elmélkedési anyagot* nyujt, azért mindenekelőtt a lelkipásztorhoz szól és az ő lelkében akar elhatározásokat kelteni.

Mindenki meg fog győződni használatközben arról, hogy a könyv eléri célját. Szeretetet, vigasztalást lehelnek lapjai; nem merevséget és rigort, hanem Krisztus békéjét öntik belénk, mintha csak az volna a mottója: «Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus».

Új utakon, új alakban de régi és örök igazságokkal, Krisztus életének és cselekedeteinek eredeti megvilágításával tanácsot ad nekünk e könyv a mindennapi élet praktikus kérdéseiben is. Jó barátunk lesz. Örülök, hogy magyar fordítása készülőben van.

Kálmán György.

Lagerlöf Selma: Krisztus-legendák.

A HOSSZÚ éjszakák országából elindul egy nő napkelet felé. Költői lelke és gyulékony vére voltak útmutatói. «Krisztust keresem» — ez volt a programmja. És nem forgatta a tudósok poros foliánsait, nem vizsgálta a kritikusok érveit, hanem ment messze keletre, a megszentelt Kanaánba. Aztán bebolyongta Judea hegyeit és érezte a fáradság vérverejtékét. Elhaladt a pálmák árnyékában és megértette a puszta hangját. Odaült a Sion mohos köveire és hallgatta a próféták panaszait. Néztenézte a beduinok fehér burnuszait és az arabok redős turbánjait és meglátta az ókor bölcseit. Azután meghallgatta a népmisztika naiv meséit és összehasonlította azokat az apokrif evangéliumokkal és felkiáltott: «Ez a Krisztus».

Nem a hittudósok, nem a bölcselők szabályai szerint haladt, hanem az egyszerű, a parabolákból táplálkozó lelkek kívánsága vezette. Azért nevezte el könyvét: legendáknak.

Ezt a könyvet ajánlhatom mindazoknak, akik már régen nem ünnepeltek karácsonyt, akik rideg szívvel álltak a kipirult arcú gyermekek mellett a szent estén. Tudom, hogy újra gyermekek lesznek, hogy újra megértik a levegőben repdeső angyalkák énekét: Gloria in excelsis Deo!

Bräutigam Ferenc.

Felelős szerkesztő: **Dr. Gamauf István.**

KIMUTATÁS.

1915. október hóban befolyt adományok: Abrazics Kázmérné 1 K, özv. Balló Ferencné, Vörösmart 6 K, Karancsági tagok 83.50 K, Budapest-Kőbányai tagok 39.88 K, báró Huszár Imréné 5 K, Fazekas Erzsébet Sopron-Und 2 K, Kovács Sándorné 1 K, Kuzsán István 1 K, Krizsán Mária 1 K, Tóth Katalin 1 K, Bohuszláv Józsefné 1 K, Badse Katalin 2 K, özv. Köteles Lajosné 1 K, Vulánszky Kázmérné 1 K, Molnár Györgyné 4 K, Kuttkay Gyuláné 1 K, Szabó Teréz Jászberény 2 K, Bakay Dezsőne 2 K, özv. Keller Károlyné 2 K, Török Mária 1 K, Szluha Vlima 10 K, Kohut János 2 K, Korin Mária 40 f, Krajcsi Mária 2 K, Kuszka Anna 2 K, Koncsek Hermin 1 K, Jancsik Stefánia 2 K, Gáspár József 2 K, Lenz Katalin 4 K, Ulika Ferenc 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Madarvoszky Franciska 10 K, Glasz Lajosné 3 K, Seidling Elza 2 K, Patocska Jánosné 2 K, Frost Jánosné 4 K, Weidinger Mátyásné 3 K, összesen 24 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által: Gulyás Anna 1 K, özv. Branitzyka Istvánné 2 K, Branitzky Anna 1 K, Missik Anna 1 K, Cucaji Józsefné 2 K, Fahrner Lipótné 60 f, összesen 7.60 K, Ghyczy Ida terjesztőnő által: Schmidt Ferencné 1 K, Szekuli Pálné 1 K, összesen 2 K, Molnár Mária 4 K, Fonikold Erzsébet 50 f, Fromm Julianna 1 K, Tóth Julianna 2 K, Tóth Rozália 2 K, Peer Ferenc 2 K, Peer József 2 K, Darnay Józsefné 2 K, özv. Matlag Istvánné 1 K, Faragó Mihályné 1 K, özv. Szabó Istvánné 2 K, Szemethy Luiza 2 K, özv. Gazder Józsefné 2 K, Szallár Józsefné 1 K, ft. Vida János Hilyó 1 K, Szabó Mária 2 K, Cserey Józsefné 5 K, Kizdián Györgyné 1 K, Jánosházai tagok 100 K, Tarnamérai tagok 16.20 K, Bajna Ferencné 20 K, Lőrinc Ilona 60 f, Zsiga Andrásné 1 K, Petróczy Mihályné 1 K, Fuchs Luiza 2 K, Vörös Terez 1 K, Bodos Sarolta 40 f, Tóth Terézia 1 K, Lősi Angela 1.50 K, Hont-Bernecei tagok 69.51 K, Király Józsefné 1 K, Zambó Imréné 2 K, Korunth Gizella 4 K, Weiss Gyuláné terjesztőnő által: Hruby Mihályné 1 K, Tóth Istvánné 2 K, Trexler Dezsőné 2 K, összesen 5 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Zsámboly Gyulné 2 K, Bulkó Irén 2 K, Fray Istváné 2 K, Pellian Hermin 1 K, Balonyi Ilona 4 K, összesen 11 K; Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: Hirschvogel Mária 1 K, Berekasza István 5 K, összesen 6 K, Heilmann Mariska 2 K, Kaposkereszturi tagok 21.84 K, Somogyvári tagok 6.32 K, Less Anna 60 f, Jauri Irma 3 K, Hubai Teréz 2 K, Horváth Mária 1 K, Buzási Julia 1 K, Petricska Anna 40 f, Graff Jozefin 1 K, Ujhelyi Erzsébet 24 f, Leszkovszky Katalin 40 f, Vlasics Anna 1 K, Leszlicska Etel 1 K, Hajdu Eszter 1 K, Horváth Ágnes 1 K, Richter Irma 36 f, Obtolovics Teréz 30 f, Holencsik Ilona 1 K, Fertelmes Teréz 1 K, Surányi Mária 1 K, Huszár Katalin 1 K, Szakács Ilona 40 f, Svarcz Ilona 40 f, Kustyava Róza 30 f, Sipos Mária 60 f, Morell Teréz 28 f, Zsiskó Irén 40 f, özv. Zaklaidané 1 K, Kováts Anna 1 K, Cziriák Gyula 1 K, Székel Erzsébet 3 K, Kovács Béláné 1 K, Balázs Katalin 1 K, Tepliczky Alajosné 2 K, Taliga Julia 3 K, Garamszőllősi tagok 11 K, özv. báró Orczy Szerafinné 4 K, Benyovszky Imréné 10 K, Negyedi tagok 11 K, Gyerki tagok 220 K, Molnár Mihályné 24 f, özv. Pálinkás Mihályné 2 K, özv. Márczy Lipótné 3 K.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 1 kor. 80 fill.

Regnum Marianum

ifjúsági lapjaink uj évfolyamai a kezdődő iskolai évvel most indulnak meg.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 K 50 f

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.